

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK REACHER 1

LEE CHILD MEZBAHA

*"Bazen yanınızda, insanlara günlerini gösterecek biri olsun istersiniz...
Sorunlarımı çözmesi için güçlü birini aradığımda aklıma Jack Reacher gelir!"*

Patricia Cornwell

KORİDOR

MEZBAHA

LEE CHILD

*"Bağımlılık yaratıyor.
Elinizden
bırakamıyorsunuz."*
George R.R. Martin

*"En havalı
seri karakteri."*
Stephen King

*"Mezbaha okura
gerçekten müthiş bir
yolculuk vaat ediyor."*
Nevada Barr

Jack Reacher ıssız bir kavşakta otobüsten iner ve Margrave isimli küçük kasabaya ulaşmak için tam yirmi iki kilometre yürür. Bu, yakında pişman olacağı bir karardır. Otuz senedir ilk kez bir cinayetin işlendiği gün Reacher kasabadaki tek yabancısıdır. Polisler Reacher'ı tutuklar ve polis şefi onu olay yerinde gördüğüne dair ifade verir. Reacher'ın tek bildiği kimseyi öldürmediğidir. En azından burada, en azından son zamanlarda. Kasabanın sırları açığa çıktıkça ve cesetlerin sayısı arttıkça bir şey kesinleşir: İftira atmak için yanlış adamı seçmişlerdir.

Lee Child'ın uluslararası ün kazanmış Jack Reacher serisinin ilk kitabı *Mezbaha*, Reacher'ı yersiz yurtsuz eski bir askeri polis memuru olarak okurlarla buluşturuyor:

Hızlı düşünmek ve daha da hızlı hareket etmek için eğitilmiş olan Reacher, sorunlarla dolu dünyamızda kusursuz bir modern kahraman.

*Bu 25. yıldönümü baskısı, kitabı okuyup keyif alan,
hakkında konuşup başarıya ulaşmasını sağlayan
herkese ithaf edilmiştir. Hepinize derinden minnettarım.*

Sunuş

Philip Pullman

Lee Child'ın ilginç yanı, kitaplarının müthiş satış rakamlarına ulaşması değil onun gerçekten iyi bir yazar olması. Bazen iyi yazarların kitapları da müthiş satış rakamlarına ulaşabiliyor ama bu iki şey öyle ya da böyle her zaman örtüşmüyor. Dışarıdan bakıldığında, dünyanın dört bir yanındaki kitapçıların POLİSİYE ya da GERİLİM rafında onun romanlarına benzeyen onlarca, yüzlerce, muhtemelen binlerce kitap var: Basit bir Amerikan arka planına karşı siluet halinde bir figürün görüldüğü kapakları ve kalın sans serif fontunda yazılmış esrarengiz isimleriyle hacimli, ağır kitaplar bunlar fakat çok azı hikâyesini bu kadar canlı, bu kadar öz anlatıyor – veya çok azının anlatacak bu kadar iyi hikâyesi var.

Gerilim romanlarını severim ve Lee Child'ın romanları kitapçıların raflarında giderek daha fazla yer kaplamaya başlayıp beş altı tanesine denk geldiğimde incelesem fena olmaz diye düşündüm. Böylece *Mezbaha*'yı aldım ve okumaya başladım. İyi yazılmış, çok çaba sarf etmeden bitirebileceğim, orta derecede tatmin edici bir romanla karşılaşacağımı umuyordum – başka bir deyişle, sıradışı bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum çünkü orta karar kitaplardan epey var ve bunlar genelde okumaya başlayıp bitiremediğim kitaplar. Televizyon programlarında yaptığım gibi keyif için okuduğum kitaplarda

da Darwinci ya da Herbert Spencer tarzı bir yaklaşım izlerim: İlgimi kaybettikleri an işleri biter. Bence Şehrazat da Şehriyar'a karşı benzer bir tavır sergiliyordu: İlgisini çekmeyi başaramazsa, kellesi uçacaktı.

Dolayısıyla –dediğim üzere– okumaya devam etmemi sağlayacak bir şeyle karşılaştığımı umuyordum. Bu kadar iyi bir şeyle karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordum.

Fark ettiğim ilk şey, dilin son derece yalın ve net olmasıydı. Neredeyse bir film senaryosundaki reji gibi kısa, sert ve fiilsiz cümleler vardı. Sonra şu cümleye rastladım:

Dışarıda yağmur kesilmişti ama camlar hâlâ parlak damlalarla bezeliydi.

Bezeli? Hoş bir ifade. Child yağmur betimlemesinde başarılı; daha sonra yaklaşan katillerin kalın naylon tulumlarına vuran “keskin damlaları” anlatıyor. Tam kararında bir betimleme, bir kelime bile fazla değil.

Mezbaha'da aksiyon, isimsiz anlatıcımızın hakkında hiçbir şey bilmediği bir suçtan tutuklanmasıyla aniden başlıyor. Birinci tekil şahıs tarafından anlatılması, çoğu üçüncü tekil şahıs tarafından anlatılan Reacher kitapları arasında sıradışı bir unsur. Hikâyeyi kim anlatıyor olursa olsun, ifade ve ton kitap boyunca istikrarlı fakat birinci tekil şahıs anlatımı gerilim tarzı için ne kadar ikna edici, popüler ve geleneksel olsa da Child bunun kısıtlamalarının açıkça farkında. Birincisi, yazarın zaman zaman okura ana karakterin bilmediği bir şey söylemesi gerekir; ikincisi, ana karakter hikâyeyi anlatmak üzere hayat-taysa kitap boyunca ölmeyeceğini anlarız ve gerilim kaynaklarından biri elenmiş olur. Geriye inandırıcılık meselesi kalır. Bu kadar ustaca yazan biri nasıl olur da tanınmış bir yazar değildir?

Ama *Mezbaha*'da –ismini polis tarafından sorguya çekilene dek öğrenmesek de– okur sürekli Jack Reacher'ın zihninde değil. Sorgu sırasında hakkında biraz bilgi ediniyoruz ve karakol bunun için kusursuz bir yer: Sadece daha fazlasını öğrenmek istemekle kalmıyor, hikâye ilerledikçe öğrendiğimizi de görüyoruz. Child bilginin aynı anda birden fazla şey yapmasını sağlamada usta. Reacher cinayet mahallinde neler yaşanmış olabileceğine dair baş dedektif Finlay ile konuşurken olup biteni polis memurlarından daha net bir şekilde görebiliyor ve iki değil üç katil olması gerektiği sonucuna varıyor. Yürüttüğü mantık gayet açık ve belirleyici, vardığı sonucunsa çürütülmesi mümkün değil: Bu sayede soruşturulan olayla ilgili daha fazla şey biliyoruz. Fakat bu esnada paldır küldür anlatılmasına gerek kalmadan Reacher'ın askeri bir polis memuru olarak geçmişine de şahit oluyoruz. Bu alanda bir uzman olduğunu anlıyoruz. Suç, cinayet ve şiddet dünyasına oldukça aşina bir adam. Kötü adamlar için korkunç bir detay, bizim içinse oldukça keyifli. Child'ın sıradışı bir beceriye sahip olduğu alanlardan bir diğeri de dövüş betimlemeleri. Reacher bu hikâyenin başında hücreye tıkılıp bir çete liderinin meydan okumasıyla karşılaştığında hile yapıp üçe kadar değil ikiye kadar sayıyor ve adama kafa atıyor. Kötü adam anında yere yıkılıyor ve Reacher ilk dövüşte galip geliyor. İşte bu noktada gerçekten rahatlamaya ve ne yaptığını bilen birinin ellerinde olduğumu bilerek kitaptan keyif almaya başladım çünkü adama kafa attıktan sonra Reacher'ın başı sızlıyor. Olması gerektiği gibi. Şöyle anlatıyor:

Ciddi bir yaralanma değildi. O sağlam kemiğin üstünde et değil sadece deri vardır. Yaralanacak pek bir şey yoktur ve kırılması imkânsızdır. Kusursuz bir kavise sahip alın, doğanın en sağlam yapısıdır. Zaten bu yüzden herhangi bir şeye ellerimle vurmaktan kaçınırım.

Eller fazla narindir. Tendondan ve her türlü ufak kemikten oluşur. O iriyarı adamı yere serecek güçte bir yumruk elimi parçalardı. Onunla birlikte hastaneyi boylardım. Bunun bir anlamı yoktu.

Mesaj gayet açık: Reacher fiziksel bir mücadeleyi nasıl kazanacağını biliyor ve kazanmak için kurallara uyması da gerekmiyor. Başka bir dövüşte, onu haklamak istediği belli olan bir adamla tokalaşılıyor ama eski bir ordu numarası çekiyor:

Bundan kurtulmanın yolu hazır olmaktır. Elinizi azıcık geriye çekip elini sıkarsınız. Fakat avcunun etli kısmını değil parmak eklemlerini. Böylece kavrama gücü nötr hale gelir. Ellerini doğru tutmayı başarırsanız kaybetmeniz imkânsızdır.

İfşa sahnesi, Jack Reacher hikâyelerinde sıklıkla rastlanan bir unsur. Child her şeyi uzman bir teknik eğitimci gibi açıklar – sabırla, deneyimden ve muazzam bir bilgi birikiminden yola çıkarak. Reacher birinin boğazını sıkmanın en etkili yolundan, her gün harcanan paranın milli ekonomideki yerine kadar her konuda bilgilidir ya da keşfetmek için hangi soruları sorması gerektiğini biliyordur. *Mezbaha*’yı okurken bu kadar öz bir anlatımla çarpıcı hale getirilen ifşa sahnelerine bir kez daha hayran kaldım; her biri hikâyenin ilerlemesini sağlıyor. Neticede, açıklama sona erene kadar durum değişmiş oluyor. Bunun iyi bir örneği, Reacher’ın dilbilgisi kurallarıyla ilgili açıklaması: tekil iyelik hali ve çoğul iyelik hali arasındaki fark. Çoğul iyelik halinin kullanımı ona ve bize önemi bir ipucu veriyor.

En önemli hikâye anlatma becerilerinden biri zamanlamadır. Bir bölümü en heyecanlı yerde noktalamaktan bahsetmiyorum, bununla ilgili de çok iyi örnekler var, kastettiğim diğer

şeylerin yanısıra –bir film müziğinde ahenksiz notalarla anlık bir huzursuzluk yaratmak gibi– ufak gözlemleri ya da betimleme anlarını ne zaman devreye sokacağını bilmek. Reacher’ın gittiği, sessiz ve küçük bir güney kasabası olan Margrave canlı bir yer değil; bereketli günleri geride kalmış; ana otoyollara biraz uzak ve kayda değer bir endüstri faaliyeti de yok. Reacher’ın ilk başta kasabayla ilgilenmesinin tek nedeni, ardında pek bir iz bırakmasa da Kör Blake isimli Blues sanatçısının zamanında buradan geçmiş olması.

Gelgelelim Reacher bir saat kadar etrafı gözlemlediğinde kasabayla ilgili doğrudan huzursuzluk yaratan ya da tekinsiz bir şey değil de şu ahenksiz notalara benzer bir şey fark ediyor: kasabanın her şeyi düzenli, temiz, yeni boyanmış veya cilalanmış. Kısacası her şey son derece özenli görünüyor. Hepsi bu kadar. Sonra, devam ediyoruz. Reacher gibi biz de tam olması gerektiği an bir gariplik fark ediyoruz.

Bir hikâyenin akışıyla yapısı aynı şey değildir. İlki meydana gelen olaylardan, ikincisi aşağı yukarı hikâyenin nasıl anlatıldığından ibarettir. Yazar olmak isteyen kişilere yapının önemini, işe koyulmadan yapının nasıl doğru belirlenebileceğini, yazmaya başlamadan önce her şeyin hikâyenin tümünden planlanmasına bağlı olduğunu anlatan pek çok yaratıcı yazarlık kursu var. Şahsen ben bunların tek kelimesine bile itibar etmiyorum çünkü yapı –hatta akış– son anda değiştirebileceğiniz unsurlardır. Kendinizi altı ay önce belirlediğiniz bir çerçeveye kısıtlarsanız yolun dörtte üçünü katettikten sonra aklınıza gelen ve her şeyi değiştiren o muhteşem fikirle nasıl başa çıkabilirsiniz?

Lee Child’ın hikâyelerini nasıl oluşturduğunu bilmiyorum ama bu işte gerçekten başarılı. Bu kitabın akışıysa inanılmaz. Öylesine orijinal ve devasa ölçekte bir suç örgütü söz konusu ki neler olduğu ortaya çıkana ve okura giderek daha fazla ipucu veren anlar hem muhteşem hem de duygusal açıdan tatmin

edici bir sonuca varana kadar neredeyse kimsenin hayal edemeyeceği olaylar yaşanıyor. *Mezbaha*'nın yazarın en çok satan kitaplar listesine giren birkaç eserinden ilki olması şaşırtıcı değil çünkü Child'ın bu kitapta belirlediği standart arkasından gelenlerde de çarpıcı bir şekilde devam ediyor.

Ama sanırım okurların sayfaları çevirmesini sağlayan asıl unsur, hikâye akışından ya da dövüş sahnelerindeki dile dair zekice kıvılcımlardan –bir gerilim romanında okuyabileceğiniz en iyi dövüş sahnelerini içeriyor– ziyade Jack Reacher karakteri. Serinin kahramanı garip bir adam. Bir kere, onlarca ya da daha fazla macerada aşağı yukarı aynı yaşta kalması gerekiyor. Hercule Poirot, James Bond, Bayan Marple, Sherlock Holmes... Tüm bu karakterlerin işlevi, normal hayatta meydana gelen bir sorunla yüzleşmek, bunu çözmek ve eski hayatlarına geri dönmektir. Bu açıdan, bu gerilim serisi her şeyden öte bir durum komedisine benziyor. Sürekli önemli olayların yaşandığı bir pembe dizidekilerin –insanlar ölür, bebekleri olur, büyürler, taşınırlar, hapse girerler, yaşlanıp emekli olurlar, lotoyu kazanırlar, işlerini kaybederler– aksine bir durum komedisinde hayatın temel unsurlarının değişmesi gerekmez.

Bir gerilim serisinde de aynı şey söz konusudur. Jack Reacher ansızın elinde valizi bile olmadan kimseyi tanımadığı bir yerde ortaya çıkar, kötü olaylar meydana gelir, bunlarla başa çıkar ve yoluna devam eder.

Dahası, bir gerilim serisinde ya da bir durum komedisinde, ana karakterin değişmemesi ve sevdiğimiz biri olması gerekir. Sevilebilir olma özelliğini sabit bir şekilde hikâyeye yerleştiremezsiniz; bunun bir şablonu, bir özellikler listesi yoktur; okur ana karakteri sevebilir ya da sevmeyebilir. Jack Reacher'a ise bayılır.

Reacher, bir karakteri sevmeden önce hakkında ne kadar az bilgi sahibi olmamız gerektiğine dair bir örnek. Kişiliği ve

dünyada bıraktığı izlenim açısından bakıldığında en önemli noktası, büyük bir karakter olması. Aynı zamanda az ve öz konuşan, hem iyi yürekli hem acımasız olabilen, liberal ve yarı Fransız bir karakter. Son derece zeki olduğu bariz, gördüğü şeye ilgi duyan bir adam fakat onu kitap okurken hiç görmemiz biraz garip; eminim ki dış fırçasının yanındaki cebe karton kapaklı eski bir kitap sıkıştırabilirdi. Bilmeye değer şeyleri biliyor ve Blues müziği çok seviyor. En güzeli de bu olağanüstü gerilim romanını bitirdikten sonra arkasından daha pek çok kitabın geleceğini bilmek. Günümüzün en iyi gerilim yazarlarından birinin eserine hoş geldiniz.

Sevgili Okur,

Bunu söylemek her yazarın hayal ettiği şeydir. Hepimiz okurlarımız olsun isteriz ve bu konuda nasibimi aldığım için size gönülden minnettarım. Seneler içinde, bir kitabın iki yönlü bir sokak olduğunu öğrendim. Okurlar da yazar kadar hikâyeyi yaratıyorlar. Cidden, bu kitabı okursanız kafanızın içinde aksiyonu yaratan, sizin zihinsel enerjiniz ve hayal gücünüz olacak. Benim kalorilerim değil sizinkiler yanacak. Ben birkaç ipucu vereceğim, geri kalan işi siz yapacaksınız. Bu bir ortaklık ve ortağım olduğunuz için çok şanslıyım. Öğrendiğim diğer şeyse muhteşem kitap diye bir şey olmaması. Bunun yerine muhteşem okurları olan kitaplar var ve ben en iyi okurlara sahibim. Ortaklığımızın bu kadar iyi gitmiş olması benim için her daim mutluluk kaynağı.

Ama öyle de olmalı çünkü her şey sizinle başladı. Ya da sizin gibi kişilerle. Seneler içinde, konferanslarda ve kitapçıların düzenlediği etkinliklerde bana yazma teorisi ve pratiği hakkında küçük teknik sorular, büyük yapısal sorular, hatta bu ikisinin arasında sayılabilecek her türlü soru sorulmuştur. Kaçınılmaz bir şekilde her soruyu aynı ilk cümleyle yanıtlarım: “Bir yazar olarak yaptığım her şey, sizin bir okur olarak ihtiyaç duyduğunuz şeye dayanır.” Her yazar için önce okur gelir çünkü her yazar öncelikle bir okur olmuştur.

Uzun zamandır okuyorum. Okumayı üç yaşında kendi kendime öğrendim. İlkokula başlayan ağabeyim Richard'ı çok kıskanıyordum. Elbette o yaşta ev ödevi olmuyordu ama anemiz bu konuda epey hevesliydi ve her öğleden sonra ağabeyimle derslerinin üzerinden geçerdi. Bense gizli gizli onları dinler, öğrenebildiğim her şeyi öğrenirdim. En sonunda okumayı söktüm. O zamandan beri okuyorum ve onlarca yıldır binlerce kitap okudum. Bunlara sadece bir okur olarak tepki verdim çünkü sadece bir okurdum. Bazıları berbattı, çoğu orta karardı, birkaçı harikaydı, bir iki tanesiyse olağanüstüydü.

Seneler geçtikçe kendimi gerilim, suç ve polisiye romanlarına ilgi duyar halde buldum. Bu form bana çekici geldi. Muazzam tehlikeler, dâhiyane çözümler ve çözümlenen sonlar. Kaostan sonra gelen düzen. Ayrıca dileklerin gerçekleşmesi. Tüm bunlar içten içe yapmak istediğim şeylerdi. Özellikle serileri çok sevdim. Ortalık karışırken aşına olduğum bir karakterin yaptıklarını okumaya bayıldım. Rahatlık, aşinalık hissi ve heyecanla aldığım keyfe bayıldım. Kütüphanenin rafında bu kadar lezzetli bir düzine daha kitap olduğunu bilerek bir kitabı okumaktan hoşlandım.

Dolayısıyla, kaçınılmaz biçimde yazmaya başladığımda, kitaplarımın bir okur gözüyle en sevdiğim kitaplar gibi olmalarını istedim. Ama daha iyi olmalarını arzu ettim. Sinirime dokunan ufak tefek şeyler vardı. Genellikle kahraman zeki bir adamdı ancak çoğu zaman aksiyonun son kısmı bir odaya adım atan ve başının arkasından vurulan zeki adam tarafından harekete geçiriliyordu. Bu ne kadar akıllıcaydı? Bu tutarsızlığın nedeni neydi? Böyle olmamalı diye düşündüm.

Teorik açıdan sorun, hikâyelerin anlaşmazlığa ihtiyaç duyması. İyi adama karşı kötü adam, bir ülkeye karşı başka bir ülke, kocaya karşı eş – her şey olabilir. Geleneksel olarak anlatım tarihindeki en büyük anlaşmazlık paradigması Davut &

Calut anlaşılmazlığıdır. Yiğit mazlumun zaferi. Bunun gibi milyon tane hikâye vardır. Şahsen Calut'u tercih etmişimdir. (Hatta Calut hayranıydım. Erkek kardeşim dünyaya geldiğinde annemle babam kendimi biraz daha kıymetli hissedebilmem için bana onun ismini seçebileceğimi söylediler. "Calut," dedim. Ona Davut, yani David ismini verdiler.)

Calut'un iyi adam olduğu bir kitap yazabilir miydim? Yiğit bir mazlum olabilir miydi? Esas zorluk buydu. Sherlock Holmes hayranı olduğum için belki biraz o tarzı da katabilirdim. Sonuç olarak ortaya fiziksel ve zihinsel bir dev çıkıyordu. İşe yarar mıydı? Onunla kim başedebilirdi? Anlaşılmazlık nasıl yaratılabilirdi? Önemli meselelere karşı gelirse ve belki tek başına, kaynaklar olmadan mücadele etmek gibi zorluklarla karşılaşırda kolay olabilir diye umut ettim. Dışlanmış biri olabilirdi. Böylece anlaşılmazlık konusu daha ön plana çıkardı. İşin aslı, Calut'un bu açıdan hep biraz ödleğ olduğunu düşünmüştüm. Arkasında Filistin ordusunun tamamı vardı. Onlara ihtiyacı yoktu. Tek başına mücadele ederse daha iyi görünmez miydi? (Tabii bir de galip gelirse.)

Bir süre bu konuya kafa yordum. Sonra bunu kasten aklımdan çıkardım. Bir okur olarak çok önemli bir şey öğrenmişim. Bir hikâye temel bir psikolojik alış veriş içerir. Ana karakter sayfaya adım atar, "Selam, ben ana karakterim," der. Okurlarsa, "Seni sevecek miyiz?" diye sorarlar.

Verilebilecek en kötü yanıt hevesle, "Evet!" demektir. "Ve size nedenini söyleyeceğim!"

En iyi yanıt da kısaca şöyledir: "Sevebilirsiniz ya da sevmeyebilirsiniz. Gerçekten umurumda değil!"

Bir karakterin havalı olup olmadığına yazar değil okur karar verir. Bu konuyu zorlama çabaları her zaman hayal kırıklığı yaratan başarısızlıklarla sonuçlanır. Fazla zorlamamanız gerekir. Bir karaktere şirin tavırlar ve garip özellikler eklemek her

zaman sahte görünür. Yazarların yapabileceği tek şey, yapımları gerektiğini düşündükleri her şeyi unutup tüm kusurlarıyla, içten, otantik bir portre çizmek ve en iyisini umut etmektir.

Yaptığım buydu. Oturdum ve mecazi anlamda gözlerimi yumup yazdım. Konu mu? Dediklerime uygun bir şekilde, hikâyenin iskeleti de bir okur olarak benden çıktı. Yazmaya başlamadan altı ay kadar önce, en çok satan kurgudışı eserlerin yazarı Jeffrey Robinson'ın *Kara Para Aklayıcıları: Dünyanın En Büyük Üçüncü Ticaretinin İç Yüzü* isimli kitabının sert kapaklı bir nüshasını almıştım. Uyuşturucu ticaretiyle kazanılan yasadışı paranın aklanmasıyla ilgiliydi. Kesinlikle ilginç bir konuydu ve o zamanlar genelde ciltli kitap almasam da bu kitabın şömizine gerçek bir banknot, bir Amerikan doları eklenmişti. Yanında şöyle yazıyordu: “Bu gerçek para bir uyuşturucu anlaşmasında kullanılmıştır. Eser miktarda kokain içerir.”

Karşı konulmazdı! Kitabı okudum. Kapaktaki açıklama, Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nin (DEA) kâğıt paralarda kokain olup olmadığını belirleyen bir tarayıcı icat etmesiyle ve bunu paraları kullanmış kişileri bulmak amacıyla kullanmaya başlamasıyla ilgiliydi. Vazgeçmek zorunda kalmışlar çünkü dolaşımdaki neredeyse bütün kâğıt paralarda kokain tespit etmişlerdi. Bu da kitabın esas konusunu, söz konusu para miktarının dudak uçuklatacak kadar fazla olduğu gerçeğini vurguluyordu. Uyuşturucu ticaretinin kapsadığı miktar, Amerika'daki tüm kâğıt paraların iki misliydi. Yani ortalama her banknot senede iki yolculuk yapıyor, ülke dışına çıkıyor ve şüpheli denizaşırı bankalardan geri geliyordu.

Bir vatandaş olarak şaşırmamıştım. Kimse kredi kartıyla uyuşturucu ticareti yapmazdı. En azından o zamanlar öyle yapılmıyordu. Fakat bir okur olarak bu imgeyi, binlerce ton paranın oraya buraya yollandığı görüntüsünü aklımdan çıkaramadım. Endüstriyel ölçekte bir sorundu. Bunu nasıl yapıyorlardı? Neye benziyordu?

Başlangıç noktam buydu: ondan hoşlanıp hoşlanmadığınızı umursamayan, az ve öz konuşan yalnız bir adam ve bir yerde, daha sonradan düşüneceğim bir nedenden ötürü istif edilmiş bir kâğıt para dağına ilişkin bulanık bir imge. Bitirdiğimde üzgündüm çünkü karakterlerle vakit geçirmekten keyif almıştım. Bana son derece gerçek gelmişlerdi. Açıkçası bir okur gözüyle oldukça iyi bir kitap olduğunu düşündüm. O sevdiğim kitaplar gibiydi. Ama daha iyiydi. Çünkü en sonunda Calut kazanıyordu. Bundan sonra mesele daha kaç okurun kitaptan keyif alacağıydı. İlk başlarda emin değildim. Çok geçmeden kitapçıların kitabı beğendiklerini duydum. Bir kitapçıdan daha iyi bir okur yoktur ve bir kitapçının tutkuyla, coşkuyla desteklediği kitap kadar şanslısı da yoktur. Haliyle müşterilerinin de kitabı seveceğini, bundan söz edeceklerini ve devam kitabını dört gözle bekleyeceklerini umut ettim. Tüm bunlar bu şanslı kitabın başına geldi ve sanırım seneler sonra hâlâ burada olmasının nedeni bu.

Her zaman en içten dileklerimle,
Lee Child

(1)

ENO İSİMLİ RESTORANDA tutuklandım. Saat on ikide. Omlet yiyor, kahvemi içiyordum. Öğle yemeği değil geç bir kahvaltıydı. Sağanak altında uzun bir yürüyüşten sonra ıslanmış, yorulmuştum. Otoyoldan kasabanın sınırına kadar yürümüştüm.

Küçük bir mekândı ama aydınlık ve temizdi. Bir vagondan dönüştürülmüş, yeni inşa edilmişti. Dardı, bir yanda uzun bir yemek tezgâhı, hemen arkasında mutfak kısmı vardı. Oturma bölmeleri karşı duvar boyunca sıralanmıştı. Kapı tam ortadaki bölmenin oradaydı.

Pencere kenarındaki bir bölmeye oturmuş, birinin ardında bıraktığı gazeteden geçen seçimde oy vermediğim, bu sefer de vermeyeceğim bir başkanın kampanyasıyla ilgili bir haberi okuyordum. Dışarıda yağmur kesilmişti ama camlar hâlâ parlak damlalarla bezeliydi. Devriye arabalarının çakıl taşlarıyla kaplı alana girdiğini gördüm. Hızla alana girip aniden durmuşlardı. Tepe lambaları yanıp sönüyordu. Penceremdeki yağmur damlalarına kırmızı mavi ışıkları vuruyordu. Kapılar açıldı ve polis memurları dışarı fırladı. Her arabadan silahını çekmiş ikişer memur indi. İki tabanca ve iki pompalı tüfek.

Bunlar ciddi silahlardı. Biri tabancalı, diğeri pompalı tüfekli iki memur arka tarafa koştu. Diğer ikisi hızla ön kapıya yöneldi.

Durup onları izledim. Restoranda kimlerin olduğunu biliyordum. Arka tarafta bir aşçı. İki garson kadın. İki yaşlı adam. Bu operasyon benim için düzenlenmişti. Daha kasabaya geleli yarım saat bile olmamıştı. Restorandaki diğer beş kişi büyük ihtimalle hayatı boyunca burada yaşamış insanlardı. Sorun onlarla ilgili olsaydı mekâna mahcup görünen tek bir komiser girerdi. Özür dileyerek bir şeyler mırıldanır ve karakola gelmelerini isterdi. Dolayısıyla ağır silahlar ve tüm bu telaş benim yüzümdendi. Yumurtamı ağzıma atıp tabağın altına bir beşlik sıkıştırdım. Gazeteyi güzelce katlayıp ceketimin cebine yerleştirdim. Ellerimi masanın üstünde tutup kahvemi bitirdim.

Tabancalı polis memuru kapıda kaldı. Yere çömelip tabancasını iki eliyle tutarak bana çevirdi. Başıma. Pompalı tüfekli olan bana yaklaştı. Formda, güçlü gençlerdi. Temiz ve düzgün görünüyorlardı. Kitabına uygun davranıyorlardı. Kapıdaki tabancalı olan büyük bir dikkatle içeriyi gözden geçirebilirdi. Yanıma gelense beni pencereye dayayabilirdi. Başka türlü hareket etmeleri hata olurdu. Tabanca yakın mesafede yaşanacak bir boğuşmada hedefi ıskalayabilir, kapının oradan ateşlenecek uzun menzilli bir pompalı diğer polis memurunu ve benimle birlikte arka bölmedeki yaşlı adamı öldürebilirdi. Şu ana kadar doğru olanı yapmışlardı. Buna hiç şüphe yoktu. Avantaj onlardaydı. Bu da kesindi. Dar bölmeye hapsolmuştum. Pek bir şey yapamayacak kadar burada sıkışıp kalmıştım. Ellerimi masaya dayadım. Pompalı tüfekli memur yanıma geldi.

“Kıpırdama! Polis!” diye bağırdı.

Var gücüyle bağırmıştı. İçindeki gerilimi boşaltıyor, beni korkutmaya çalışıyordu. Bu da klasik bir hamleydi: gürültü yapıp öfke saçarak hedefin sindirmesini sağlamak. Ellerimi

havaya kaldırdım. Tabancalı olan kapıdan içeri girdi. Tüfekli memur bana biraz daha yaklaştı. Hatta fazla yaklaştı. İlk hataları bu oldu. Mecbur kalsaydım tüfeğin namlusunu kavrayıp yukarı çevirirdim. Belki tavan delinirdi ama bu sırada adamın yüzüne dirsek atıp tüfeği ele geçirirdim. Tabancalı memur açısını daraltmıştı ve ortağını vurma riskine giremezdi. Bu ikisi için de kötü sonuçlanırdı. Gelgelelim olduğum yerde kalıp ellerimi havada tuttum. Pompalı tüfekli olan hâlâ bağıırıyor, bana yaklaşıyordu.

“Yere yat!” diye haykırdı.

Yavaşça bölmeden çıktım ve ellerimi tabancalı olana uzattım. Yere yatmayacaktım. Bu kasaba çocukları için böyle bir şey yapacak değildim. Havan topuyla gelseler, bütün karakolu başıma toplasalar dahi bu olmayacaktı.

Tabancalı olan bir komiser yardımcısıydı. Oldukça sakin-di. Diğer tüfeğini bana doğrulturken komiser yardımcısı silahını kılıfına soktu ve belindeki kelepçeyi çıkarıp bileklerime geçirdi. Destek ekibi mutfaktan içeri daldı. Yemek tezgâhının etrafından dolandılar. Arkamda pozisyon aldılar. Üstümü yokladılar. Hem de ayrıntılı bir şekilde. Komiser yardımcısının onlardan işaret beklediğini gördüm. Silahı yoktu.

Destek ekibindekiler kollarıma girdiler. Pompalı tüfek hâlâ bana doğrultulmuş haldeydi. Komiser yardımcısı bir adım öne çıktı. Sağlam, atletik yapılı beyaz bir adamdı. Bronz tenli, ince ve uzundu. Benim yaşımda vardı. Gömlek cebindeki isim etiketinde Baker yazıyordu. Yüzüme baktı.

“Cinayet suçundan tutuklusunuz,” dedi. “Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Bir avukat tarafından temsil edilme hakkına sahipsiniz. Avukat tutacak gücünüz yoksa Georgia eyaleti tarafından size ücretsiz olarak avukat atanacaktır. Haklarınızı anlıyor musunuz?”

Haklarımı gayet düzgün bir dille, anlaşılır bir şekilde ifade etmişti. Bunları bir karttan okumamıştı. Sözlerinin ne anlama geldiğini, neden önemli olduğunu biliyormuş gibi konuşmuştu. Hem kendisi hem de benim için. Yanıt vermedim.

“Haklarınızı anlıyor musunuz?” diye tekrarladı.

Yine yanıt vermedim. Uzun deneyimler sonucunda sessiz kalmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Bir şey dediğiniz an yanlış anlaşılabilirdi. Yanlış yorumlanabilirdi. Hapse atılmanıza ya da ölmenize neden olabilirdi. Sessizlikse sizi tutuklayan polis memurunun sinirini bozardı. Size sessiz kalmanın hakkınız olduğunu söylese bile bu hakkı kullanmanız hiç hoşuna gitmezdi. Cinayet suçundan tutukluydum. Yine de tek kelime etmedim.

“Haklarınızı anlıyor musunuz?” dedi Baker yine. “İngilizce biliyor musunuz?”

Sakindi. Yanıt vermedim. Adam sakinliğini korudu. Tehlike anının geçtiğini anlamış biri gibi sakindi. Beni karakola götürecek ve o noktadan sonra başka birinin sorunu olacaktım. Yanındaki üç polis memuruna baktı.

“Tamam, yanıt vermediğini not alın,” diye homurdandı. “Gidelim.”

Beni kapıya doğru götürdüler. Kapıda tek sıra halinde dizildik. Baker öne geçti. Pompalı tüfekli olan o iri siyah nam-luyu üzerimden ayırmadan geri geri yürüyüp ona sırtını verdi. İsim etiketinde Stevenson yazıyordu. Beyaz tenliydi ve o da atletik görünüyordu. Karnıma çevirdiği silah bir atık su borusunu andırıyordu. Destek ekibindekiler arkamda kaldılar. Biri elini sırtıma dayayıp beni kapıdan dışarı itti.

Dışarıdaki çakıl taşlı alan ısınmıştı. Gece boyunca ve sabahın büyük bölümünde yağmur yağmış olmalıydı. Şu an güneş tepedeydi ve yerden buharlar yükseliyordu. Normalde burası sığağın kavurduğu toz içinde bir yer olurdu. Ama an itibarıyla

yakıcı ögle güneşinin altında kavrulan ıslak asfaltın o muhteşem keskin kokusunu alıyordum. Polis memurları yeniden pozisyon alırken güneşin altında durup içime derin bir nefes çektim. Devriye arabalarına kadar katedeceğim kısa mesafeyi iki yanıma geçen polis memurlarıyla yürüdüm. Silahı hâlâ bana dönük olan Stevenson dikkatle beni izliyordu. İlk arabaya ulaştığımızda geriye doğru bir adım attı ve Baker arka kapıyı açtı. Başımı aşağı ittiler. Solumdaki memur kalçamı kalçasıyla dürterek beni arabaya soktu. Sağlam bir hareketti. Her yerden bu kadar uzak bir kasabada, uzun deneyimlerden ziyade sıkı bir eğitimin sonucu olduğu belliydi.

Arka koltukta yalnız kaldım. Aracın ön tarafı kalın bir cam bölmeyle arka kısımdan ayrılmıştı. Ön kapılar hâlâ açıktı. Baker ve Stevenson da arabaya bindi. Baker direksiyonun başına geçti. Stevenson gözlerini benden ayırmamak için arkasına döndü. Kimse bir şey demedi. Diğer araba peşimize takıldı. Arabaları yeni görünüyordu. Sessizce, hiç durmadan ilerledik. İçerisi temiz ve serindi; arka koltuğa gözü dönmüş acınası insanların oturduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Pencereden dışarı baktım. Georgia. Zengin topraklar gördüm. Sert, nemli, kıvıllı topraklar. Tarlalarda hayli uzun, düzgün sıralar halinde bodur çalılıklar vardı. Yer fıstığı olabiliyordu. Sıradan temel ürünlerdi ve sadece yetiştiricisi için değerliydi. Ya da tarla sahibi için. Bu kasabada insanlar mı toprak sahibiydi? Yoksa büyük şirketler mi? Bunu bilmiyordum.

Kasabaya uzanan yol kısaydı. Araba pürüzsüz, ıslak asfaltta tıslar gibi bir ses çıkararak ilerliyordu. Neredeyse yarım kilometre sonra peyzaj işleri tamamlanmış iki yeni bina gördüm. İtfaiye binası ve karakol. Kasabanın kuzey ucunda, bir heykelin bulunduğu geniş çimenliğin arkasında bir arada duruyorlardı. Cömert bir bütçeyle inşa edilmiş, zevkli bir küçük kasaba mimarisini yansıtıyorlardı. Yollar dümdüzdü, kaldırımlar

kırmızı bloklardan oluşuyordu. Üç yüz metre kadar güneyde, alçak bir bina öbeğinin arkasında göz kamaştırıcı beyaz bir kilise kulesi gördüm. Bayrak direklerini, tenteleri, tertemiz boyalı cepheleri ve yemyeşil bahçeleri seçebiliyordum. Sağanak her şeyi canlandırmıştı. Kavurucu sıcak yüzünden artık her şeyin üstünden buharlar tütüyordu. Refah içinde yaşayan bir toplumdur. Bunun sebebi, yüksek çiftlik gelirlerine ve Atlanta'ya çalışmak için gidip gelen kişilerin ödediği yüksek vergilere dayanıyor olabilirdi.

Araba giderek yavaşlayıp karakola yaklaşırken Stevenson'ın gözü hâlâ üzerimdeydi. Garaj yolu geniş bir yarım daire biçimindeydi. Alçak, taş bir tabelada Margrave Polis Teşkilatı Merkezi yazıyordu. Endişelenmem gerekir mi diye düşündüm. Cinayet suçundan tutuklanmışım ve daha önce adım atmadığım bir kasabadaydım. Fakat iki şeyi biliyordum. Birincisi, olmamış bir şeyi olmuş gibi gösteremezlerdi. İkincisi, kimseyi öldürmemiştim.

Ne onların kasabasında ne de uzun zamandan beri.

(2)

UZUN, ALÇAK BİNANIN KAPISINA yanaştık. Baker arabadan inip binanın ön tarafına göz attı. Destek ekibindeki polis memurları yanımızda durdu. Stevenson arabanın arka tarafına doğru yürüdü. Baker'ın karşısında pozisyon aldı. Pompalı tüfeği bana doğrulttu. İyi bir ekipti. Baker kapımı açtı.

“Tamam, hadi gidelim, gidelim,” dedi neredeyse fısıldayarak.

Topuklarının üstünde geriye kaykılıyor, etrafa göz atıyordu. Yavaşça yana dönüp arabadan indim. Kelepçe işimi zorlaştırıyordu. Hava daha da ısınmıştı. Öne adım atıp bekledim. Destek ekibi arkama geçti. Karakolun girişi tam karşımdaydı. Mermerden üst pervazına Margrave Polis Teşkilatı Merkezi yazısı kazınmıştı. Altındaysa cam panelli kapılar vardı. Baker kapılardan birini çekti. Kapı, kenarlarındaki lastik şeritlerin içine kayarak açıldı. Arkamdaki polis memurları beni öne ittiler. Kapı lastik şeritlerin içinden kayarak arkamdan kapandı.

İçerisi serindi. Her şey beyaz ve kromdu. Işıklar floresandı. Mekân bir bankayı ya da sigorta acentesini andırıyordu. Yerler halı kaplıydı. Uzun bir resepsiyon masasının arkasında nöbetçi bir komiser yardımcısı duruyordu. Böyle bir ortamda bana, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” demesi gerekirdi. Ama

hiçbir şey demedi. Sadece bana baktı. Arka tarafında duvarlarla ayrılmamış bir ekip odası vardı. Üniformalı, koyu renk saçlı bir kadın geniş, alçak bir masada oturuyordu. Bilgisayar başında evrak işlerini tamamlıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. İki yanımda kollarıma girmiş polis memurlarıyla orada öylece dikiliyordum. Stevenson geri geri ilerleyerek resepsiyon masasına yaklaşmıştı. Pompalı tüfeğinin namlusunu üstümden ayırmadan bana bakıyordu. Baker da oradan bana bakıyordu. Nöbetçi komiser yardımcısıyla üniformalı kadın da. Onlara aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra beni sol tarafa yönlendirdiler. Bir kapının önünde durduk. Baker kapıyı açınca beni bir odaya soktular. Bir sorgu odasıydı. Penceresiz. Beyaz bir masa ve üç sandalye. Halı kaplı zemin. Tavanın köşesinde bir kamera. Odanın ısısı en düşük ayara getirilmiş gibiydi. Yağmurda kaldığım için üstüm hâlâ ıslaktı.

Ben öylece dikilirken Baker ceplerimi boşalttı. Eşyalarım masanın üzerinde ufak bir yığın oluşturdu. Biraz banknot. Birkaç madeni para. Makbuz, bilet, ıvır zıvır. Baker gazeteye göz atıp cebimde bıraktı. Saatime baktı, bunu da çıkarmadı. Bunlarla ilgilenmiyordu. Geri kalan her şeyi büyükçe bir kilitli torbaya koydular. Ceplerinde benden daha fazla şey taşıyan insanlara uygun bir torbaydı. Üstünde beyaz bir etiket vardı. Stevenson etikete bir rakam karaladı.

Baker bana oturmamı söyledi. Ardından sırayla odadan çıktılar. Stevenson eşyalarımı koydukları torbayı aldı. Kapıyı arkalarından kapadılar ve kilitlediklerini duydum. Ağır, iyi yağlanmış bir kilit sesiydi. Kesinliğin sesiydi. Kocaman çelik bir kilidin sesiydi. İçeriden çıkmamı engelleyecek bir kilidin sesiydi.

BİR SÜRE beni yalnız bırakacaklarını tahmin ettim. Genelde böyle olurdu. Soyutlanmak, insanların konuşmak istemesini sağlar. Konuşma isteğiye itirafta bulunma isteğine dönüşebilir. Bir saat süren tecridin ardından acımasız bir tutuklama oldukça iyi bir stratejidir.

Ama yanılmıştım. Beni bir saat yalnız bırakmayı planlamışlardı. Belki de bu ikinci teknik hatalarıydı. Baker kapının kilidini açıp tekrar içeri girdi. Elinde plastik bir kahve bardağı tutuyordu. Sonra üniformalı kadına içeri girmesini işaret etti. Ekip odasında gördüğüm kadındı. Ağır kilit arkasından yeniden kilitlenirken kadın elindeki metal kutuyu masanın üzerine koydu. Kutuyu açtı ve içinden siyah renkli uzun bir levha çıkardı. Üzerinde beyaz renkli rakamlar vardı.

Dişçi asistanı gibi yüzünde sahte bir mahcubiyetle levhayı bana verdi. Kelepçeli ellerimle levhayı aldım. Gözlerimi kısıp doğru tutup tutmadığımı kontrol ettim ve çenemin altına kaldırdım. Kadın kutudan çirkin bir fotoğraf makinesi çıkarıp karşıma oturdu. Fotoğraf makinesini sabit tutabilmek için dirseklerini masaya dayadı. Öne eğildi. Göğüsleri masanın kenarına yapıştı. Güzel bir kadındı. Koyu saçları, muhteşem gözleri vardı. Dikkatle ona bakıp gülümsedim. Klik sesi duyuldu ve bir flaş patladı. O bir şey diyemeden profil fotoğrafı için sandalyemde yana döndüm. Uzun tabelayı omzuma yaslayıp bakışlarımı duvara diktim. Yine bir klik sesi duyuldu ve yine bir flaş patladı. Önüme dönüp tabelayı ona uzattım. Kelepçe yüzünden iki elimle. Kadın, evet, tatsız bir iş ama gerekli, diyen o gergin gülümsemesiyle levhayı aldı. Tıpkı dişçi asistanı gibi.

Ardından parmak izi alma setini çıkardı. Üzerlerinde rakam olan her biri boş on adet parmak basma kutucuğu. Başparmak yerleri hep çok dardır. Arkasında avuç içi izlerinin de alınması için iki kutucuk daha vardı. Kelepçe işimi zorlaştırdı.

Baker kelepçemi çıkarmayı önermedi. Kadın ellerime mürekkep sürdü. Parmakları pürüzsüz ve soğuktu. Alyansı yoktu. Sonra bana kâğıt bir peçete uzattı. Mürekkep parmaklarımdan kolayca çıktı. Daha önce görmediğim yeni bir mürekkep türü olmalıydı.

Kadın fotoğraf makinesinden çıkardığı filmi, aldığı parmak izleriyle birlikte masada bıraktı. Fotoğraf makinesini tekrar metal kutuya yerleştirdi. Baker kapıyı tıklattı. Kilit tekrar döndü. Kadın eşyalarını topladı. Kimse konuşmadı. Kadın odadan çıktı. Baker benimle kaldı. Bir kez daha sert bir klik sesiyle kilitlenen kapıya yaslanıp bana baktı.

“Şefim buraya geliyor,” dedi. “Onunla konuşman gerekecek. Bir olay yaşandı. Neler olduğunu açıklığa kavuşturmamız gerek.”

Tek kelime etmedim. Benimle konuşmaları kimse için bir şeyi açıklığa kavuşturmayacaktı. Yine de adam medeni davranıyordu. Saygılıydı. Bu yüzden onu zorlamamaya karar verdim. Ellerimi ona doğru uzattım. Kelepçeyi çıkarması için sessiz bir ricaydı bu. Bir süre kıpırdamadan durdu ama sonra bir anahtar çıkarıp kelepçeyi çözdü. Kelepçeyi kemerine takarken bana baktı. Ben de ona bakarak kollarımı iki yanımdan sarkıttım. Minnettar olmuş gibi derin bir iç çekmedim. Yüzümü buruşturarak bileklerimi ovuşturmadım. Bu adamla bir ilişki kurmak istemiyordum. Gelgelelim yanıt verdim.

“Tamam. Gidip şefinle konuşalım.”

Kahvaltı sipariş ettiğimden beri ilk kez konuşuyordum. Şimdi minnettar görünen kişi Baker'dı. Kapıyı iki kez tıklattı ve kilit döndü. Kapıyı aralayıp yürümemi işaret etti. Stevenson sırtını geniş ekip odasına vermiş bekliyordu. Pompalı tüfek elinde değildi. Destek ekibi gitmişti. Ortalık sakinleşmeye başlamıştı. İki yanıma geçtiler. Baker dirseğimi tuttu. Hafifçe. Ekip odasının yanından geçtikten sonra arka taraftaki bir

kapıya ulaştık. Stevenson kapıyı itip açtı ve büyük bir ofise girdik. Duvarlar gül ağacından panellerle kaplıydı.

Gül ağacından kocaman bir masada şişman bir adam oturuyordu. Arkasında bir çift büyük bayrak vardı. Solda altın renkli püskülleri olan ABD bayrağı, sağda Georgia eyaletine ait olduğunu tahmin ettiğim başka bir bayrak. Bayrakların arasında bir saat asılıydı. Maun çerçeveli, kocaman, yuvarlak, eski bir saatti. Üstünde onlarca yıllık cila katmanı varmış gibi görünüyordu. Bu yeni karakolu inşa etmek için yıkılan eski karakolun saati olabilir diye düşündüm. Mimar yeni binaya tarihsel bir hava katmak için bunu kullanmış olabilirdi. Saat neredeyse yarımdı.

İçeri iteklenirken, masadaki şişman adam başını kaldırıp bana baktı. Kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla beni süzdü. Gözlerini kısarak daha da dikkatle baktı. Sonra alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve ciğerleri zayıf olmasaydı bağırma gibi çıkacak hırıltılı bir sesle konuştu.

“Kıçını şu sandalyeye koy ve o pis ağzını kapalı tut.”

Bu şişman adam şaşırtıcıydı. Gerçekten tam bir ahmaktı. Şimdiye kadar gördüklerime hiç uymuyordu. Baker ve tutuklama ekibi işini doğru yapmıştı. Profesyonel ve donanımlıydılar. Parmak izi alan kadın da farklı davranmamıştı. Ama bu şişman polis şefi pisliğin tekiydi. Saçı ince telli ve kirliydi. Serin havaya rağmen terlemişti. Sağlıksız, aşırı kilolu insanlardaki gibi yüzünde kırmızı lekeler vardı ve teni griye çalıyordu. Tansiyonu tavan yapmış olmalıydı. Damarları da kesin kaya gibi sertti. İşin ehli biri gibi görünmüyordu.

“İsmim Morrison,” dedi hırıltılı sesiyle. Sanki umurumdaydı. “Margrave polis departmanının şefiyim. Sense bir cinayet işlemiş şu yabancı hergelesin. Kasabama geliyorsun ve Bay Kliner’in özel mülkünde ortalığı karıştırıyorsun. Şimdi, baş dedektifime eksiksiz bir ifade vereceksin.”

Durup yine bana baktı. Hâlâ kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Ya da bir yanıt vermemi bekliyormuş gibi. Bir yanıt alamadı. İri parmağını yüzüme salladı.

“Hapse gireceksin. Sonra elektrikli sandalyeyi boylayacaksın ve gelip acınası mezarının üzerine sıçacağım.”

İri bedenini sandalyeden kaldırdı ve bakışlarını kaçırdı.

“Bu meseleyi bizzat hallederdim ama meşgul bir adamım.”

Paytak adımlarla masasının arkasından öne çıktı. Masayla kapının arasında duruyordum. Yan yan bana yaklaşıırken birden durdu. İri burnu ceketimin orta düğmesiyle aynı seviyedeydi. Bir şey aklını kurcalıyormuş gibi hâlâ dikkatle beni süzüyordu.

“Seni daha önce gördüm. Nerede?”

Önce Baker’a, sonra Stevenson’a göz attı. Dediklerini o an not almalarını bekliyormuş gibiydi.

“Bu herifi daha önce gördüm,” dedi onlara.

OFİSİN KAPISINI ÇARPARAK KAPADI ve baş dedektif gelene dek iki polis memuruyla birlikte bekledim. Uzun boylu siyahi bir adamdı, yaşlı değildi ama saçları grileşmeye ve dökülmeye başlamıştı. Ona asil bir hava katacak kadar. Enerjik ve özgüvenliydi. Biraz demode tüvit takımıyla düzgün giyimliydi. Kadife yelek. Cilalanmış ayakkabılar. Bu haliyle tam bir baş dedektif gibi görünüyordu. Baker ve Stevenson’a dışarı çıkmalarını işaret etti. Memurlar kapıyı arkalarından kapadılar. Baş dedektif masaya geçti ve elini sallayarak bana karşındaki sandalyeyi gösterdi.

Gıcırdayan bir çekmecedan bir kayıt cihazı çıkardı. İyice havaya kaldırıp düğümlenmiş kabloları çekti. Prize takıp mikrofonu hazırladı. İçine bir kaset yerleştirdi. Kayıt düğmesine bastı ve mikrofona tırnağıyla hafifçe vurdu. Kaydı durdurup kaseti başa sardı. Oynat düğmesine basınca tırnağının sesini

duydu. Kaseti tekrar başa sarıp kaydı başlattı. Oturduğum yerden onu izledim.

Bir an için ofise sessizlik çöktü. Odada sadece havadan, ışıklardan ya da bilgisayardan kaynaklanan belli belirsiz bir uğultu vardı. Ya da kayıt cihazındaki kasetin yavaşça dönerken çıkardığı vızıltı. Eski saatin ağır tik tak sesini duyabiliyordum. Ne yapmaya karar verirsem vereyim sonsuza dek sabırla bu sesi çıkarmaya hazırmış gibiydi. Sonra adam sandalyesinde arkasına yaslanıp sert bir ifadeyle bana baktı. Uzun boylu, nazik insanların yaptığı üzere parmak uçlarını birleştirdi.

“Evet,” dedi. “Yanıtlanması gereken birkaç sorumuz var, öyle değil mi?”

Sesi kalındı. İnsanın içine işliyordu. Güney aksanıyla konuşmuyordu. Siyahi olması dışında görünümü ve sesi Bostonlu bir bankacıyı andırıyordu.

“İsmim Finlay,” dedi. “Yüzbaşıyım. Bu departmanın dedektif bürosunun şefiyim. Haklarınızın okunduğunu biliyorum. Fakat haklarınızı anladığınızı henüz teyit etmemişsiniz. Devam etmeden önce bu meseleyi çözmemiz gerek.”

Bostonlu bir bankacıdan ziyade Harvardlı biri gibiydi.

“Haklarımı anladım,” dedim.

Başını salladı.

“Güzel,” dedi. “Bu duyduğuma sevindim. Avukatınız nerede?”

“Bir avukata ihtiyacım yok.”

“Cinayetle suçlanıyorsunuz. Bir avukata ihtiyacınız var. Size bir avukat bulabiliriz. Ücretsiz olarak. Size ücretsiz olarak bir avukat bulmamızı ister misiniz?”

“Hayır, bir avukata ihtiyacım yok.”

Finlay denen adam uzunca bir süre parmaklarının üstünden beni süzdü.

“Peki,” dedi. “Fakat bir feragat belgesi imzalamanız gerek.

Bir avukat tutmanızın tavsiye edildiğine, ücretsiz olarak bir avukat temin edilebileceğine ama bunu kesinlikle istemediğinize dair.”

“Tamam.”

Başka bir çekmecedan bir form çıkardı ve tarihle saati yazmak için saatine baktı. Formu masanın üzerinden bana doğru itti. İmzalamam gereken yerde kocaman bir X işareti vardı. Bana tükenmez bir kalem verdi. İmzalayıp ona geri ittim. Belgeyi inceleyip ten rengi bir dosyaya koydu.

“İmzanızdan isminizi anlayamadım,” dedi. “O yüzden kayda öncelikle isminizle, adresinizle ve doğum tarihinizle başlayalım.”

Yine sessizlik oldu. Ona baktım. İnatçı bir adamdı. Kırk beş yaşında görünüyordu. İnatçı olmadığınız sürece kırk beşinizde –ve siyahiyse– Georgia yargı bölgesinde baş dedektif görevine gelemezdiniz. Onu zora koşmanın bir anlamı yoktu. Derin bir nefes aldım.

“İsmim Jack Reacher,” dedim. “İkinci ismim yok. Adresim yok.”

İsmimi yazdı. Yazacak pek bir şey yoktu. Ona doğum tarihim de söyledim.

“Tamam, Bay Reacher,” dedi Finlay. “Dediğim gibi yanıtlanması gereken sorular var. Kişisel eşyalarınıza göz attım. Üstünüzde tek bir kimlik yok. Ehliyet, kredi kartı, hiçbir şey yok. Adresinizin olmadığını söylüyorsunuz. Ben de kendime, kim bu adam, diye soruyorum.”

Buna bir karşılık vermemi beklemedi.

“Dazlak adam kimdi?” diye sordu.

Yanıt vermedim. Duvardaki saate bakıyor, yelkovanın hareket etmesini bekliyordum.

“Bana neler olduğunu anlatın.”

Neler olduğunu bilmiyordum. En ufak bir fikrim dahi

yoktu. Birine bir şey olmuştu ama o kişi ben değildim. Öylece oturdum. Yanıt vermedim.

“Pluribus nedir?” dedi Finlay.

Ona bakarak omzumu silktim.

“ABD mottosu mu?” dedim. “E Pluribus Unum? 1776’da ikinci Kıta Kongresi tarafından kabul edilmemiş miydi?”

Bir şeyler homurdandı. Ona bakmaya devam ettim. Bir soruya yanıt verebilecek türde bir adam olduğunu düşündüm.

“Konu nedir?” dedim.

Yine sessizlik oldu. Bana bakma sırası ondaydı. Yanıt verip vermemeyi, nasıl yanıt verebileceğini düşündüğünü görebiliyordum.

“Konu nedir?” dedim yine.

Arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirdi.

“Ne olduğunu biliyorsunuz,” dedi. “Cinayet. Epey tatsız bir iş. Kurban bu sabah Kliner’in deposunda bulundu. Kasaba yolunun kuzey ucunda, otoyolun yonca yaprağı kavşağında. Görgü tanığı bir adamın oradan uzaklaştığını görmüş. Bu sabah saat sekizden sonra. Beyaz, çok uzun boylu, siyah pardösülü, kumral, şapkasız ve valizsiz bir adamı tarif etmiş.”

Yine sessizlik. Beyaz bir adamım. Çok uzun boyluyum. Kumralım. Üzerimde siyah renk bir pardösü var. Şapkam yok. Valizim de. Bu sabah neredeyse dört saat boyunca o kasaba yolunda yürüdüm. Saat sekizden yaklaşık on bir kırk beşe kadar.

“Kasaba yolu ne kadar uzun?” diye sordum. “Otoyoldan buraya kadar uzanıyor mu?”

Finlay bunu biraz düşündü.

“Sanırım yirmi iki kilometre kadar.”

“Tamam. Otoyoldan kasabaya kadar yürüdüm. Yirmi iki kilometre kadar olabilir. Beni bir sürü insan görmüş olmalı. Bu, birine bir şey yaptığım anlamına gelmez.”

Yanıt vermedi. Meraklanmaya başlamıştım.

“Orası sizin bölgeniz mi?” diye sordum. “Otoyola kadar uzanan yol yani.”

“Evet. Yetki alanı net. Bu konuda kaçış noktanız yok, Bay Reacher. Kasaba sınırı yirmi iki kilometreyi aşıyor, otoyola kadar devam ediyor. Oradaki depo da kesinlikle görev alanıma dahil.”

Bekledi. Başımı salladım. Devam etti.

“Orayı beş sene önce Kliner yaptırdı. İsmi duymuş muydunuz?”

“İsmi nasıl duymuş olabilirim? Buraya daha önce hiç gelmedim.”

“Buralarda önemli biridir. Oradaki işi bize yüklü miktarda vergi getirir, büyük fayda sağlar. Çevreye zarar vermeden yüksek gelir ve büyük fayda çünkü epey uzakta, öyle değil mi? Bu yüzden oraya göz kulak olmaya çalışırız. Fakat artık orası bir cinayet mahalli ve bize düzgün bir açıklama yapmanız gerek.”

Adam işini yapıyor ama vaktimi boşa harcıyordu.

“Tamam, Finlay,” dedim. “Korkunç kasabanızın sınırından geçip lanet kahvaltımın ortasında apar topar buraya getirilene kadar yaptığım her şeyi anlatacağım. Bundan bir şey çıkarabilerseniz size güzel bir madalya veririm. Çünkü yaptığım tek şey sağanak altında o değerli yirmi iki kilometreniz boyunca neredeyse dört saat boyunca bir ayağımı diğerinin önüne atmak oldu.”

Altı aydır yaptığım en uzun konuşmaydı. Finlay sandalyesinden dikkatle beni süzüyordu. Her dedektifin düştüğü ikilemle mücadele ettiğini fark ettim. İç sesi ona aradığı adam olmayabileceğimi söylüyordu. Fakat tam karşısında otuyordum. Bir dedektifin ne yapması gerekirdi? Düşünmesine izin verdim. Onu doğru noktaya çekebilmek için zamanlamayı ayarlamaya çalıştım. Ona benimle burada vaktini boşa

harcarken dışarıda serbestçe dolanan esas adamla ilgili bir şey söyleyecektim. Böylece şüpheleri artacaktı. Gelgelelim benden önce davrandı. Yanlış yöne saptı.

“Açıklama yapmayın,” dedi. “Ben soruları soracağım, siz yanıt vereceksiniz. Siz Jack (ikinci ismi yok) Reacher’sınız. Adresiniz yok. Kimliğiniz yok. Nesiniz, dilenci falan mı?”

İç çektim. Günlerden cumaydı. Duvardaki saat günün yarısının çoktan geride kaldığını gösteriyordu. Finlay denen adam bu konuda kılı kırk yaracaktı. Hafta sonunu bir hücrede geçirecektim. Büyük ihtimalle pazartesi günü beni bırakacaklardı.

“Dilenci değilim, Finlay,” dedim. “Berduşum. Arada büyük bir fark var.”

Başını hafifçe salladı.

“Bana ukalalık taslama, Reacher. Boka batmış durumda-sın. Orada kötü bir olay yaşandı. Görgü tanığımız seni olay mahallinden uzaklaşırken gördüğünü söylüyor. Üstünde kimlik olmayan, anlatacak öyküsü bile olmayan bir yabancısın. O yüzden bana ukalalık taslama.”

Adam hâlâ sadece işini yapıyor ama hâlâ vaktimi boşa harcıyordu.

“Bir cinayet mahallinden uzaklaşmıyordum. Lanet bir yolda yürüyordum. Arada fark var. Bir cinayet mahallinden uzaklaşan insanlar kaçıp gizlenirler. Yolda öylece yürümezler. Ayrıca yolda yürümenin ne sakıncası var? İnsanlar hep yollar-da yürürler, değil mi?”

Finlay öne eğilip başını iki yana salladı.

“Hayır. Arabanın icadından beri kimse o yolun tamamını yürümedi. Neden adresin yok? Nerelisin? Bu sorulara yanıt ver. Bitirelim şu işi.”

“Tamam, Finlay, bitirelim. Bir adresim yok çünkü hiçbir yerde yaşamıyorum. Belki günün birinde bir yerde yaşarım ve

bir adresim olur. Sana resimli bir kartpostal yollarım ve buna kafayı taktığın için rehberine koyarsın.”

Finlay dikkatle beni süzdü ve seçeneklerini düşündü. Sabırlı olan yolu seçti. Sabırlı ama inatçı. Pes edemezmiş gibi.

“Nerelisin? Son adresin neydi?” diye sordu.

“Nerelisin derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Onu sinir etmeye başlamıştım. Yine de sabırla bekledi. Sabrına bir de buz gibi bir alaycılık eklendi.

“Peki, sorularımı anlamadığın için daha açık konuşmaya çalışayım. Yani nerede dünyaya geldin ya da hayatının büyük kısmında yaşadığın, sosyal veya kültürel bağlamda içgüdüsel olarak ağır bastığın yer neresi?”

Sadece yüzüne baktım.

“Sana bir örnek vereyim. Ben Boston’da dünyaya geldim, Boston’da eğitimimi tamamladım, sonra yirmi sene Boston’da çalıştım. Dolayısıyla, sen de hemfikirsindir sanırım, Bostonlu olduğumu söyleyebilirim.”

Haklıydım. Harvard’da okumuştum. Harvard’da okumuş, sabrı taşmak üzere bir adamdı.

“Tamam. Sen soruları sordun. Bunları yanıtlayacağım. Ama şu kadarını söyleyeyim... Aradığın adam ben değilim. Pazartesi gününe kadar aradığın adam olmadığımı anlayacaksın. O yüzden kendine bir iyilik yap. Adamı aramaktan vazgeçme.”

Finlay gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Tavsiyen için teşekkür ederim. Kariyerimle ilgili endişelendiğin için de.”

“Rica ederim.”

“Devam et,” dedi.

“Tamam. Senin nazik ifadenle hiçbir yere ait değilim. Ordu denen bir yerde dünyaya geldim. Batı Berlin’de bir ABD

ordu karargâhında doğdum. Babam Deniz Piyade Teşkilatı'nda askerdi, Hollanda'da tanıştığı annemse Fransız bir sivildi. Kore'de evlendiler.”

Finlay başını salladı. Bir not aldı.

“Ordu çocuğuydum,” dedim. “Bana dünyanın dört bir yanındaki ABD karargâhlarının listesini gösterirsen yaşadığım yerlerin listesini bulmuş olursun. Liseyi iki düzine farklı ülkede okudum ve West Point'te dört sene eğitim aldım.”

“Devam et.”

“Orduda kaldım. Askeri Polis Teşkilatı'nda. Bütün o karargâhlarda sil baştan çalıştım ve yaşadım. Sonra, Finlay, otuz altı sene bir asker çocuğu olduktan ve bizzat bir asker olarak hizmet verdikten sonra Sovyetler çökünce artık o muhteşem orduya gerek kalmadı. Yaşasın, barış payı aldık. Yani bu sizin için vergilerinizin başka yere harcanması demek fakat hayatta kaldığım ülkelere beş dakika dahi dayanamayacak küstah sivil hergeleler tarafından dilenci olarak görülen benim için yalnızca otuz altı yaşında, işsiz, eski bir askeri polis memuru olduğum anlamına geliyor.”

Biraz düşündü. Etkilenmemişti.

“Devam et,” dedi.

Omzumu silktilim.

“Bu yüzden şu an sadece keyfime bakıyorum. Belki bir gün yapacak bir şey bulurum, belki de bulmam. Belki bir yere yerleşirim, belki de yerleşmem. Ama şu an böyle bir arayış içinde değilim.”

Başını salladı. Birkaç not daha aldı.

“Ordudan ne zaman ayrıldın?”

“Altı ay önce. Nisan ayında.”

“O zamandan beri hiç çalıştın mı?”

“Dalga geçiyorsun herhalde,” dedim. “Sen en son ne zaman iş aradın?”

“Nisan ayında. Altı ay önce. Bu işe girdim.”

“Senin adına sevindim, Finlay.”

Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Finlay bir süre bana baktı.

“Nasıl geçiniyorsun?” diye sordu. “Rütben neydi?”

“Binbaşı,” dedim. “Ordudan atıldığında tazminat veriyorlar. Büyük kısmı hâlâ duruyor. Tahmin edersin, tutumlu davranmaya çalışıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Finlay kaleminin ucunu masaya vurarak bir ritim tutturdu.

“TAMAM, son yirmi dört saati konuşalım,” dedi.

İç çektim. Başım derde girmek üzereydi.

“Buraya Greyhound otobüsüyle geldim. Kasaba yolunun başında indim. Bu sabah sekizde. Kasabaya kadar yürüdüm, o restoranı görüp içeri girdim, kahvaltı sipariş ettim ve tam kahvaltıma başladığım sırada adamların gelip beni zorla buraya getirdi.”

“Buraya neden geldin?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Şu an bir işim yok. Hiçbir yerde yapmam gereken bir iş yok.”

Bunu not aldı.

“Otobüse nereden bindin?”

“Tampa’dan. Dün akşam, gece yarısı gibi oradan ayrıldım.”

“Florida Tampa mı?”

Başımı salladım. Başka bir çekmeceyi açtı. Bir Greyhound otobüs programı çıkardı. Sayfaları karıştırdı ve uzun kahverengi parmağını bir sayfanın üstünde gezdirdi. Ayrıntılara önem veren bir adamdı. Bana baktı.

“Bu bir ekspres otobüs. Doğruca kuzeye, Atlanta’ya gidiyor. Buraya sabah dokuzda varıyor. Sekizde burada olmuyor.”

Başımı salladım.

“Şoförden durmasını ben istedim. Durmaması gerektiğini söyledi ama durdu. Sırf beni indirmek için.”

“Buralara daha önce hiç geldin mi?” diye sordu.

Yine başımı salladım.

“Burada akrabalar var mı?”

“Burada yok,” dedim.

“Herhangi bir yerde var mı?”

“DC’de bir ağabeyim var. Hazine Bakanlığı’nda çalışıyor.”

“Georgia’da arkadaşın var mı?”

“Hayır.”

Finlay bunları not aldı. Uzun bir sessizlik oldu. Bir sonraki sorunun ne olduğundan emindim.

“O halde neden? Neden durağı olmayan bir yerde indin ve hiçbir nedenin yokken sağanakta yirmi iki kilometre yürüyüp oraya gittin?”

Can alıcı soru buydu. Finlay bunu diğer soruların arasından hemen çekip çıkarmıştı. Bir savcının yapacağı üzere. Buna verecek gerçek bir yanıtlım yoktu.

“Ne diyebilirim ki? Anlık bir karardı. Sıkılmıştım. Bir yerde inmem gerekiyordu.”

“Ama neden burada?”

“Bilmem. Yanımdaki adamın bir haritası vardı ve burayı seçtim. Anayollardan uzaklaşmak istedim. Körfez’e, belki daha da batıya yönelebileceğimi düşündüm.”

“Burayı seçtin? Saçmalama,” dedi Finlay. “Burayı nasıl seçebildin? Sadece bir isim. Sadece haritada bir nokta. Bir nedenin olmalı.”

Başımı salladım.

“Uğrayıp Kör Blake’i araştırırım diye düşündüm,” dedim.

“Kör Blake de kim?”

Bir satranç bilgisayarının hamleleri değerlendirdiği gibi

aklından türlü senaryonun geçtiğini görebiliyordum. Kör Blake arkadaşım mıydı, düşmanım mıydı, suç ortağım mıydı, akıl hocam mıydı, alacaklım mıydı, bana borçlu biri miydi, bir sonraki kurbanım mıydı?

“Kör Blake bir gitaristti. Altmış yıl önce öldü. Bir cinayete kurban gitmiş olabilir. Ağabeyim bir plağını almıştı. Kapağındaki tanıtımda olayın Margrave’de yaşandığından bahsediliyormuş. Bunu bana yazdı ve ilkbaharda birkaç kez iş için buradan geçtiğini söyledi. Uğrayıp hikâyenin aslını öğrenebileceğimi düşündüm.”

Finlay şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Anlattıklarım ona inandırıcı gelmemiş olmalıydı. Doğrusu, yerinde olsaydım bana da inandırıcı gelmezdi.

“Buraya bir gitaristi araştırmak için mi geldin?” dedi. “Altmış sene önce ölmüş bir gitaristi. Neden? Sen bir gitarist misin?”

“Hayır.”

“Ağabeyin sana nasıl yazdı? Hani adresin yoktu?”

“Eski birimime yazdı. Postalarımı tazminatımı yatırdığım bankaya yolluyorlar. Nakit çekmek istediğimde postalarım gönderiliyor.”

Başını salladı. Bir not daha aldı.

“Tampa’dan gece yarısı kalkan Greyhound, değil mi?” dedi.

Başımı salladım.

“Otobüs biletin yanında mı?”

“Sanırım eşyalarımı koydukları torbada.” Baker’ın cebimdeki her şeyi torbaya doldurduğunu hatırladım. Stevenson da torbanın üzerine bir etiket yapıştırmıştı.

“Otobüs şoförü seni hatırlar mı?”

“Belki. Durması gereken bir yer değildi. Rica etmek zorunda kaldım.”

Kendimi dışarıdan izleyen bir seyirciye dönüştüm. İçinde bulunduğum durum soyut hale geldi. Eski işim Finlay'ninkinden o kadar da farklı değildi. Onunla başka birinin durumunu konuşuyormuşum gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki zorlu bir vakayı tartışan iki meslektaşık.

“Neden çalışmıyorsun?”

Omzumu silktim. Açıklamaya çalıştım.

“Çünkü çalışmak istemiyorum. On üç sene çalıştım, hiçbir yere varamadım. Onların yöntemini denedim ve gerçekten hepsinin canı cehenneme. Artık kendi bildiğim gibi yaşayacağım.”

Finlay oturduğu yerden dik dik yüzüme baktı.

“Orduda hiç sorun yaşadın mı?” diye sordu.

“Senin Boston'da yaşadığından daha fazlasını yaşamadım.”

Bunu duyduğuna şaşırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Boston'da yirmi sene çalışmışsın,” dedim. “Bana öyle dedin, Finlay. Neden şimdi bu kimsenin bilmediği kasabadasın? Şu an emekliye ayrılmış, balığa çıkıyor olman gerekirdi. Cape Cod gibi bir yerde olabilirdin. Senin hikâyen ne?”

“İşine bak, Reacher,” dedi. “Soruma yanıt ver.”

Omzumu silktim.

“Orduya sor.”

“Soracağım. Soracağımdan emin olabilirsin. Onurlu bir şekilde mi işten çıkarıldın?”

“Öyle olmasaydı tazminat verirler miydi?”

“Sana bir sent bile verdiklerine neden inanayım? Lanet olası bir dilenci gibi yaşıyorsun. Onurlu bir şekilde mi işten çıkarıldın? Evet mi? Hayır mı?”

“Evet. Elbette.”

Yine not aldı. Bir süre düşündü.

“Ordudan çıkarıldığında ne hissettin?” diye sordu.

Bunu biraz düşündüm. Yine omzumu silktim.

“Herhangi bir şey hissetmedim. Eskiden ordudaymışım ve artık değilmişim gibi hissettim.”

“Kızgın mısın? Yüzüstü bırakılmış gibi hissediyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Öyle mi hissetmem gerekirdi?”

“Hiçbir sorun yaşamadın mı?” Sanki ortada bir sorun olması gerekiyordu.

Ona bir tür yanıt vermem gerektiğini düşündüm. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Doğduğum günden beri ordudaydım. Artık değildim. Dışarıda olmak harika bir histi. Özgürlük gibi bir his. Hayatım boyunca hep biraz başım ağrımış ve ağrı dinene dek bunu hiç fark etmemişim gibi. Tek derdim geçinmekti. Özgürlüğümden ödün vermeden para kazanmanın bir yolunu bulmak kolay değildi. Altı aydır tek bir sent bile kazanmamıştım. Tek derdim buydu. Ama ona bunu söyleyecek değildim. Bunu bir sebep olarak görebilirdi. İnsanları soyarak dilenci hayat tarzını sürdürmeye karar verdiğimi düşünebilirdi. Depolarda. Sonra da onları öldürdüğüm fikrine varabilirdi.

“Sanırım geçiş sürecine alışmak biraz zor,” dedim. “Özellikle de çocukluğumdan beri bu hayatın içinde olduğum için.”

Finlay başını salladı. Yanıtımı düşündü.

“Neden özellikle sen?” dedi. “Sen mi ayrılmaya gönüllü oldun?”

“Ben hiçbir şeye gönüllü olmam. Askerliğin temel kuralı budur.”

Yine sessizlik oldu.

“Uzmanlık alanın var mıydı?” diye sordu. “Orduda yani.”

“İlk başlarda genel görevler üstlendim. Sistem bu. Sonra, beş sene boyunca gizli servisin güvenlik işinde çalıştım. Son altı senedir de başka bir görevdeydim.”

Sormasını bekledim.

“Neydi?”

“Cinayet soruşturması.”

Finlay arkasına yaslandı. Homurdandı. Yine parmak uçlarını birleştirdi. Dikkatle bana bakıp derin bir nefes verdi. Hafifçe öne eğildi. Parmağını bana doğrulttu.

“Tamam,” dedi. “Tüm bunları araştıracağım. Parmak izlerini aldık. Orduda da bir dosyan olmalı. Hizmet kayıtlarını inceleyeceğiz. Hepsini. Tüm ayrıntıları. Otobüs şirketiyle konuşacağız. Biletini kontrol edeceğiz. Şoförü ve yolcuları bulacağız. Dediklerin doğruysa yakında öğreniriz. Doğruyu söylediyse bu işten kurtulabilirsin. Zamanlama ve yöntemle ilgili bazı ayrıntılar meseleyi açıkça çözecek. Henüz bu ayrıntılar muğlak.”

Duraksayıp tekrar derin bir nefes verdi. Gözlerimin içine baktı.

“Bu arada temkinli bir adamımdır,” dedi. “Durumun dışarıdan pek de iç açıcı görünmüyor. Bir serseri. Bir dilenci. Adres yok, geçmiş yok. Tamamen zırvalamış olabilirsin. Bir kaçak olabilirsin. Bir düzine eyalette bir sürü insanı öldürmüş olabilirsin. Bilemiyorum. Sana inanmamı bekleyemezsin. Biz her şeyi öğrenene kadar burada kalacaksın, tamam mı?”

Tahmin ettiğim gibi olmuştu. Yerinde olsam aynı şeyleri söylerdim. Yine de ona bakıp başımı salladım.

“Temkinli bir adam mısın?” dedim. “Kesinlikle.”

Dikkatle bana baktı.

“Yanılıyorsam pazartesi günü sana öğle yemeği ısmarlarım,” dedi. “Bugün olanları telafi etmek için Eno’da.”

Yine başımı salladım.

“Buraya arkadaş edinmek için gelmedim,” dedim.

Finlay omuz silkti. Kayıt cihazını kapadı. Kaseti başa sardı, cihazdan çıkardı. Üzerine bir şey yazdı. Gül ağacı masadaki dahili telefonun tuşuna bastı. Baker’den içeri girmesini istedi. Bekledim. İçerisi hâlâ serindi. Ama nihayet üstüm kurumuştı. Yağmur Georgia’nın göğünden âdeta boşalmış, içime işlemişti.

Fakat artık ofisin kuru havasıyla buharlaşıp yok olmuştu. Bir nem giderici ıslaklığı emmiş, havaya karıştırmıştı.

Baker kapıyı tıklatıp içeri girdi. Finlay ondan beni hücreye götürmesini istedi. Sonra bana bakarak başını salladı. Meali şuydu: Dedğin kişi olduğun anlaşılırsa unutma ki sadece işimi yapıyordum. Ben de ona bakarak başımı salladım. Mealim şuydu: Sen kendi kıcını kurtarmaya çalışırken unutma ki dışarıda cirit atan bir katil var.

HÜCRE BLOĞU aslında ekip odasının yanında yer alan geniş bir girintiydi. Dikey parmaklıklarla üç ayrı hücreye ayrılmıştı. Ön duvar tamamen parmaklıklardan oluşuyordu. Her hücreye bir kapı takılmıştı. Metal parmaklıkların çok güzel mat bir rengi vardı. Titanyuma benziyordu. Bütün hücrelerin zemini halı kaplıydı. Ama hepsi boştu. İçeride eşya ya da uzanabileceğiniz bir sıra yoktu. Sadece eski tarz hücrelerin yüksek bütçeli bir versiyonu gibiydi.

“Burada gece kalınmıyor mu?” diye sordum Baker’a.

“Kesinlikle hayır. Daha sonra eyalet hapishanesine nakle-dileceksin. Otobüs saat altıda seni alacak ve pazartesi günü geri getirecek.”

Metal kapıyı kapatıp kilitledi. Kapının çerçevesinde bir sürü sürgünün yerine yerleştiğini duydum. Elektrikliydi. Cebimdeki gazeteyi çıkardım. Ceketimi katlayıp yere serdim ve pardösümü başımın altına koydum.

İşte şimdi cidden sinirlenmişim. Hafta sonunu hapishanede geçirecektim. Bir karakolun hücresinde kalmayacaktım. Gerçi başka planım yoktu. Ama sivil hapisaneleri iyi bilirdim. Ordudan kaçan birçok kişi sivil hapisaneleri boylardı. Şu ya da bu nedenle. Sistem orduyu haberdar ederdi. Askeri polis memurları onları geri almak için gelirdi. Tüm bunlar beni heyecanlandırmıyordu doğrusu. Öfkeyle yere uzanıp

ekip odasından gelen sesleri dinledim. Telefonlar alıyordu. Klavyelerde bir Şeyler yazılıyordu. Tempo alçalıp yükseliyordu. Birkaç polis memuru etrafta dolanıp duruyor, aralarında fısıldaşıyordu.

Ödünç aldığım gazeteyi okumaya çalıştım. Seçilen başkan ve ikinci dönem de seçilebilmek için yürüttüğü kampanyayla ilgili bir sürü boktan haberle doluydu. Yaşlı adam Meksika Körfezi'nde, Pensacola'daydı. Torunlarının saçları ağırmadan bütçeyi dengelemeyi hedefliyordu. Ormanda elinde palayla ağaçları keserek ilerleyen biri gibi her Őeyde kesinti yapıyordu. Pensacola'da Sahil Güvenlik'in canına okuyordu. Son on iki aydır orada bir girişim yürütüyorlardı. Son bir yıldır her gün Florida kıyılarında güç gösterisi sergiliyorlar, kokusundan hoşlanmadıkları tüm deniz trafiğini kontrol edip araştırıyorlardı. Girişimleri büyük bir tantanayla duyurulmuştu. Hayal ettiklerinin ötesinde bir başarıya ulaşmışlardı. Türlü türlü Şey ele geçirmişlerdi. Çoğunlukla uyuşturucu, bunun yanı sıra silah ve Haiti'den ya da Küba'dan yasadışı göçmenler. Operasyon aylar sonra ABD'nin dört bir yanında ve binlerce kilometre ilerisinde suç oranını düşürmüştü. Ciddi bir başarıydı.

Ama artık bu girişime son veriyorlardı. Çünkü epey pahalıya patlıyordu. Sahil Güvenlik'in bütçesinde açık vardı. Başkan bütçeyi artıramayacağını söylemişti. Hatta aksine bütçede kesinti yapmalıydı. Ekonomi berbat durumdaydı. Yapabileceği hiçbir Şey yoktu. Dolayısıyla operasyonun yedi güne kadar iptal edilmesi gerekiyordu. Başkan bir devlet adamı gibi görünmeye çalışıyordu. Önde gelen kanun uygulayıcıları öfkeliydi çünkü onlara göre önlem tedaviden daha iyiydi. Washington'da işin iç yüzünü bilenlerse mutluydu çünkü devriye gezen polis memurlarına harcanan elli sent, oy verenlerden üç bin kilometre uzaktaki okyanusa harcanan iki

dolardan çok daha iyi görünüyordu. Tartışmalar ileri geri havada uçuşuyordu. Başkan flu fotoğraflarda yapabileceği başka hiçbir şeyin olmadığını söyleyen bir devlet adamı gibi gülümsüyordu. Okumayı kestim çünkü bu haber beni daha da sinirlendiriyordu.

Sakinleşebilmek için zihnimdeki müziği açtım. *Smokestack Lightning*'in nakaratını. Howling Wolf versiyonunda, ilk dizenin sonunda muhteşem, boğuk bir çığlık vardı. Gezgin Blues tarzını anlayabilmek için bir süreliğine trene binmek gerektiğini söylerler. Yanılıyorlar. Gezgin Blues tarzını anlayabilmek için bir yere hapsolmanız gerekir. Bir hücreye ya da orduya. Çıkamayacağınız bir yere. Trenlerin bacalarından çıkan kıvılcımların, erişilmesi imkânsız bir özgürlüğün uzaklardaki işaret ateşi gibi görüldüğü bir yere. Başımı pardösüme yaslamış halde orada öylece uzanıp zihnimdeki müziği dinledim. Üçüncü nakaratın sonunda uyuyakaldım.

BAKER PARMAKLIKLARI tekmelemeye başladığında uyan-
dım. Parmaklıklardan tok bir çınlama sesi çıkıyordu. Bir cenaze çanı gibi. Baker yanında Finlay ile orada duruyordu. Tepeden bana bakıyorlardı. Yerde kaldım. Burada rahattım.

“Dün gece yarısı nerede olduğunu söylemiştin?” diye sordu Finlay.

“Tampa’da otobüse biniyordum.”

“Yeni bir görgü tanığımız var,” dedi Finlay. “Seni deponun orada görmüş. Dün gece. Oralarda dolanırken. Gece yarısı.”

“Yalan, Finlay,” dedim. “İmkânsız. Kimmiş bu yeni görgü tanığı?”

“Şef Morrison. Polis departmanının şefi. Seni daha önce gördüğünden emin olduğunu söyledi. Artık nerede gördüğünü hatırlıyor.”

(3)

BENİ KELEPÇELEYİP gül ağacından panellerle kaplı ofise geri götürdüler. Finlay bayrakların önündeki, eski büyük saatin altındaki masaya geçti. Baker masanın kenarındaki bir sandalyeye oturdu. Bense Finlay'nin karşısına oturdum. Kayıt cihazını çıkardı. Kabloları çekti. Mikrofonu aramıza yerleştirdi. Tırnağıyla deneme yaptı. Kaseti başa sardı. Hazırdı.

“Son yirmi dört saat, Reacher,” dedi. “Ayrıntılarıyla.”

İki polis memuru da heyecanını zorlukla zapteder haldeydi. Zayıf bir vaka aniden güçlü bir vaka haline gelmişti. Kazanma heyecanına kapılmaya başlamışlardı. Bu işaretleri iyi biliyordum.

“Dün gece Tampa'daydım,” dedim. “Gece yarısı otobüse bindim. Görgü tanıkları bunu doğrulayabilir. Bu sabah saat sekizde, kasaba yolunun otoyolla birleştiği noktada otobüs-ten indim. Şef Morrison beni gece yarısı gördüğünü söylüyor-sa yanılıyor. O sırada yaklaşık altı yüz kilometre uzaktaydım. Bunlara başka bir şey ekleyemem. Bu bilgileri kontrol edin.”

Finlay dikkatle bana baktı. Sonra başıyla Baker'a bir işaret verdi ve Baker ten rengi bir dosyayı açtı.

“Kurbanın kimliği belli değil,” dedi Baker. “Kimliği yok. Cüzdanı yok. Tanımlanabileceği belirgin izleri yok. Beyaz erkek,

kırk yaşında olabilir, çok uzun boylu, dazlak. Cesedi bu sabah saat sekizde depo alanının ana kapısına yakın çitlerin orada bulundu. Kısmen bir kartonla örtülmüştü. Parmak izlerini alabildik. Sonuç çıkmadı. Veritabanında kimseyle eşleşmedi.”

“Kimdi o, Reacher?” diye sordu Finlay.

Baker herhangi bir tepki vermemi bekledi. Hiçbir tepki vermedim. Sadece oturdum ve duvardaki saatin hafif tik tak sesini dinledim. Kolları iki otuzu gösteriyordu. Konuşmadım. Baker dosyayı karıştırdı ve içinden bir başka sayfayı çıkardı. Bana göz atıp sözlerine devam etti.

“Kurban başından iki mermi yarası almış,” dedi. “Büyük olasılıkla küçük kalibreli susturuculu bir otomatik. İlk mermi yakın mesafeden ateşlenmiş, kurbanın sol şakağına saplanmış. İkincisi doğrudan sol kulağının arkasına ateşlenmiş. Mermiler yuvarlak burunlu olmalı çünkü çıkış yaraları adamın suratını parçalamış. Yağmur barut kalıntılarını silmiş ama cesetteki yanık izleri susturucuyu işaret ediyor. Ölümcül mermi ilki olmalı. Kafatasında mermi yok. Etrafta kovan da yok.”

“Tabanca nerede, Reacher?” dedi Finlay.

Ona bakıp yüzümü buruşturdum. Yanıt vermedim.

“Kurban dün gece on bir buçukla bir arası ölmüş,” dedi Baker. “Akşam bekçisi vardiyasını tamamladığında, ceset on bir buçukta orada değilmiş. Adam bunu teyit etti. Cesedi gündüz bekçisi kapıyı açtığında bulmuş. Saat sekiz gibi. Seni oradan kaçarken görmüş ve ihbarda bulunmuş.”

“Kimdi o, Reacher?” dedi Finlay yine.

Onu duymazdan gelip Baker’a baktım.

“Neden saat birden önce olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Dün geceki sağanak bir gibi başladı,” dedi Baker. “Kaldırımın cesedin altında kalan kısmı kupkuruymuş. Yani ceset saat birden önce yağmur başladığında oradaymış. Cesedi inceleyen

sağlık görevlileri onun geceyarısı vurulduğunu düşünüyorlar.”

Başımı salladım. Onlara gülümsedim. Ölüm zamanı beni kurtaracaktı.

“Sonrasında neler olduğunu anlat,” dedi Finlay alçak sesle. Omzumu silktim.

“Siz anlatın,” dedim. “Ben orada değildim. Gece yarısı Tampa’daydım.”

Baker öne eğildi ve dosyadan bir kâğıt daha çıkardı.

Ona bakarak başımı salladım.

“Gece yarısı orada değildim,” dedim yine. “Tampa’da otobüse biniyordum. Bunda garip bir şey yok.”

İki polis memuru da tepki vermedi. Oldukça ciddi görünüyorlardı.

“İlk mermiyle onu öldürdün,” dedi Baker. “Sonra bir el daha ateş ettin, bir anda çıldırdın ve cesedi fena hırpaladın. Adamın vücudunda öldükten sonra oluşmuş bir sürü geniş darbe izi var. Onu vurdun, sonra da tekmeleyerek hırpaladın. Cesedin her yerine tekme attın. Kendini kaybetmiş gibi. Sonra sakinleştin ve cesedi bir kartonla gizlemeye çalıştın.”

Uzun bir süre sessiz kaldım.

“Öldükten sonra oluşmuş darbe izleri mi?” dedim.

Baker onaylayarak başını salladı.

“Kendini kaybetmiş gibi tekme atmışsın,” dedi. “Adam üstünden kamyon geçmiş gibi. Neredeyse bütün kemikleri kırılmış. Fakat doktor tüm bunların adam öldükten sonra oluştuğunu söylüyor. Garip bir adamsın, Reacher, orası kesin.”

“Kimdi o?” diye sordu Finlay üçüncü kez.

Yüzüne baktım. Baker haklıydı. Durum garipleşmişti. Hem de çok. Cinayet çılgınlığı yeterince kötüdür. Cinayet işlendikten sonraki çılgınlıkta daha da kötüdür. Birkaç kez buna şahit olmuştum. Tekrar şahit olmak istemiyordum. Yine de bunu bana anlatma biçimleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Adamla nerede tanıştın?” diye sordu Finlay.

Ona bakmaya devam ettim. Yanıt vermedim.

“Pluribus ne anlama geliyor?” dedi.

Omuz silktim. Sessizliğimi korudum.

“Kimdi o, Reacher?” diye sordu yine.

“Orada değildim,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Finlay sessizdi.

“Telefon numaran ne?” diye sordu. Aniden.

Aklını yitirmiş gibi yüzüne baktım.

“Finlay, sen neden söz ediyorsun?” dedim. “Telefonum yok. Dinlemiyor musun beni? Hiçbir yerde yaşamıyorum.”

“Cep telefonunu kastediyorum.”

“Hangi cep telefonu? Cep telefonum yok.”

İçimi amansız bir korku kapladı. Bir tetikçi olduğumu düşünüyorlardı. Oradan oraya gidip insanları öldüren yersiz yurtsuz cep telefonlu garip bir paralı asker. Öldürdüğü kişileri tekmeleyen bir katil. Sonraki hedefi için bir yeraltı örgütünü arayacağımı varsayıyorlardı. Hep hareket halinde olduğumu.

Finlay öne eğildi. Masanın üzerinden bana doğru bir kâğıt parçası itti. Bir bilgisayar çıktısının yırtılmış kısmıydı. Eski değildi. Yıprandığı için yüzeyi biraz parlak görünüyordu. Bir kâğıt parçası bir ay boyunca bir cepte kaldıktan sonra nasıl görünürse öyleydi. Üstünde altı çizili bir başlık vardı. Şöyle diyordu: Pluribus. Altında bir telefon numarası yazılıydı. Kâğıda baktım. Dokunmadım. Parmak izlerini bozmak istemedim.

“Senin numaran mı?” dedi Finlay.

“Cep telefonum yok. Dün gece burada değildim. Beni sıkıştırdıkça boşa vakit harcıyorsun, Finlay.”

“Bu bir cep telefonu numarası,” dedi. “O kadarını biliyoruz. Atlanta’daki bir ağa bağlı. Ama numarayı pazartesi gününe kadar takip edemeyeceğiz. Bu yüzden sana soruyoruz. İşbirliği yapman gerek, Reacher.”

Yine kâğıt parçasına baktım.

“Bunu nerede buldunuz?” diye sordum.

Finlay biraz düşündü. Yanıt vermeye karar verdi.

“Kurbanının ayakkabısının içindeydi. Katlanmış ve gizlenmişti.”

UZUNCA BİR SÜRE sessizce oturdum. Endişelenmeye başlamıştım. Kendimi bir çocuk kitabında deliğe düşen biri gibi hissediyordum. Kendimi her şeyin farklı ve garip olduğu yabancı bir dünyada bulan biri gibi. Alice Harikalar Diyarı’nda gibi. O bir deliğe mi düşmüştü? Ya da bir Greyhound otobüsünden yanlış yerde mi inmişti?

Şık ve gösterişli bir ofisteydim. İsviçre bankalarında daha kötü ofisler görmüştüm. Yanımda iki polis memuru vardı. Zeki ve profesyonel adamlardı. Büyük ihtimalle otuz yıldan fazla deneyim sahibiydiler. Olgun ve yetkin bir departmandı. Kadrosu eksiksizdi ve yeterli oranda finanse edilmişti. Başında gerzek Morrison’ın olması zayıf noktasıydı ama bir süredir gördüğüm en düzgün kurumdu. Gelgelelim hızla çıkmaz bir sokağa doğru ilerliyorlardı. Dünyanın düz olduğundan eminlerdi sanki. Georgia’nın uçsuz bucaksız göğünün eyaleti güzelce kaplayan bir kâse olduğunu düşünüyorlardı. Dünyanın yuvarlak olduğunu bilen tek kişi bendim.

“İki önemli nokta var,” dedim. “Adam kısa mesafeden susturuculu otomatik bir silahla vurulmuş. İlk mermide yere yıkılmış. İkinci mermi garanti olarak sıkılmış. Kovanlar yok. Bundan ne anlıyorsunuz? Profesyonel olarak yani.”

Finlay bir şey demedi. Baş zanlısı olayı bir meslektaşı gibi onunla tartışıyordu. Soruşturmacı olarak buna izin veremezdi. Beni susturması gerekirdi. Ama beni dinlemek istiyordu. İkilemde kaldığını görebiliyordum. Kıpırdamadan otursa da zihni bir çuvala tıklmış yavru kediler gibi debeleniyordu.

“Devam et,” dedi sonunda. Bunu çok önemliymiş gibi ciddi bir ifadeyle söylemişti.

“Bu bir infaz, Finlay,” dedim. “Bir hırsızlık ya da anlaşmazlık vakası değil. Soğukkanlılıkla işlenmiş temiz bir cinayet. Geride hiç kanıt bırakılmamış. Cinayeti işledikten sonra el feneriyle iki küçük kalibreli kovanı aramış zeki bir katil var ortada.”

“Devam et,” dedi Finlay yine.

“Sol şakağına yakından ateş edilmiş,” dedim. “Kurban o sırada bir arabada olabilir. Katil onunla pencereden konuşur ve tabancasını kaldırır. Güm. İçeri eğilir ve bir el daha ateş eder. Sonra da kovanları bulup kaçar.”

“Kaçar mı?” dedi Finlay. “Ya sonrasında olanlar? İkinci bir adam olabileceğini mi söylüyorsun?”

Başımı salladım.

“Üç adam vardı. Belli değil mi?” dedim.

“Neden üç?”

“Pratik açıdan en az iki adam, değil mi? Kurban depo alanına nasıl gitti? Arabayla, değil mi? Orası yürünemeyecek kadar uzak. Peki arabası nerede? Oraya birlikte gittiler ve biri kurbanın arabasıyla olmak üzere iki ayrı arabayla oradan ayrıldılar.”

“Ama?” dedi Finlay.

“Ama esas deliller en az üç kişi olduklarına işaret ediyor. Psikolojik açıdan düşün. Bu işin anahtarı bu. Susturuculu küçük kalibreli otomatik bir silahla kurbanı başından vuran, sonra işini garantiye almak için ikinci kez ateş eden bir adam aniden çıldırıp cesedi hırpalamaz, değil mi? Aniden kendini kaybeden bir adamsa birden sakinleşip cesedi kartonun altına gizlemez. Burada üç farklı şeye bakıyorsun, Finlay. O yüzden bu işi üç kişi yaptı.”

Finlay omuz silkti.

“İki olabilir,” dedi. “Katil ortalığı sonradan toparlamış olabilir.”

“Mümkün değil. Orada beklememiştir. O tür bir çılgınlık hali hoşuna gitmezdi. Onu utandırırıldı. Ayrıca endişelendirirdi çünkü olayın görünür ve tehlikeli hale gelmesine yol açardı. Sonradan ortalığı toparladıysa bunu düzgün bir şekilde yapması gerekirdi. Cesedi oradan geçen ilk kişinin bulacağı biçimde orada bırakmazdı. Bu yüzden üç ayrı adam var.”

Finlay uzun uzun düşündü.

“Yani?”

“Bu durumda hangisi benim?” dedim. “Ateş eden mi, manyak mı, yoksa cesedi gizleyen salak mı?”

Finlay ve Baker birbirlerine baktılar. Yanıt vermediler.

“Evet, hangisiyim, ne diyorsunuz?” dedim. “Oraya iki arkadaşım arabayla gittim ve gece yarısı adamı vurduk. Sonra iki arkadaşım arabayla uzaklaştı. Ben niye orada kalmayı tercih ettim? Bunu neden yapayım ki? Çok saçma, Finlay.”

Yanıt vermedi. Düşünüyordu.

“İki arkadaşım yok. Arabam da yok. Yapabileceğiniz en iyi şey kurbanın da benim de oraya yürüyerek gittiğimizi söylemek olabilir. Onunla buluştum, profesyonel bir katil gibi onu özenle vurdum, cüzdanını alıp ceplerini boşalttım ama ayakkabılarını aramayı atladım. Sonra silahımı, susturucuyu, el fenerini, cep telefonunu, kovanları, cüzdanı ve diğer her şeyi bir yere gizledim. Sonra kişiliğim tamamen değişti ve bir manyak gibi cesedi tekmeleyerek tanınmayacak hale getirdim. Sonra da kişiliğim yine tamamen değişti ve beceriksizce cesedi gizlemeye çalıştım. Ardından sekiz saat yağmurda bekledim ve yürüyerek kasabaya geldim. En iyi tahmininiz bu olabilir. Fakat çok saçma, Finlay. Neden bir cinayet mahalinden uzaklaşmak için sekiz saat yağmurun altında havanın aydınlanmasını bekleyeyim?”

Uzun uzun yüzüme baktı.

“Nedenini bilmiyorum,” dedi.

FINLAY GİBİ BİR ADAM bocalamadığı takdirde böyle bir şey demez. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Öne sürdüğü her şey saçmaydı ve bunu biliyordu. Ama departman şefinin yeni kanıtı onun için ciddi bir sorundu. Patronunun karşısına geçip, yalan söylüyorsun Morrison, diyemezdi. Patronu ona tepside bir şüpheli sunarken, aktif olarak bir alternatifin peşine düşemezdi. Fakat anlattıklarını teyit edebilirdi. Bunu yapabilirdi. Özenli davrandığı için kimse onu eleştiremezdi. Sonra, pazartesi günü baştan başlayabilirdi. Keyfi kaçmıştı çünkü yetmiş iki saat boşa gidecekti. Ayrıca ciddi bir sorunla başa çıkması gerekeceğini de biliyordu. Patronuna gece yarısı orada bulunmamım imkânsız olduğunu söylemek zorundaydı. Kibarca adamın geri adım atmasını sağlamalıydı. Bir işyerinde altı aydır çalışan yeni bir elemansanız bunu yapmanız pek kolay değildir. Özellikle de laf anlatmanız gereken adam gerzeğin tekiyse. Dahası, patronunuzsa. Karşısında türlü zorluk vardı ve perişan haldeydi. Oturduğu yerde güçlkle nefes alıp veriyordu. Başı dertteydi. Ona yardım etme vaktim gelmişti.

“Telefon numarası,” dedim. “Bir cep telefonu numarası olduğunu belirlediniz, öyle değil mi?”

“Kodundan anladık. Bölge kodu yerine mobil ağı bağlanan bir alan kodu var.”

“Tamam. Ama kime ait olduğunu bulamıyorsunuz çünkü cep telefonları için bir rehber yok ve numaranın bağlı olduğu şirket de bilgi vermiyor, değil mi?”

“İzin belgesi istiyorlar.”

“Ama numaranın kime ait olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi?”

“Bunu izin belgesi olmadan yapmanın bir yolunu biliyor musun?”

“Olabilir. Neden arayıp kimin yanıt vereceğine bakmıyorsun?”

Bunu akıl edememişlerdi. Yine sessizlik oldu. Utanmışlardı. Birbirlerine bakamıyorlardı. Bana da. Sessizce bekledik.

Baker bu işten sıyrılmak istiyordu. Topu Finlay'ye atmıştı. Dosyaları toparladı ve dışarı çıkıp bunlar üstünde çalışacağını işaret etti. Finlay başını sallayıp ona izin verdi. Baker ayağa kalkıp dışarı çıktı. Kapıyı yavaşça arkasından kapadı. Finlay ağzını açtı. Kapadı. Durumu kurtarması gerekiyordu. Bir an önce.

“Bu bir cep telefonu numarası,” dedi. “Numarayı ararsam kime ait olduğunu ya da nerede olduğunu anlayamam.”

“Dinle, Finlay. Kime ait olduğu umurumda değil. Önemmediğim tek şey kime ait olmadığı. Anladın mı? Bana ait değil. Numarayı ararsın, Atlanta'da bir adam ya da Charleston'da bir kadın yanıt verir, böylece bana ait olmadığını teyit edersin.”

Finlay dikkatle bana baktı. Parmaklarını masaya vurmaya başladı. Bir şey demedi.

“Bu işi nasıl yapacağını biliyorsun,” dedim. “Numarayı ara, teknik bir arıza olduğunu ya da faturalardan birinin ödenmediğini falan söyle ve telefonu açanın ismiyle adresini al. Bunu yap, Finlay. Lanet olası bir dedektifsin sen.”

Eğildi ve uzun kahverengi parmaklarıyla kâğıdı önüne çekti. Numarayı okuyabilmek için gözlerini kıstı ve telefona uzandı. Numarayı tuşladı. Hoparlörü açtı. Çalan telefonun sesi odada çınladı. Bir ev telefonu gibi yankılanan uzun bir zil tonu değildi. Tiz, kısa bir elektronik sestti. Ses kesildi. Biri telefona yanıt verdi.

“Paul Hubble,” dedi bu kişi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Güneyli aksanı vardı. Özgüvenli bir sestti. Telefonda konuşmaya alışık biriydi.

“Bay Hubble?” dedi Finlay. Masaya bakıyordu. Adamın ismini yazdı. “Tünaydın. Telefon şirketinizin mobil departmanından arıyorum. Mühendislik müdürüyüm. Numaranızla ilgili bir arıza raporu aldık.”

“Arıza mı?” dedi adam. “Bir sorun yaşamadım. Arıza bildiriminde bulunmadım.”

“Asıl sorun sizin yaptığınız aramalarda değil size yapılan aramalarda olabilir efendim. Sinyal gücünü okuyan cihazımız şu an bağlı ve sinyaliniz biraz düşük görünüyor.”

“Sizi gayet iyi duyabiliyorum.”

“Alo?” dedi Finlay. “Sesiniz gidip geliyor, Bay Hubble. Alo? Telefonunuzun lokasyonunu söylerseniz bu fayda sağlayabilir efendim. Bu sayede hangi verici istasyonuna yakın olduğunuzu anlarız.”

“Şu an evdeyim,” dedi adam.

“Tamam,” dedi Finlay. Yine kalemini aldı. “Adresinizi teyit edebilir misiniz?”

“Sizde adresim yok mu?” Erkek erkeğe espri yaptığını düşünüyor olmalıydı. “Her ay bana fatura yolluyorsunuz.”

Finlay bana baktı. Gülümsüyordum. Yüzünü buruşturdu.

“Ben şu an mühendislik departmanındayım efendim,” dedi. O da esprili bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. İki sıradan adam teknolojiye karşı savaş veriyordu. “Müşteri bilgilerimiz farklı bir departmanda kayıtlı. Verilere erişebilirim ama sizi biraz bekletmek zorunda kalırım. Bu işler nasıldır bilirsiniz. Ayrıca cihaz bağlıken sinyal gücünü görebilmem için konuşmaya devam etmeniz gerekiyor efendim. Aklınıza en sevdiğiniz şiir gibi bir şey gelmiyorsa adresinizi ezbere söyleyebilirsiniz.”

Metalik bir ses yayan hoparlörden Hubble isimli adamın güldüğünü duyduk.

“Tamam, işte geliyor,” dedi adam. “İsmim Paul Hubble, şu an Beckman Yolu, yirmi beş numaradaki evimdeyim. Yine liyorum, sıfır-iki-beş, Beckman Yolu, Margrave isimli küçük bir kasabadayım. M-A-R-G-R-A-V-E, Georgia Eyaleti, ABD. Sinyal gücü nasıl?”

Finlay yanıt vermedi. Oldukça endişeli görünüyordu.

“Alo?” dedi adam. “Orada mısınız?”

“Evet, Bay Hubble. Buradayım. Herhangi bir sorun bulamadım efendim. Yanlış alarm sanırım. Yardımlarınız için teşekkür ederim.”

“Tamam,” dedi Hubble isimli adam. “Rica ederim.”

Hat kesildi ve çevir sinyali odada yankılandı. Finlay ahizeyi yerine koydu. Arkasına yaslanıp tavana baktı. Kendi kendine konuşmaya başladı.

“Lanet olsun. Burada, bu kasabada. Paul Hubble da kim?”

“Tanımıyor musun?”

Bana baktı. Tepki verdiğine pişman olmuş gibiydi. Sanki orada olduğumu unutmuştu.

“Sadece altı aydır buradayım,” dedi. “Herkesi tanımıyorum.”

Eğildi ve gül ağacından masadaki dahili telefonun tuşuna bastı. Baker’ı geri çağırdı.

“Hubble isimli bir adam tanıyor musun?” diye sordu ona. “Paul Hubble, bu kasabada yaşıyor, Beckman Yolu, yirmi beş numarada oturuyormuş.”

“Paul Hubble mı?” dedi Baker. “Elbette. Dediğin gibi burada yaşıyor, hep buradaydı. Aile babasıdır. Stevenson onu tanıyor, karısının akrabası sanırım. Ailece görüşüyorlar galiba. Birlikte bowling oynamaya giderler. Hubble bir bankacı. Finans dünyasından, anlarsın, Atlanta’da çalışan fiyakalı idareci tiplerden.”

Finlay ona baktı.

“Bu numara ona ait,” dedi.

“Hubble’a mı? Numara buraya, Margrave’e mi ait? Ciddi bir bilgi bu.”

Finlay bana döndü.

“Sanırım bu adamı tanımadığını söyleyeceksin?”

“İsmi hiç duymadım,” dedim.

Bir an dik dik yüzüme baktı. Baker’a döndü.

“Gidip Hubble denen şu adamı buraya getirsen iyi olacak.

Yirmi beş numara, Beckman Yolu. Tanrı bilir, bu işle ne ilgisi var. Yine de onunla konuşmamız fayda sağlayabilir. Üstüne gitme. Saygın biri olmalı.”

Bana yine ters bir bakış fırlatıp odadan çıktı. Ağır kapıyı çarparak kapadı. Baker uzanıp kayıt cihazını durdurdu. Beni tekrar hücreye götürdü. Hücreye girdim. Peşimden içeri girip kelepçemi çıkardı. Kemerine taktı. Dışarı adımını atıp kapıyı kapadı. Kilidi çevirdi. Elektrikli bir sürü sürgü yine yerine yerleşti. Hücreden uzaklaştı.

“Hey, Baker,” diye seslendim arkasından.

Dönüp geri geldi. Sert bir ifadeyle bana baktı. Dostane bir bakış değildi.

“Bir şeyler yemek istiyorum. Bir de kahve.”

“Eyalet hapisanesinde yersin,” dedi. “Saat altıda otobüs gelecek.”

Uzaklaştı. Hubble denen adamı getirmesi gerekiyordu. Özür diler gibi kapısını çalacaktı. Adamı Finlay’nin ona nazik davranacağı karakola getirecekti. Ben hücremde beklerken Finlay ona kibarca cep telefonu numarasının neden ölü bir adamın ayakkabısının içine gizlenmiş olduğunu soracaktı.

PARDÖSÜM HÂLÂ TORTOP yerde duruyordu. Yerden alıp silkeledim ve üstüme geçirdim. Yine üşümeye başlamıştım. Ellerimi ceplerime soktum. Parmaklıklara yaslanıp vakit geçirmek için gazeteyi okumaya çalıştım. Ama okuduğum hiçbir şeyi anlamıyordum. Ortağının bir adamı başından vurmasını izleyen birini düşünüyordum. Can çekişen adamı yakalayıp tekmeleyen birini. Cesedin bütün kemiklerini kıracak kadar güç kullanmış birini. Artık kesinlikle işim olmaz dediğim şeyleri düşünüyordum. Düşünmek istemediğim şeyleri. Gazeteyi halı kaplı zemine atıp başka bir şeye odaklanmayı denedim.

Hücrenin ön tarafındaki köşeye geçtiğimde ekip odasının tamamını görebildiğimi fark ettim. Resepsiyon masasını ve cam panelli kapılardan dışarıyı görebiliyordum. Dışarıda öğleden sonra güneşi parlak ve sıcak görünüyordu. Alan yine kuru ve tozlu gibiydi. Sağanak dinmişti. İçerisi serindi ve floresan ışıklar açıktı. Nöbetçi polis memuru bir tabureye oturmuştu. Klavyede bir şey yazıyordu. Muhtemelen bir rapor. Masasının arkasını da görebiliyordum. Ön taraftan görülmeyecek biçimde tasarlanmıştı. Oraya düzenli bir şekilde belgeler ve kalın dosyalar yerleştirilmişti. Mace spreleriyle dolu bölmeler vardı. Bir pompalı tüfek. Panik botonları. Nöbetçi memurun arkasında, parmak izlerimi alan kadın da meşguldü. Bilgisayarının başındaydı. Ekip odası sessizdi ama soruşturma enerjisinin uğultusunu duyabiliyordum.

(4)

İNSANLAR müzik setlerine binlerce, hatta bazen on binlerce dolar harcarlar. ABD’de inanılmaz standartlarda müzik seti parçaları üreten özel bir endüstri vardır. Bir evden daha pahalı tüplü amplifikatörler. Benden daha uzun hoparlörler. Bir bahçe hortumundan daha kalın kablolar. Ordudaki birkaç kişi bunlara sahipti. Dünyanın dört bir yanındaki üslerde seslerini duymuştum. Muhteşemdi. Ama paralarını boşa harcıyorlardı. Çünkü dünyanın en iyi müzik seti bedavadır. Zihninizin içindedir. Sesi dilediğiniz kadar iyi çıkar. Dilediğiniz kadar yüksek sesle de dinleyebilirsiniz.

Köşede duvara yaslanmış, zihnimde bir Bobby Bland şarkısı dinliyordum. Eski favorilerimden biriydi. Sesini epey açmıştım. *Further On up the Road* isimli bir şarkıydı. Bobby Bland bunu sol majörden söyler. Bu akor şarkıya garip, enerjik, neşeli bir hava katar. Sert sözleri yumuşatır. Şarkıyı bir ağıta, bir kehanete, bir teselliye dönüştürür. Blues müziğin yapması gereken şeyi yapar. Rahat sol majör akoru, sözlere neredeyse tatlı bir his katar. Keskin havayı yok eder.

Derken, şişman polis şefinin geçtiğini gördüm. Morrison hücrelerin önünden arkadaki ofise doğru gidiyordu. Tam o

an üçüncü dize başlamıştı. Şarkıyı mi bemol majöre dönüştürdüm. Karanlık ve meşum bir akor. Gerçek bir Blues akoru. Bobby Bland'ın yumuşak sesini sildim. Daha sert bir ses gerekiyordu. Daha saldırgan bir ses. Müzikal ama gerçek bir sigara-viski sesi. Wild Child Butler olabilirdi. Ona bulaşmak istemezsiniz. Sesi zihnimde biraz daha açtım ve yolun ilerisinde insanın ektiğini biçtiğiyle ilgili kısmı dinledim.

Morrison önceki geceyle ilgili yalan söylemişti. Gece yarısı orada değildim. Bir süre, hata yapmış olabileceği ihtimalini kabullenmeye hazırdım. Bana benzeyen birini görmüş olabilirdi. Fakat bunu kabul edersem ona fırsat vermiş olurdum. O an, elimin tersiyle yüzüne bir tokat indirmek istiyordum. İri burnunu dağıtmak. Gözlerimi yumdum. Wild Child Butler ve ben bunu yapacağımıza dair yemin ettik. Yolun ilerisinde.

GÖZLERİMİ AÇTIM ve zihnimdeki müziği kapadım. Karşımda, parmaklıkların diğer tarafında parmak izlerimi alan kadın polis memuru duruyordu. Kahve istasyonundan kahve almış, yerine dönüyordu.

“Sana bir bardak kahve getirebilir miyim?” dedi bana.

“Elbette. Harika. Krema ve şeker istemem.”

Plastik bardağını en yakındaki masaya bırakıp kahve makinesine gitti. Bana makineden bir bardak kahve doldurup geri döndü. Güzel bir kadındı. Otuz yaşında vardı. Koyu saçlıydı. Uzun boylu sayılmazdı ama orta boylu demek haksızlık olabilirdi. Enerjikti. İlk sorgu odasında bana anlayışlı ama resmi tavırlı biri gibi gelmişti. Profesyonel bir tavır takındığını düşünmüştüm. Ama artık resmi görünmüyordu. Büyük ihtimalle öyle davranmıyordu. Büyük ihtimalle şişman polis şefinin suçlanan adama kahve verilmemesi talimatına karşı koyuyordu. Bu yüzden ondan hoşlanmıştım.

Bardağı parmaklıklarından arasından bana uzattı. Yakından da güzeldi. Güzel kokuyordu. Parmak izlerimi alırken kokusunu fark etmemiştim. Onu bir dişçi asistanına benzetmiştim. Bütün dişçi asistanları bu kadar güzel olsaydı daha sık dişçiye giderdim. Bardağı aldım. Bana kahve getirdiğine sevindim. Susamıştım. Ayrıca kahveye bayılırım. Fırsatım olsa bir alkoliğin votka içtiği gibi kahve içebilirdim. Bir yudum aldım. İyi bir kahveydi. Bardağı şerefe yapar gibi kaldırdım.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi ve içtenlikle gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Gözleri boktan bir öğle sonrasında ansızın etrafı aydınlatan güneş ışınları gibiydi.

“Demek benim yapmadığımı düşünüyorsun?” dedim.

Bardağını bıraktığı yerden aldı.

“Suçlu olanlara kahve vermediğimi mi düşünüyorsun?”

“Belki onlarla konuşmuyorsundur bile.”

“Büyük bir suç işlemediğini biliyorum.”

“Nereden anladın? Gözlerim birbirine fazla yakın değil diye mi?”

“Saçmalama,” dedi gülerek. “Çünkü henüz Washington’dan telefon gelmedi.”

Gülüştü muhteşemdi. Gömlek cebindeki isim etiketine bakmak istedim. Ama göğüslerine baktığımı düşünmesini göze alamadım. Sonra, fotoğrafımı çekerken göğüslerinin nasıl masaya dayandığını hatırladım. Baktım. Göğüsleri güzeldi. İsmi Roscoe’ydu. Şöyle bir etrafına bakıp parmaklıklara yaklaştı. Kahvemi yudumladım.

“Parmak izlerini bilgisayar bağlantısından Washington’a yolladım,” dedi. “Saat on iki otuz altıda. Orada, yani FBI’ın elinde geniş bir veritabanı var. Bilgisayarlarında milyonlarca parmak izi var. Yollanan izleri kontrol ederler. Öncelik sırasına göre. Önce ilk on, sonra ilk yüz, ardından ilk bin aranan

listesine bakarlar, anlıyor musun? Aktif ve yakalanmamış biri olarak listenin üst sıralarında yer alsaydın bunu hemen haber verirlerdi. Otomatik bir sistem. Önemli kaçakları elden kaçırmak istemedikleri için sistem sonuçları hemen ulaştırır. Ama neredeyse üç saattir hücredesin ve henüz bir haber almadık. Dolayısıyla büyük bir suçtan sabıkan olmadığını biliyorum.”

Nöbetçi polis memuru bize bakıyordu. Hoşnutsuz bir ifadeyle. Roscoe’nun yerine geçmesi gerekiyordu. Kahvemi bitirip bardağı parmaklıkların arasından ona geri verdim.

“Sabıkam yok,” dedim.

“Doğru,” dedi. “Suçlu profiline uymuyorsun.”

“Öyle mi?”

“Bunu hemen anladım.” Gülümsedi. “Gözlerin güzel.”

Göz kırpıp uzaklaştı. Plastik bardakları çöpe attı ve masasına geri döndü. Yerine oturdu. Sadece başının arka tarafını görebiliyordum. Köşeme geçip sert parmaklıklara yaslandım. Altı aydır tek başıma yollardaydım. Bir şey öğrenmiştim. Şu eski filmdeki Blanche gibi bir gezginin yabancılardan iyi yürekliliğine güvendiğini. Herhangi bir şey ya da maddi bir çıkar için değil. Moral için. Roscoe’nun başının arkasına bakıp gülümsedim. Ondan hoşlanmıştım.

BAKER GİDELİ hemen hemen yirmi dakika olmuştu. Hubble’ın evi her neredeyse, gidip gelmesi için yeterli bir süreydi. Yürüyerek yirmi dakikada gidip geri dönebileceğini düşünüyordum. Küçük bir kasabaydı, değil mi? Haritada bir nokta. Yürüyerek rahatlıkla yirmi dakikada gidilip geri dönülebilirdi. Kolayca. Gerçi kasaba sınırı oldukça garipti. Hubble’ın merkezde ya da sınıra yakın bir yerde yaşadığına göre süre değişebilirdi. Bana göre yirmi iki kilometre uzakta da olsanız kasabada sayılırdınız. O yirmi iki kilometre bütün yönlerde doğru uzasaydı kasaba New York şehri kadar büyürdü.

Baker adamın bir aile babası olduğunu söylemişti. Atlanta'da çalışan bir bankacı. Yani merkeze yakın bir yerde aile evi olmalıydı. Çocukları için okullara ve arkadaşlara yakın bir yerde. Karısı için mağazalara ve kasaba kulübüne yakın bir yerde. Kasaba yolundan otoyola kısa sürede çıkabileceği bir noktada. Adresi kulağa merkezdeki bir yer gibi geliyordu. Beckman Yolu, yirmi beş numara. Anacaddeden fazla uzak olamazdı. Büyük ihtimalle Beckman Yolu merkezden kasaba sınırının dışına kadar uzanıyordu. Hubble finans işindeydi. Zengin olmalıydı. Muhtemelen geniş bir arazide beyaz renkli kocaman bir evi vardı. Uzun ağaçların bulunduğu bir bahçesi. Belki bir yüzme havuzu. Şuna on altı dönümlük bir arazi diyelim. On altı dönümlük alanı kaplayan bir kare, yandan yüz kırk metre ederdi. Sokağın solundaki ve sağındaki evleri de düşünecek olursak yirmi beş numara merkezin yaklaşık on iki parsel dışındaydı. Merkezin yaklaşık bir buçuk kilometre dışında.

CAM PANELLİ KAPILARIN dışında, güneş öğleden sonra açısını alıyordu. Rengi daha kızıldı. Gölgeler uzamıştı. Baker'ın devriye arabasının garaj yoluna saptığını ve binaya yaklaştığını gördüm. Işıkları yanıp sönmüyordu. Yarım dairenin etrafında ağır ağır dolanıp yavaşça durdu. Bir kez öne doğru kaydıldı. Bulunduğum yerden artık bir tek onu görebiliyordum. Baker arabadan indi ve gözden kayboldu. Yolcu tarafına yaklaşırken tekrar görüş alanıma girdi. Bir şoför gibi kapıyı açtı. Çelişkili beden dili yüzünden garip görünüyordu. Kısmen saygılı davranıyordu çünkü adam Atlantali bir bankacıydı. Kısmen dostane davranıyordu çünkü adam ortağının bowling arkadaşıydı. Biraz da resmi davranıyordu çünkü adamın telefon numarası bir cesedin ayakkabısından çıkmıştı.

Paul Hubble arabadan indi. Baker kapıyı kapadı. Hubble bekledi. Baker cam panelli kapılardan birini çekti. Kapı yine kenarlarındaki lastik şeritlerin içine kayarak açıldı. Hubble karakola adım attı.

Uzun boylu beyaz bir adamdı. Bir dergiden fırlamış gibiydi. Bir reklamdan. Paraları kumlu gösteren türde bir reklamdan. Otuzlu yaşların başında görünüyordu. İnce yapılıydı ama kaslı değildi. Kumral saçı ona zeki bir ifade katan kaşlarını ortaya çıkaracak kadar geriye çekilmişti. Şu mesajı verecek kadar: Evet, gençliğimde havalı bir tiptim ama artık yetişkin bir adamım. Altın rengi metal çerçeveli bir gözlüğü vardı. Çenesi köşeliydi. Teni hafif bronzdu. Dişleri bembeyazdı. Nöbetçi memura gülümserken dişlerinin çoğunu sergiledi.

Üzerinde ufak bir logo olan rengi solmuş polo yaka bir tişörtle açık renkli bol bir pantolon giymişti. Bunlar beş yüz dolar verip aldığınız, eskimiş havası verilen türde giysilerdi. Omuzlarına beyaz renkli kalın bir kazak atmıştı. Kollarını gevşekçe kavuşturmuştu. Ayaklarını göremiyordum çünkü resepsiyon masasının arkasında kalıyordu. Ten rengi yelken ayakkabıları tercih ettiğinden emindim. Çorapsız olduğuna dair kendimle büyük bir bahse girdim. Bu adam domuz bokunda bile bir beyaz yakalı izlenimi verebilirdi.

Biraz huzursuz görünüyordu. Avuçlarını resepsiyon masasına dayadı, sonra arkasına dönüp kollarını iki yanına sarkıttı. Buğday rengi kollarını ve altın rengi kalın bir saatin parıltısını gördüm. Doğal yaklaşımının dost canlısı zengin bir adam gibi davranmak olacağını seçebiliyordum. Seçim kampanyası devam eden başkanın bir fabrikayı ziyaret etmesi gibi karakolu ziyarete gelmişti. Ama dalgındı. Gergindi. Baker'ın ona ne dediğini bilmiyordum. Ne kadarını anlattığını da. Büyük ihtimalle hiçbir şey söylememişti. Baker gibi iyi bir polis memuru esas bombayı Finlay'ye bırakırdı. Yani Hubble'ın neden

burada olduğuna dair fikri yoktu. Yine de bir şey biliyordu. On üç sene boyunca bir polis memurunun yaptığına benzer bir iş yapmıştım ve endişeli adamın kokusunu bir kilometre öteden alabilirdim. Hubble endişeliydi.

Kıpırdamadan parmaklıklara yaslanmaya devam ettim. Baker ona ekip odasının ilerisine doğru yürümesini işaret etti. Arka taraftaki gül ağacından masası olan ofise. Resepsiyon masasını geçtiğinde Hubble'ın ayaklarını görebildim. Ten rengi yelken ayakkabıları. Çorap giymemişti. İki adam ofise girip gözden kayboldu. Kapı kapandı. Nöbetçi polis memuru yerinden ayrılp Baker'ın devriye arabasını park etmeye gitti.

Yanında Finlay ile geri geldi. Finlay doğruca Hubble'ın onu beklediği arkadaki ofise gitti. Ekip odasından geçerken beni görmezden geldi. Gül ağacından masası olan ofisin kapısını açıp içeri girdi. Köşemde durup Baker'ın odadan çıkmasını bekledim. İçeride kalamazdı. Ortağının bowling arkadaşı bir cinayet soruşturmasına dahil olduğu için orada kalması mümkün değildi. Etik olmazdı. Hem de hiç. Finlay etik kurallara önem veren biri gibiydi. Öyle tüvit takımlar ve kadife yelekler giyen, Harvard'da okumuş bir adam etiğe oldukça önem verirdi. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Baker dışarı çıktı. Geniş ekip odasına girip doğruca masasına doğru ilerledi.

“Hey, Baker,” diye seslendim. Yön değiştirip hücrelere doğru geldi. Parmaklıkların önünde durdu. Roscoe'nun daha önce durduğu yerde.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedim. “Bunun için de eyalet hapisanesine gitmeyi beklemem gerekmiyorsa.”

Hafifçe gülümsedi. İstemsizce. Arka dişlerinden biri altın kaplamaydı. Ona uçarı bir hava katıyordu. Biraz daha insani bir hava. Nöbetçi memura seslenerek bir şeyler söyledi. Büyük ihtimalle bir prosedür kodu. Anahtarlarını çıkardı ve elektrikli kilidi açtı. Sürgüler geri çekildi. Elektrik kesintisi

olduğunda ne yapıyorlar acaba diye düşündüm bir an için. Kapıları elektrik kesikken açabiliyorlar mıydı? Öyle olduğunu umdum. Civarda sık sık şimşekli fırtına çıkıyor olmalıydı. Elektrik kablolarını koparan türde.

Ağır kapıyı içe doğru itti. Ekip odasının arka tarafına doğru yürüdük. Gül ağacından masası olan ofisin karşı köşesine. Bir hol vardı. Holün ilerisindeyse iki tuvalet. Yanımdan geçip erkekler tuvaletinin kapısını açtı.

Aradıkları adam olmadığımı biliyorlardı. Hiçbir önlem almamışlardı. Hiç. Holdeyken Baker'ı yakalayıp tabancasını ele geçirebilirdim. Kolayca. O daha yere düşmeden kemerindeki silahı alabilirdim. Etrafa ateş açıp karakoldan çıkabilir, bir devriye arabasına atlayabilirdim. Arabaların hepsi ön tarafta duruyordu. Anahtarlar da içlerinde olmalıydı. Onlar toparlanıp peşime düşene kadar Atlanta yolunda ilerliyor olurdum. Sonra da ortadan kaybolurdum. Bunları rahatlıkla yapabiliyordim. Fakat tuvalete gitmekle yetindim.

“Kapıyı kilitleme,” dedi Baker.

Kilitlemedim. Beni epey hafife alıyorlardı. Onlara askeri bir polis olduğumu söylemiştim. Belki bana inanmışlar, belki de inanmamışlardı. Belki de bunun onlar için hiçbir anlamı yoktu. Ama olmalıydı. Askeri bir polis memuru, askeri kanun kaçaklarıyla mücadele eder. Bu kaçaklar askerdir. Silahlar, sabotaj, silahsız çatışma konusunda ciddi eğitimler almışlardır. Baskıncılar, Yeşil Bereliler, donanma görevlileri. Sadece katil değillerdir. Eğitimli katillerdir. Ciddi bir devlet bütçesiyle oldukça iyi eğitilmiş kişilerdir. Dolayısıyla askeri polisler daha da eğitilidir. Silahlar konusunda daha ustadırlar. Silahsız daha beceriklilerdir. Baker bunları bilmiyor olmalıydı. Bunları aklından bile geçirmemişti. Aksi takdirde tuvalete giderken üstüme doğrultmuş birkaç pompalı tüfek olurdu. Aradıkları adam olduğumu düşünseydi.

Fermuarımı çekip hole çıktım. Baker beni bekliyordu. Tekrar hücrelerin olduğu tarafa yöneldik. Hücreme girdim. Köşeme geçtim. Baker ağır kapıyı kapadı. Anahtarıyla elektrikli kilidi çevirdi. Sürgüler yerlerine yerleşti. Baker ekip odasına geri döndü.

Sonraki yirmi dakika boyunca çıt çıkmadı. Baker bir masada çalışıyordu. Roscoe da öyle. Nöbetçi polis memuru taburesinde oturuyordu. Finlay ise Hubble'la birlikte büyük ofisteydi. Ön kapının üstünde modern bir saat asılıydı. Ofisteki antika saat kadar zarif değildi ama kolları bir o kadar ağır dönüyordu. Sessizlik. Saat dört buçuktu. Titanyum parmaklıklara yaslanıp bekledim. Sessizlik. Beşe çeyrek vardı.

ZAMAN, saat beşten hemen önce yine devreye girdi. Arkadaki ofisten sesler geldi. Biri bağırıyor, yüksek sesle bir şeyler söylüyor, eşyalar devriliyordu. Büyük bir olay çıktığı belliydi. Baker'ın masasındaki bir çağrı cihazı çaldı ve dahili telefondan bir parazit sesi yükseldi. Finlay'nin sesini duydum. Stresliydi. Baker'dan ofise gelmesini istedi. Baker kalkıp ofise gitti. Kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Girişteki cam panelli kapılar bir vakum sesi çıkararak açıldı ve şişman adam karakola girdi. Şef Morrison. Doğruca büyük ofise yöneldi. Morrison içeri girerken Baker dışarı çıktı. Baker hızla resepsiyon masasına ilerledi. Nöbetçi memura fısıldayarak heyecanla bir şeyler söyledi. Roscoe yanlarına koştu. Bir telaş söz konusuydu. Önemli bir şey yaşanmış olmalıydı. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Fazla uzaktaydım.

Baker'ın masasındaki dahili telefondan yine bir talimat geldi. Baker ofise geri döndü. Büyük ön kapı tekrar açıldı. Parlak öğleden sonra güneşi gökyüzünde alçalmıştı. Stevenson karakola girdi. Tutuklandığımdan beri onu ilk kez görüyordum. Sanki yaşanan heyecan insanları binaya çekiyordu.

Stevenson nöbetçi memurla konuştu. Gerildiğini fark ettim. Nöbetçi memur elini onun koluna götürdü. Stevenson sinirle adamın elini itti ve büyük ofise doğru fırladı. Bir futbol oyuncusu gibi masaların etrafından dolandı. Ofise ulaştığı an kapı açıldı. Ufak bir kalabalık dışarı çıktı. Şef Morrison. Finlay. Bir de Hubble'ı dirseğinden tutan Baker. Tıpkı bana yaptığı gibi adamın dirseğini de hafif bir baskı uygulayarak tutuyordu. Stevenson boş bir ifadeyle Hubble'a baktı, sonra Finlay'yi kolundan tuttu. Onu tekrar ofise soktu. Ter içinde kalmış Morrison peşlerinden içeri girdi. Kapı çarparak kapandı. Baker, Hubble'ı hücrelere doğru getirdi.

Hubble bambaşka bir adam gibi görünüyordu. Yüzü kireç gibiydi ve terliyordu. Bronz teni solmuştu. Küçülmüş gibiydi. Âdeta içindeki hava boşalmış ve küçücük kalmıştı. Acı çekiyormuş gibi omuzları çökmüştü. Altın rengi metal çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri etrafa panikle ve korkuyla bakıyordu. Baker yanımdaki hücrenin kapısını açarken Hubble'ın durduğu yerde titrediğini seçebiliyordum. Kıpırdamıyordu. Titriyordu. Baker onu kolundan tutup içeri soktu. Kapıyı kapatıp kilitledi. Elektronik sürgüler yerlerine yerleşti. Baker tekrar büyük ofise yöneldi.

Hubble, Baker'ın onu bıraktığı noktada öylece dikildi. Boş boş ileriye baktı. Sonra geri geri adım atarak ağır ağır hücrenin arka duvarına kadar gitti. Sırtını duvara yasladı ve yere kaydı. Başını dizlerine dayadı. Ellerini yere indirdi. Titreyen başparmağının sert yüzeye çarparken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Roscoe masasından ona baktı. Resepsiyon masasındaki nöbetçi memur da masasından ona bakıyordu. Bir adamın çöküşünü izliyorlardı.

GÜL AĞACINDAN PANELLERLE kaplı ofiste seslerin yükseldiğini duydum. Tartışıyorlardı. Biri elini masaya indirdi.

Kapı açıldı ve Stevenson yanında Şef Morrison'la dışarı çıktı. Kızgındı. Hızlı adımlarla ekip odasından geçti. Boynu öfkeden gerilmişti. Gözlerini ön kapıya dikmişti. Şişman polis şefine bakmıyordu. Resepsiyon masasının yanından ilerledi ve ön kapıdan öğleden sonrasının ışıltılı güneşine adım attı. Morrison onu takip etti.

Baker ofisten çıkıp hücreme geldi. Konuşmadı. Sadece kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı işaret etti. Pardösümü omuzlarıma attım ve başkanın Pensacola'daki büyük fotoğraflarıyla süslü gazeteyi orada bıraktım. Hücreden çıktım ve Baker'ın peşinden büyük ofise doğru yürüdüm.

Finlay masadaydı. Kayıt cihazı oradaydı. Sert kabloları yanından sarkıyordu. İçerideki hava durgun ve serindi. Finlay yıpranmış görünüyordu. Kravatını gevşetmişti. Öfkeyle derin bir nefes verdi. Sandalyeye oturdum ve Finlay işaret vererek Baker'ı dışarı çıkardı. Kapı arkasından yavaşça kapandı.

“Ciddi bir olayla karşı karşıyayız, Bay Reacher,” dedi Finlay. “Çok ciddi bir olayla.”

Düşünceli bir ifadeyle sustu. Hapishane otobüsü yarım saatte gelecekti. Artık bir sonuca varılmasını istiyordum. Finlay başını kaldırıp yeniden bana odaklandı. Zarif Harvard konuşma tarzına yansıyan bir telaşla hızlı hızlı anlatmaya başladı.

“Hubble denen adamı buraya getirdik. Belki az önce onu görmüşsündür, Atlantali bankacı. Kıyafetleri bin dolarlık Calvin Klein. Saati altın bir Rolex. Çok gergindi. İlk başta onun bu duruma sinirlendiğini düşündüm. Konuşmaya başladığım an sesimi tanıdı. Cep telefonunu arayan kişi olduğumu fark etti. Beni sahtekârlıkla suçladı. Telefon şirketindeki insanları taklit etmemem gerektiğini söyledi. Ne diyebilirim, adam haklı.”

Yine sessizlik oldu. Kafasındaki etik sorunla mücadele ediyordu.

“Hadi, Finlay, devam et,” dedim. Yarım saatten az vaktim kalmıştı.

“Tamam, adam gergin ve sinirliydi,” dedi Finlay. “Seni tanıyıp tanımadığını sordum. Jack Reacher, eski ordu görevlisi. Tanımadığını söyledi. İsmi ni hiç duymamış. Ona inandım. Gevşemeye başladı. Tüm mesele Jack Reacher denen adamlarla ilgiliymiş gibi. Jack Reacher’ı tanımadığı için başının dertte olmadığını sandı. Havalı bir tip, değil mi?”

“Devam et.”

“Sonra ona uzun boylu dazlak bir adamı tanıyıp tanımadığını sordum. Pluribus’u sordum. Tanrım! Bir anda kışına sopa sokmuşum gibi gerildi. Kaskatı kesildi. Şok geçiriyormuş gibiydi. Kaskatıydı. Yanıt vermedi. Ona uzun boylu dazlak adamın öldüğünü bildiğimizi söyledim. Vurularak öldürüldüğünü anlattım. İkinci bir şok yaşadı. Az kalsın sandalyeden düşecekti.”

“Devam et,” dedim. Hapishane otobüsünün gelmesine yirmi beş dakika kalmıştı.

“Tepeden tırnağa titremeye başladı,” dedi Finlay. “Ona cesedin ayakkabısının içinden çıkan telefon numarasını da bildiğimizi söyledim. Telefon numarasının Pluribus sözcüğüyle bir kâğıt parçasına yazılmış olduğunu açıkladım. Yine şok geçirdi.”

Finlay yine sustu. Ceplerini tek tek yokladı.

“Hiçbir şey demedi,” diye devam etti. “Tek kelime bile etmedi. Şoktan kaskatıydı. Beti benzi atmıştı. Kalp krizi geçireceğini sandım. Ağzını bir balık gibi açıp kapamaya başladı. Ama konuşamıyordu. Sonra ona cesedin dövüldüğünü bildiğimizi de söyledim. Bu işe başka kimlerin karıştığını sordum. Cesedin üstüne karton örtüldüğünü bildiğimizi de ekledim. Tek bir lanet sözcük bile çıkmadı ağzından. Etrafına bakınıp duruyordu. Bir süre sonra çaresizlik içinde ne yanıt vereceğini düşündüğünü anladım. Ne yanıt vereceğine karar vermeye çalışıyordu. Neredeyse kırk dakika boyunca sessiz kalıp ne

diyeceğini düşündü. Bu arada kayıt devam ediyordu. Kırk dakikalık bir sessizlik kaydettik.”

Finlay yine sustu. Bu kez bir tepki vermemi bekledi. Bana baktı.

“Sonra itiraf etti,” dedi. “Ben yaptım dedi. Onu ben vurdum. Adam cinayeti itiraf etti diye düşündük. İtirafının kayda geçtiğini.”

“Devam et.”

“Bir avukat isteyip istemediğini sordum. İstemedi, adamı öldürdüğünü tekrarladı. Ben de yüksek sesle tane tane ona haklarını okudum. Sonra, belki de aklını yitirdi diye düşünmeden edemedim. Kimi öldürdüğünü sordum. Uzun boylu dazlak adamı öldürdüğünü söyledi. Nasıl öldürdüğünü sordum. Onu başından vurarak öldürdüğünü açıkladı. Saat kaçta diye sorduğumda dün gece, gece yarısı gibi dedi. Cesedi kimin tekmelediğini, o adamın kim olduğunu, Pluribus’un ne anlama geldiğini sorduğumdaysa yanıt vermedi. Yine korkuya kapılıp gerildi. Tek kelime etmedi. Herhangi bir şey yaptığından emin olmadığımı söyledim. Ayağa fırlayıp yakama yapıştı. İtiraf ettim, itiraf ettim, onu vurdum, onu vurdum diye bağırdı. Onu itip kendimden uzaklaştırdım. Yine suspus kesildi.”

Finlay arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde kenetledi. Merakla bana baktı. Hubble o adamı vurmuş olabilir miydi? Buna inanmamıştım. O kadar gerildiği için inanmamıştım. Birini bir kavgada ya da kendini kaybedip eski bir tüfekte bir anda göğsünden vuran bir adam gerilir. Fakat kurbanın kafasına susturuculu bir tabancayla iki mermi sıkan, sonra da kovanları toplayıp kaçan bir adam farklı bir insandır. Cinayet işledikten sonra gerilmez. Cinayet mahallinden uzaklaşır ve bunu unuttur. Katil Hubble değildi. Resepsiyon masasının önündeki halinden katil olmadığı belliydi. Ama omzumu silkip gülümsedim.

“Tamam,” dedim. “Artık beni bırakacaksın, değil mi?”

Finlay bana bakıp başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Ona inanmadım. Bu olaya üç kişi dahil. Buna beni sen ikna ettin. Hubble hangisi olduğunu iddia ediyor? Manyak olduğunu sanmıyorum. O kadar güçlü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Ayak işlerini yapan adam olduğunu da sanmıyorum. Tanrı aşkına, ateş eden kişi de değil. Onun gibi bir adam bilardo topuna bile vuramaz.”

Ona katılarak başımı salladım. Ortağıymışım gibi. Önümündeki sorunu düşündüm.

“Şimdilik onu hücrede tutmam gerek,” dedi. “Başka seçenek yok. İtiraf etti, birkaç ikna edici ayrıntıdan söz etti. Fakat bunların doğru olmadığı anlaşılacak.”

Yine başımı salladım. Henüz lafını tamamlamadığını hissettim.

“Devam et,” dedim. Bıkkın bir ifadeyle.

Beni dikkatle süzdü.

“Gece yarısı orada bile değilmiş. Yaşlı bir çiftin evlilik yıldönümü partisindeymiş. Bir aile partisinde. Evine yakın bir yerde. Dün akşam saat sekiz gibi oraya varmış. Karısıyla gitmiş. Sabah ikiye kadar orada kalmışlar. Onlarca insan orada olduğunu ve saat kaçta oradan ayrıldığını görmüş. Karısının akrabası onları eve bırakmış. Birinin onları bırakması gerekmiş çünkü o sırada sağanak başlamış.”

“Devam et, Finlay. Anlat.”

“Karısının akrabası...” dedi. “Sağanak yağmurda, sabahın ikisinde onları eve bırakan kişinin... Stevenson olduğu anlaşıldı.”

(5)

FINLAY SANDALYESİNDE arkasına yaslandı. Uzun kollarını ensesinde kavuşturmuştu. Uzun boylu zarif bir adamdı. Boston'da okumuştı. Medeniydi. Deneyimliydi. Ama beni işlemediğim bir suçtan ötürü hapse yolluyordu. Doğruldu. Ellerini avuçları yukarı bakacak biçimde masaya koydu.

“Üzgünüm, Reacher,” dedi.

“Üzgün müsün? Bu işi yapmış olması imkânsız iki adamı hapse yolluyorsun ve üzgün olduğunu mu söylüyorsun?”

Omuz silkti. Keyfi kaçmış gibiydi.

“Şef Morrison böyle olmasını istiyor,” dedi. “Bu işin bittiğini söyledi. Hafta sonu bu konuda bir şey yapmamızı istemiyor. Patron o, ne yapabilirim ki?”

“Dalga geçiyor olmalısın. Adam sersemin teki. Stevenson'ın yalan söylediğini iddia ediyor. Kendi adamının.”

“Tam olarak öyle sayılmaz,” dedi Finlay omzunu silkip. “Bunun bir komplo olabileceğini, Hubble'ın oraya hiç gitmemiş olabileceğini ama bu işi yapman için seninle anlaşmış olabileceğini düşünüyor. Bir komplo, anlıyor musun? Hubble'ın senden, seni ele vermekten korkuyor olabileceğini, bu yüzden abartılı bir itirafta bulunduğunu düşünüyor. Hubble'ın evine

ödeme almak için gitmek üzereyken seni tutukladığımızı düşünüyor. Sekiz saat beklemeni, Hubble'ın o gün evde olmasını buna bağlıyor. Adamın sana ödeme yapabilmek için işe gitmediğini öne sürüyor.”

Bir şey demedim. Endişelenmeye başlamıştım. Şef Morrison tehlikeli bir adamdı. Teorisi akla yatkındı. Finlay bütün bilgileri kontrol edene kadar. Finlay bilgileri kontrol ederse.

“Bu yüzden üzgünüm, Reacher,” dedi. “Sen ve Hubble pazartesi gününe kadar içeride kalacaksınız. Atlatırsın. Warburton'da olacaksın. Harika bir yer değil ama geçici hücreler fena sayılmaz. Uzun süre kalacak olursan daha kötü. Çok daha kötü. Bu arada pazartesi gününe kadar bu işle meşgul olacağım. Memur Roscoe'dan hafta sonu çalışmasını isteyeceğim. Dışarıdan sadece güzel bir kadın gibi görünür. Fakat işinde iyidir, elimizdeki en iyi polis memurlarından biridir. Dediklerin teyit edilirse pazartesi günü aklanır, serbest kalırsın. Tamam mı?”

Ona bakakaldım. Sinirlenmeye başlamıştım.

“Hayır, tamam değil, Finlay. Hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun. Aradığınız adam olmadığımı biliyorsun. Morrison denen o şişko hergeleden ödün kopuyor. Sen bir ödleğ gibi davrandığın için hapse girmek zorundayım.”

Tepki vermedi. Kahverengi yüzü sadece biraz daha karardı. Uzunca bir süre bir şey demedi. Derin bir nefes alıp öfkeyle suratına baktım. Sinirim yatışınca bakışlarım yumuşadı. Yine kontrollü davranabileceğimi hissettim. Bu kez o bana dik dik baktı.

“İki mesele var, Reacher,” dedi. Sözcükleri tane tane söylemişti. “Birincisi, gerekli olduğu takdirde pazartesi günü Şef Morrison'la konuşacağım. İkincisi, ben ödleğ falan değilim. Beni hiç tanıımıyorsun. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Dikkatle yüzüne baktım. Saat altı olmuştu. Otobüs gelmek üzereydi.

“Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum,” dedim. “Harvard’da yüksek lisans yaptığını, boşandığını ve nisan ayında sigarayı bıraktığını biliyorum.”

Finlay şaşkın görünüyordu. Baker kapıyı tıklattı ve içeri girip hapishane otobüsünün geldiğini haber verdi. Finlay ayağa kalkıp masanın yanından dolandı. Baker’a beni bizzat otobüse götüreceğini söyledi. Baker, Hubble’ı almaya gitti.

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu bana.

Meraklanmıştı. Oyunu kaybediyordu.

“Basit,” dedim. “Zeki bir adamsın, değil mi? Bana Boston’da okuduğunu söylemiştin. Fakat senin üniversiteye gittiğin dönemde Harvard çok fazla siyahi öğrenci kabul etmiyordu. Zekisin ama roket mühendisi değilsin. Dolayısıyla lisans eğitimini Boston Üniversitesi’nde almış olmalısın. Doğru mu?”

“Doğru,” dedi.

“Sonra Harvard’da yüksek lisansa başladın. Boston Üniversitesi’nde başarılı oldun, hayat devam etti, Harvard’a kabul edildin. Harvard’da okumuş biri gibi konuşuyorsun. Hemen anladım. Kriminoloji alanında doktora yaptın, değil mi?”

“Doğru,” dedi yine. “Kriminoloji.”

“Sonra nisan ayında bu işi başladın. Bunu da söylemiştin. Yirmi seneni tamamladığın için Boston Polis Teşkilatı’ndan emekli maaşın var. Dolayısıyla buraya geldiğinde biraz paran vardı. Ama buraya bir kadınla gelmedin çünkü gelmiş olsaydın o parayla sana yeni giysiler alırdı. Büyük ihtimalle üstündeki o tüvit takımdan nefret ederdi. Gidip sana yeni hayatına doğru başlaman için düzgün bir takım alırdı. Gelgelelim hâlâ bu korkunç demode takımı giyiyorsun. Yani eşin artık hayatında değil. Ya öldü ya da seni boşadı. İkisi de olabilir. Doğru tahminde bulundum sanırım.”

Şaşkınlıkla başını salladı.

“Sigara konusu da basit,” dedim. “Stresliydin, ceplerini yoklayıp sigara aradın. Dolayısıyla yakın bir tarihte bırakmış olmalısın. En olası tahminim nisanda, yeni bir hayata, yeni bir işe başladığında bırakmaya karar vermiş olman. Artık sigara içmediğine göre kanseri yenebileceğini düşündün.”

Finlay dikkatle bana baktı. Biraz huzursuz olmuş gibiydi.

“Çok güzel, Reacher. Bunlar temel çıkarımlar, değil mi?”

Omuz silktim. Yanıt vermedim.

“O halde depodaki adamı kimin öldürdüğüyle ilgili de bir çıkarım yap,” dedi.

“Kimin kimi neden öldürdüğü umurumda değil. Bu benim değil, senin sorunun. Dahası, yanlış soruyu sordun, Finlay. Öncelikle katilin kim olduğunu öğrenmen gerek, değil mi?”

“Bunun bir yolunu biliyor musun, zeki adam?” dedi. “Kimlik yok, yüzü tanınmayacak halde, parmak izlerinden bir şey çıkmadı, Hubble bir açıklama yapmıyor.”

“Parmak izlerini yeniden aratın,” dedim. “Ciddiyim, Finlay. Roscoe’ya bu görevi ver.”

“Neden?”

“Burada bir terslik var.”

“Ne gibi?”

“Parmak izlerini tekrar aratın. Bunu yapacak mısınız?”

Homurdanmakla yetindi. Evet ya da hayır demedi. Ofisin kapısını açıp dışarı çıktım. Roscoe gitmişti. Hücrelerin orada duran Baker ve Hubble dışında içeride kimse kalmamıştı. Nöbetçi polis memurunun ön kapının orada olduğunu gördüm. Hapishane otobüsünün şoförünün uzattığı klipsli deftere imza atıyordu. Otobüs tam arkalarındaydı. Yarım daire biçimindeki garaj yoluna park edilmişti. Büyük cam panelli kapılardan bir tek bu görünüyordu. Açık griye boyanmış eski bir okul otobüsüydü. Üstünde Georgia Eyaleti Ceza İnfaz Kurumu yazıyordu. Bu yazı otobüsün yan tarafını, sıra sıra

pencerenin altındaki alanı tamamen kaplıyordu. Yazının altında bir arma vardı. Pencereleler parmaklıklıydı.

Finlay arkamdan ofisten çıktı. Dirseğimi hafifçe tutup beni Baker'a götürdü. Baker başparmağına üçlü bir kelepçe asmıştı. Kelepçe parlak turuncu renkliydi. Boyası çatlamıştı. Altındaki mat çelik malzeme belli oluyordu. Baker her iki bileğime de ayrı ayrı kelepçeyi taktı. Hubble'ın hücresinin kapısını açtı ve korku içinde bekleyen bankacıya dışarı çıkmasını işaret etti. Hubble ne yapacağını bilemez durumdaydı ve şaşkınlı ama yine de dışarı çıktı. Baker sol bileğime taktığı kelepçeyi alıp Hubble'ın sağ bileğine geçirdi, diğer bileğine de üçüncü kelepçeyi taktı. Gitmeye hazırđık.

“Saatini al, Baker,” dedim. “Hapiste o saati kaybeder.”

Baker tamam anlamında başını salladı. Neden söz ettiğimi biliyordu. Hubble gibi bir adam hapiste çok şey kaybedebilir. Baker kalın Rolex'in kayışını açtı. Kalın saat kelepçenin üstünden geçmeyince kelepçeyi çıkarıp tekrar takmak zorunda kaldı. Otobüs şoförü kapıyı tıklatıp içeri baktı. Zaman çizelgesi olan bir adamdı. Baker saati en yakındaki masaya bıraktı. Bu, arkadaşım Roscoe'nun bardağını bıraktığı masaydı.

“Tamam millet, artık yola çıkalım,” dedi Baker.

Bizi kapıya götürdü. Göz kamaştırıcı güneşli açık alana adım attık. Ellerimiz birbirine kelepçelenmişti. Bu şekilde yürümek zordu. Hubble ilerlerken duraksadı. Başını çevirip dikkatle etrafına bakındı. Baker'dan ya da otobüs şoföründen daha temkinli davranıyordu. Belki de bir komşusunun onu bu halde görmesinden çekiniyordu. Fakat etrafta kimse yoktu. Kasabanın üç yüz metre kadar kuzeyindeydik. Bu mesafeden kilisenin çan kulesini görebiliyordum. Akşamüstü sıcaklığında otobüse doğru yürüdük. Sağ yanağım alçalmaya başlamış güneş ışınlarının altında ısındı.

Şoför otobüsün kapısını içe doğru itti. Hubble yan yan basamağı çıktı. Ben de onu izledim. Güçlkle koltuklara doğru döndük. Otobüs boştu. Adam, Hubble'a bir koltuğu işaret etti. Pencere kenarındaki muşamba kaplı koltuğa kayan Hubble'ın yanına geçtim. Şoför önümüzdeki koltuğun yanına çömeldi ve boşta kalan bileklerimizi koltuğun üzerindeki krom halkaya taktı. Sonra üç kelepçeyi de çekiştirip kontrol etti. Haksız sayılmazdı. Aynı işi ben de yapmıştım. Hemen arkanızda serbest mahkûmlarla araba sürmekten daha beter bir şey yoktu.

Şoför kendi koltuğuna doğru gitti. Motoru gürlemeyi andıran bir ses çıkararak çalıştırdı. Otobüs hafifçe sarsılmaya başladı. Hava sıcaktı. Boğucuydu. Klima yoktu. Pencereilerin hiçbirini açık değildi. Burnuma benzin kokusu geldi. Adam vitesi çekip gaza bastı ve otobüs hareket etti. Arkamızdan kimse el sallamadı.

Karakolun garaj yolundan çıkıp kuzeye doğru giderken sırtımızı kasabaya verdik ve otoyola uzanan yolda ilerlemeye başladık. Yarım kilometre kadar sonra Eno'nun önünden geçtik. Çakıl taşlarıyla kaplı alan boştu. Kimse erkenden akşam yemeği yemek için gelmemişti. Bir süre kuzey yönünde yola devam ettik. Sonra kasaba yolundan hızla sola saptık ve tarlaların arasındaki yoldan batıya yöneldik. Otobüsün uğultusuyla yolculuğumuz sürdü. Uçsuz bucaksız, sıra sıra çalılığın yanından geçtik. Bunların arasındaki kızıl topraklarla kaplı alanları ardımızda bıraktık. Güneş tam karşımda giderek alçalıyordu. Tarlalara doğru ilerleyen kocaman kırmızı bir top gibiydi. Şoför geniş güneşliği indirmişti. Üzerinde otobüsün işletilmesiyle ilgili fabrika talimatları vardı.

Hubble yanımda oturduğu yerde sallanıyor, sarsılıyordu. Hiçbir şey demedi. Başını yere paralel sarkıtmıştı. Sol kolu önümüzdeki krom halkaya kelepçeli olduğu için havadaydı.

Sağ koluysa kıpırtısız bir şekilde aramızda duruyordu. Pahalı kazağı hâlâ omuzlarındaydı. Rolex'inin çıkarıldığı yerde geriye soluk bir iz kalmıştı. Yaşam gücünü kaybetmiş görünüyordu. Onu elden ayaktan düşüren yoğun bir korkuya kapılmıştı.

UÇSUZ BUCAKSIZ BÖLGEDE bir saat daha sarsılarak ilerledik. Sağımda ufak bir ağaç kümesi gördüm. Sonra ileride hapishaneyi fark ettim. Dört bin metre karelik dümdüz bir alandaki tek yapıydı. Alçalmış kırmızı güneşe karşı cehennemin bir uzantısı gibi görünüyordu. Yerin altından fırlamış gibiydi. Birkaç farklı bloktan oluşuyordu. Bir kimyasal fabrikasını ya da nükleer tesisi andırıyordu. Devasa beton binalar ve parıldayan metal yürüyüş yolları. Sağda solda buhar tüten borular. Hepsinin etrafı, aralarında sivri kulelerin olduğu çitlerle çevriliydi. Yaklaştıkça ark ışıklarını ve dikenli telleri gördüm. Kulelerdeki projektörleri ve tüfekleri. Çit katmanları, sürülmüş kızıl toprak alanlarla birbirinden ayrılıyordu. Hubble başını kaldırmadı. Onu dürtmedim. Ne de olsa karşıımızdaki yer Büyülü Krallık değildi.

Hapishaneye yaklaştıkça otobüs yavaşladı. En dıştaki çit yaklaşık yüz metre dışarı doğru devasa bir perimetre oluşturuyordu. Sağlamdı. Büyük ihtimalle dört buçuk metre yüksekliğindeydi ve boylu boyunca çiftler halinde sodyum projektörle donatılmıştı. Her bir çift, iç tarafta kalan yüz metrelik sürülmüş toprak alana çevrilmişti. Yalnızca biri etraftaki tarlalara dönüktü. Hepsi yanıyordu. Hapishane kompleksinin tamamı sarı ışıkla kaplanmıştı. Işıklar yakından çok parlaktı. Sarı ışık, kızıl toprağın rengini kırmıştı.

Otobüs sarsılarak durdu. Susan motor otobüsün her yanına bir titreşim yaydı. Otobüsün içi zaten havasızdı ama birden hava tamamen kesilmiş gibi hissettim. Bunaltıcıydı. Hubble nihayet başını kaldırdı. Altın rengi metal çerçeveli

gözlüğünün arkasından hapishaneye baktı. Etrafına bakındı, pencereye döndü. İnledi. Muazzam dozda çaresizlik yansıtan bir sestti. Başı önüne düştü.

Şoför kapıdaki nöbetçiden işaret bekliyordu. Nöbetçi telsiziyle biriyle konuşuyordu. Şoför motoru çalıştırıp vitesi indirdi. Nöbetçi telsizini bir baton gibi sallayarak içeri girmemizi işaret etti. Otobüs kafesi andıran bir şeyin içine girdi. Kenardaki uzun alçak bir tabelanın yanından geçtik. Warburton Hapishanesi, Georgia Eyaleti Ceza İnfaz Kurumu yazıyordu üzerinde. Arkamızdan bir kapı kapandı. Tel bir kafesin içinde kalmıştık. Tavanı tellerle örülüydü. Kafesin karşı ucunda bir kapı açıldı. Otobüs ilerlemeye devam etti.

Bir sonraki çite kadar yüz metre daha gittik. Orada bir başka araç kafesi vardı. Otobüs bunun içine girip bekledi, sonra yine yola devam etti. Doğrudan hapishanenin orta kısmına girdik. Beton bir binanın tam karşısında durduk. Resepsiyon alanı. Motorun sesi etrafımızı saran beton cephelere çarpıp yankılanıyordu. Derken motor sustu ve uğultu, sarsıntı sesi yerini sessizliğe bıraktı. Şoför yerinden kalktı ve bir dağ tırmanıcısı gibi eğilip koltuklara tutanarak yanımıza geldi. Anahtarlarını çıkarıp ön koltuğa bağlı kelepçelerimizi çözdü.

“Tamam çocuklar, gidelim,” dedi sırtarak. “Parti zamanı.”

Koltuklarımızdan kalkıp ağır ağır ilerledik. Arkamda kalan Hubble sol kolumu çekiyordu. Şoför bizi ön tarafta durdurdu. Üç kelepçeyi de çıkarıp sürücü tarafının yanındaki bir kutuya attı. Bir kolu çekip kapıyı açtı. Otobüsten indik. Karşımızda bir kapı açıldı ve bir hapishane görevlisi dışarı çıktı. Bize seslendi. Bir çörek yiyordu ve ağzı doluyken konuşmuştu. Dudağının üstüne pudra şekeri bulaşmıştı. Oldukça sakin davranıyordu. Kapıdan içeri girince kendimizi beton-
dan küçük bir odada bulduk. Leş gibiydi. Boyalı bir masanın etrafında çalışma sandalyeleri vardı. Bir başka görevli masaya

oturmuş, elindeki yıpranmış klipsli deftere bakıyordu.

“Oturun,” dedi. Oturduk. Adam ayağa kalktı. Çörekli ortağı dış kapıyı kilitleyip onun yanına gitti.

“Size durumu açıklayayım,” dedi defterli adam. “Siz, Reacher ve Hubble’sınız. Margrave’den getirildiniz. Herhangi bir suçtan tutuklu değilsiniz. Soruşturma zamanına kadar gözaltında tutulacaksınız. İkiniz için de kefalet izni yok. Duydunuz mu? Herhangi bir suçtan tutuklu değilsiniz. Önemli olan bu. Böylece buradaki birçok boktan şeyden uzak kalacaksınız. Üniforma yok, işlem yapılmayacak, ciddi bir hadise yaşamayacaksınız, anladınız mı? Üst katta iyi hücrelerde kalacaksınız.”

“Doğru,” dedi çörekli adam. “Ama tutuklanmış olsaydınız sizi dürtüklüyor, itiyor, dövüyor olurduk. Üniforma giyerdiniz ve sizi diğer hayvanlarla birlikte tutuklu katlarına tıkardık, sonra da arkamıza yaslanıp eğlenceyi izlerdik, anladınız mı?”

“Evet,” dedi ortağı. “Kısaca şunu söylüyoruz. Biz size zorluk çıkarmayacağız, siz de bize zorluk çıkarmayacaksınız, anlaşıldı mı? Bu lanet olası yerde insan gücü yok. Vali personelin yarısını işten çıkardı. Bütçeye uymamız gerek. Açığı kapamamız gerek. O yüzden bu işi gerektiği gibi yapacak adamımız yok. Her vardiyada yarı personelle işimizi yapmaya çalışıyoruz. Yani sizi içeri tıkacağız ve pazartesi günü buradan gönderene dek yüzünüzü görmek istemiyoruz. Zorluk çıkarmak yok, anlaşıldı mı? Zorluklarla başa çıkacak insan gücümüz yok. Gözaltı katı bir yana, tutuklu katlarında bile saçmalıklarla uğraşacak adamımız yok, anlaşıldı mı? Hey, Hubble, anladın mı?”

Hubble ona bakıp başını salladı. Bir şey demedi.

“Reacher?” dedi defterli adam. “Anladın mı?”

“Elbette,” dedim. Anlamıştım. Personel yetersizdi. Bütçe yüzünden sıkıntı yaşıyorlardı. Hem de arkadaşlarına işsizlik maaşı ödenirken. Çok iyi anlamıştım.

“Güzel,” dedi. “Şimdi, şöyle yapacağız. İkimizin vardiyası saat yedide bitiyor. Yani bir dakika sonra. Sizin için geç saate kadar burada kalmayacağız. Ne biz kalmak istiyoruz ne de sendika buna izin verir. Size yemek verilecek, sonra burada kilit altında kalacaksınız ve biri gelip sizi üst kata çıkaracak. Işıklar sönene kadar, yani saat ona kadar gelir. Bu arada ışıklar sönünce mahkûmları başka yere götürecek gardiyan olmuyor. Sendika buna da izin vermiyor. O yüzden Spivey gelip sizi bizzat götürecek. Hapishane müdür yardımcısı. Bu akşamın seçilmiş o. Saat on gibi gelir, tamam mı? Bu durum hoşunuza gitmiyorsa bana değil valiye söyleyin, anlaşıldı mı?”

Çörekli adam dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle geri geldi. Tepside üstü kapalı tabaklar, karton bardaklar ve bir termos vardı. Tepsiyi masaya bıraktı ve bu kez ortağıyla birlikte odadan çıktı. Kapı dışarıdan kilitlendi. İçeriye derin bir mezar sessizliği çöktü.

Yemeğimizi yedik. Balık ve pilav. Cuma gecesi yemeği. Termosta kahve vardı. Hubble hiç konuşmadı. Kahvenin büyük bir kısmını bana bıraktı. Hubble’a bir puan. Atılacak şeyleri tepsiye koydum ve tepsiyi yere bıraktım. Üç saat bekleyecektik. Sandalyemi geriye itip ayaklarımı masaya uzattım. Rahat edemedim ama başka şansım yoktu. Ilık bir geceydi. Georgia’da eylül ayı böyle geçerdi.

Kayıtsızca Hubble’a baktım. Hâlâ konuşmamıştı. Finlay’nin hoparlöründen yayılan sesi dışında sesini hiç duymamıştım. O da bana baktı. İfadesi korku ve keder yüklüydü. Bana başka dünyadan gelmiş bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. Onu endişelendiriyormuşum gibi. Sonra bakışlarını kaçırdı.

BELKİ KÖRFEZ’E DOĞRU gitmezdim. Ama kuzeye yönelmek için de senenin uygun bir zamanı değildi. Oralar çok soğuk olurdu. Belki doğruca adalara giderdim. Jamaika olabilirdi. Güzel

müzik yaparlar. Kumsalda bir kulübe bulabilirdim. Kış aylarını bir Jamaika plajında bir kulübede geçirebilirdim. Haftada yarım kilo ot içebilirdim. Oradaki halk ne yapıyorsa onu yapabilirdim. Belki de kulübemi biriyle paylaşıp haftada bir kilo ot içerdim. Roscoe gözlerimin önünde belirip duruyordu. Üniformasının gömleği tiril tirildi. Tiril tiril dar mavi bir gömlek. Bir gömleğin bir insana o kadar yakıştığını hiç görmemiştim. Bir Jamaika plajında, güneşin altında gömleğe ihtiyacı olmazdı. Bunun büyük bir sorun yaratacağını sanmıyordum. Bana göz kırptığı an iş bitmişti. Kahve bardağımı almıştı. Gözlerimin güzel olduğunu söylemişti. Sonra göz kırpmıştı. Bunun bir anlamı olması gerekir, öyle değil mi? Gözlerle ilgili bu iltifatı daha önce de duymuştum. Bir süreliğine iyi vakit geçirdiğim İngiliz bir kız gözlerimi beğendiğini söylemişti. Sürekli bunu söyleyip durmuştu. Gözlerim mavi. İnsanların gözlerimin bir Kutup denizindeki buzdağlarını andırdığını söylediğini de duydum sık sık. Odaklanırsam gözlerimi kırpmamayı başarabiliyorum. Bu bakışlarıma korkutucu bir hava katıyor. Faydalı bir şey. Fakat Roscoe'nun göz kırpması günün en güzel olayıydı. Hatta Eno'nun hiç de fena olmayan omleti dışında günün anlamlı tek olayıydı. Her yerde omlet yiyebilirsiniz. Gelgelelim Roscoe'yu özleyecektim. Saatleri işte böyle hayaller kurarak geçirdim.

Saat ondan biraz sonra kapının kilidi döndü. Üniformalı bir adam içeri girdi. Elinde klipsli bir defter vardı. Bir de pompalı tüfek. Dikkatle onu inceledim. Güneyli olduğu belliydi. İriyarı, güçlü bir adamdı. Yüzü kırmızı, karnı geniş, ensesi kalındı. Gözleri küçüktü. Yağ lekeleriyle kaplı üniforması üstüne dar geliyordu. Büyük ihtimalle hapishaneyi inşa etmek için el koydukları çiftlikte dünyaya gelmişti. Spivey. Müdür yardımcısı. Bu akşamın seçilmiş. Personel yetersizdi ve fazladan iş yapıyordu. Kısa süre kalacak konukları bizzat hücrelerine götürecekti. İri, kızarmış çiftçi ellerinde tuttuğu pompalı bir tüfekle.

Defterine baktı.

“Hanginiz Hubble?” diye sordu.

Tiz bir sesi vardı. İri yapısına uymayan bir ses tonuydu. Hubble bir ilkokul öğrencisi gibi elini usulca havaya kaldırıp indirdi. Spivey küçük gözlerini ona çevirdi. Onu tepeden tırnağa süzdü. Bir yılan gibi. Bir şeyler homurdandı ve klipsli defteriyle kalkmamızı işaret etti. Kalkıp dışarı çıktık. Hubble yüzünde boş bir ifadeyle talimatlara uyuyordu. Tükenmiş bir polis memurunu andırıyordu.

“Sola dönün ve kırmızı çizgiyi takip edin,” dedi Spivey.

Pompalı tüfeğiyle sol tarafı işaret etti. Duvara bel hizasında kırmızı bir çizgi çekilmişti. Bir itfaiye şeridiydi. Dışarı çıkacağımızı sanmıştım ama tam aksi istikamete doğru yürüyorduk. Binadan çıkmıyor, daha da içeri doğru ilerliyorduk. Koridorlardan geçerken, merdivenlerden çıkarken ve köşelerde bu kırmızı çizgiyi izledik. Hubble önde, ben arkadaydım. Spivey ise pompalı tüfeğiyle peşimizdeydi. İçerisi karanlıktı. Sadece cılız bir ışık yayan acil durum lambaları yanıyordu. Spivey bir merdiven boşluğunda durdu. Anahtarıyla elektronik bir kilidi açtı. Alarm çaldığında yangın kapısını açan türde bir kilitti.

“Konuşmak yok,” dedi. “Burada ışıklar söndükten sonra konuşmak yasaktır. Sağdaki en sondaki hücre.”

Kapıdan içeri girdik. Hapishanenin boğucu kokusu bir anda burnuma doldu. Sayısız keyifsiz adamın nefes kokusu. İçerisi neredeyse göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. Etrafı hafif aydınlatan bir gece lambası vardı. Yan yana dizilmiş hücreleri görmedim ama sezdim. Geceye ait sesleri duydum. Nefes alıp verme ve horlama. Mırıldanma ve sızlanma. Spivey bizi koridorun en sonuna götürdü. Boş bir hücreyi işaret etti. İçeri girdik. Spivey kapıyı arkamızdan kapadı. Parmaklıklar otomatik kilitlendi. Sonra müdür yardımcısı gitti.

HÜCRE OLDUKÇA KARANLIKTİ. Sadece bir ranza, bir musluk haznesi ve bir klozet olduğunu görebiliyordum. Geniş bir alan değildi. Pardösümü çıkarıp üst yatağa koydum. Yukarı uzanıp yastık parmaklıklardan uzak olacak şekilde yatağı yeniden düzenledim. Böyle daha çok hoşuma gitti. Eski bir çarşaf ve battaniye vardı ama yeterince temiz kokuyordu.

Hubble sessizce alt yatağa oturdu. Klozeti kullanıp yüzümü yıkadım. Yatağıma çıktım. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağımın ucuna koydum. Nerede olduklarını görmek istiyordum. Çalınabilirlerdi ve bunlar gerçekten iyi ayakkabılardı. Seneler önce Oxford, İngiltere'den almıştım. Görev yaptığım hava üsünün yakınlarındaki bir üniversite kasabasından. Kalın bir köselesi olan sert tabanları ayakkabılardı.

Yatak bana göre fazla kısaydı fakat çoğu yatak öyle zaten. Karanlıkta uzandım ve uykuya dalmamış olan hapishanede ki sesleri dinledim. Sonra gözlerimi yumdum ve Roscoe'yla birlikte Jamaika'ya gittim. Orada onunla uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda cumartesiydi. Hâlâ hapisteydim. Üstelik daha da kötü bir gün başlamak üzereydi.

(6)

PARLAK IŞIKLAR YANDIĞINDA uyandım. Hapishanede pencere yoktu. Gündüz ve gece elektrikle yaratılıyordu. Sabahın yedisinde bina aniden ışıkla doldu. Şafak vakti ya da hafif bir alacakaranlık görmedik. Sadece saat yedide şalterler kaldırıldı.

Parlak ışık hücrenin daha iyi görünmesini sağlamadı. Ön duvar parmaklıklardan oluşuyordu. Parmaklıkların yarısı bir kapıyla menteşelere bağlıydı ve dışa doğru açılıyordu. Ranza, hücrenin genişliğinin yarısını, uzunluğunun büyük bir kısmını kaplıyordu. Çelik musluk haznesi ve klozet arka duvardaydı. Duvarın yarısı beton, yarısı tuğladan inşa edilmişti ve yüzeyi kalın bir boya katmanıyla kaplıydı. Duvarlar oldukça kalın görünüyordu. Bir zindan gibi. Kafamın üzerindeki beton tavan alçaktı. Hücre, etrafı duvarlarla, zeminle ve tavanla çevrilmiş bu haliyle bir oda hissi uyandırmıyordu. Daha çok içine güçbela ufak bir yaşam alanı sığdırılmış sağlam bir taş bloğu andırıyordu.

Gece kesilmeyen mırıltılar yerini gündüz vakti gürültüsüne bırakmıştı. Her şey metal, tuğla ve betondur. Sesler daha da yüksek çıkıyor, etrafta yankılanıyordu. Cehennem sesleri gibi.

Parmaklıklardan dışarı baktığımda hiçbir şey göremiyordum. Hücremizin karşısında boş bir duvar vardı. Yatakta yatarken de koridoru görebileceğim bir açıda değildim. Örtüyü üstümden atıp ayakkabılarımı aldım. Ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağladım. Tekrar uzandım. Hubble aşağıdaki yatakta oturur pozisyondaydı. Ten rengi yelken ayakkabılarını beton zemine koymuştu. Bütün gece öyle oturdu mu yoksa uyudu mu diye merak ettim.

Gördüğüm bir sonraki kişi bir temizlikçi oldu. Adam parmaklıklarımızın dışında görüş alanıma girdi. Elinde bir çalı süpürgesi tutan oldukça yaşlı bir adamdı. Bembeyaz gür saçlı yaşlı siyahi bir adam. Sırtı yaşından ötürü bükülmüştü. Bilge yaşlı bir kuş gibi narin görünüyordu. Turuncu hapishane tulumu yıkanmaktan ağarmıştı. Seksen yaşında vardı. Altmış senedir mahkûm olmalıydı. Belki de Buhran döneminde bir tavuk çalmıştı. Hâlâ topluma olan borcunu ödüyordu.

Süpürgeyi zeminde gelişigüzel gezdiriyordu. Bükük sırtı, yüzünün zemine paralel durmasına yol açıyordu. Etrafını görebilmek için kafasını bir yüzücü gibi iki yana çeviriyordu. Hubble ve beni görünce duraksadı. Süpürgesine yaslanıp başını iki yana salladı. Düşünceli düşünceli güldü. Yine başını salladı. Hafifçe gülümseyerek işine devam etti. Gördüğü şey hoşuna gitmiş, keyiflenmişti sanki. Bunca zaman, bunca sene sonra sihirli bir şey görmüş gibi. Tek boynuzlu bir at ya da bir denizkızı gibi. Konuşmaya çalışıyor, söyleyeceği şey önemliymiş gibi elini kaldırıyor fakat her seferinde gülmeye başlıyor ve süpürgesine yaslanması gerekiyordu. Onu zorlamadım. Bekleyebilirdim. Bütün haftasonu orada olacaktım. O da hayat boyu orada olacaktı.

“Evet, gerçekten öyle,” diye sırtıttı. Dişleri yoktu. “Gerçekten öyle.”

Ona baktım.

“Gerçekten ne, büyükbaba?” dedim, ben de ona sırtarak. Gülerek süpürgesine yaslandı. Konuşması biraz zaman alacaktı.

“Gerçekten öyle,” dedi. Gülme refleksini kontrol altına almayı başarmıştı. “Tanrı’nın köpeğinin yavru olduğu zamandan beri buradayım, evet efendim. Âdem’in gençliğinden beri. Ama buna hiç şahit olmamıştım. Hayır efendim, bunca sene hiç şahit olmamıştım.”

“Neye şahit olmadın, yaşlı adam?” diye sordum.

“Bunca senedir buradayım ama bu hücrede sizinki gibi giysiler giymiş kimseyi görmedim.”

“Giysilerim hoşuna gitmedi mi?” Şaşırmıştım.

“Öyle demedim, hayır efendim, giysilerinizden hoşlanmadığımı söylemedim,” dedi. “Giysileriniz gayet güzel. Hem de çok güzel, evet efendim, çok şık.”

“Ne demek istiyorsun o zaman?”

Yaşlı adam kendi kendine gülüyordu.

“Mesele giysilerin kalitesi değil. Hayır efendim, kesinlikle bu değil. Üstünüzde turuncu hapisane üniforması değil de bunların olması. Buna hiç şahit olmamıştım ve dediğim gibi dünya soğumaya başladığından, dinazorlar yeter artık dediğinden beri buradayım. Görülebilecek her şeyi gördüm, gerçekten gördüm efendim.”

“Ama gözaltındakilere üniforma giydirmiyorlar,” dedim.

“Evet efendim, çok doğru,” dedi yaşlı adam. “Çok doğru, giydirmiyorlar.”

“Gardiyanlar öyle dedi.”

“Öyle derler. Çünkü kurallar öyle. Gardiyanlar da kuralları bilirler, evet efendim, çünkü kuralları onlar koyarlar.”

“Peki neden şaşırdın?”

“Dediğim gibi turuncu tulumu giymemişsiniz.”

Hiçbir yere varamıyorduk.

“Ama giymek zorunda değilim,” dedim.

Buna çok şaşırdı. Kurşun rengi keskin gözlerini yüzüme dikti.

“Öyle mi?” dedi. “Neden dostum? Söylesene.”

“Çünkü gözaltı hücresinde giymen gerekmiyor,” dedim.

“Az önce sen de öyle olduğunu söylemedin mi?”

Sessizlik oldu. İkimiz de neler olduğunu o an anladık.

“Burasının gözaltı hücresi olduğunu mu sanıyorsun?” dedi.

“Burası gözaltı hücresi değil mi?” dedim onunla aynı anda.

Yaşlı adam bir an duraksadı. Süpürgesini kaldırdı ve yan yan ilerleyerek uzaklaşmaya başladı. Olabildiğince hızlı bir biçimde. Gözden kaybolduğunda hayretle bana seslendi.

“Orası gözaltı hücresi değil dostum!” diye bağırdı. “Gözaltı hücresi en üst katta. Altıncı katta. Burası üçüncü kat. Üçüncü kattasınız dostum. Burası müebbet hapis cezası alanların katı. Tehlikeli sınıfına girenlerin tıklandığı kat. Sıradan suçluları bile buraya tıkmazlar. Burası en kötü kat dostum. Evet, siz ikiniz yanlış yerdesiniz. Başınız büyük dertte. Ziyaretçileriniz olacak. Sizi sorguya çekecekler. Tanrım, ben gittim.”

DEĞERLENDİRME. Uzun deneyimlerim bana durum değerlendirmesi ve inceleme yapmayı öğretmişti. Beklenmedik olaylarla karşılaştığınızda vakit kaybetmemeyi. Nasıl ya da neden olduğunu düşünmemeyi. Birilerini suçlamamayı. Kimin suç olduğunu anlamaya çalışmamayı. Bir dahaki sefere aynı hatayı nasıl yapmam diye kafa yormamayı. Tüm bunları sonra yaparsınız. Hayatta kalırsanız. İlk başta, değerlendirin. İnceleyin. Olumsuz yanlarını belirleyin. Olumlu yanlarını da. Uygun bir plan çıkarın. Tüm bunları yapın ve kendinize diğer konulan ilerde daha iyi inceleme şansı verin.

Altıncı kattaki gözaltı hücresinde değildik. Tutuklanmamış kişilerin olması gereken yerde değildik. Üçüncü katta.

müebbet hapis cezası almış en tehlikeli mahkûmların tıklandığı yerdeydik. Bunun olumlu bir yanı yoktu. Olumsuz yanlarıysa saymakla bitmezdi. Suçlu katına tıkılan yeni çocuklardık. Statümüz olmadan hayatta kalamazdık. Dahası statümüz yoktu. Bize meydan okuyacaklardı. İçinde bulunduğumuz pozisyonun hiyerarşinin en dibi olduğunu kabul etmeye zorlanacaktık. Bizi tatsız bir hafta sonu bekliyordu. Potansiyel olarak hayatımızın tehlikeye gireceği bir hafta sonu.

Ordu kaçağı bir adam aklıma geldi. Gençti, fena biri değildi ama çılgın bir dine mensup olduğu için sırra kadem basmıştı. Washington'da gösteri yaparken başı derde girmişti. Hapse atılmış, bu kattaki gibi kötü adamların arasında kalmıştı. İlk gecesinde ölmüştü. Ona tecavüz etmişlerdi. Tahmini olarak elli kez. Otopside midesinde yarım litre meni bulunmuştu. Statüsü olmayan yeni bir çocuktuk. Hiyerarşinin en dibindeydi. Kendinden yukarıda olanların eline kalmıştı.

Değerlendirme. Ciddi eğitime güvenebilirdim. Deneyimlerime de. Deneyimlerim hapis hayatıyla ilgili değildi ama yine de işime yarayabilirdi. Pek çok tatsız eğitim almıştım. Sadece orduda değil. Çocukluğumdan beri. Benim gibi ordu çocukları ilkokul lise arası yirmi, hatta otuz farklı okula gider. Bazıları askeri kurumlarda, bazıları yerel okullarda okur. Bazı tehlikeli yerlerde. Filipinler, Kore, İzlanda, Almanya, İskoçya, Japonya, Vietnam. Dünyanın dört bir yanına gitmiştim. Her yeni okulun ilk gününde o yeni çocuktum. Statüsü olmayan biriydim. Bir sürü ilk gün yaşamıştım. Kısa sürede nasıl statü sahibi olunacağını öğrenmiştim. Kum kaplı sıcak okul bahçelerinde, soğuk ve ıslak okul bahçelerinde ağabeyimle sırt sırta kavga etmiştik. Statü kazanmıştık.

Sonra, orduya girdiğimde bu acımasızlık daha rafine hale gelmişti. Uzmanlar tarafından eğitilmiştim. İkinci Dünya Savaşı'nda, Kore ve Vietnam Savaşları'nda eğitim almış adamlardı

bunlar. Kitaplarda okuduğum olayları atlatıp hayatta kalmışlardı. Bana yöntem, ayrıntı, beceri öğretmişlerdi. En çok da nasıl davranacağımı. Çekingen davranmanın ölmeme neden olacağını. Vakit kaybetmeden sert bir darbe indirmem gerektiğini. İlk darbede öldürmek gerektiğini. Önce karşılık vermeyi. Hile yapmayı. Düzgün davranan beyefendi adamlar eğitim vermiyorlardı. Onlar zaten çoktan ölmüşlerdi.

SAAT YEDİ BUÇUKTA, yan yana sıralı hücrelerin kapıları açıldı. Vardiya değişmişti. Parmaklığımız biraz aralandı. Hubble kıpırdamadan oturuyordu. Sessizdi. Aklımda bir plan yoktu. En iyi seçenek bir gardiyan bulmaktı. Neler olduğunu açıklayıp transfer edilmeyi istemektir. Ama burada bir gardiyan bulabileceğimi sanmıyordum. Normalde bu gibi katlarda gardiyanlar tek başlarına dolaşmazlardı. Çifter çifter, hatta bazen üçlü ya da dörtlü gruplar haline dolaşırlardı. Warburton'da ise yeterli personel yoktu. Önceki gece bunu açıkça söylemişlerdi. Her katta gruplar halinde dolaşacak kadar adamları yoktu. Bütün gün tek bir gardiyanla karşılaşmıyabilirdim. Personel odasında toplanıyor olmalıydılar. Acil durumlara bir ekip olarak karşılık veriyor olmalıydılar. Bir gardiyan görsem bile ne diyecektim? Burada olmamam gerektiğini mi? Muhtemelen bütün gün aynı lafı duyuyorlardı. Seni buraya kim getirdi diye soracaklardı. Spivey yanıtını verecektim. O zaman bir yanlış yok diyeceklerdi. Yani tek planım plansızlıktı. Bekleyip görecektim. Duruma uygun tepki verecek ve pazartesi gününe kadar hayatta kalacaktım.

Diğer mahkûmlar kapılarını ardına açarken sesleri duyabiliyordum. Bir başka anlamsız güne başlamak üzere hücrelerinden çıkıyorlar ve birbirleriyle bağıra bağıra konuşuyorlardı. Beklemeye başladım.

Uzun süre beklememe gerek kalmadı. Yatağımın kapıya

bakan dar açısından yandaki hücrede kalan komşularımızın dışarı çıktığını gördüm. Küçük bir gruba katıldılar. Hepsinin üstünde aynı kıyafet vardı. Turuncu hapishane tulumu. Dazlak başlarına bandana bağlamışlardı. İriyarı siyahi adamlardı. Vücut geliştirdikleri belliydi. Birkaçı tulumunun kollarını yırtmıştı. Devasa vücutlarını hiçbir giysinin zaptedemeyeceği mesajını veriyorlardı. Haklı olabilirlerdi. Etkileyici bir manzaraydı.

En yakındaki adam camları açık renk bir güneş gözlüğü takmıştı. Camları güneşte kararan türde. Gümüş halojenür. Büyük ihtimalle güneşi en son yetmişlerde görmüştü. Bir daha da göremeyebilirdi. Dolayısıyla güneş gözlüğü takmasına gerek yoktu ama ona havalı bir görünüm veriyordu. Kasları gibi. Bandanaları ve kolları yırtık tulumları gibi. Her şey imajdı. Beklemeye devam ettim.

Güneş gözlüklü adam bizi fark etti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini hızla heyecana bıraktı. Gruptaki en iri adamın koluna vurup bizi işaret etti. İri adam bize göz attı. Yüzünde boş bir ifade vardı. Sonra birden sırtıttı. Bekledim. Adamlar hücremizin önünde toplandılar. İçeri baktılar. İri adam kapımızı itti. Diğerlerinin de desteğiyle kapımız ardına kadar açıldı.

“Bize ne yollamışlar böyle?” dedi iri adam. “Bize ne yolladıklarını biliyor musunuz?”

“Ne yollamışlar?” dedi güneş gözlüklü adam.

“Taze et.”

“Gerçekten öyle dostum,” dedi güneş gözlüklü. “Taze et.”

“Herkes taze et,” dedi iri olan.

Sırtıttı. Çetesine baktı, diğerleri de ona sırtıttı. Birbirlerine beşlik çaktılar. Beklemeye devam ettim. İri adam hücremize adım attı. Devasaydı. Benden birkaç santim daha kısa olabilirdi ama iki kat ağır olmalıydı. Kapı aralığını kaplıyordu. Donuk gözleriyle önce beni, sonra Hubble’ı süzdü.

“Hey, beyaz çocuk, buraya gel,” dedi Hubble’a.

Hubble'ın paniklediğini hissedebiliyordum. Kıpırdamadı.

“Buraya gel, beyaz çocuk,” dedi adam yine. Alçak sesle.

Hubble ayağa kalktı. Kapıdaki adama doğru bir adım attı. İri adam karşısındakini buz kestirme amacını taşıyan vahşi bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Burası Kırmızı Çocuk bölgesidir dostum,” dedi adam. Bandanayı bu yüzden takmışlardı demek. “Bir beyazın Kırmızı Çocuk bölgesinde ne işi var?”

Hubble yanıt vermedi.

“Oturma vergisi dostu. Florida otellerindeki gibi. Vergi ödemek gerek. Bana kazağını ver beyaz çocuk.”

Hubble korkudan kaskatı kesilmişti.

“Bana kazağını ver beyaz çocuk,” dedi adam yine. Alçak sesle.

Hubble pahalı beyaz kazağını boynundan çözüp ona uzattı. İri adam kazağı aldı ve arkasına bakmadan diğerlerine fırlattı.

“Güneş gözlüğünü de ver beyaz çocuk,” dedi.

Hubble çaresizlik içinde bana kaçamak bir bakış fırlattı.

Altın rengi metal çerçeveli gözlüğünü çıkarıp ona uzattı. Adam gözlüğü aldığı gibi yere attı. Sonra da ayakkabısıyla ezdi. Ayağını iyice yere sürttü. Gözlük çatladı ve paramparça oldu.

İri adam ayağını yere sürterek geri çekti ve gözlüğün parçalarını koridora itti. Diğer adamlar da sırayla gözlüğü ezdiler.

“Uslu çocuk,” dedi iri adam. “Vergiyi ödedin.”

Hubble titriyordu.

“Şimdi buraya gel beyaz çocuk,” dedi işkencecisi.

Hubble süklüm püklüm ona biraz yaklaştı.

“Biraz daha yaklaş beyaz çocuk,” dedi adam.

Hubble biraz daha öne gitti. Adamlar aralarında otuz santim kadar bir mesafe kalmıştı. Titriyordu.

“Dizlerinin üstüne çök beyaz çocuk,” dedi adam.

Hubble denileni yerine getirdi. “Fermuarımı aç beyaz çocuk.”

Hubble donup kaldı. Paniğe kapılmıştı.

“Fermuarımı aç beyaz çocuk,” dedi iri adam yine. “Dişlerinle aç.” Hubble korku ve tiksinti dolu bir sesle geriye sıçradı. Geri geri hücrenin arka tarafına gitti. Klozetin arkasına gizlenmeye çalıştı. Resmen klozete sarılmıştı.

Araya girme vakti gelmişti. Hubble için değil. Ona karşı bir şey hissetmiyordum. Ama kendim için bir şey yapmalıydım. Hubble’ın utanç verici performansı ismimi lekeleyecekti. Bir çift olarak görülecektik. Onun teslimiyeti ikimize de leke sürerdi. Statü oyununda yenilirdik.

“Buraya gel beyaz çocuk, benden hoşlanmadın mı?” diye seslendi adam.

Derin bir nefes aldım. Ayaklarımı ranzanın kenarından sarkıtıp hafifçe adamın önüne atladım. Dik dik yüzüme baktı. Bense sakın bir ifadeyle onu süzdüm.

“Benim evimdesin şişman çocuk,” dedim. “Ama sana bir seçim hakkı vereceğim.”

“Ne seçimi?” dedi boş bir ifadeyle. Şaşkındı.

“Bir çıkış stratejisi seçeneği şişman çocuk.”

“Ne?” dedi.

“Şunu demek istiyorum. Buradan çıkacaksın. Orası kesin. Seçimini buradan nasıl çıkacağınla ilgili yapacaksın. Ya buradan tek başına çıkıp gidersin ya da arkandaki diğer şişman çocuklar seni bir tabutta çıkarırlar.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Üç kadar sayacağım, tamam mı? Elini çabuk tutsan iyi olur.”

Öfkeyle bana baktı.

“Bir,” dedim. Tepki vermedi. “İki.” Tepki vermedi.

Sonra hile yaptım. Üç demek yerine yüzünün ortasına kafa attım. Ayağımı arkaya atıp öne savurdum, kafamı burnuna indirdim. Temiz hareketti. Alın bölgesi kusursuz bir kavis oluşturur ve

oldukça sağlamdır. Kafatasının ön tarafı da kalındır. Başımın ön tarafında beton gibi bir alan var. İnsan başı çok ağırdır. Başı birçok boyun kası ve sırt kasları dengede tutar. Kafa atmak birinin yüzüne bowling topuyla vurmaktan farksızdır. Her zaman afallattır. İnsanlar yumruk ya da tekme yemeyi beklerler. Kafa yemeyi beklemezler. Şaşkınlık yaratan bir hamledir.

Adamın suratı tamamen içe göçmüş olmalıydı. Burnunu dümdüz ettiğimi, iki elmacık kemiğini de kırdığımı tahmin ettim. Ufak beynini de epey sarsmıştım. Bacakları boşaldı ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Mezbahadaki bir öküz gibi. Kafatası beton zemine çarpıp çatladı.

Oraya toplanmış adamlara baktım. Statümü yeniden değerlendirmekle meşgullerdi.

“Sırada kim var?” dedim. “Ama bunu bir Vegas şovu gibi düşünün. Ya iki mislini kabul edersiniz ya da pes edersiniz. Bu herif hastaneye gidecek, belki altı hafta metal bir maske takmak zorunda kalacak. Yani bir sonraki kişi hastanede on iki hafta kalır, anladınız mı? İçeri girecek kişinin dirseklerini de paramparça ederim. Evet, sırada kim var?”

Yanıt vermediler. Güneş gözlüklü adamı işaret ettim.

“Kazağı bana ver şişman çocuk,” dedim.

Yere eğilip kazağı aldı. Bana uzattı. Hafifçe öne eğilip öylece tuttu. Bana fazla yaklaşmak istemiyordu. Kazağı alıp Hubble’ın ranzasına fırlattım.

“Gözlüğü ver,” dedim.

Eğilip metal çerçeveden geriye kalanları toparladı. Bana uzattı. Gözlüğü ona geri fırlattım.

“Bu kırılmış şişman çocuk,” dedim. “Kendi gözlüğünü ver.”

Uzunca bir sessizlik oldu. O bana baktı, ben ona baktım. Gözlerimi hiç kırpmadan baktım. Güneş gözlüğünü çıkarıp bana uzattı. Gözlüğü cebime koydum.

“Şimdi şu pisliği çıkarın buradan,” dedim.

Turuncu tulumlu, kafalarına kırmızı bandana bağlamış adamlar yere yığılmış haldeki iri adamı kolları ve bacaklarından çekerek dışarı çıkardılar. Yatağıma geri tırmandım. Adrenalin akımıyla titriyordum. Midem bulanıyordu ve kesik kesik nefes alıyordum. Boğazım neredeyse tıkanmış durumdaydı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Fakat bunu yapmasaydım kendimi daha kötü hissederdim. O ana kadar Hubble’la işlerini bitirip bana geçmiş olurlardı.

KAHVALTİ ETMEDİM. İştahım kaçmıştı. Kendimi daha iyi hissedene dek uzandım. Hubble yatağında oturuyordu. İleri geri sallanıyordu. Hâlâ ağzını açıp bir şey dememişti. Bir süre sonra aşağı indim. Yüzümü yıkadım. İnsanlar kapıya gelip içeri bakıyorlardı. Sonra da geri dönüyorlardı. Haber hızlı yayılmıştı. Hücredeki yeni adam bir Kırmızı Çocuk üyesini hastanelik etmişti. Gelip beni görmek istiyorlardı. Meşhur olmuştum.

Hubble sallanmayı kesip bana baktı. Ağzını açıp kapadı. Sonra ikinci kez açtı.

“Buna dayanamıyorum,” dedi.

Finlay’nin hoparlöründen yayılan sesi dışında ilk kez bir şey söylediğini duymuştum.

Sesi alçaktı ama açık konuşmuştu. Sızlanmamış ya da şikâyet etmemiş, sadece doğruyu söylemişti. Buna dayanamıyordu. Ona baktım. Bir süre dediği şeyi düşündüm.

“O halde neden buradasın?” diye sordum. “Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey yapmıyorum,” diyerek boş boş bana baktı.

“İşlemediğin bir suçu itiraf ettin. Bunu sen istedin.”

“Hayır,” dedi. “Dediğim şeyi yaptım. Adamı ben öldürdüm, dedektife bunu söyledim.”

“Saçmalama Hubble. Orada bile değildin. Bir partideydin. Tanrı aşkına, seni arabasıyla eve bırakan adam bir polis

memuru. Bunu sen yapmadın. Bunu sen de biliyorsun, diğer herkes de biliyor. O yüzden saçmalamayı kes.”

Hubble bakışlarını yere çevirdi. Biraz düşündü.

“Olanları açıklayamam,” dedi. “Bu konuda ağzımı açamam. Sadece şimdi neler olacağını bilmem gerek.”

Yine yüzüne baktım.

“Şimdi ne mi olacak? Pazartesi sabahına kadar burada kalacaksın, ardından Margrave’e geri götürüleceksin. Sonra da seni bırakırlar herhalde.”

“Bırakırlar mı?” dedi. Kendine karşı bir savaş veriyormuş gibiydi.

“Orada bile değildin,” dedim yine. “Bunu biliyorlar. Bir suç işlemediğin halde neden itirafta bulunduğunu öğrenmek isteyebilirler. Ayrıca telefon numaranın neden adamın üstünden çıktığını da soracaklardır.”

“Ya bunu onlara söyleyemezsem?” dedi.

“Söylemez misin, söyleyemez misin?”

“Söyleyemem,” dedi. “Kimseye bir şey söyleyemem.”

Başını çevirdi ve ürperdi. Çok korkuyordu.

“Ama burada kalamam,” dedi. “Buraya dayanamıyorum.”

Hubble finans işindeydi. Çevresindekiler telefon numaralarını konfeti gibi etrafa dağıtırlardı. Pek çok kişiyle serbest yatırım fonlarını ya da vergi cennetlerini konuşurlardı. Bir insanın alın teriyle kazandığı parayı kendi çıkarları için kullanmayı denerlerdi. Gelgelelim bu telefon numarası bir bilgisayar çıktısının yırtılmış kısmıydı. Bir kartvizitin üstüne kabartmalı harflerle yazılmamıştı. Dahası bir cüzdanda değil bir ayakkabının içinde bulunmuştu. Arka planda bir müzik grubunun çaldığı ritim gibi Hubble’dan yayılan korku çınlıyordu.

“Neden kimseye söyleyemezsin?”

“Çünkü söyleyemem,” dedi. Başka bir açıklama yapmadı. Birden huzursuz oldum. Yirmi dört saat önce bir otoyolun

yonca yaprağı kavşağında bir Greyhound otobüsünden inmiş ve yeni bir yolda yürümüştüm. Ilık sabah yağmurunun altında keyifle ilerlemiştim. İnsanlardan, herhangi biriyle iletişim kurmaktan kaçınmışım. Valizim, taşımam gereken bir şeyim de yoktu. Özgürdüm. Bunun Hubble, Finlay ya da dazlak kafasından vurulan uzun boylu bir adam yüzünden bozulmasını istemiyordum. Bu işe kesinlikle bulaşmak istemiyordum. İstedğim tek şey biraz huzur, sessizlik ve Kör Blake'i araştırmaktı. Onu hatırlayabilecek seksen yaşındaki biriyle konuşmayı arzu ediyordum. Hubble'la değil hapishaneyi süpüren o yaşlı adamla konuşuyor olmalıydım. Küstah gerzek. Dikkatle bir şey düşünüyordu. Finlay'nin ne demek istediğini anlamıştım. Bu zamana dek kimsenin böyle gözle görülür bir şekilde düşündüğünü görmemiştim. Dudaklarını sessizce kıpırdatıyor ve parmaklarını oynatıyordu. Sanki içinde bulunduğu durumun iyi ve kötü yanlarını sayıyordu. Her şeyi tartıp biçiyordu. Onu izledim. Bir karar verdiğini gördüm. Dönüp bana baktı.

“Tavsiyeye ihtiyacım var,” dedi. “Bir sorunum var.”

Güldüm.

“Çok şaşırdım,” dedim. “Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hafta sonu golf oynamaktan sıkıldığın için burada olduğunu sanıyordum.”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

“Alabileceğin bütün yardımı aldın,” dedim. “Ben olmasaydım şu an yatağına eğilmiştin ve kapıda iriyarı azgın adamlar sıra olmuştu. Şu ana kadar bana minnettar olduğunu da belli etmedin doğrusu.”

Bakışlarını yere çevirdi. Başını salladı.

“Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten minnettarım. İnan ki minnettarım. Hayatımı kurtardın. Araya girdin. Bu yüzden bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin. Tehdit ediliyorum.”

Bu itiraf bir süre havada asılı kaldı.

“Biliyorum,” dedim. “Her halinden belli.”

“Sadece ben değil. Bütün ailem.”

Beni bu işe dahil ediyordu. Ona baktım. Yine düşünmeye başlamıştı. Dudaklarını kıpırdatıyordu. Parmaklarını oynatıyordu. Gözleri sağa sola kayıyordu. Sanki iki yanında da bir yığın neden vardı ama hangisinin daha büyük olduğuna karar veremiyordu.

“Ailen var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Ebeveynlerim ölmüştü. Bir yerlerde hiç görüşmediğim bir ağabeyim vardı. Yani ailem yoktu. İstedğimden de emin değildim. Belki istiyordum, belki de istemiyordum.

“On senedir evliyim,” dedi Hubble. “Geçen ay on sene oldu. Büyük bir parti verdik. İki çocuk babasıyım. Oğlum dokuz, kızım yedi yaşında. Harika bir karım, harika çocuklarım var. Onları çok seviyorum.”

Doğruyu söylüyordu. Bunu görebiliyordum. Birden yine sessizleşti. Ailesini düşünürken gözleri doldu. Bu hücrede oturup bunu düşünen ilk kişi o değildi. Son da olmayacaktı.

“Güzel bir evim var,” dedi. “Beckman Yolu’nda. Beş sene önce satın aldım. Pahalıydı ama buna değerdi. Beckman’ı biliyor musun?”

“Hayır,” dedim yine. Esas konuya girmekten korkuyordu. Yakında bana evinin alt katındaki misafir tuvaletinin duvar kâğıdını anlatmaya başlayacaktı. Sonra da kızının dişçi masraflarını nasıl ödemeyi planladığından söz edecekti. Onu rahat bıraktım. Hapishane sohbeti böyle olurdu.

“Her neyse,” dedi bir süre sonra. “Her şey parçalanmaya başladı.”

Şık bol pantolonu ve polo yaka tişörtüyle yatağında oturuyordu. Beyaz kazağını alıp yine omuzlarına atmıştı. Gözlüğü olmadan daha yaşlı, daha dalgın görünüyordu. Gözlük takan

kişiler, gözlükleri olmadan dikkati dağınık ve savunmasız görünürler hep. Açıkta kalmış gibi. Bir katmanları sıyrılmış gibi. Hubble da bu görüntüyü sunuyordu. Bacaklarından birini öne uzatmıştı. Ayakkabısının desenli tabanını görebiliyordum.

Bahsettiği tehdit ne olabilirdi? Bir tür ifşa ya da utanç verici bir olay mı? Beckman Yolu'nda sürdüğü kusursuz hayatı yerle bir edebilecek bir şey? Belki karısı bir işe bulaşmıştı. Hubble onu korumaya çalışıyordu. Belki kadın o uzun boylu ölü adamla bir ilişki yaşamıştı. Bir sürü şey olabilirdi. Herhangi bir şey. Belki de ailesi utandırıcı bir olayla, iflasla, yaf-talanmayla, kasaba kulübü üyeliğinin iptal edilmesiyle tehdit ediliyordu. Bir karara varamadım. Onun dünyasında yaşamı-yordum. Onun bakış açısını paylaşmıyordum. Korkudan titred-iğini, sarsıldığını görmüştüm. Fakat onun gibi bir adamı kor-kutmak için ne kadar ileri gitmek gerektiğini bilemiyordum. Ya da ne kadar az şey yapmak gerektiğini. Onu önceki gün ka-rakolda ilk kez gördüğümde huzursuz ve gergin görünüyordu. O andan beri zaman zaman titriyor, kaskatı kesiliyor, korkuy-la etrafına bakınıyordu. Zaman zaman yenilgiye uğramış ve hissiz bir hal alıyordu. Bir şeyden korktuğu belliydi. Hücrenin duvarına yaslanıp bana ne olduğunu açıklamasını bekledim.

“Bizi tehdit ediyorlar,” dedi yine. “Neler olup bittiğini bi-rine anlatırsam evimize gireceklerini söylediler. Hepimizi top-layacaklarını söylediler. Yatak odamda. Beni duvara çivileyip hayalarımı keseceklerini söylediler. Sonra da karıma yedire-ceklerini söylediler. Ardından boğazımızı keseceklermiş. Ço-cuklarımıza bunları izleteceklerini, biz öldükten sonra onlara asla öğrenemeyeceğimiz şeyler yapacaklarını söylediler.”

(7)

“NE YAPMALIYIM?” diye sordu Hubble. “Sen olsan ne yapardın?”

Bana bakıyordu. Bir yanıt bekliyordu. Ben olsam ne yapardım? Birileri beni böyle tehdit etse ölürlerdı. Onları paramparça ederdim. Ya tehdidi savururlarken ya günler, aylar, yıllar sonra. İzlerini bulup onları parçalardım. Ama Hubble bunu yapamazdı. Bir ailesi vardı. Rehin alınmayı bekleyen üç kişi söz konusuydu. Üç rehin almışlardı bile. Tehdit savrulduğu an.

“Ne yapmalıyım?” dedi yine.

Üzerimde bir baskı hissettim. Bir şey söylemem gerekiyordu. Alnım sızlıyordu. Kırmızı Çocuk’un suratına kafa attıktan sonra alnım morarmaya başlamıştı. Parmaklıklara gidip koridora baktım. Ranzanın ucuna yaslandım. Biraz düşündüm. Aklıma tek bir yanıt geldi. Fakat bu Hubble’ın duymak istediği yanıt değildi.

“Yapabileceğin bir şey yok. Sana çenenı sıkı tutman söylenmiş, sen de öyle yapacaksın. Neler olduğunu kimseye anlatma. Asla anlatma.”

Ayaklarına baktı. Başını ellerinin arasına aldı. Derin bir mutsuzlukla iç çekti. Büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Biriyle konuşmam gerek. Bu işten kurtulmam gerek. Ciddiyim, kurtulmam gerek. Birine anlatmalıyım.”

Başımı iki yana salladım.

“Bunu yapamazsın. Sana bir şey anlatmamamı söyledilerse konuşma. Böylece hayatta kalırsın. Hem sen hem de ailen.”

Başını kaldırdı. Ürperdi.

“Çok büyük bir olay bu. Durdurmak için elimden geleni yapmam gerek.”

Yine başımı salladım. O türde tehditler savuran kişilerin etrafında böyle önemli bir olay oluyorsa Hubble bunu asla durduramazdı. Olaya karışmıştı ve sıyrılması imkânsızdı. Ona hafifçe gülümsedim ve üçüncü kez başımı salladı. Anladığını belli etmek istermiş gibi başını sallayarak karşılık verdi. Sanki nihayet durumu kabullenmişti. İleri geri sallanmaya, duvara bakmaya başladı. Gözleri açıldı. Gözlüğü olmadan gözlerinin etrafı kırmızı ve çıplak görünüyordu. Uzunca bir süre bir şey demedi.

İTİRAFINA anlam veremiyordum. Çenesini kapalı tutması gerekirdi. Ölü adamla herhangi bir ilgisi olduğunu inkâr etmeliydi. Telefon numarasının neden adamın ayakkabısının içinden çıktığına dair en ufak bir fikri olmadığını söylemeliydi. Pluribus’a dair en ufak bir fikri olmadığını da. O zaman evine gidebilirdi.

“Hubble?” dedim. “Neden itirafta bulundun?”

Başını kaldırdı. Hemen yanıt vermedi.

“Buna yanıt veremem. Fazla bilgi vermiş olurum.”

“Bilmem gerekenden fazlasını söyledin zaten,” dedim. “Finlay sana ölü adamdan ve Pluribus’tan söz ettiğinde çıldırdın. Bu yüzden ölü adamla ve Pluribus her neyse onunla aranda bir bağlantı olduğunu biliyorum.”

Bana baktı. Şüpheli görünüyordu.

“Finlay siyahi dedektif mi?”

“Evet. Finlay. Baş dedektif.”

“O yeni,” dedi Hubble. “Onu daha önce hiç görmemiştim. Önceden hep Gray vardı. Senelerce, çocukluğumdan beri oradaydı. Hem zaten orada bir dedektif çalışıyor. Neden baş dedektif dediklerini anlamıyorum. Bütün karakolda sadece sekiz kişi görevli. Şef Morrison, resepsiyondaki polis memuru, dört üniformalı adam, bir kadın ve dedektif Gray. Şimdi ise Finlay. Yeni adam. Orada çalışan ilk siyahi adam. Gray intihar etti. Garajında kendini bir kirişe astı. Şubat ayıydı sanırım.”

Konuşmasına ses çıkarmadım. Hapishane muhabbeti. Zamanın geçmesini sağlıyordu. İnsanlar bu yüzden konuşup duruyorlardı. Hubble da bunda başarılıydı. Ama hâlâ soruma yanıt vermesini istiyordum. Alnım sızlıyordu ve soğuk suyun altına tutmak istiyordum. Biraz yürümek istiyordum. Yemek yemek istiyordum. Kahve içmek istiyordum. Hubble, Margrave tarihini anlatırken onu dinlemeksizin bekledim. Birden sustu.

“Bana ne sormuştun?”

“Adamı öldürdüğünü neden itiraf ettiğini.”

Etrafına bakındı. Sonra bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Arada bir bağlantı var,” dedi. “Şu an bu kadarını söylemem güvenli. Dedektif adamdan söz edip Pluribus dediğinde irkildim. Aradaki bağlantıyı bildiğine inanamadım. Sonra bir bağlantı olduğunu anlamadığını fark ettim ama irkilerek kendimi ele vermiş oldum. Anladın mı? Kendimi ele verdim. Her şeyi mahvettiğimi, sırrı belli ettiğimi düşündüm. Fakat tehdit yüzünden bunu yapmamam gerekiyor.”

Sustu ve yine sessizleşti. Finlay’nin ofisinde hissettiği korku ve panik hissi geri gelmişti. Derin bir nefes aldı.

“Korkuya kapıldım. Sonra dedektif bana adamın öldüğünü söyledi. Vurulmuştu. Onu öldürdülerse beni de öldürebilirler diye düşündüm. Sana nedenini söyleyemem. Ama senin

de anladığın gibi arada bir bağlantı var. O adamı hakladılarsa beni de mi haklayacaklar demek bu? Yoksa o anlama gelmiyor mu? Bunları düşünmem gerekti. Adamı kimin öldürdüğünü bile kesin olarak bilmiyorum. Fakat dedektif bana işin şiddet yanından da bahsetti. Sana anlattı mı?”

Başımı salladım.

“Cesedi darp etmelerini mi diyorsun?” dedim. “Kulağa fazla tatsız geliyor.”

“Evet,” dedi Hubble. “Dahası düşündüğüm kişi olduğunu kanıtıyor. Bu yüzden çok korktum. Benim de mi peşimdelere diye düşündüm. Yoksa değil mi? Bilemedim. Dehşete kapıldım. Uzun süre düşündüm. Aklımdan bin bir türlü şey geçti. Dedektif çıldırmak üzereydi. Düşündüğüm için konuşmadım. Aradan saatler geçmiş gibiydi. Çok korkmuştum, anlıyor musun?”

Tekrar sustu. Her şeyi baştan düşünüyordu. Belki de bininci kez. Doğru karar verip vermediğini tartıyordu.

“Birden ne yapmam gerektiğini anladım,” dedi. “Karşımda üç sorun vardı. Peşimdelerse onlardan kaçmam gerekiyordu. Anlarsın ya, gizlenmem gerekiyordu. Kendimi koruyabilmem için. Ama peşimde değilse sessiz kalmak zorundaydım, değil mi? Karımı ve çocuklarımı korumak için. Onların bakış açısından o adamın öldürülmesi gerekmişti. Üç sorun. Bu yüzden suçu üstlendim.”

Bu mantık dizisini takip edememiştim. Açıklaması pek mantıklı değildi. Boş bir ifadeyle suratına baktım.

“Üç ayrı sorun, değil mi?” dedi. “Tutuklanmaya karar verdim. Peşimdelerse burada güvende olabilirdim. Çünkü burada bana ulaşamazlar. Onlar dışarıdalar, ben içerideyim. Bir numaralı sorunu çözmüş oldum. Bir yandan da –esas karmaşık olan kısım bu– peşimde değilse tutuklanayım ama onlarla ilgili hiçbir şey söylemeyim diye düşündüm. Yanlışlıkla tutuklandığımı

sanıp konuşmadığımı anlasınlar. Anladılar, değil mi? Güvende olduğumun kanıtı bu. Güvenilir olduğumun da. Zorlu bir sınavla kendini kanıtlamak gibi. Böylece iki numaralı sorun çözüldü. Adamı öldürdüğümü söyleyerek de kesinlikle onların tarafında olduğumu kanıtladım. Bu bir sadakat ifadesi, değil mi? Bir süreliğine polisi yanlış yönlendirirsem bana minnettar olabileceklerini düşündüm. Yani üçüncü sorun da çözülmüş oldu.”

Ona bakakaldım. Finlay’nin yanında içine kapanıp kırk dakika boyunca çılgınlar gibi kafa patlatmış olmasına şaşmamak gerekirdi. Bir taşla üç kuş vurmuştu. Demek hedefi buydu.

Konuşmayarak güvenilir olduğunu kanıtlama kısmında sorun yoktu. O kişiler her kimse bunu öğreneceklerdi. Hapiste uzun süre konuşmamak bir tür kendini kanıtlama sınavıydı. Bir şeref nişanı. Önemliydi. Bunu iyi akıl etmişsin, Hubble.

Ne yazık ki diğer kısım çok zayıftı. Burada ona ulaşamazlar mıydı? Dalga geçiyor olmalıydı. Bir adamı haklamak için hapishaneden daha iyi bir yer olamazdı. Nerede olduğunu bilirdiniz ve bol bol vaktiniz olurdu. Bunu sizin için yapabilecek bir sürü kişi bulabilirdiniz. Elinize bir sürü fırsat geçerdi. Masrafsız da olurdu. Sokakta birini öldürmek kaç patlardı? Bine? İki bine? Ayrıca riskliydi. İçerideyse bir karton sigaraya mâl olurdu. Riskli de olmazdı. Çünkü kimse fark etmezdi. Hayır, hapishane güvenli bir gizlenme yeri değildi. Yanlış düşünümüştün, Hubble. Ayrıca başka bir kusuru daha vardı.

“Pazartesi ne yapacaksın?” diye sordum. “Eve geri döneceksin, eski hayatına devam edeceksin. Margrave’de, Atlanta’da veya başka nerelere gidiyorsan oralarda dışarıda olacaksın. Peşindelerse seni bulamazlar mı?”

Yine düşünmeye başladı. İçine kapandı. Daha önce bu kadar ilerisini düşünmediği belliydi. Önceki gün öğleden sonra panikle hareket etmişti. O an karşı karşıya geldiği sorunu

halletmeye çalışmıştı. Fena değildi. Fakat çok yakında gelecek gelip çatacaktı ve bununla da başa çıkması gerekecekti.

“Sadece en iyisini umuyorum,” dedi Hubble. “Peşimdelerse bile bir süre sonra yatışabilirler. Onlar için çok faydalıyım. Umarım bunu hesaba katarlar. Şu an ortam çok gergin. Ama yakında sakinleşecek. Bu işten sıyrılabilirim. Beni haklarlarsa da haklarlar. Artık umurumda değil. Esas ailem için endişeleniyorum.”

Sustu ve omuz silkti. İç çekti. Kötü bir adam değildi. Bir suçlu olmak için yola çıkmamıştı. Gafil avlanmıştı. Bir işe bulaştığını fark etmeyeceği kadar dikkatli davranılmıştı. Ta ki artık bunun bir parçası olmayı istemediğine karar verene kadar. Şanslıysa öldükten sonra tüm kemiklerini kırmazlardı.

“Karın ne kadarını biliyor?” diye sordum.

Bana baktı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

“Hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey. Ona anlatmadım. Hiçbir şey anlatmadım. Anlatamadım. Bu tamamen benim sırrım. Kimse bir şey bilmiyor.”

“Ona bir açıklama yapman gerekecek. Hafta sonunda evde olmadığını, havuzu temizlemediğini falan fark etmiştir herhalde.”

İçerideki ağır havayı dağıtmaya çalışıyordum ama işe yaramadı. Hubble sessizdi. Sonbaharın ilk günlerinde güneşin altında arka bahçesinin nasıl görüldüğünü düşününce yine gözleri doldu. Karısının gül çalılılarıyla ilgilendiğini hayal etmiş olabilirdi. Bahçede oyun oynayan, gülen çocuklarını. Belki bir de köpekleri vardı. Üç arabalık garajda yıkanmayı bekleyen sedanları. Kapıda dokuz yaşındaki oğlunun ağır basket topunu fileden geçirecek kadar büyüyeceği günü bekleyen bir basket potası. Verandada bir bayrak. Süpürülmeyi bekleyen sonbahar yaprakları. Bir cumartesi günü aile hayatı. Ama bu cumartesi öyle geçmiyordu. Bu adam için.

“Belki bir hata yapıldığını düşünür,” dedi. “Belki ona söylemişlerdir, bilmiyorum. Polis memurlarından birini, Dwight Stevenson’ı tanıyoruz. Erkek kardeşim onun karısının kız kardeşiyle evli. Stevenson ona ne der bilmiyorum. Tüm bunlarla pazartesi günü uğraşacağım. Korkunç bir hata yaptıklarını söyleyeceğim. Karım bana inanır. Herkes hataların yapıldığını bilir.”

Yüksek sesle düşünüyordu.

“Hubble?” dedim. “O uzun boylu adam başından vurulmayı hak edecek ne yaptı?”

Kalkıp duvara yaslandı. Ayağını çelik klozetin kenarına yasladı. Bana baktı. Yanıt vermedi. Sıra en önemli soruya gelmişti.

“Ya sen?” dedim. “Sen kendini başından vurulma tehlikesine atacak ne yaptın?”

Sessiz kaldı. Hücreye korkunç bir sessizlik çöktü. Bir süre ben de konuşmadım. Aklıma söyleyebileceğim bir şey gelmedi. Hubble ayağını çelik klozete vurmaya başladı. Hızlı, enerjik bir ritimdi. Bir Bo Diddley melodisinin ritmine benziyordu.

“Kör Blake’i biliyor musun?” diye sordum.

Ritim tutmayı kesip bana döndü.

“Kim?” dedi boş gözlerle.

“Önemli değil,” dedim. “Gidip bir banyo bulacağım. Başıma ıslak bir havlu koymam gerek. Ağrıyor.”

“Şaşırmadım,” dedi. “Ben de seninle geleceğim.”

Yalnız kalmaktan korkuyordu. Anlaşılır bir durumdu. Haftasonu ona bakıcılık yapacaktım. Zaten başka planım yoktu.

HÜCRELERİN ÖNÜNDEN geçip en sondaki geniş alana doğru yürüdük. Spivey’nin önceki gece kullandığı yangın çıkış kapısını gördüm. Kapının diğer tarafında karo döşeli bir açıklık vardı. Duvarında bir saat asılıydı. Neredeyse öğle vakti olmuştu. Hapishanelerdeki saatler gariptir. İnsanlar zamanı

senelerle, onlarca seneye ölçerken saatlerin ve dakikaların ne anlamı kalır?

Karo döşeli açıklıkta bir sürü adam bekliyordu. Aralarından geçtim, Hubble peşimden geldi. Karo döşeli, büyükçe, kare biçimli bir odaydı. Keskin bir dezenfektan kokusu aldım. Duvarlardan birinde bir kapı vardı. Solda bir sıra duşluk gördüm. Bölmeler açıktı. Arka duvara pisuarlar sıralanmıştı. Ön tarafları açıktı, bel boyu bölmelerle birbirlerinden ayrılmışlardı. Musluk hazneleriye sağ duvardaydı. Gayet umumi bir yerdi. Hayatınız boyunca orduda görev yaptıktan sonra sorun değildi ama Hubble pek de mutlu görünmüyordu. Keskinlikle alışık olduğu bir şey değildi.

Her şey çelikti. Normalde porselen olması gereken her şey paslanmaz çelikti. Güvenlik açısından. Parçalanmış bir porselen musluk haznesi size epey kullanışlı keskin parçalar sunabilirdi. Böyle bir keskin parçayı iyi bir silah olarak kullanabilirdiniz. Musluk haznelerinin üstündeki aynalar da bu yüzden cilalanmış ince çelik levhalardan oluşuyordu. Biraz mat gösteriyorlar ama iş görüyorlardı. Yansımanızı görebiliyordunuz fakat bunları kırmanız ve parçalarından biriyle birini yaralamanız mümkün değildi.

Bir musluk haznesine yaklaşıp soğuk suyu açtım. Makineden bir tomar kâğıt havlu çekip ıslattım. Çürümüş alnıma bastırdım. Hubble öylece dikiliyordu. Bir süre ıslak havluları alnımda tuttum. Sonra birkaç kâğıt havlu daha aldım. Yüzümden aşağı sular damlıyordu. Güzel bir histi. Ciddi bir yaralanma değildi. O sağlam kemiğin üstünde et değil sadece deri vardır. Yaralanacak pek bir şey yoktur ve kırılması imkânsızdır. Kusursuz bir kavise sahip alın, doğanın en sağlam yapısıdır. Zaten bu yüzden herhangi bir şeye ellerimle vurmaktan kaçınırım. Eller fazla narindir. Tendondan ve her türlü ufak kemikten oluşur. O iriyarı adamı yere serecek güçte bir yumruk elimi parçalardı.

Onunla birlikte hastaneyi boylardım. Bunun bir anlamı yoktu.

Yüzümü kuruladım ve hasarı incelemek için aynaya yaklaştım. Fena görünmüyordu. Parmaklarımla saçımı taradım. Musluk haznesine eğilirken cebimdeki güneş gözlüğünü hissettim. Kırmızı Çocuk'un güneş gözlüğünü. Savaş ganimetini. Gözlüğü çıkarıp taktım. Donuk aksime baktım.

Çelik aynanın önünde oyalanırken arkamda bir hareketliliğin başladığını gördüm. Hubble'ın beni uyarmak için seslendiğini duyunca döndüm. Güneş gözlüğü parlak ışıkları kesti. İçeri beş beyaz adam girmişti. Motorcu tipler. Kolları yırtık turuncu tulumlar giymişler, kıyafetlerine siyah deri aksesuarlar eklemişlerdi. Kasketler, kemerler, ucu kesik eldivenler. Sakalları uzundu. Hepsi iriyarı, kası andıran ama tam olarak kas da olmayan o sert, kalın yağ katmanına sahipti. Kollarında ve yüzlerinde kaba dövmeler vardı. Gamalı haçlar. Gözlerinin altında yanaklarında ve alınlarında. Aryan Kardeşler. Serseri beyaz hapisane çetesi.

Beşli içeriyi tararken diğerleri sıvıştı. Mesajı almayanlarsa yakalanıp kapıya itildi. Koridora çıkarıldı. Duş bölmelerindeki sabunlu adamlar bile. Birkaç saniye içinde banyo boşaldı. İçeride bir tek beş motorcu, ben ve Hubble kaldık. Beş iriyarı adam etrafımızda geniş bir yarım daire oluşturdu. İri, çirkin tiplerdi. Yüzlerindeki gamalı haç dövmeleri kazınarak yapılmış, özensizce renklendirilmişti.

Tahminimce beni kendi gruplarına almak için gelmişlerdi. Bir Kırmızı Çocuk'u hastanelik ettiğimi duymuş olmalıydılar. Tuhaf şöhretimi kendi amaçları doğrultusunda kullanmak istiyorlardı. Bunu kardeşlikleri için bir zafere dönüştüreceklerdi. Ama yanılmıştım. Hatta yaklaşıp yaklaşmamıştım bile. O yüzden hazırlıksız yakalandım. Beşinin ortasında duran adam bir bana bir Hubble'a baktı. Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Sonra bana odaklandı.

“Tamam, bu,” dedi. Doğrudan yüzüme bakıyordu.

Sonra iki şey oldu. Kenarlarda duran iki adam Hubble’ı kaptığı gibi kapıya götürdü. Liderleri yüzüme sert bir yumruk attı. Yumruğu çok geç gördüm. Sola kaçtım ama yumruğu omzuma isabet etti. Darbe beni yana savurdu. Diğeri beni ensemden yakaladı. Boğazıma iri ellerini doladı. Beni boğuyordu. Liderleri böğrüme bir yumruk atmaya hazırlandı. Yumruğu hedefe isabet ederse kesin ölürdüm. O kadarını biliyordum. Bu yüzden geriye çekilip sert bir tekme savurdum. Liderin hayalarını bir futbol topunu stadyumdan dışarı fırlatmaya çalışıyormuş gibi ezdim. İri Oxford ayakkabım adamın hakkından güzel geldi. Köselesi kör bir balta gibi apışarasına indi.

Omuzlarımı sarkıtıp beni boğan adama direnebilmek için boyun kaslarımı sıktım. Var gücüyle boğazımı sıkıyordu. Bayılmak üzereydim. Uzanıp serçe parmaklarını kırdım. Kulaklarımdaki uğultuya rağmen kemik eklemlerinin ufalandığını duydum. Sonra yüzük parmaklarını kırdım. Yine ufalanma sesi duydum. Bir tavuk parçalıyormuş gibi. Beni bıraktı.

Üçüncü adam dövüşe katıldı. Bir kuyrukyağı kütlesi gibi katıydı. Vücudu kalın et katmanlarıyla kaplıydı. Zırh gibi. Neresine vuracağımı bilemedim. Koluma ve göğsüme hızla yumruklar indirmeye başladı. İki musluk haznesinin arasına sıkışıp kaldım. Adam tam tepemdeydi. Vurabileceğim bir noktada aradım. Gözleri. Başparmağımı gözüne soktum. Parmaklarımın uçlarını kulağına geçirdim ve sıktım. Başparmağımın tırnağı göz küresini kenara itti. Parmağımı biraz daha ittim. Göz küresi neredeyse yerinden fırlamak üzereydi. Adam çığlık atıyor, bileğimi çekiyordu. Dayandım.

Lider tek dizinin üstüne oturmuştu. Yüzüne sert bir tekme savurdum. Iskaladım. Ayağım boğazına isabet etti. Gırtlakını parçaladı. Yine yere yıkıldı. İri adamın diğer gözüne saldırdım. Iskaladım. Başparmağımı bastırmaya devam ettim. Kanlı bir

bifteğe parmağımı sokuyormuş gibi hissettim. Yığılıp kaldı. Kendimi duvardan öne doğru ittim. Parmakları kırılan adam kapıya koştu. Gözü çıkan adam yerde debelenip çığlıklar atıyordu. Lider parçalanan gırtlacı yüzünden boğuk sesler çıkartıyordu.

Biri beni yine arkadan yakaladı. Yana kaçtım. Bir Kırmızı Çocuk. Hayır, iki kişiydiler. Başım dönmeye başlamıştı. Bayılmak üzereydim. Fakat beni tuttukları gibi kapıya koştular. Sirenler alıyordu.

“Git buradan!” diye bağırdı Kırmızı Çocuklar, seslerini sirenler arasında duyurmaya çalışarak. “Bu iş bizim. Bunu biz yaptık. Anladın mı? Bunu Kırmızı Çocuklar yaptı. Suçu biz üstleneceğiz.”

Beni dışarıdaki kalabalığın arasına ittiler. Neler olduğunu anladım. Adamları bizzat dövdüklerini söyleyeceklerdi. Başımın derde girmesini engellemek için değil. Başarıyı üstlenmek istiyorlardı. Bu bir ırk zaferiydi.

Hubble’ın kalabalığın arasında oradan oraya savrulduğunu gördüm. Gardiyanları gördüm. Yüzlerce adam vardı. Spivey’yi gördüm. Hubble’ı kaptım ve güçlkle hücremize yöneldik. Sirenler çalmaya devam etti. Gardiyanlar bir kapıdan içeri daldılar. Pompalı tüfekleri ve sopaları seçebiliyordum. Postal sesleri yankılanıyordu. Bağırış ağırışlar da. Sirenler çalmaya devam ediyordu. Kendimizi güçbela hücreye attık. Başım dönüyordu ve zor nefes alıyordum. Ciddi hırpalanmıştım. Sirenler sağır ediciydi. Konuşamıyordum. Yüzüme su çarptım. Güneş gözlüğünü kaybetmiştim. Yere düşmüş olmalıydı.

Kapıdan birinin bağırdığını duydum. Arkama döndüğümde Spivey’yi gördüm. Kaçmamız için bağırıyordu. Hızla hücreye daldı. Ranzadan pardösümü kaptım. Spivey, Hubble’ı dirseğinden tuttu. Sonra kolumu kavradı ve ikimizi de oradan çıkardı. Bağırarak kaçmamızı söyledi yine. Tiz siren sesi

dayanılacak gibi değildi. Bizi gardiyanların akın ettiği acil durum kapısına götürdü. Dışarı itip üst katlara çıkardı. Çıktıkça çıktık. Ciğerlerim iflas etmek üzereydi. Son katın girişinde, üstünde kocaman bir altı rakamı olan bir kapı vardı. Kapıdan girdik. Bizi hücrelerin önünden geçirdi. Boş bir hücreye itip demir kapıyı hızla arkamızdan kapadı. Kapı güm diye çarpıp kilitlendi. Spivey hemen gözden kayboldu. Kendimi yatağa attım ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

GÖZLERİMİ TEKRAR AÇTIĞIMDA Hubble bir yatağa oturmuş beni izliyordu. Büyük bir hücredeydik. Diğerinden iki kat büyük görünüyordu. İki yanda iki ayrı yatak vardı. Bir musluk haznesi, bir klozet. Parmaklıklardan oluşan bir duvar. Her şey daha parlak ve daha temizdi. İçerisi daha sessizdi. Daha temiz kokuyordu. Gözaltı hücresi burasıydı. Altıncı kattaydık. Başından beri olmamız gereken yer burasıydı.

“Orada ne oldu sana?” diye sordu Hubble.

Omzumu silktim. Hücremizin dışında tekerlekli bir yemek arabası belirdi. Arabanın başında yaşlı beyaz bir adam vardı. Bir gardiyan değil bir servis görevlisi gibiydi. Okyanus gemilerinde çalışan yaşı geçkin bir garsona benziyordu. Parmaklıkların arasındaki dikdörtgen boşluktan içeri bir tepsi uzattı. Üstü kapalı tabaklar, karton bardaklar, bir termos. Yataklarımıza oturup yemeğimizi yedik. Kahveyi sadece ben içtim. Sonra hücrede volta atmaya başladım. Kapıyı sarstım. Kilitliydi. Altıncı kat sakin ve sessizdi. Büyük temiz bir hücreydi. Yataklar ayrıydı. Bir ayna vardı. Havlular da. Kendimi burada çok daha iyi hissediyordum.

Hubble yemek artıklarını toplayıp tepsiyi kapının altından koridora itti. Gidip yatağına uzandı. Ellerini başının arkasına koydu. Gözlerini tavana dikti. Vakit geçirmeye çalıştı. Ben de aynı şeyi yaptım. Ama olanlara kafa patlatıyordum. Çünkü

kesinlikle bir seçim yapmışlardı. İkimizi de dikkatle inceledikten sonra beni seçmişlerdi. Kesinlikle beni seçmişlerdi. Sonra da beni boğmaya çalışmışlardı.

Beni öldürebilirlerdi. Bir şey dışında. Ellerini boğazıma dolayan adam bir hata yapmıştı. Beni arkadan boğmaya çalışmıştı ve bu onun lehine bir hamleydi. Dahası iriyarıydı ve yeterince güçlüydü. Fakat parmaklarını kıvırmamıştı. En iyi yöntem başparmakları enseye dayamak ama diğer parmakları kıvırmaktır. Bunu parmakların değil parmak eklemlerinin baskısıyla yapmak gerekir. Adam iki serçe parmağını da dışarıda bırakmıştı. Ben de kolayca parmaklarını yakalayıp kırmıştım. Hatası hayatımı kurtarmıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Adam etkisiz hale geldiği an ikiye karşı bir kalmıştım. Geçmişte bu oranla hiç zorluk çekmemiştim.

Gelgelelim beni öldürmeye çalışmaları yine de çok aleni bir girişimdi. İçeri girmişler, beni seçmişler ve öldürmeye çalışmışlardı. Spivey de tesadüfen banyonun dışında belirmişti. Bunu o ayarlamıştı. Aryan Kardeşler'den beni öldürmelerini istemişti. Saldırıyı o emretmişti ve içeri girip beni ölü bulduğunu söylemeye hazırdı. Bunu önceki akşam saat ondan önce planlamıştı. O kadarı belliydi. Bu yüzden bizi yanlış katta bırakmıştı. Bizi altıncı kata değil üçüncü kata çıkarmıştı. Orası gözaltı katı değil, tutukluların katıydı. Herkes gözaltı katında olmamız gerektiğini biliyordu. Önceki akşam binadaki iki polis memuru da bunu açıkça söylemişti. Klipsli defterlerinde de öyle yapımları gerektiği yazıyordu. Ama saat on olduğunda Spivey bizi beni öldürtebileceğini bildiği üçüncü katta bırakmıştı. Aryan Kardeşler'e ertesi gün öğle vakti bana saldırmalarını söylemişti. Öğlen on ikide içeri dalmaya hazır halde banyonun dışında beklemişti. Cesedimi o karo kaplı zeminde bulmaya hazırdı.

Ama planı düşündüğü gibi gitmemişti. Beni öldürememişlerdi. Aryan Kardeşler güzelce dayak yemişlerdi. Kırmızı

Çocuklar da fırsattan istifade etmek için toplanmışlardı. Ortalık karışmıştı. Bir isyan başlamıştı. Spivey paniğe kapılmıştı. Alarmlara basmış, destek ekibini çağırmıştı. Vakit kaybetmeden bizi oradan altıncı kata çıkarmış, bu hücreye tıkmıştı. Evraka göre başından beri olmamız gereken hücreye.

Temiz bir alternatif plandı. Soruşturma açısından bana koruma sağlıyordu. Spivey asla orada olmadığımızı söyleyen alternatif planı seçmişti. Birkaç kişi ciddi şekilde yaralanmıştı, hatta bir de ölü vardı. Motorcuların liderinin boğularak öldüğünü tahmin ediyordum. Spivey buna benim yol açtığımı biliyor olmalıydı. Ama artık bunu iddia edemezdi. Çünkü o sırada orada olmadığımı söylemek zorundaydı.

Yatağa uzandım ve beton tavana baktım. Derin bir nefes verdim. Plan açıktı. Spivey'nin planıyla ilgili şüpheye yer yoktu. Alternatif plan barizdi. Altüst olmuştu. Fakat neden? Bunu anlamamıştım. Beni boğmaya çalışan adam parmaklarını kıvırsaydı beni çoktan haklamış olurlardı. Ölmüş olurdum. Beni banyoda dilim şişip ağzımdan sarkmış halde bulurlardı. Spivey içeri daldığında beni o halde bulurdu. Neden? Amacı neydi? Benimle ne gibi bir sorunu vardı? Onu daha önce hiç görmemiştim. Onun ya da lanet hapishanesinin yakınından bile geçmemiştim. Neden ölmem için karmaşık bir planı devreye sokmuştu? Tüm bunları anlayamıyordum.

(8)

HUBBLE BİR SÜRE benimkinin karşısındaki yatağında uyudu. Sonra kıpırdanarak uyandı. Yan tarafa döndü. Bir an için şaşkın şaşkın etrafına bakındı ve nihayet nerede olduğunu hatırladı. Saatine bakacak oldu ama kalın Rolex'inin çıkarıldığı yerde geriye kalan soluk izi gördü. Elini burnunun üst tarafına götürdü ve artık gözlüğünün de olmadığını anımsadı. İç çekip başını tekrar çizgili hapishane yastığına yasladı. İnanılmaz mutsuzdu.

Neden korktuğunu anlıyordum. Fakat bir yandan da bozguna uğramış gibiydi. Sanki zarları atmış ve kaybetmişti. Sanki bir şey olmasını beklemiş ama olmayınca yine çaresizliğe kapılmıştı.

O an, olanları anlamaya başladım.

“Ölen adam sana yardım etmeye çalışıyordu, değil mi?”

Bu soru ürpermesine sebep oldu.

“Sana anlatamam, söylemiştim.”

“Bilmem gerek,” dedim. “Belki ondan yardım istemişsindir. Onunla konuşmuşsundur. Belki adam bu yüzden öldürülmüştür. Belki benimle de konuşmak istiyorsundur ama benim de ölmeme neden olabileceğini düşünüyorsundur.”

Hubble başını salladı ve yatağında ileri geri sallanmaya başladı. Derin bir nefes aldı. Gözlerimin içine baktı.

“Adam bir araştırmacıydı,” dedi. “Olanlara son vermek istediğim için onu buraya ben çağırdım. Artık bu işin bir parçası olmak istemedim. Ben bir suçlu değilim. Çok korkuyorum ve kurtulmak istiyorum. Beni bu işten kurtaracak, bu oyunu ifşa edecekti. Ama bir hata yaptı, öldü ve bu işten asla paçamı kurtaramayacağım. Onu buraya benim çağırdığımı öğrenirlerse beni öldürürler. Öldürmezlerse bile bin sene hapis cezası alırım çünkü şu an her şey açığa çıktı ve çok tehlikeli bir hale geldi.”

“Adam kimdi?” diye sordum.

“İsmi hiç öğrenmedim. Sadece numarası vardı. Böyle daha güvenli olduğunu söyledi. Onu öldürdüklerine inanamıyorum. Becerikli bir adama benziyordu. Açıkçası bana onu hatırlatıyorsun. Sen de becerikli bir adam izlenimi yaratıyorsun.”

“Depoda ne yapıyordu?”

Omzunu silkip başını iki yana salladı.

“Orada neler olduğunu bilmiyorum. Onu başka biriyle görüştürmek istedim. Orada onunla buluşacaktı ama diğer adamı da vurmaları gerekmez miydi? Neden sadece birini öldürdüklerini anlayamıyorum.”

“Buluşacağı adam kimdi?”

Durdu ve başını salladı.

“Sana zaten fazlasını anlattım. Çıldırılmış olmalıyım. Beni öldürecekler.”

“Bu işin içinde kimler var?” diye sordum.

“Beni dinlemiyor musun? Tek kelime daha edemem.”

“İsim vermeni istemiyorum,” dedim. “Büyük bir iş mi bu?”

“Çok büyük bir iş. Duyabileceğin en büyük iş olabilir.”

“Kaç kişi söz konusu?”

Omzunu silkip biraz düşündü. Aklından hesap yaptı.

“On kişi,” dedi. “Ben hariç.”

Ona bakıp omzumu silktim.

“On kişi kulağa çok da abartılı gelmiyor.”

“Kiralık adamlar da var,” dedi. “İhtiyaç duyulduğunda onlar da devreye giriyorlar. Yani bu civarda esas on kişi var. Ben hariç, bildiğim on kişi. Çok kalabalık bir grup değil ama inan ki çok büyük bir olay.”

“Araştırmacıyla görüşmesi için yolladığın adam kim? O on kişiden biri mi?”

Hubble hayır anlamında başını salladı.

“Onu saymamıştım.”

“O halde sen, o adam ve on başka kişi var, öyle mi? Büyük bir anlaşma gibi bir şey mi bu?”

Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Duyabileceğin en büyük olay,” dedi yine.

“Ve şu an ifşa mı oldu? Neden? Bu araştırmacı yüzünden mi?”

Hubble yine başını iki yana salladı. Sorularım ona işkence ektiriyormuş gibi kıvranıyordu.

“Hayır,” dedi. “Ve tamamen başka bir neden yüzünden. şu an risk çok büyük. Ortaya ıkabilir. Zaten çok riskliydi ve gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Ama artık iki türlü de ilerleyebilir. Bu işi başarırsak kimsenin ruhu bile duymayacak. Fakat başaramazsak inan ki duyduğun en sansasyonel haber olacak. Her hâlükârda, risk çok büyük.”

Ona baktım. Duyacağım en sansasyonel olayda parmağı olabilecek bir adama benzemiyordu.

“Peki bu ifşa süreci ne kadar sürecektir?” diye sordum.

“Bitmek üzere,” dedi. “Belki bir hafta daha. Yarından sonra bir hafta diye tahmin ediyorum. Önümüzdeki pazar. Belki görecektir kadar yaşarım.”

“Bir sonraki pazar gününden sonra artık tehlikede olmayacak mısın yani? Neden? Önümüzdeki pazar günü ne olacak?”

Başını sallayıp diğer tarafa döndü. Sanki beni göremezse orada durup ona soru soramazdım.

“Pluribus’un anlamı ne?”

Yanıt vermedi. Başını sallamaya devam etti. Korkudan gözlerini sımsıkı yummuştı.

“Bir şeyin kodu falan mı?”

Beni duymuyordu. Konuşma sona ermişti. Pes ettim ve ikimiz de sessizleştik. Bana uyardı. Daha fazlasını bilmek istemiyordum. Hiçbir şey bilmek istemiyordum. Dışarıdan biri olmak ve Hubble’ın gizli işlerini bilmek bana akıllıca bir kombinasyon gibi gelmiyordu. Uzun boylu dazlak adama faydası dokunmamıştı. Onunla aynı kaderi paylaşmayı, bir depo kapısının önünde cesedimin üstüne karton örtülmüş, kafamda iki mermi deliğiyle, bütün kemiklerim kırılmış halde bulunmak istemiyordum. Sadece pazartesi gününe kadar vakit geçirip sonra da buradan gitmek istiyordum. Bir hafta sonra buralardan çok uzaklarda olmayı planlıyordum.

“Peki, Hubble. Başka soru sormayacağım.”

Omzunu silkip tamam anlamında başını salladı. Uzunca bir süre konuşmadı. Ardından alçak sesle, mütevazı bir tavırla tekrar konuştu.

“Teşekkürler. Böylesi daha iyi,” dedi.

DAR YATAKTA yana dönmüş, biraz uyumaya çalışıyordum. Fakat Hubble huzursuzdu. Bir o yana bir bu yana dönüyor, titrek seslerle iç çekiyordu. Yine beni sinir etmeye yaklaşıyordu. Ona doğru döndüm.

“Özür dilerim,” dedi. “Çok gerginim. Biriyle konuşmak bana iyi geldi. Burada tek başıma olsaydım çıldırırdım. Başka bir şeyden söz edebilir miyiz? Senden mesela. Bana kendinden söz etsene. Kimsin sen, Reacher?”

Omzumu silktim.

“Kimse değilim. Sadece buradan geçen bir adamım. Pazar-tesi günü gitmiş olacağım.”

“Kimse, kimse değildir,” dedi. “Hepimizin bir öyküsü var. Anlatsana.”

Böylece uzandığım yerden kalkmadan ona son altı ayın nasıl geçtiğini anlattım. Kendi yatağına uzanmış, gözleri-ni beton tavana dikmiş beni dinliyor, aklını sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona Pentagon, Washington, Baltimore, Philadelphia, New York, Boston, Pittsburgh, Detroit ve Chicago’ya gittiğimi anlattım. Müzelerden, müzik-ten, ucuz otellerden, barlardan, otobüslerden ve trenlerden söz ettim. Yalnızlıktan. Kendi lkemde parasız bir turist gibi nasıl gezdiğimden. Birçok şeyi ilk kez gördüğümden. Seneler önce tozlu dersliklerde öğrendiğim tarihe baktığımdan. Bu ülkeyi şekillendirmiş önemli olaylardan. Savaş alanlarından, fabrikalardan, bildirilerden, devrimlerden. Ufak şeyleri aradı-ęımdan. Doğum yerlerinden, kulüplerden, yollardan, efsane-lerden. Yuvayı temsil etmesi gereken büyük ve küçük olaylar-dan. Hatta bazılarını bulduğımdan.

Hubble’a Chicago’dan New Orleans’a giderken uçsuz bucaksız ovalarla deltaların arasında uzun bir daire çizdi-ęimi anlattım. Tampa’ya kadar Körfez Kıyısı’nın etrafından dolandığımı anlattım. Sonra Atlanta’ya giden Greyhound’a bindiğimi. Margrave yakınlarında inmek gibi çılgınca bir ka-rar verdiğimi. nceki gün sağanak yağmurun altında nasıl kilometrelerce yürüdüğümü. Bir hevesle. Ağabeyimin, Kr Blake’in altmış seneden uzun bir zaman önce ölmüş olabile-ceğini söylediği küçük bir kasabadan getiğiyle ilgili notunu hatırlayıp orada inmeye karar verdiğimi. Bunları anlatırken kendimi salak gibi hissettim. Hubble bir kbusla boğuşuyor-du, bense anlamsız bir kutsal yolculuğa çıkmıştım. Yine de bu dürtüyü anlamıştı.

“Bir keresinde ben de böyle bir şey yapmıştım,” dedi. “Babayımızda. Avrupa’ya gittik. Öncesinde New York’tan geçtik ve günün yarısını John Lennon’ın vurulduğu Dakota binasını arayarak geçirdik. Sonra da üç gün boyunca İngiltere’de Liverpool civarında yürüyüş yapıp Cavern Kulübü’nü aradık. Beatles’ın kurulduğu yer. Ama bulamadık. Yıkılmış olmalı.”

Bir süre bir şeyler anlattı. Genel olarak yaptığı seyahatlerden söz etti. Karısıyla birlikte sık sık seyahat etmişlerdi. Bundan çok keyif almışlardı. Avrupa’ya, Meksika’ya, Karayipler’e gitmişlerdi. ABD’yi ve Kanada’yı baştan sona gezmişler, harika vakit geçirmişlerdi.

“Yalnız hissetmiyor musun?” diye sordu. “Yani, sürekli tek başına seyahat ederken?”

Ona yalnız seyahat etmekten keyif aldığımı söyledim. Yalnızlığı, kimsenin beni tanımamasını sevdiğimi. Görünmezmişim gibi gezebilmeyi.

“Görünmez gibi derken?” dedi. Meraklanmıştı.

“Kara yoluyla seyahat ederim. Her zaman. Biraz yürürüm, sonra otobüse binerim. Bazen de trene. Her zaman nakit ödeme yaparım. Böylece geride ne yaptığımı dair belge kalmaz. Ardımda kredi kartı işlemleri, yolcu manifestoları gibi şeyler bırakmam. Kimse izimi sürememiştir. Kimseye ismimi söylemem. Bir otelde kalırsam nakit ödeme yaparım ve uyduruk bir isim söylerim.”

“Neden? Senin peşinde kim var?”

“Kimse. Sadece eğlenceli. Anonim olmayı seviyorum. Sistemi yendiğimi hissediyorum. Ama şu an sisteme çok kızgınım.”

Yine düşüncelere daldığını fark ettim. Uzunca bir süre düşündü. Yok edemediği sorunlar yüzünden çaresizliğe kapıldığını görebiliyordum. Paniğinin bir gelgit gibi gidip geldiğini.

“Finlay ile ilgili ne tavsiye edersin?” dedi. “Neden itirafta bulunduğumu sorduğunda bir iş meselesi yüzünden stres altında

olduğumu söyleyeceğim. Bir rekabet durumu yaşandığını, aileme yönelik tehditlerde bulunulduğunu söyleyeceğim. Ölü adamla ya da telefon numarasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim. Her şeyi inkâr edeceğim. Ardından her şeyi düzeltmeye çalışacağım. Ne dersin?”

Bana zayıf bir plan gibi gelmişti.

“Bana tek bir şey söyle. Başka ayrıntı vermeden, bu kişiler için faydalı bir işlevin var mı? Yoksa sadece bir şahit misin?”

Parmaklarını çekiştirdi, biraz düşündü.

“Evet, onlar için faydalı bir işlevim var,” dedi. “Hatta hayatı önem taşıyan bir işlevim var.”

“Peki bunu artık yapmasaydın ne olurdu? Başka birini mi bulmaları gerekirdi?”

“Evet, öyle olurdu. Ama bu işlevin parametreleri yüzünden bunu yapmaları pek kolay olmazdı.”

Hayatta kalma şansını, ofisinde bir kredi başvurusunu değerlendirmiş gibi değerlendiriyordu.

“Peki,” dedim. “Planın olabildiğince iyi. Bence bunu uygula.”

Başka ne yapabileceğini bilemiyordum. Büyük bir operasyonda küçük bir çark dişiydi. Ama kimse büyük bir operasyonu geçerli bir neden olmadan yerle bir etmezdi. Yani geleceğinde neler olacağı belliydi. Araştırmacıyı onun oraya çağırdığını anladıkları takdirde ölecekti. Bunu öğrenmezlerse güvende olacaktı. Bu kadar basitti. Tek bir inandırıcı nedenden ötürü yeterince şansı olduğunu düşünüyordum.

İtirafta bulunmasının nedeni, hapishanenin ona erişemeyecekleri güvenli bir sığınak olduğunu düşünmesiydi. Düşünce dizisinin bir parçası buydu. Kötü bir fikirdi doğrusu. Yanılmıştı. Herhangi bir saldırıya karşı güvende değil tam aksine savunmasızdı. Öte yandan saldırıya uğramamıştı. Hatta saldırıya uğrayan kişi ben olmuştum. Hubble değil. Dolayısıyla

bu onun güvende olduğuna dair bir kanıttı aslında. Onu ele geçirmek gibi bir amaçları yoktu çünkü bunu yapmak isteselerdi onu çoktan öldürürlerdi. Gelgelelim böyle yapmamışlardı. Diğer adamlar geçici bir tehlike yüzünden son derece gerginlerdi. Bu yüzden Hubble güvendeymiş gibi görünüyordu. Onun başına bir şey gelmeyeceğini düşünmeye başladım.

“Evet, Hubble. Bence planını uygula, yapabileceğinin en iyisi bu.”

Hücre bütün gün açılmadı. Kat sakindi. Yataklarımıza uzandık ve öğleden sonrasının geri kalanını dinlenerek geçirdik. Daha fazla konuşmadık. Söyleyebileceğimiz her şeyi söylemiştik. Canım sıkılınca keşke gazeteyi Margrave Karakolu’nda bırakmasaydım diye düşündüm. En baştan tekrar okuyabilirdim. Başkanın yeniden seçilebilmek için suç önleme tedbirlerini nasıl azalttığını. Gelecekte bunun gibi hapishanelere on dolar harcayabilmek için Sahil Güvenlik bütçesinde nasıl kesinti yaptığını.

Saat yedi gibi yaşlı servis görevlisi akşam yemeği getirdi. Yemeğimizi yedik. Adam geri gelip tepsiyi aldı. Sakin akşam boyunca uyukladık. Saat onda ışıklar söndü ve karanlıkta kaldık. Gece düzenine geçmiştik. Ayakkabılarımı çıkarmadım ve hafif uyudum. Spivey’nin benim için başka planları varsa diye tedbirli davrandım.

SABAH YEDİDE ışıklar tekrar yandı. Pazar günüydü. Yorgun uyanısam da kendimi kalkmaya zorladım. Tutulmuş kaslarımı rahatlatmak için kendimi zorlayarak esneme hareketleri yaptım. Hubble uyanıktı ama sessizdi. Ben egzersiz yaparken dikkatle beni izliyordu. Hâlâ düşünceliydi. Kahvaltı saat sekiz olmadan geldi. Aynı yaşlı adam tekerlekli servis masasının başındaydı. Kahvaltımı yapıp kahvemi içtim. Termostaki kahvenin geri kalanını bitirdiğim sırada kilit metalik bir ses

çıkarak döndü ve kapı açıldı. Kapıyı itip dışarı adım attığımda hücremize doğru yürüyen bir gardiyanla çarpıştım.

“Şanslı günün,” dedi adam. “Çıkıyorsun.”

“Öyle mi?”

“İkiniz de çıkıyorsunuz,” dedi. “Reacher ve Hubble, Margrave Polis Teşkilatı emriyle çıkıyorsunuz. Beş dakikaya hazır olun, tamam mı?”

Tekrar hücreye girdim. Hubble dirseklerine yaslanıp doğrulmuştu. Kahvaltı etmemişti. Daha da endişeli görünüyordu.

“Korkuyorum,” dedi.

“Merak etme, bir şey olmayacak.”

“Öyle mi?” dedi. “Buradan çıktığım an beni bulabilirler.”

Başımı salladım.

“Esas sana burada erişmeleri daha kolay olurdu. İnan ki seni öldürmek isteselerdi şu ana kadar çoktan ölmüş olurdun. Güvendesin, Hubble.”

Kendi kendine başını sallayıp oturdu. Pardösümü aldım ve birlikte dışarı çıkıp beklemeye başladık. Gardiyan beş dakika içinde geri döndü. Bizi bir koridordan ve iki kilitli kapıdan geçirdi. Arka taraftaki bir asansöre bindirdi. Asansöre girdi ve anahtarıyla aşağı kata yönlendirdi. Kapılar kapanırken asansörden çıktı.

“Hoşça kalın,” dedi. “Buraya geri dönmeyin.”

Asansör bizi bir hole çıkardı, sonra beton kaplı sıcak avluya adım attık. Hapishanenin kapısı arkamızdan klik sesiyle kapandı. Yüzümü güneşe çevirdim ve temiz havayı içime çektim. Eski bir filmde, bir sene tecritte tutulup serbest bırakılan bir adam gibi görünüyordum.

Avluda iki araba park halindeydi. Bunlardan biri siyah renkli büyük bir sedandı. Bir İngiliz Bentley. Yirmi senelik olabilirdi ama yepyeni görünüyordu. İçinde Hubble’ın karısı olduğunu tahmin ettiğim sarışın bir kadın oturuyordu çünkü

Hubble hayatında hiç bu kadar tatlı bir manzara görmemiş gibi arabaya doğru yürümeye başlamıştı. Diğer arabadaysa polis memuru Roscoe vardı.

Roscoe arabadan indi ve doğruca yanıma geldi. Harikaydı. Üniformalı değildi. Kot pantolon ve pamuklu gömlek giymişti. Bir de deri ceket. İfadesi sakın ve anlayışlıydı. Koyu saç yumuşacık görünüyordu. Gözleri iriydi. Cuma günü güzel göründüğünü düşünmüştüm. Yanılmamıştım.

“Merhaba Roscoe,” dedim.

“Merhaba Reacher.” Gülümsedi.

Sesi hoştu. Gülümsemesi muhteşemdi. Gülümsemesi sürene kadar, yani uzunca bir süre onu izledim. Hubblelar sedanla uzaklaşırken bize el salladılar. Ben de onlara el salladım ve bu iş onlar için nasıl sonuçlanacak diye düşündüm. Büyük ihtimalle bunu asla öğrenemeyecektim. Tabii, şanslıysam belki bir gazetede olanları okurdum.

Roscoe’yla arabaya bindik. Arabanın kendisine ait olmadığını, teşkilata ait sivil bir araç olduğunu söyledi. Yepyeni, kocaman, pürüzsüz ve sessiz bir Chevrolet. Motoru ve klimayı kapamadığı için içerisi serindi. Beton avludan çıktık ve tel araç kafeslerinden geçtik. Son kafesten de çıkmamızın ardından Roscoe direksiyonu kırdı ve yolda ilerlemeye başladık. Arabanın ön kısmı yumuşak süspansiyonla azıcık havalandı ve arkası alçaldı. Ardıma bakmadım. Kendimi iyi hissederek öylece oturdum. Hapisten çıkmak, hayatın güzel hislerinden biri. Geleceğin ne getireceğini bilmemek de. Direksiyonun başında güzel bir kadınla güneşli bir yolda sessizce ilerlemek de.

“NELER OLDU?” dedim yaklaşık bir buçuk kilometre sonra. “Anlatsana.”

Roscoe olanları açık açık anlattı. Cuma günü geç saatlerde ifademi kontrol etmeye başlamışlardı. O ve Finlay. Karanlık

ekip odasında. Sadece birkaç masanın ışığı yanarken. Önlerinde bloknotlarla. Kahve bardaklarıyla. Telefon rehberleriyle. Telefonları ellerine alıp kalemelerin uçlarını kemirmişlerdi. Alçak sesle bilgi almışlardı. Sabırla. Bu sahneyi ben de bin kez yaşamıştım.

Tampa'yı, Atlanta'yı aramışlar ve gece yarısına doğru bindiğim otobüsteki bir yolcuya ulaşmışlardı. Tampa'daki bilet satıcısına da. İkisi de beni hatırlamıştı. Sonra otobüsün şoförüne ulaşmışlardı. Cuma sabahı saat sekizde Margrave yonca yaprağı kavşağında beni indirmek için durduğunu anımsamıştı. Gece yarısı olduğunda, tıpkı onlara söylediğim gibi ifademın doğru olduğu anlaşılmıştı.

Cumartesi sabahı Pentagon'dan uzun bir faks gelmiş, hizmet kayıtlarım yollanmıştı. Hayatımın on üç senesi, birkaç kıvrık faks sayfasına sığdırılmıştı. Artık başka bir insanın hayatı gibi geliyordu ama dediklerimi doğruluyordu. Finlay meslek hayatımdan etkilenmişti. Sonra parmak izlerimle ilgili FBI veritabanından bilgi gelmişti. Sabahın iki buçuğunda hiç durmadan çalışan bilgisayar parmak izlerimi eşleştirmişti. Karakolda alınan izler, on üç sene önce ABD Ordusu'na girdiğimde alınan parmak izlerimle eşleşmişti. İfadem sağlamdı ve geçmişim teyit edilmişti.

“Finlay tatmin oldu,” dedi Roscoe. “Dediğin kişisin ve perşembe gece yarısı buradan neredeyse altı yüz kilometre uzaktaydın. Tüm bunlar teyit edildi. Finlay kurbanın ölüm vaktiyle ilgili yeni bir görüş belirtecek mi diye her ihtimale karşın adli tabibi aradı ama hayır, hâlâ gece yarısı öldürüldüğünü düşünüyor.”

Başımı salladım. Finlay cidden temkinli bir adamdı.

“Peki ya ölü adam? Onun parmak izlerini tekrar arattınız mı?”

Roscoe bir çiftlik kamyonetini geçerken dikkatini yola verdi. On beş dakikadır ilk kez yolda bir araç görüyorduk. Sonra bana bakıp evet anlamında başını salladı.

“Finlay bana bu işi benim yapmamı istediğini söyledi,” dedi. “Ama neden?”

“Çünkü çok kısa sürede olumsuz bir yanıt çıktı.”

“Çok kısa sürede mi?”

“Bir piramit sistemi olduğunu söylemiştin, değil mi? İlk on, sonra ilk yüz, ardından ilk bin diye ilerliyorlar, öyle değil mi?”

Yine başını salladı.

“Örnek olarak beni düşün,” dedim. “Ben veritabanındayım fakat piramitte oldukça aşağılardayım. Parmak izlerimin eşleşmesinin on dört saat sürdüğünü söyledin.”

“Doğru,” dedi. “Parmak izlerini öğlen yarım gibi yolladım ve sabah iki buçukta eşleşti.”

“Tamam. On dört saat. Piramidin alt sıralarına ulaşmak hemen hemen on dört saat sürüyorsa en alta ulaşmak için on dört saatten daha fazla zaman gerekir. Mantıklı değil mi?”

“Mantıklı.”

“Peki ama ölen adamın parmak izlerine ne oldu?” dedim. “Ceset saat sekizde bulundu. Bu durumda parmak izleri ne zaman yollandı? En erken sekiz buçukta yollanmış olabilir. Ama Baker beni saat iki buçukta sorguya çekerlerken adamın parmak izlerinin veritabanında olmadığını söyledi. Saati hatırlıyorum çünkü o sırada duvar saatine bakıyordum. Aradan sadece altı saat geçmişti. Benim veritabanında olduğumu belirlemek için on dört saat geçmesi gerekiyorken ölü adamın parmak izlerinin orada olmadığını söylemek için nasıl altı saat yeterli olabilir?”

“Tanrım, haklısın,” dedi. “Baker bir hata yapmış olmalı. İzleri Finlay aldı ama Baker yolladı. Taramada bir hata yapmış olmalı. Dikkatli olmazsan izler net çıkmıyor. Tarama

net olmadığında veritabanı çözmeye çalışıyor ama sonunda okunmaz yanıtını veriyor. Baker bunun olumsuz bir yanıt olduğunu düşünmüş olabilir. Kodlar birbirine benziyor. Her neyse, parmak izlerini ilk iş yeniden yolladım. Yakında bir yanıt alırız.”

Doğuya doğru ilerledik ve bu arada Roscoe, Finlay’yi beni önceki gün öğleden sonra Warburton’dan çıkarması için zorladığını anlattı. Finlay homurdanıp ona haklı olduğunu söylemişti ama bir sorun vardı. Ertesi günü beklemeleri gerekiyordu çünkü önceki gün öğleden sonra Warburton kapatılmıştı. Finlay’ye banyolardan birinde bir sorun çıktığı söylenmişti. Mahkûmlardan biri ölmüş, biri gözünü kaybetmişti. Ciddi bir isyan çıkmış, beyaz ve siyahi çeteler çatışmıştı.

Roscoe’nun yanında otururken ufku izledim. Bir adamı öldürmüş, diğerini kör etmişim. Şimdi hislerimle yüzleşmek zorundaydım. Fakat pek bir şey hissetmiyordum. Hatta hiçbir şey hissetmiyordum. Suçluluk hissetmiyor, vicdan azabı çekmiyordum. Hem de hiç. Banyoda iki hamamböceği kovalamış ve üstlerine basıp onları ezmiş gibiydim. Ama en azından bir hamamböceği mantıklı, sağduyulu ve evrim geçirmiş bir yaratıktı. O banyoya dalan Aryan Kardeşler ise haşarattan beterlerdi. İçlerinden birinin boğazına tekme atmıştım ve adam parçalanan gırtlaklı yüzünden boğularak ölmüştü. Ah, bunu hak etmişti. O başlatmamış mıydı? Bana saldırması, açılması yasak bir kapıyı açmasından farksızdı. Diğer tarafta onu bekleyen şey kendi sorunuydu. Bu onun göze aldığı bir riskti. Hoşuna gitmediyse o lanet olası kapıyı açmaması gerekirdi. Omzumu silktim ve bunu aklımdan çıkardım. Roscoe’ya baktım.

“Teşekkür ederim. Ciddiyim. Bana yardımcı olmak için çok çaba sarf ettin.”

Yanakları kızardı, elini sallayarak teşekkürümü geçiştirdi ve yola devam etti. Ondan çok hoşlanmaya başlamıştım. Ama

sanırım Georgia eyaletinden bir an önce gitmemi engelleyecek kadar değil. Belki bir iki saat kalır, sonra beni bir otobüs durağına bırakmasını isterdim.

“Seni öğle yemeğine çıkarmak istiyorum,” dedim. “Bir teşekkür olarak.”

Birkaç yüz metre boyunca bunu düşündü, sonra gülümsedi.

“Peki.”

Sağda kalan kasaba yoluna saptı ve hızla güneye, Margrave’e doğru ilerlemeye başladı. Işıl şıl, yepyeni görünen Eno’nun önünden geçip kasaba merkezine gitti.

(9)

KARAKOLDA DURMASINI ve içinde paramın da olduğu torbayı getirmesini rica ettim. Sonra yola devam ettik ve beni Margrave'in merkezinde bıraktı. Birkaç saate karakolda buluşmak üzere sözleştik. Kavurucu pazar güneşinin altında kaldırımda durdum ve arkasından el salladım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Kendime gelmiştim. Kör Blake'in hikâyesini araştırarak, Roscoe'yu öğle yemeğine götürecektim ve Georgia'dan ayrılıp bir daha geri dönmeyecektim.

Böylece kasabada epey dolaştım, cuma öğleden sonrası yapmış olmam gereken şeyleri yaptım. Kasabada gerçekten pek bir şey yoktu. Eski kasaba yolu kuzeyden güneye dümdüz uzanıyor ve anacadde dört blok boyunca devam ediyordu. Bu dört bloktaki küçük mazağalar ve işyerleri yolun iki yanına sıralanmıştı. Bunlar binaların arkasına çıkan servis ara sokaklarıyla birbirlerinden ayrılmıştı. Bir market, bir berber dükkânı, bir tesisatçı, bir doktor ve bir dişçi muayenehanesi, bir avukat ofisi gördüm. Bu ticari binaların arkasında bir de park alanı fark ettim. Beyaz tahta çitliydi ve süs ağaçlarıyla doluydu. Caddedeki dükkânların ve ofislerin tenteleri geniş kaldırımlara taşıyordu. Kaldırımlarda banklar vardı ama

hepsi boştu. Kasaba terk edilmiş gibiydi. Pazar sabahı, her yerden kilometrelerce uzaktaydı.

Anacadde bir kalıp gibi düzdü. Kuzeyinde karakola ve itfaiye binasına kadar birkaç yüz metre boyunca yine park alanları vardı ve oradan neredeyse bir kilometre kadar uzakta da Eno isimli restoran. Eno'dan birkaç kilometre sonra, batı yönünde hapishanenin bulunduğu Warburton başlıyordu. O kavşağın kuzeyinde –depoları ve otoyolun yonca yaprağı kavşağına kadar– durduğum yerden itibaren bir yirmi iki kilometre boyunca hiçbir şey yoktu.

Kasabanın güney sınırında, bronz bir heykelin bulunduğu yemyeşil küçük bir park ve batıya doğru uzanan, iki yanı evlerle çevrili bir sokak gördüm. Oraya doğru yürüdüm ve yeşil renkli küçük bir tabelayla karşılaştım: Beckman Yolu. Hubble'ın sokağı. Neredeyse hemen beyaz renkli büyük ahşap bir kilisenin yer aldığı geniş yeşil bir alandan sağa ve sola kıvrıldığı için ilerisini pek seçemiyordum. Kilisenin etrafına kiraz ağaçları sıralanmış ve daire biçimli bahçesi düzgün şirin çizgilerle ayrılmış, buralara arabalar dizilmişti. Kilise orgunun uğultusunu ve ilahi söyleyen insanların sesini duyabiliyordum.

Yeşil alandaki heykel yaklaşık yüz sene önce kasabada bir şey yapmış olan Caspar Teale isimli adamın heykeliydi. Yeşillik alanın hemen karşısında, Beckman Yolu'nun diğer tarafında, iki yanı evlerle dolu, doğuya ilerleyen ve köşesinde küçük bir market bulunan başka bir sokak daha vardı. Bu kadar. Kasabada gerçekten başka hiçbir şey yoktu. Hareketli bir yer değildi. Her şeyi görmem yarım saatten kısa sürdü.

Gelgelelim hayatımda gördüğüm en düzenli kasabaydı. Muhteşemdi. Binaların hepsi ya yeniydi ya da kısa süre önce tadilattan geçmişti. Yollar cam gibi pürüzsüz, kaldırımlar düz ve temizdi. Çukurlar, çatlaklar, tümsekler yoktu. Ofisler ve mağazalar her hafta yeniden boyanıyormuş gibi görünüyordu.

Evlerin bahçeleri, yol kenarlarındaki bitkilerle ağaçlar kusursuz bir biçimde budanmıştı. Yaşlı Caspar Teale'ın bronz heykeli, her sabah biri tarafından yalanıp temizleniyormuş gibi pırıl pırıldı. Kilisesinin boyası bile o kadar parlaktı ki gözlerimi kamaştırıyordu. Her yerde güneşin altında beyaz, kırmızı ve mavi parıltılar saçan tertemiz bayraklar vardı. Etraf öyle düzenliydi ki insan bir yerde kirli bir parmak izi bırakırsam diye endişelenmeden edemiyordu.

GÜNEYDOĞU KÖŞESİNDEKİ MARKET, bir pazar sabahı açık olmasına bahane sunan türde ürünler satıyordu. Açıktı ama içeride müşteri yoktu. Kasanın başında duran adamdan başka içeride kimse yoktu. Fakat kahve vardı. Küçük tezgâha oturdum, büyük bir fincan kahve sipariş ettim ve bir pazar gazetesi satın aldım.

Başkan hâlâ ön sayfadaydı. Kaliforniya'ya geçmişti. Savunma şirketlerine elli muhteşem seneden sonra neden kolay para kazanma yöntemlerinin sekteye uğradığını açıklıyordu. Sahil Güvenlik'le ilgili Pensacola açıklamasının yarattığı şok etkisi hâlâ geçmemişti. Tekneleri cumartesi gecesini limanlarına geri dönecekti. Yeni bir fon sağlanmadan da tekrar açılacaklardı. Gazetenin yayın ekibi bu konuda ayağa kalkmıştı.

Kapının açıldığını duyunca okumayı kesip başımı kaldırdım. İçeri bir kadın girdi. Tezgâhın diğer ucundaki bir tabureye oturdu. Benden biraz daha büyüktü, kırk yaşında görünüyordu. Koyu saçlı, çok ince yapılıydı ve şık siyah giysilere bürünmüştü. Teni oldukça solgundu. Bileklerindeki ince ipleri andıran tendonları görebiliyordum. Yüzünde gergin olduğunu ele veren bir ifade vardı. Tezgâhın arkasındaki adama yanına gittiğinde, epey yakın oturmamıza ve içerisi sessiz olmasına rağmen güçlükle duyabileceğim kadar alçak bir sesle kahve sipariş etti.

Fazla kalmadı. Sürekli dışarıyı izleyerek kahvesinin yarısını içti. Derken siyah renkli büyük bir kamyonet dükkânın önüne yanaşınca ürperdi. Yepyeni bir kamyonetti ve belli ki henüz taşımaya değer bir yükü olmamıştı. Yolcu kapısını açmak için eğilen şoföre göz attım. Sert görünümlü bir tipti. Epey uzun boyluydu. Omuzları geniş, boynu kalındı. Siyah saçlıydı. Kaslı uzun kolları da siyah tüylerle kaplıydı. Otuz yaşında gösteriyordu. Solgun kadın bir hayalet gibi taburesinden kalktı. Bir kez yutkundu. Dükkânın kapısını açtığı anda, rölantide çalışan büyük motorun uğultusunu duydum. Kadın kamyonete bindi ama araç hareket etmedi. Öylece kaldırımın kenarında bekliyordu. Taburemde dönüp tezgâhın arkasındaki adama baktım.

“Kim o?” diye sordum ona.

Adam bana başka bir gezegenden gelmişim gibi baktı.

“Bayan Kliner,” dedi. “Klinerları tanımıyor musunuz?”

“Duymuştum. Kasabanın yabancısıyım. Kliner otoyol yakınındaki depoların sahibi, değil mi?”

“Evet. Ve daha pek çok şeyin sahibi. Bay Kliner buralarda önemli bir adamdır.”

“Öyle mi?” dedim.

“Elbette. Vakıf’ı duydun mu?”

Hayır anlamında başımı salladım. Kahvemi bitirdim ve fincanımı tekrar doldurması için ona doğru ittim.

“Kliner, Kliner Vakfı’nı kurdu,” dedi adam. “Kasabaya oldukça faydalı bir yer. Buraya beş sene önce geldim, o zamandan beri harika bir hayatım var.”

Başımı salladım.

“Bayan Kliner iyi mi?” diye sordum.

Fincanımı doldururken başını iki yana salladı.

“Hasta,” dedi. “Çok hasta. Yüzü çok solgun, değil mi? Halsiz gibi. Çok hasta. Tüberküloz olabilir. O hastalığın insanları

bu hale getirdiğini gördüm. Eskiden güzel bir kadındı ama artık evden dışarı hiç çıkmıyormuş gibi görünüyor. Kadın kesinlikle çok hasta.”

“Kamyonetteki adam kim?”

“Üvey oğlu. Bay Kliner’in ilk karısından doğan çocuğu. Bayan Kliner onun ikinci karısı. Oğluyla pek iyi anlaşılamadığını duymuştum.”

Adam gündelik konuşmaların sona erdiğini anlatan tarzda başını salladı. Sonra tezgâhın diğer ucunda duran krom bir makineyi silmeye gitti. Siyah kamyonet hâlâ dışarıdaydı. Kadının evden hiç çıkmıyormuş gibi görüldüğü düşüncesine hak vermeden edemedim. Işığa ve besine muhtaç kalmış, ender bulunan bir orkideyi andırıyordu. Ama hasta görüldüğünü düşünmüyordum. Tüberküloz olduğunu da sanmıyordum. Bana başka bir sorunu varmış gibi gelmişti. Daha önce bir iki kez gördüğüm bir sorun gibi. Bence saf bir dehşet hissettiği için öyle görünüyordu. Ne yüzünden olduğunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Benim sorunum değildi. Kalkıp tezgâha bir beşlik bıraktım. Adam para üstünü madeni paralarla verdi. Kâğıt parası yoktu. Kamyonet hâlâ oradaydı, kaldırımın yanında duruyordu. Şoför öne eğilip göğsünü direksiyona yasladı ve üvey annesinin yanından doğruca bana baktı.

Karşımda, tezgâhın arkasında bir ayna vardı. Gerçekten de bütün gece otobüs yolculuğu yapıp ardından iki gün hapis yatmışım gibi görünüyordum. Roscoe’yu öğle yemeğine çıkarmadan önce kendime çekidüzen vermem gerektiğini düşündüm. Tezgâhın arkasındaki adam aklımdan geçenleri anlamış gibiydi.

“Berber dükkânını dene,” dedi.

“Pazar günü mü?”

Omuz silkti.

“Orada hep birileri vardır. Asla tamamen kapalı olmaz. Tamamen açık da olmaz.”

Başımı sallayıp dışarı adım attım. Kiliseden ufak bir kalabalığın çıktığını, insanların bahçede sohbet ettiklerini, arabalarına gittiklerini gördüm. Kasabanın geri kalanı hâlâ terk edilmiş gibiydi. Ama siyah kamyonet hâlâ orada, marketin hemen önündeydi. Şoför de hâlâ bana bakıyordu.

Güneşin altında kuzeye doğru yürümeye başladığımda kamyonet de ağır ağır beni izlemeye başladı. Adam hâlâ öne eğilmiş, yan pencereden bana bakıyordu. Birkaç uzun adım daha atınca kamyonet izimi kaybetmemek için hızlandı. Sonra birden durduğumda fazla ileri gitti. Olduğum yerde kaldım. Belli ki adam geri geri gitmeye değmeyeceğini düşündü. Gaza bastı ve bir motor gürültüsü kopararak uzaklaştı. Omzumu silkip yürümeye devam ettim. Berber dükkânına ulaştım. Çizgili geniş tentenin altından eğilip geçtim ve kapıyı yokladım. Kilitli değildi. İçeri girdim.

MARGRAVE'DEKİ HER ŞEY GİBİ burası da müthiş görünüyordu. Pırıl pırıl eski sandalyeler ve özenle cilalanmış bakımlı eşyalar vardı. İçerisi otuz sene önce herkesin attığı türde berber dükkânı eşyalarıyla donatılmıştı. Şimdilerde herkes bu tarz şeyler bulmaya çalışıyordu. Bunlara bir servet ödüyorlardı çünkü Amerika'nın görünmesini istedikleri gibi bir hava yaratıyordu. Eskiden göründüğünü düşündükleri gibi. Kesinlikle benim de hayal ettiğim gibi. Manila ya da Münih'te bir okul bahçesinde oturur, yeşil alanlar, ağaçlar, bayraklar ve bunun gibi parlak krom aksesuarlı bir berber dükkânı hayal ederdim.

Dükkânı iki siyahi adam işletiyordu. Orada öylece takılıyorlardı. Dükkân ne tamamen açık ne de tamamen kapalıydı. Yine de bana hizmet edeceklerini belli ediyorlardı. Onlar oradaydı, ben de oradaydım, neden olmasın der gibi bir halleri vardı. Sanırım acilen yardıma ihtiyacım varmış gibi de görünüyordum. Onlardan tam paketi istedim. Tıraş, saç kesimi, sıcak havlu

maskesi ve ayakkabı cilalama. Duvarlara gazetelerin çerçeve-
lenmiş ön sayfaları asılmıştı. Önemli manşetler. Roosevelt'in
ölümü, Japonya'ya karşı zafer günü, JFK suikastı, Martin Lut-
her King'in öldürülüşü. Eski maun bir masa radyosundan hafif
bir müzik yayılıyordu. Yeni pazar gazetesi güzelce katlanmış ve
pencerenin önündeki bir kanepenin üstüne bırakılmıştı.

Yaşlı adamlar bir kâsede sabun köpürttüler, bir ustura-
yı bileylediler ve bir tıraş fırçasını duruladılar. Omuzlarıma
havlular yerleştirip işe koyuldular. Biri eski bir usturayla beni
tırış etmeye başladı. Diğeri pek bir şey yapmadan yanımda
dikiliyordu. Belki daha sonra bir şey yapar diye düşündüm.
Beni tıraş eden, tipik bir berber gibi sohbet etmeyi seviyor-
du. İşini nasıl kurduğunu açıkladı. İkisi çocukluk arkadaşıydı.
Her zaman Margrave'de yaşamışlardı. İkinci Dünya Savaşı'n-
dan önce berberlerdi. Çıraklık dönemleri Atlanta'da geçmişti.
Gençliklerinde birlikte bir dükkân açmışlardı. Eski mahalle-
leri yıkıldıktan sonra bu yeni yere taşınmışlardı. Bana bir ber-
berin bakış açısından ülke tarihini anlattı. O eski sandalyelere
oturmuş kişileri anlattı. Her türlü insandan söz etti.

"Bana Klinierları biraz anlatsanıza," dedim.

Konuşmayı seven bir adamdı ama bu soruyu duyunca sus-
pus kesildi. Durdu ve biraz düşündü.

"Bu soruyla ilgili sana yardımcı olamam, orası kesin,"
dedi. "Buralarda bahsetmemeyi tercih ettiğimiz bir konudur.
Bana tamamen farklı bir şey sorarsan daha iyi olur."

Havluların altında omzumu silktim.

"Peki," dedim. "Kör Blake ismini hiç duydunuz mu?"

"Kesinlikle duydum," dedi yaşlı adam. "Ondan söz edebi-
liriz, hiç sorun değil."

"Harika. Neler anlatabilirsiniz?"

"Eskiden ara sıra buraya gelirdi," dedi. "Jacksonville, Flo-
rida'da, eyalet sınırının orada doğduğu söylenirdi. Oradan

yürüyerek buraya gelir, buradan Atlanta'ya ve kuzeye Chicago'ya gider, sonra tekrar yürüyerek geri dönermiş. Atlanta'dan ve buradan geçip evine doğru. O zamanlar buralar çok farklıydı. Otoyol ve arabalar yoktu, en azından yoksul siyahi bir adam ve arkadaşları için. Her yere yürüyerek ya da yük trenleriyle gidilirdi."

"Müzik yaptığını hiç duydunuz mu?" diye sordum.

Yine durup bana baktı.

"Dostum, ben yetmiş dört yaşındayım. O zamanlar küçük bir çocuktum. Kör Blake'ten söz ediyoruz. Onun gibi adamlar barlarda müzik yaparlardı. Çocukken bara gidemezdim. Gitsaydım bir güzel dayak yerdim. Ortağımınla konuşman gerek. O benden daha yaşlı. Kör Blake'i dinlemiş olabilir ama hatırlamayabilir çünkü artık pek bir şey hatırlamıyor. Kahvaltıda ne yediğini bile. Doğru mu? Hey, yaşlı dostum, kahvaltıda ne yedin?"

Diğer adam yandaki musluk haznesine yaslandı. Teni maun radyonun renginde ve kırış kırıştı.

"Kahvaltıda ne yediğimi hatırlamıyorum," dedi. "Kahvaltı yapıp yapmadığımı bile hatırlamıyorum. Fakat beni dinle. Yaşlı bir adam olabilirim ama aslında yaşlı adamlar pek çok şeyi iyi hatırlarlar. Yakın tarihli şeyleri değil de eski olayları. Hafızanın eski bir kova gibi olduğunu hayal etmen gerek, anlıyor musun? Bu yüzden yeni şeyleri hatırlamıyorum çünkü eski kovam geçmişteki olaylarla dolu. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Elbette, anlıyorum," dedim. "Peki geçmişte onun müzik yaptığını hiç duydunuz mu?"

"Kimin?" diye sordu.

Önce ona, sonra arkadaşına baktım. Bunun prova edilmiş bir rutin olup olmadığından emin değildim.

"Kör Blake'in," dedim. "Müziğini hiç dinlediniz mi?"

"Hayır, hiç dinlemedim," dedi yaşlı adam. "Ama ablam dinlemişti. Tanrı onu korusun, doksan küsur yaşında bir

ablam var. Hâlâ hayatta. Eskiden şarkı söylerdi ve pek çok kez Kör Blake'le söylemişti.”

“Öyle mi? Kör Blake'le söylemiş miydi?”

“Evet, tabii. Buradan geçen herkesle şarkı söylemiştir. Unutma ki bu eski kasaba Atlanta'ya uzanan yolun üstündeydi. Eski kasaba yolu doğruca güneye, Florida'ya kadar devam ederdi. Georgia'dan kuzeye ya da güneye gidebilmenin tek yoluydu. Artık durmaksızın gidebileceğin bir otoyol var. Uçaklar da. Artık Margrave önemli bir yer değil, buraya kimse gelmiyor.”

“Demek Kör Blake burada müzik yaptı?” dedim. “Ablanız onunla şarkı söyledi?”

“Herkes buradan geçerdi. Kasabanın kuzey yakasında, buradan geçenlere hizmet veren bir sürü bar ve pansiyon vardı. Hepsi ya yıkıldı ya da kendiliğinden çöktü. Çok uzun süredir insan trafiği yok. Ama o zamanlar çok farklıydı. Sürekli olarak akın akın insan gelirdi. İşçiler, hasat toplayıcıları, davulcular, dövüşçüler, berduşlar, kamyoncular, müzisyenler. Bu adamların hepsi burada mola verip müzik yaparlardı ve yaşlı ablam onlarla şarkı söylerdi.”

“Kör Blake'i hatırlıyor mu?” diye sordum.

“Elbette hatırlıyor. Dünyanın en muhteşem adamı olduğunu düşünürdü. Onun neşeli çaldığını söylerdi. Gerçekten neşeli çalarmış.”

“Ona ne oldu? Biliyor musunuz?”

Yaşlı adam uzun süre düşündü. Silinmeye başlamış anılarını yokladı. Ağarmış saçlı başını birkaç kez salladı. Sonra sıcak bir kutudan bir havlu çıkarıp yüzüme koydu. Saçımı kesmeye koyuldu. Kafasını kararlı bir tavırla salladı.

“Emin değilim,” dedi. “Zaman zaman o yoldan gelip giderdi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Üç dört sene sonra geri gelmedi. Bir süre Atlanta'da yaşadım ve burada neler olup bittiğini

bilmiyorum. Birinin onu belki burada Margrave'de, belki de başka bir yerde öldürdüğünü söylediklerini duydum. Başı büyük bir derde girmiş ve onu öldürmüşler.”

Eski radyoda çalan şarkıları dinledim bir süre. Sonra para destemden onlara bir yirmilik bıraktım ve hızla ana-caddeye geri döndüm. Kuzey yönünde yürümeye başladım. Neredeyse öğle vaktiydi ve güneş yakıyordu. Eylül ayı için fazla sıcaktı. Dışarıda başka kimse yoktu. Asfalt ısıyı üstüne yansıtıyordu. Kör Blake de belki öğle sığığında bu yolda yürümüştü. Yaşlı berberlerin küçük birer çocuk olduğu zamanlarda bu yol kuzeye, Atlanta'ya, Chicago'ya, işlere, umuda, paraya ulaşmak için kullanılmıştı. Öğle sığığı kimseyi gideceği yerden alıkoyamazdı. Ama artık sadece hiçbir yere varmayan, dümdüz asfalt bir yoldan ibaretti.

SICAKTA KARAKOLA ULAŞMAM birkaç dakika sürdü. Yeşil bahçesinden ve bir başka bronz heykelin yanından geçip büyük cam panelli kapılardan birini açtım. İçerisi serindi. Roscoe resepsiyon masasına yaslanmış beni bekliyordu. Arkasında kalan ekip odasında Stevenson'ın hararetli bir telefon görüşmesi yaptığını görebiliyordum. Roscoe'nun yüzü bembeyazdı ve ifadesi endişeliydi.

“Bir ceset daha bulduk,” dedi.

“Nerede?” diye sordum.

“Bu kez yolun diğer tarafında,” dedi. “Yonca yaprağı kavşağının yükseltilmiş kısmının altında.”

“Cesedi kim buldu?”

“Finlay,” dedi. “Bu sabah oraya gitmişti, ilk cinayetle ilgili ipucu arıyordu. Gayet işe yarar bir ipucu buldu doğrusu. Karşısına bir ceset daha çıktı.”

“Kimliği belli mi?” diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı.

“Kimliği belli değil. İlki gibi.”

“Finlay nerede?”

“Hubble’ı almaya gitti. Onun bir şeyler biliyor olabileceğini düşünüyor.”

Başımı salladım.

“Bu kurban ne zamandır oradaymış?” diye sordum.

“İki üç gündür orada olabilirmiş. Finlay perşembe gecesi çifte cinayet işlenmiş olabileceğini söyledi.”

Yine başımı salladım. Hubble bu konuda bir şeyler biliyordu. Uzun boylu dazlak araştırmacıyla buluşması için yolladığı adam buydu. Adamın nasıl kaçtığını anlayamamıştı. Belli ki adam kaçamamıştı.

Garaj yoluna bir arabanın girdiğini, sonra ön kapının açıldığını duydum. Finlay başını içeri uzattı.

“Morga, Roscoe,” dedi. “Sen de Reacher.”

Peşinden tekrar sıcağa çıktık. Roscoe’nun teşkilata ait sivil aracına bindik. Finlay’nin arabasını garaj yolunda bırakarak. Direksiyona Roscoe geçti. Arka koltuğa oturdum. Finlay yolcu koltuğuna yerleşti ve ikimizle birden konuşabilmek için yana döndü. Roscoe karakoldan uzaklaşp güneye doğru ilerlemeye başladı.

“Hubble’ı bulamıyorum,” dedi Finlay. Bana baktı. “Evinde kimse yok. Sana bir yere gideceğini söylemiş miydi?”

“Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Bütün hafta sonu çok az konuştuk.”

Finlay bana bakıp homurdandı.

“Bu cinayetlerle ilgili neler bildiğini öğrenmem gerek. Olay çok ciddi ve bir şeyler bildiğinden eminim. Sana bu konuda ne söyledi, Reacher?”

Yanıt vermedim. Henüz kimin tarafında olduğumdan emin değildim. Büyük ihtimalle Finlay’nin tarafındaydım fakat Finlay, Hubble’ın karıştığı işi çözemezse, Hubble ve ailesi

ölecekti. Şüphesiz. O yüzden tarafsız kalmaya ve en kısa zamanda oradan gitmeye karar verdim. Bu işe gerçekten karışmak istemiyordum.

“Cep telefonunu denedin mi?” diye sordum ona.

Finlay inleyip başını salladı.

“Telefonu kapalı,” dedi. “Sesli bir mesaj çıkıyor.”

“Karakola uğrayıp saatini aldı mı?”

“Neyini?”

“Saatini,” dedim. “Cuma günü Baker’a on bin dolarlık Rolex’ini bıraktı. Warburton’a gideceğimiz zaman Baker bizi kelepçelerken. Gelip saatini aldı mı?”

“Hayır. Kimse bununla ilgili bir şey demedi.”

“Tamam,” dedim. “Demek acil bir işi çıktı. Hubble gibi bir sersem on bin dolarlık bir saati unutmaz, değil mi?”

“Acil bir iş mi?” dedi Finlay. “Sana ne anlattı?”

“Bana hiçbir şey anlatmadı. Dediğim gibi çok az konuştuk.”

Finlay ön koltuktan dikkatle bana baktı.

“Bana yalan söyleme Reacher. Hubble’ı bulana dek burada kalacaksın ve sana neler dediğini anlatacaksın. Bütün hafta sonu çenesini açmadığını da söyleme çünkü o tür insanlar çenelerini asla kapamazlar. Bunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden bana yalan söyleme.”

Omzumu silktim. Beni yeniden tutuklayamazdı. Belki de morgun oradan bir otobüse binerdim. Roscoe’yla öğle yemeği randevumuza çıkamayacaktık. Çok yazık.

“Bu sefer ne olmuş?” diye sordum ona.

“Geçen seferkine benziyor,” dedi Finlay. “Aynı zamanda olduğunu düşünüyorum. Aynı silahla vurulmuş olma ihtimali yüksek. Sonradan kurbanı tekmelememişler ama aynı olayın bir parçası gibi.”

“Kim olduğunu bilmiyor musun?”

“İsmi Sherman. Onun dışında hiçbir fikrim yok.”

“Anlatsana,” dedim. Alışkanlıktan sormuştum. Finlay biraz düşündü. Ne yanıt vereceğini tarttığını hissettim. İkimiz ortakmışız gibi.

“Kimliği belirsiz beyaz bir erkek,” dedi. “İlk kurbandaki gibi kimliği, cüzdanı, tanımlanabileceği belirgin izleri yok. Fakat kolunda altın bir saat vardı ve arkasında, Sherman’a, Judy’dan sevgilerle, yazıyordu. Otuz ya da otuz beş yaşında. Söylemek zor çünkü üç gece boyunca bulduğum yerde kalmış, hayvanlar tarafından didiklenmiş. Dudakları ve gözleri yok ama sağ eli vücudunun altında kaldığı için hasar almamış. O yüzden düzgün parmak izleri alabildim. Bir saat önce yolladık. Şanslıysak bir eşleşme çıkabilir.”

“Silah yarası mı?” diye sordum.

Finlay başını salladı.

“Aynı silah kullanılmış gibi. Küçük kalibreli, yuvarlak burunlu mermiler. İlk mermi sadece yaralamış ve adam kaçmayı başarmış. Birkaç mermi yarası daha almış ama otoyolun yükseltmiş kısmının altına ulaşabilmiş. Sonra yere yığılmış ve kan kaybından ölmüş. Diğerleri gibi tekmelenmemiş çünkü onu bulamamışlar. Tahminim bu yönde.”

Dediklerini düşündüm. Cuma sabahı saat sekizde oradan geçmiştım. İki cesedin arasından öylece geçip gitmiştım.

“İsminin Sherman olduğunu mu düşünüyorsun?” dedim.

“Saatinde o isim yazıyor,” dedi Finlay.

“Saat ona miras kalmış olabilir, hatta saati çalmış, bir rehinciden satın almış ya da sokakta bulmuş bile olabilir.”

Finlay yine inledi. Margrave’in yaklaşık on beş kilometre kadar güneyindeydik. Roscoe eski kasaba yolunda hızla ilerliyordu. Sonra yavaşladı ve sola, ufka doğru uzanan dümdüz bir yola saptı.

“Lanet olsun, nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bölge hastanesine,” dedi Finlay. “Yellow Springs’de. Güney yönündeki tek kasaba orası. Ulaşmamıza az kaldı.”

Yola devam ettik. Yellow Springs sıcaktan bulanık görünen bir nokta gibi belirdi ufukta. Kasaba sınırlarının hemen içindeydi ve yakınlarda başka bina yoktu. Bulaşıcı hastalıkların yaygın olduğu zamanlarda hastaları izole etmek için inşa edilmişti. Birkaç dönümlük bir araziye yayılmış, geniş ve alçak binalardan oluşan büyük bir hastaneydi. Roscoe yavaşladı ve giriş yoluna saptı. Hız rampalarından geçip arka tarafta tek başlarına duran binalara doğru ilerledik. Morg, büyük stor kapısı açık duran uzunca bir barakaydı. Kapının ilerisinde durup arabayı avluda bıraktık. Birbirimize baktıktan sonra içeri girdik.

BİR DOKTOR BİZİ MORGDA KARŞILADI ve bir ofise götürdü. Metal bir masaya oturdu ve Finlay ile Roscoe’ya oradaki taburelere geçmelerini işaret etti. Bense bir bilgisayar terminaliyle bir faks makinesinin arasındaki tezgâha yaslandım. Yüksek bütçeli bir yer değildi. Seneler önce ucuz ekipmanlarla döşenmişti. Her şey yıpranmış, çatlak boyalı ve düzensiz görünüyordu. Margrave’deki karakoldan çok farklıydı. Masadaki adam yorgun gibiydi. Ne yaşlıydı ne de genç. Finlay’nin yaşında olabilirdi. Beyaz bir önlük giymişti. Söylediklerini ciddiye alacağınız türde birine benzemiyordu. Kendini tanıtmadı. Hepimizin kim olduğunu ve orada ne yaptığını bildiğimizi varsaydı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Teker teker bize baktı. Bekledi. Biz de ona baktık.

“Aynı olay mı?” diye sordu Finlay. Belirgin Harvard aksanı bu kötü durumdaki ofise hiç uymuyordu.

Adam omuz silkti.

“İkinci ceset sadece bir saattir elimde. Ama evet, bence aynı olayla bağlantılı. Neredeyse kesin olarak aynı silah. Her

iki olayda da küçük kalibreli, yuvarlak burunlu mermiler söz konusu. Mermiler ağır saplandığı için tabancada bir susturucu olmalı.”

“Küçük kalibreli mi?” dedim. “Ne kadar küçük?”

Doktor yorgun bakışlarını bana çevirdi.

“Ateşli silah uzmanı değilim ama yirmi iki olabilir. Bana o kadar küçük göründü. Yuvarlak burunlu yirmi ikilik mermiler. Örneğin, ilk kurbandaki yaralar. İki küçük ince giriş yarası, iki büyük dağınık çıkış yarası var. Bunları küçük, yuvarlak burunlu mermiler açar.”

Başımı salladım. Yuvarlak burunlu bir mermi bunları yaptı. İçeri girer ve düzleşir. Karşılaştığı dokunun içinde ilerleyen bir çeyreklik büyüklüğünde bir kurşun parçası haline gelir. Kendine büyük bir çıkış deliği açar. Dolayısıyla susturucu yuvarlak burunlu bir .22’lik mantıklıydı. Sesten yavaş namlu hızı haricinde bir susturucu kullanmanın anlamı yoktur. Aksi takdirde mermi ufak bir savaş uçağı gibi hedefe kadar kendi ses patlamasını oluşturur.

“Peki. Bulundukları yerde mi öldürülmüşler?” dedim.

“Kesinlikle,” dedi adam. “Hipostaz iki cesette de açıkça görülüyor.”

Bana baktı. Hipostazın ne olduğunu sormamı bekledi. Ne olduğunu biliyordum ama nazik davranmak istedim. Kafam karışmış gibi ona baktım.

“Postmortem hipostaz,” dedi. “Lividite. Öldüğünüzde kan dolaşımı durur, değil mi? Kalp durur. Kanınız yerçekimi kanununa uyar. Bedeninizin dibine, en alttaki damarlara çöker. Bunlar genellikle zemine ya da üstüne düştüğünüz şeye en yakın kılcal damarlardır. Önce alyuvarlar dolar. Deriye kırmızı bir renk verirler. Sonra pıhtılaştıkları için lekeler bir fotoğraf gibi sabit kalır. Birkaç saat sonra kalıcı hale gelirler. İlk cesetteki lekeler, bulunduğu yerdeki pozisyona birebir uyuyor.

Vurulmuş, yere düşmüş, birkaç dakika boyunca feci bir şekilde tekmelenmiş ve sekiz saat kadar orada kalmış. Bu kadarı kesin.”

“Tekmelere ne diyorsunuz?” diye sordu Finlay.

Doktor başını sallayıp omuz silkti.

“Böyle bir şey hiç görmemiştim,” dedi. “Zaman zaman dergilerde okudum. Gerçekten psikopatik bir eylem. Açıklamak mümkün değil. Ölü adam için bir şey fark etmemiştir. Çoktan öldüğü için canı yanmamıştır. Dolayısıyla bunun tekmeleri atan kişiyi tatmin etmiş olması gerek. İnanılmaz bir öfke, müthiş bir güç. Yaralar çok ciddiye.”

“Peki ya ikinci adam?” dedi Finlay.

“Kaçmaya çalışmış. İlk olarak sırtından, yakın mesafeden vurulmuş ama kaçmaya başlamış. Kaçarken iki kez daha vurulmuş. Boynundan ve bacağından. Ölüm cül olan bacağına saplanan mermi. Uyluk atardamarı parçalanmış. Otoyolun yükseltilmiş kısmına kadar gidebilmiş, sonra yere yığılmış ve kan kaybından ölmüş. Hiç şüphe yok. Perşembe akşamı başlayan sağanak o kadar uzun sürmeseydi yolda geride bıraktığı kan izlerini de görebilirdik. Bir yerlerde yaklaşık bir buçuk galon kan olurdu çünkü bu kesinlikle adamın vücudunda değil.”

Hepimiz suspus kesildik. İkinci adamın canını kurtarabilmek için nasıl kaçtığını düşünüyordum. Mermiler vücuduna saplanırken nasıl gizlenmeye çalıştığını. Kendini nasıl otoyolun rampasının altına attığını ve gece hayvanlarının sessiz ayak sesleri arasında nasıl öldüğünü.

“Tamam,” dedi Finlay. “O halde iki kurbanın birlikte olduğunu düşünebiliriz. Silahlı saldırgan üç kişilik bir grubun parçası, onları şaşırtıyor, ilk kurbanı iki kez başından vuruyor, bu arada ikinci adam kaçmaya başlıyor ve kaçarken üç kez vuruluyor, değil mi?”

“Üç saldırgan olduğunu mu düşünüyorsunuz?” dedi doktor.

Finlay başıyla beni işaret etti. Teori bana ait olduğu için bunu bizzat açıklamak zorunda kaldım.

“Üç farklı kişilik özelliği söz konusu,” dedim. “Deneyimli bir nişancı, deliye dönmüş bir manyak ve cesetleri gizlemeye çalışan beceriksiz biri daha.”

Doktor ağır ağır başını salladı.

“Mantıklı,” dedi. “İlk kurban çok yakından vurulmuş. Saldırganları tanıdığını ve yaklaşmalarına izin verdiğini düşünebiliriz.”

Finlay evet anlamında başını salladı.

“Öyle olmalı,” dedi. “Beş kişi buluşuyor. Üçü diğer ikisine saldırıyor. Büyük bir olay söz konusu olmalı, değil mi?”

“Saldırganların kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu doktor.

“Kurbanların bile kim olduğunu bilmiyoruz,” dedi Roscoe.

“Kurbanlarla ilgili bir teoriniz var mı?” diye sordu Finlay adama.

“Saatindeki isim dışında ikinci adamla ilgili bir teorim yok,” dedi doktor. “Daha bir saat önce buraya getirildi.”

“O halde diğer adamla ilgili bir teoriniz var?” dedi Finlay.

Doktor masasındaki notları karıştırmaya koyuldu ama tam o sırada telefonu çaldı. Yanıt verdi ve telefonu Finlay’ye uzattı.

“Size,” dedi. Finlay taburesinde öne eğilip telefonu aldı. Bir süre söylenenleri dinledi.

“Tamam,” dedi. “Çıktısını alıp buraya fakslayın, tamam mı?”

Telefonu tekrar doktora uzattı. Hafifçe gülümsemeye başlamıştı.

“Karakoldan Stevenson aradı. Nihayet ilk kurbanın parmak izleri eşleşmiş. Tekrar aratmalarını isteyerek doğru şeyi yapmışız. Stevenson birazdan buraya fakslayacak. Evet, doktor, bize ne düşündüğünüzü söyleyin de parçaları birleştirelim.”

Beyaz önlüklü yorgun doktor omuz silkti ve önündeki belgelerden birini çekip eline aldı.

“İlk kurban. Aslında elimde pek bir şey yok. Cesedi korkunç durumdaydı. Uzun boylu, formda ve dazlak. Önemli olan dişleri. Çok sayıda dişini yaptırmış. Bazıları Amerika’da bazıları başka ülkelerde yapılmış gibi görünüyor.”

Yanımdaki faks makinesi bipleyip vızıldamaya başladı. İnce bir kâğıdı içine aldı.

“Peki bundan ne gibi bir sonuç çıkarmamız gerek?” dedi Finlay. “Adam yabancı mıydı? Yoksa başka bir ülkede yaşayan bir Amerikalı mıydı?”

İnce kâğıt, üstünde bilgilerle makineden çıktı. Makine durdu ve sessizleşti. Kâğıdı alıp yazanlara göz attım. Sonra tekrar okudum. Sırtımın buz kestiğini hissettim. Âdeta felç olmuştum ve kıpırdayamıyordum. Okuduklarıma inanamıyordum. Dünya başıma yıkılmıştı. Doktora bakıp konuşmaya başladım.

“Yurtdışında büyüdü,” dedim. “Yaşadığı yerlerde dişlerini yaptırdı. Sekiz yaşında sağ kolunu kırdı, kolu Almanya’da alçıya alındı. Seul’deki hastanede bademcik ameliyatı oldu.”

Doktor şaşkınlıkla bana baktı.

“Bunları parmak izlerinden mi anlamışlar?” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“O adam ağabeyimdi.”

BİR KERESİNDE donmuş Kutup bölgesinde yapılan araştırmalarla ilgili bir donanma filmi izlemiştim. Büyük bir buzdağının üzerinde yürümeye başlıyordunuz. Derken buzlar birden çatırdayıp parçalanıyordu. İnanılmaz bir baskı kütlelerin parçalanmalarına neden oluyordu. Böylece yeni bir coğrafya oluşuyordu. Dümdüz bir alanda dik kayalıklar beliriyordu. Arkanızda geniş ve derin vadiler. Karşınızda yeni bir göl. Tüm dünya bir saniyede değişiyordu. Hissettiğim buydu. Faks makinesiyle bilgisayar terminalinin arasında şoktan kaskatı kesilmiş bir haldeydim. Tek adımla dünyayı değiştiren bir Kutup araştırmacısı gibi.

Beni cesedi resmi olarak teşhis edebilmem için morgun arka tarafına götürdüler. Yüzü mermilerden tanınmayacak durumdaydı ve bütün kemikleri kırılmıştı ama boynundaki yıldız biçimli yara izini tanıdım. Yirmi dokuz sene önce kırık bir şişeyle oynadığımızda boynu kesilmişti. Sonra beni Margrave Karakolu'na geri götürdüler. Arabayı Finlay sürdü. Roscoe benimle arka koltukta oturdu ve yol boyunca elimi tuttu. Sadece yirmi dakikalık bir araba yolculuğuydu fakat bu süreçte iki ömür birden yaşadım. Ağabeyiminkini ve kendiminkini.

Ağabeyim Joe. Benden iki yaş büyüktü. Eisenhower döneminin sonunda, Uzak Doğu'daki bir üste dünyaya gelmişti. Bense Kennedy döneminin başında, Avrupa'daki bir üste dünyaya gelmiştim. Ordu ailelerinin kendileri için yarattıkları o soyutlanmış geçici hayatta dünyanın dört bir yanında büyümüştük. Hayat bizim için ansızın öngörülemeyen bir şekilde başka yere taşınmaktan ibaretti. Bir ara hayatımız öyle bir hale gelmişti ki tek bir yerde bir buçuk dönem okumak bize garip gelmeye başlamıştı. Birkaç kez, senelerce tek bir kış mevsimi bile yaşamadık. Sonbaharın başlangıcında Avrupa'dan ayrıldığımız ve Pasifik'te yaz ayının daha yeni başladığı bir yere gittiğimiz olmuştu.

Arkadaşlarımız sürekli yok oluyorlardı. Bir birim bir yere yollanıyordu ve hızla bir sürü arkadaşımızı kaybediyorduk. Bazen onları aylar sonra farklı bir yerde yeniden görebiliyorduk. Çoğuyla bir daha hiç karşılaşmıyorduk. Kimse merhaba ya da hoşça kal bile demiyordu. Ya oradaydınız ya da değildiniz.

Sonra, Joe ve ben, büyüdükçe daha sık yer değiştirmeye başladık. Vietnam Savaşı, ordunun insanları dünyanın farklı yerlerine giderek daha seri bir biçimde yolladığı anlamına geliyordu. Hayat artık üslerden oluşan bulanık bir hayale dönüşmüştü. Hiçbir zaman fazla miktarda özel eşyamız olamıyordu. Aktarma uçaklarına binerken yanımıza sadece birer valiz alabiliyorduk.

O bulanık hayalde on altı sene birlikteydik. Joe hayatımdaki tek sabit şeydi. Dahası onu bir kardeş gibi seviyordum. Ama bu ifadenin hassas bir anlamı vardı. Bu tarz basmakalıp sözlerin çoğu öyledir. İnsanların bebek gibi uyuduklarını söylemeleri gibi. İyi uyuduklarını mı kastederler? Yoksa on dakikada bir çığlıklar atarak uyandıklarını mı? Joe'yu bir kardeş gibi severdim ve bu ailemiz açısından pek çok anlama geliyordu.

İşin aslı, onu sevip sevmediğimden asla emin olamadım. O da beni sevip sevmediğinden asla emin olamadı. Aramızda sadece iki yaş vardı ama o ellilerde, bense altmışlarda dünyaya gelmiştim. Bu bizim için iki seneden daha büyük bir fark yaratmış gibiydi. Aralarında iki yaş olan her kardeş gibi biz de birbirimizi sinir ederdik. Kavga ederdik, didişirdik, suratımızı asıp büyümeyi ve birbirimizden kurtulmayı beklerdik. O on altı senenin büyük kısmında birbirimizi sevdiğimizi mi yoksa birbirimizden nefret ettiğimizi mi bilememiştik.

Ama ordu ailelerinin sahip olduğu şeye sahiptik. Aileniz sizin biriminizdi. Üslerdeki erkeklere birimlerine koşulsuz bir sadakat hissiyle yaklaşmaları öğretilirdi. Hayatlarındaki en temel şey bu sadakat hissiydi. Çocukları da onlardan bunu öğrenirdi. Aynı derin sadakati kendi ailelerine yansıtırlardı. Dolayısıyla bazen kardeşinden nefret edebilirdin fakat kimsenin ona sorun çıkarmasına izin vermezdin. Joe ile ben de buna sahiptik. Birbirimize karşı koşulsuz bir sadakat hissi besliyorduk. Başladığımız her yeni okulun bahçesinde sırt sırta durur, sorunlardan birlikte kurtulurduk. Ben ona göz kulak olurum, o da her ağabeyin yaptığı gibi kardeşine göz kulak olurdu. On altı sene boyunca. Normal bir çocukluk yaşamamıştık fakat sahip olduğum tek çocukluk buydu. Dahası Joe, bu çocukluğun hem başlangıcı hem de sonuydu. Şimdi biri onu öldürmüştü. Polis Chevrolet'sinin arka koltuğunda otururken bana bu konuda ne yapacağımı soran zihnimdeki o cılız sesi dinliyordum.

FINLAY KASABA MERKEZİNDE durmadan doğruca karakola gitti ve aracı park etti. Cam panelli kapıların önünde, kaldırımın yanında durdu. Roscoe'yla arabadan indiler ve Baker ile Stevenson'ın kırk sekiz saat önce yaptıkları gibi arabadan inmeme beklediler. Arabadan indim ve öğle güneşinin altında

yanlarında durdum. Bir an için öylece kalakaldık. Sonra Finlay ağır kapıyı açtı ve karakola girdik. Boş ekip odasının arka tarafındaki büyük ofise gittik.

Finlay masaya geçti. Ben cuma günü oturduğum sandalyeye yerleştim. Roscoe yanıma bir sandalye çekip oturdu. Finlay çekmecelerden birini açtı. Kayıt cihazını çıkardı. Tırnağıyla mikrofonu denediği rutini tekrarladı. Sonra kıpırdamadan durdu ve bana baktı.

“Ağabeyin için üzgünüm,” dedi.

Başımı salladım. Bir şey demedim.

“Ne yazık ki sana yine bir sürü soru sormam gerekecek,” dedi.

Yine başımı salladım. İşini yapması gerektiğini biliyordum. Ben de pek çok kez aynı durumda kalmıştım.

“En yakın akrabası kimdi?” diye sordu.

“Bendim,” dedim. “Bana söylemeden evlendiyse ayrı konu.”

“Sence böyle bir şey yapmış olabilir mi?”

“Yakın değildik. Ama sanmıyorum.”

“Anneniz ve babanız öldü mü?”

Başımı salladım. Finlay de başını salladı ve ağabeyimin en yakın akrabası olarak beni not aldı.

“Tam ismi neydi?”

“Joe Reacher,” dedim. “İkinci ismi yok.”

“Joseph’in kısaltması mı?”

“Hayır. Sadece Joe. Benim ismimin sadece Jack olması gibi. Basit isimleri seven bir babamız vardı.”

“Peki. Senden büyüktü, değil mi?”

“Evet.” Ona Joe’nun doğum tarihini söyledim. “Benden iki yaş büyüktü.”

“Otuz sekiz yaşında mıydı yani?”

Başımı salladım. Baker kurbanın kırk yaşında olabileceğini söylemişti. Belki de Joe kendine iyi bakmamıştı.

“Güncel adresini biliyor musun?”

Başımı salladım.

“Hayır. Washington, DC’de bir yerde yaşıyordu. Dediğim gibi yakın değildik.”

“Peki,” dedi yine. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Yirmi dakika kadar önce. Morgda.”

Finlay yavaşça başını salladı. “Ondan önce?”

“Yedi sene önce. Annemizin cenaze töreninde.”

“Sende bir fotoğrafı var mı?”

“Eşyalarımı koyduğunuz torbayı gördün. Yanımda hiçbir şeyin fotoğrafı yok.”

Yine başını salladı. Sessizleşti. Bu soruları sormakta zorlanıyordu.

“Bana onu tarif edebilir misin?”

“Yüzü parçalanmadan önceki halini mi?”

“Faydalı olabilir. Onu kimin ne zaman, nerede gördüğünü anlamamız gerek.”

Başımı salladım.

“Sanırım bana benziyordu. Belki birkaç santim daha uzun boylu ve dört beş kilo daha zayıf olabilir.”

“Yani aşağı yukarı bir doksan sekiz boyunda mıydı?”

“Evet. Doksan kilo civarında olabilir.”

Finlay bunları not etti.

“Dazlak mıydı?”

“Son gördüğümde değildi. Herkes gibi saçı vardı.”

“Yedi sene önce, değil mi?”

Omzumu silktim.

“Belki kelleşmeye başlamıştı,” dedim. “Belki de bunu takıntı haline getirmişti.”

Finlay başını salladı.

“En son nerede çalışıyordu?” diye sordu.

“Duyduğuma göre Hazine Bakanlığı’nda çalışıyordu. Tam olarak ne yaptığından emin değilim.”

“Geçmişle ilgili neler söyleyebilirsin? O da ordu da mıydı?”

Başımı salladım.

“Askeri İstihbarat’taydı. Bir süre sonra ayrıldı ve devlet memurluğuna başladı.”

“Sana buraya geldiğini yazmıştı, değil mi?”

“Kör Blake’ten söz etmişti. Neden burada olduğunu söylememişti. Ama bunu öğrenmek zor olmasa gerek.”

Finlay başını salladı.

“Sabah ilk iş birkaç telefon açarız. O zamana kadar, onun neden burada olduğuna dair bir fikrin olmadığından emin misin?”

Başımı iki yana salladım. Neden buraya geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama Hubble’ın bildiğinden emindim. Joe dazlak ve kod isimli, uzun boylu araştırmacıydı. Onu buraya Hubble çağırmıştı ve nedenini çok iyi biliyordu. Yapılması gereken ilk şey Hubble’ı bulmak ve ona soru sormaktı.

“Hubble’ı bulamadığını mı söylemiştin?” dedim Finlay’ye.

“Sırta kadem bastı. Beckman Yolu’ndaki evinde değil, kasabada onu gören de olmamış. Hubble bu konu hakkında bir şeyler biliyor, değil mi?”

Omzumu silktim. Her şeyi söylememem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Hubble’ı mutlu olmadığı bir konuda sıkıştırmam gerekecekse bunu ikimiz yalnızken yapmak istiyordum. O sırada Finlay’nin bizi izlemesini istemiyordum. Onu fazla zorladığımı düşünebilirdi. Ben de Finlay’nin onu sorguya çekmesini izlemek istemiyordum. Onu yeterince sıkıştırmadığını düşünebilirdim. Zaten Hubble bir polis memurundan ziyade benimle daha çabuk konuşurdu. Bana çoktan açılmıştı. O yüzden Hubble’ın ne kadarını bildiğini kendime saklayacaktım. Şimdilik.

“Ne bildiğine dair hiçbir fikrim yok,” dedim. “Onun kırılma noktası yaşadığını iddia eden sensin.”

Finlay yine homurdandı ve masasından bana baktı. Aklından yeni bir düşünce dizisinin geçtiğini görebiliyordum. Ne olduğundan da emindim. Sadece yüzeye çıkmasını bekliyordum. Cinayet vakalarında temel bir kural vardır. Bir sürü istatistik ve senelerin deneyimiyle bildiğim bir kural. Bu kural şöyle der: Ölü bir insanı araştırmanız gerektiğinde öncelikle ailesini araştırın. Çünkü cinayetlerin büyük kısmı akrabalar tarafından işlenir. Kocalar, eşler, oğullar. Erkek kardeşler. Teori buydu. Finlay, Boston'daki yirmi senelik meslek hayatında bunu yüz kez görmüş olmalıydı. O sırada, Margrave'de de aynı şeyin aklından geçtiğini biliyordum. Müdahale etmek zorundaydım. Bunu düşünmesini istemiyordum. Vaktimi yine bir hücrede geçirmek de. Bu vakte başka bir şey için ihtiyaç duyacağımı tahmin ediyordum.

“İfadem konusunda bir sorun yok, değil mi?” dedim.

Ne demek istediğimi anladı. Zorlu bir vaka üstünde çalışan iki meslektaş gibiydik. Bana bakıp hafifçe gülümsedi.

“İfadende sorun yok,” dedi. “Cinayetler işlenirken Tampa'daydın.”

“Tamam. Şef Morrison da aynı fikirde mi?”

“Bunlardan haberi yok. Telefonuna yanıt vermiyor.”

“Başka hatalar yapılmasını istemiyorum,” dedim. “O şişko gerzek beni orada gördüğünü söyledi. Artık yalan söyleyemeyeceğini bilmesini istiyorum.”

Finlay tamam anlamında başını salladı. Masasındaki telefona uzandı ve bir numara tuşladı. Ahizeden gelen zil tonunu duyabiliyordum. Telefon uzunca bir süre çaldı ve Finlay ahizeyi yerine koyunca ses kesildi.

“Evde değil,” dedi. “Bugün pazar.”

Sonra çekmecedен bir telefon rehberi çıkardı. H harfinin olduğu kısmı açtı. Hubble'ın Beckman Yolu'ndaki evinin telefonunu buldu. O numara da yanıt vermedi. Telefon çaldı

çaldı açılmadı. Evde kimse yoktu. Sonra cep numarasını denedi. Sesli bir mesaj ona bu numaraya ulaşmasının mümkün olmadığını söylemeye başladı. Finlay kayıt sona ermeden telefonu kapadı.

“Ulaştığımda Hubble’ı buraya getirteceğim. Bize anlatması gereken şeyler olabilir. O zamana kadar yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?”

Omzumu silktim. Haklıydı. Elimizde iyi bir ipucu yoktu. Finlay’nin göz önüne aldığı tek şey Hubble’ın cuma günü kapıldığı panikti.

“Sen ne yapacaksın Reacher?”

“Bunu biraz düşüneceğim.”

Yüzüme baktı. Düşmanca bir ifadesi yoktu ama bir emir vermeye ya da bir ricada bulunmaya çalışıyormuş gibi ciddiye.

“Bunu ben halledeyim, olur mu?” dedi. “Üzgünsün ve adaletin yerini bulmasını istiyorsun fakat tek başına hareket etmeni istemiyorum, anlaşıldı mı? Bu polisin işi. Sense bir sivilsin. Bırak da bu işle ben ilgileneyim.”

Yine omuz silkip başımı salladım. Kalktım ve ikisine baktım.

“Biraz yürüyeceğim,” dedim.

İKİSİNİ ORADA BIRAKIP ekip odasından geçtim. Cam panelli kapılardan sıcak öğleden sonra güneşine adım attım. Garaj yolundan ilerledim ve geniş bahçedeki bronz heykele kadar yürüdüm. Caspar Teale her kimse, onun bir başka heykeliydi. Kasabanın güney sınırındaki parkta heykeli olan adamdı. Heykelin sıcak bronz gövdesine yaslanıp düşünmeye başladım.

ABD devasa bir ülkeydi. Milyonlarca kilometre kareden oluşuyordu. Üç yüz milyon nüfusu vardı. Joe’yu yedi senedir görmemiştim, o da beni görmemişti ama sekiz saat arayla kendimizi aynı küçük kasabada bulmuştuk. Cesedinin elli metre ötesinden geçmişim. İnanılmaz bir tesadüftü. Neredeyse inanılmaz bir

olaydı. Finlay bunu bir tesadüf gibi ele alarak bana iyilik yapıyordu. Verdiğim ifadeyi çürütmeye çalışıyor olması gerekirdi. Belki de bunu yapmaya başlamıştı bile. Belki çoktan Tampa'ya aramış, bu sırada onlarla konuşuyordu.

Fakat hiçbir şey bulamayacaktı çünkü bir tesadüftü. Bunu tekrar tekrar didiklemenin hiçbir anlamı yoktu. Sadece anlık bir kararla kendimi Margrave'de bulmuştum. Yanımdaki adamın haritasına biraz daha uzun süre bakmış olsaydım otobüs yonca yaprağı kavşağı geçecekti ve Margrave'i unutmuş olacaktım. Atlanta'ya gidecektim ve Joe'dan haberim bile olmayacaktı. Öldüğünü öğrenmem bir yedi sene daha sürecekti. O yüzden bu tesadüfü başka bir şeymiş gibi ele almak saçmaydı. Yapmam gereken tek şey, bu konuda ne yapacağımı düşünmekti.

Sadakat meselesini algıladığımda dört yaşındaydım. Ağabeyimin beni kolladığı gibi benim de onu kollamam gerektiğini anlamıştım. Çok geçmeden bu bir alışkanlık, otomatik bir şey haline gelmişti. İyi olduğundan emin olmak her daim aklımdaydı. Pek çok kez yeni bir okulun bahçesinde bir grup çocuğun uzun boylu sıska yeni öğrencinin etrafını sardığını görmüştüm. Oraya gidip çocukları ayırmış, birkaçının başını yarmıştım. Sonra kendi arkadaşlarıma yanına dönmüş, top oynamaya ya da o sırada ne yapıyorsam onu yapmaya devam etmiştim. Bir rutin gibi görevimi yerine getirmiştım. Dört yaşından Joe'nun nihayet evden ayrıldığı zamana kadar on iki sene süren bir rutindi bu. On iki sene süren bu rutin zihnimde silik izler bırakmış olmalıydı çünkü sonrasında içimde hep şu sorunun hafif yankısını taşımıştım: Joe nerede? Joe yetişkinliğe adım atıp evden ayrıldıktan sonra nerede olduğunun pek bir önemi kalmamıştı. Ama o eski rutinin hafif yankısının her zaman farkındaydım. Aslında gerekli olduğu takdirde her zaman onu korumam gerektiğinin farkındaydım.

Ama Joe ölmüştü. Hiçbir yerde değildi. Karakolun önündeki heykele yaslandım ve zihnimdeki o cılız sesi dinledim: Bu konuda bir şey yapman gerek.

KARAKOLUN CAM PANELLİ KAPILARI açıldı. Sıcakta gözlerimi kısıp baktığımda Roscoe'nun dışarı çıktığını gördüm. Güneş arkasında kaldı ve saçını bir hale gibi aydınlattı. Etrafına bakındı, beni bahçenin ortasındaki heykele yaslanmış halde buldu. Bana doğru yürümeye başladı. Kendimi sıcaktan ılınmış heykelden öne doğru ittim.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Emin misin?”

“Yıkılmış durumda değilim. Belki öyle olmam gerekirdi ama değilim. Açıkçası sadece uyuşmuş gibi hissediyorum.”

Doğruyu söylemiştim. Pek bir şey hissetmiyordum. Belki garip bir tepkiydi ama böyle hissediyordum. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

“Tamam,” dedi Roscoe. “Seni arabayla bir yere bırakmamı ister misin?”

Finlay onu beni izlemesi için yollamış olabilirdi fakat teklifine itiraz edecek halde değildim. Güneşin altında muhteşem görünüyordu. Ona her baktığımda ondan daha çok hoşlandığımı fark ediyordum.

“Bana Hubble'ın evini göstermek ister misin?” dedim.

Bunu biraz düşündü.

“Bunu Finlay'ye bırakmamız daha doğru olmaz mı?” dedi.

“Sadece eve dönüp dönmediğini görmek istiyorum. Onu yemeyeceğim. Oradaysa hemen Finlay'yi ararız, tamam mı?”

“Tamam.” Omuz silkip gülümsedi. “Gidelim.”

Birlikte bahçeden geçip teşkilata ait aracına gittik. Motoru çalıştırıp garaj yolundan çıktı. Sola saptı ve bu kusursuz

küçük kasabada ilerlemeye başladı. Muhteşem bir eylül günüydü. Parlak güneş etrafa masalsı bir hava katıyordu. Kaldirımlar parıldııyor, beyaz cepheler göz kamaştırıyordu. Etraf tamamen sessizdi ve sıcak pazar güneşi altında kavruluyordu. Ortalıkta kimse yoktu.

Roscoe küçük parktan sağa saptı ve Beckman Yolu'na girdi. Kilisenin etrafından dolandı. Arabalar gitmiş, bahçeye derin bir sessizlik çökmüştü. İbadet saati sona ermişti. Beckman Yolu alçak bir tepeye inşa edilmiş, iki yanı ağaçlarla kaplı geniş bir sokaktı. Zengin bir his uyandırıyor. Serindi, gölgeler içindeydi, dahası havalıydı. Emlakçların lokasyondan söz ettikleri şeye iyi bir örnekti. Evleri göremiyordum. Geniş çimlerle kaplı banketlerin, büyük ağaçların ve yüksek çalılıkların arkasına inşa edilmişlerdi. Garaj yolları kıvrılarak gözden kayboluyordu. Aralardan sütunlu beyaz bir giriş ya da kırmızı bir çatı görüyordum. İlerledikçe araziler giderek genişledi. Posta kutularının arasında yüzlerce metre vardı. Devasa yaşlı ağaçlar. Sağlam bir yerdi. Aynı zamanda o yapraklı cephelerin ardında türlü hikâyenin gizlendiği türde bir yer. Hubble'ın durumunda, ağabeyime ulaşmasına neden olan tehlikeli bir hikâye söz konusuydu. Ağabeyimin ölümüne neden olan bir hikâye.

Roscoe beyaz bir posta kutusunun orada yavaşladı ve sola sapıp yirmi beş numaralı evin garaj yoluna girdi. Kasabadan yaklaşık bir kilometre kadar uzakta, yolun sol tarafında, sırtını öğleden sonra güneşine vermiş bir evdi. Yoldaki son evdi. İleride ufka doğru uzanan şeftali bahçeleri vardı. Teraslı devasa bahçenin etrafında kıvrılan garaj yolunda ağır ağır ilerledik. Ev hiç düşündüğüm gibi değildi. Normalden biraz daha büyük beyaz bir ev hayal etmişim. Burası ise muhteşemdi. Bir sarayı andırıyordu. Kocamandı. Her ayrıntısı pahalıydı. Çakıl taşlarıyla kaplı geniş bir garaj yolu, metrelerce genişlikte kadife gibi

bir bahçe, devasa nadide ağaçlar. Her Şey ışıl ıŐıldı ve güneşin altında parlıyordu. Ama hapishanenin dışında gördüğüm siyah Bentley yoktu. Evde kimse yokmuş gibiydi.

Roscoe n kapının yakınlarında durdu ve arabadan indik. Etraf sessizdi. Öğleden sonra sıcağının boğucu uğultusundan başka bir Şey duyulmuyordu. Zili ve kapıyı aldık. Yanıt gelmedi. Birbirimize bakıp omuz silktik ve bahçeden evin yan tarafına geçtik. Dönümlerce im kaplı bir alan ve bir bahçe odasının etrafını çevreleyen parlak renkli çiçekler gördük. Sonra geniş bir veranda ve aşağıda kalan devasa yüzme havuzuna uzunan geniş bir imenlik. Havuzun suyu güneşin altında masmavi görünüyordu. Sıcak havaya sinmiş klor kokusunu alabiliyordum.

“Müthiş bir yer,” dedi Roscoe.

Başımı salladım. Ağabeyimin buraya gelip gelmediğini merak ettim.

“Bir araba sesi duyuyorum,” dedi Roscoe.

Evin n tarafına geri döndüğümüzde siyah Bentley’nin yavaşlayarak durduğunu gördük. Hapishaneye kocasını almak için gelen sarışın kadını hemen tanıdım. Yanında iki ocuk vardı. Bir oğlan ve bir kız çocuğu. Hubble’ın ailesi. Onları çok seviyordu. Ama yanlarında değildi.

Sarışın kadın Roscoe’yu tanıyormuŐ gibi görünüyordu. SelamlaŐtılar, sonra Roscoe beni onunla tanıŐtırdı. Kadın elimi sıktı ve isminin Charlene olduğunu ama ona Charlie diyebileceğimi söyledi. Uzun ince yapılı, çıkık elmacık kemikliydi. Özenli giyimiyle kendine iyi bakan, zevk sahibi bir kadına benziyordu. Fakat yüzüne bir kusur gibi çöken bir ruhun izini de taşıyordu. Ondan hoŐlanmama yetecek kadar ruhu vardı. Elim tutarken gülümsedi ama bu ciddi bir gerginliği gizlemeye çalışan türde bir gülümsemedi.

“Ne yazık ki hayatımın en güzel hafta sonu olmadı,” dedi.

“Ama size gerçekten bir teşekkür borçluyum Bay Reacher. Kocam hapishanede hayatını kurtardığınızı anlattı.”

Bunu buz gibi bir ses tonuyla ifade etmişti. Ama öfkelenmişti *ben* değildim. Aynı cümlede *kocam* ve *hapishane* kelimelerini kullanmasına neden olan şartlara öfkeliydi.

“Rica ederim. Kocanız nerede acaba?”

“Bazı işleri hallediyor,” dedi Charlie. “Geç döneceğini düşünüyorum.”

Başımı salladım. Hubble’ın planı buydu demek. Bir hikâye uyduracağını ve ortalığı yatıştırmaya çalışacağını söylemişti. Charlie bu konuda bir şeyler söylemek ister mi diye düşündüm fakat çocukları sessizce yanında duruyordu ve onların yanında konuşmayacağı belliydi. O yüzden çocuklara bakıp gülümsedim. Çocukların genelde bana verdiği tepkilere benzer biçimde utanıp içeri kaçacaklarını bekledim ama onlar da bana gülümsediler.

“Bu, Ben,” dedi Charlie. “Bu da Lucy.”

Güzel çocuklardı. Lucy hâlâ çocukluk tombulluğunu üstünden atamamıştı. Ön dişleri düşmüştü. Kumral saçları iki yandan örülmüştü. Ağabeyi ondan fazla büyük değildi. İnce yapılı, ciddi ifadeli bir çocuktü. O yaştaki bazı çocuklar gibi haylaz bir hali yoktu. Tatlı görünüyorlardı. Nazik ve sessiz. Benimle tokalaştılar ve tekrar annelerinin yanına geçtiler. Üçüne baktığımda üstlerine kara bulutların çöktüğünü görür gibi oldum. Hubble bulaştığı işten sıyrılmazsa ağabeyim gibi onların da ölmesine sebep olacaktı.

“Size buzlu çay ikram edebilir miyim?” diye sordu Charlie.

Bir yanıt bekliyormuş gibi başını yana eğdi. Roscoe gibi otuz yaşında gösteriyordu. Ama hali tavrı varlıklı bir kadın olduğunu yansıtıyordu. Yüz elli sene önce, büyük bir çiftliğin sahibesi olurdu.

“Elbette, teşekkürler,” dedim.

Çocuklar oyun oynamak için koşarak bir yere gittiler ve Charlie bizi içeri aldı. Aslında buzlu çay içmek istemiyordum fakat Hubble geri dönebilir diye orada olmam iyi bir fikirdi. Onunla beş dakika yalnız konuşabilirdim. Finlay haklarını okumaya başlamadan önce ona acilen sormam gereken sorular vardı.

MUHTEŞEM BİR EVDİ. Kocamandı. Güzel döşenmişti. Aydınlık ve iç açıcıydı. Mat krem ve canlı sarı tonlar kullanılmıştı. Çiçekler vardı. Charlie bizi dışarıda gördüğümüz bahçe odasına yönlendirdi. Bir dergiden fırlamış gibiydi. Roscoe çaylarımızı getirmesine yardım etmek için onunla gitti. Beni odada yalnız bıraktılar. Kendimi huzursuz hissettim. Evlere alışık değildim. Otuz altı yaşındaydım ve bir evde hiç yaşamamıştım.

Bir sürü üs lojmanında ve Hudson'da askeri okula başladığımda o korkunç yurttaki kalmıştım. Sadece oralarda yaşamıştım. Bambu koltuğun çiçek desenli minderi üstünde çirkin bir yabancı gibi oturdum ve bekledim. Huzursuz, uyuşmuş ve eylem-tepki arasındaki o ölü alanda kalmış gibiydim.

İki kadın çaylarla birlikte geri geldiler. Charlie'nin elinde gümüş bir tepsi vardı. Güzel bir kadındı ama Roscoe'yla kıyaslanamazdı. Roscoe'nun gözlerinde öylesine çarpıcı bir kıvılcım vardı ki Charlie yanında neredeyse görünmez kalıyordu.

Derken bir şey oldu. Roscoe koltukta yanıma oturdu. Otururken bacağımı kenara itti. Kayıtsızca yapılmış ama son derece samimi ve tanıdık bir hareketti. Uyuşmuş sinirlerimden biri aniden canlandı ve o da senden hoşlanıyor diye bağırdı. O da senden hoşlanıyor. Bunu bacağıma dokunmasından anlamıştım.

Böylece her şeyi yeni bir gözle yeniden değerlendirdim. Parmak izlerini alırken ve fotoğraflarımı çekerken nasıl davrandığımı düşündüm. Kahve getirmesini. Gülümsemesini ve göz kırpmasını. Beni Warburton'dan kurtarmak için cuma

gecesi ve cumartesi günü çalışmasını. Beni almak için hapis-haneye kadar gelmesini. Ağabeyimin paramparça olmuş cesedini gördükten sonra elimi tutmasını. Beni Hubble'ın evine getirmesini. O da benden hoşlanıyordu.

Birden o lanet olası otobüsten indiğime sevindim. Son anda çılgınca bir karar verdiğime memnun oldum. Rahatladığımı hissettim. Kendimi daha iyi hissettim. Zihnimdeki o cılız ses hafıfledi. O an yapabileceğim bir şey yoktu. Hubble'la onu gördüğümde konuşacaktım. O zamana kadar da üzerinde pamuklu yumuşacık bir gömlek olan bu güzel ve dost canlısı kahverengi saçlı kadınla burada oturacaktım. Sorunlar yakında başlayacaktı. Her zaman öyle olurdu.

Charlie karşımıza oturdu ve bize buzlu çaylarımızı koydu. Havayı limon ve baharat kokusu kapladı. Göz göze geldiğimizde yine gerginliğini gizlemeye çalışarak gülümsedi.

“Normalde bu noktada size Margrave'de iyi vakit geçiriyor musunuz diye sorardım,” dedi bana bakarak. Gülümsemesi hâlâ gergindi.

Buna verecek bir yanıt bulamadım. Omzumu silkmekle yetindim. Charlie'nin hiçbir şey bilmediği belliydi. Kocasının bir hata sonucu tutuklandığını sanıyordu. İki insanın ölümüne neden olan bir bela yüzünden değil. Ve kurbanlardan biri, o sırada gülümsemekte olduğu yabancının ağabeyiydi. Roscoe araya girince ikili sohbet etmeye koyuldu. Orada öylece oturup çayımı içtim ve Hubble'ı bekledim. Sonra sohbet bitti ve oradan ayrılmak zorunda kaldık. Charlie yapacak işleri varmış gibi huzursuzdu. Roscoe elini koluma koydu. Dokunuşu tenimde elektriklenme yarattı.

“Gidelim,” dedi. “Seni kasabaya geri götüreyim.”

Hubble'ı bekleyemeyeceğim için kendimi kötü hissettim. Joe'ya ihanet etmişim gibi. Ama Roscoe'yla yalnız kalmak istiyordum. Bunu arzuluyordum. Belki içime attığım derin hüznü

de bunu tetikliyordu. Joe'yla ilgili sorunları ertesi güne bırakacaktım. Kendime başka seçeneğim olmadığını söyledim. Hubble gelmemişti. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Birlikte araca bindik ve kıvrılan garaj yolundan çıktık. Beckman Yolu'nda ilerlemeye başladık. Bir buçuk kilometre sonra evlerin arası sıklaştı. Kilsenin etrafından dolandık. Caspar Teale'ın heykelinin olduğu park biraz ilerideydi.

“Reacher?” dedi Roscoe. “Bir süre kasabada kalacaksın, değil mi? Yani biz bu işi çözene kadar buralarda olacaksın, değil mi?”

“Buralarda olacağım sanırım.”

“Nerede kalacaksın?”

“Bilmiyorum.”

Kaldırıma yanaştı. Selektörü yaktı. Yüzünde şefkatli bir ifade vardı.

“Benim evime gelmeni istiyorum,” dedi.

Çıldırıldığımı hissettim fakat öyle arzu doluydum ki onu kendime çekip öptüm. Muhteşem bir ilk öpüşme. Yeni ve yabancı dudaklar, saç, tat ve koku. Beni tutkuyla uzun uzun öptü ve bana sıkı sıkı sarıldı. Tekrar yola çıkana dek birkaç kez soluklanmaya çalıştık.

Yarım kilometre kadar sonra sokağın Beckman Yolu'nun karşısına açılan kısmına ulaştık. Evinin garaj yoluna girerken güneşin altında parıldayan yemyeşil bir bahçe gördüm. Araba dururken lastikler tiz bir ses çıkardı. Hızla arabadan inip kapıya koştuk. Roscoe kapıyı açtı ve içeri girdik. Kapı arkamızdan hafif bir klik sesiyle kapanmadan yine kollarımdaydı. Öpüşerek oturma odasına geçtik. Benden otuz santim kadar kısaydı ve ayakları yerden kesilmişti.

Giysilerimiz alev almış gibi birbirimizin kıyafetlerini yırtarcasına çıkardık. Muhteşem bir kadındı. Diri, güçlü ve hayalleri süsleyen bir vücudu vardı. Beni ipek gibiydi. Beni

pencereden süzülen sıcak güneş ışınlarının arasında yere çekti. Çılgıncaydı. Yerde yuvarlanıyorduk ve bizi hiçbir şey duramazdı. Sanki dünyanın sonu gelmişti. Sarsılarak durduk ve nefes nefese yere uzandık. İkimiz de ter içinde kalmıştık. Tükenmiş durumdaydık.

Şefkatle birbirimizi okşadık. Sonra Roscoe kalktı ve beni de yerden kaldırdı. Sendeleyerek yatak odasına giderken yine öpüşmeye başladık. Roscoe yatak örtüsünü çekince yatağa yığıldık. Sarılıp sersemlemiş halde, derin bir tatmin hissiyle uzandık. Altüst olmuştum. Bütün kemiklerim ve sinirlerim erimiş gibi hissediyordum. Bu alışılmadık yatakta uzanırken rahatlamanın ötesinde bir yerdeydim. Âdeta havada süzülüyordum. Roscoe bana sokulmuş, ılık vücudunu benimkine yaslamıştı. Saçına doğru nefes alıp veriyordum. Usulca birbirimizi okşuyor, keşfetmeye çalışıyorduk.

Bir otelde mi yoksa orada onunla mı kalmak isterim diye sordu. Güldüm ve ancak karakoldan pompalı bir tüfek alıp kovalarsa benden kurtulabileceğini söyledim. Bunun bile işe yaramayabileceğini söyledim. Kıkırdayıp bana biraz daha sokuldu.

“Bir pompalı almazdım,” diye fısıldadı. “Kelepçe alırdım. Seni yatağa kelepçeler, sonsuza dek burada tutardım.”

Öğleden sonrasını uyuklayarak geçirdik. Akşam yedide Hubble’ın evini aradım. Hâlâ geri dönmemişti. Charlie’ye Roscoe’nun numarasını verdim ve kocasının gelir gelmez beni aramasını beklediğimi söyledim. Akşamın geri kalanını dinlenerek geçirdik. Gece yarısı gibi uyuyakaldık. Hubble beni aramadı.

PAZARTESİ SABAHİ Roscoe’nun işe gitmek için hazırlandığının farkındaydım. Duşa girdiğini duymuştum. Beni hafifçe öptüğünü hissetmiştim. Sonra ev birden ısındı ve sessizliğe büründü. Saat dokuzu geçene dek uyudum. Telefon çalmadı.

Sorun değildi. Biraz kendi başıma kalıp düşünmem gerekiyordu. Almam gereken kararlar vardı. Roscoe'nun ılık yatağında öylece uzandım ve zihnimdeki cılız sesin sorduğu soruyu yanıtlamaya çalıştım.

Joe'yla ilgili ne yapacaktım? Yanıtı kolayca buldum. Böyle olacağını biliyordum. Morgda Joe'nun parçalanmış cesedinin başına geçtiğimden beri orada beni bekliyordu. Basit bir yanıttı. Onu koruyacaktım. Bulaştığı işi bitirecektim. O iş her ne ise. Ne pahasına olursa olsun.

Büyük zorluklarla karşılaşacağımı sanmıyordum. Hubble hâlâ elimdeki tek bağlantıydı ama zaten ihtiyacım olan tek bağlantı oydu. İşbirliği yapacaktı. O işten kurtulabilmek için Joe'ya güvenmişti. Şimdi de bana güvenecekti. İhtiyaç duyduğum bilgileri bana verecekti. İşin içindeki diğer kişilerin bir hafta boyunca tehlikede olduğunu söylemişti. Tam olarak ne demişti? Pazar gününe dek bir ifşa penceresi ardına kadar açılacaktı. Bu süreyi o kişileri yok etmek için kullanacaktım. Kararımı vermiştim. Bunu başka türlü yapamazdım. Bu işi Finlay'ye bırakamazdım. Finlay dört yaşında öğrendiğim o basit gerçeği anlayamazdı: Ağabeyime bulaşamazdınız. Dolayısıyla bu mesele benimle ilgiliydi. Ağabeyimle benim aramdaydı. Bir görevdi.

Roscoe'nun ılık yatağında uzanırken ne yapacağımı düşündüm. Basit bir süreç olacaktı. Olabildiğince basit tutacaktım. Hubble'la konuşmak zor olmayacaktı. Nerede yaşadığını biliyordum. Telefon numarasını biliyordum. Gerindim, gülümsedim ve içim kıpır kıpır bir enerjiyle doldu. Kalktım ve mutfığa gidip kahve hazırladım. Demliğin yanında bir not duruyordu: *Eno'da erken bir öğle yemeğine ne dersin? Saat on birde? Hubble'ı Finlay'ye bırak, olur mu?* Notu bir sürü öpücük işareti ve ufak bir kelepçe resmiyle bitirmişti. Yazdıklarını okuyup resme bakarak gülümsedim fakat Hubble'ı Finlay'ye bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Asla. Hubble benim

işimdi. Numarasını çıkarıp tekrar Beckman Yolu'ndaki evini aradım. Yanıt veren olmadı.

Kendime büyük bir fincan kahve doldurdum ve oturma odasına gittim. Dışarıda güneş göz kamaştırıcıydı. Yine sıcak bir gün olacaktı. Evde gezindim. Küçük bir evdi. Bir oturma odası, açık bir mutfak, iki yatak odası, bir banyo ve bir tuvalet. Çok yeni ve çok temizdi. Havalı, basit eşyalarla döşenmişti. Roscoe'nun evini aynen böyle hayal ederdim zaten. Havalı, sade bir tarzda. Birkaç Navajo tablosu, canlı renkte birkaç kilim vardı ve duvarlar beyaza boyanmıştı. New Mexico'ya gitmiş, beğenmiş olmalıydı.

Ev oldukça sessizdi. Roscoe'nun bir müzik seti, birkaç plağı ve kaseti vardı. Benim müzik dediğim enerjik ve gürültülü tarzdan daha tatlı ve daha melodik bir müzik zevki vardı. Mutfaktan biraz daha kahve aldım. Evin arka tarafına çıktım. Özenle kesilmiş çimlerle ve yeni ekilmiş yeşilliklerle kaplı ufak bir bahçe vardı. Yeni ekilmiş alanların kenarlarında ve yabani otların üstünde odunlar duruyordu. Güneşin altında dikilip kahvemi yudumladım.

Sonra içeri girip tekrar Hubble'ı aradım. Yanıt yoktu. Duş alıp giyindim. Roscoe'nun duş alanı dardı, duş başlığı alçaktı ve sabunluğunda mis kokulu sabunlar duruyordu. Bir dolaptan havlu, makyaj masasında bir tarak buldum. Jilet yoktu. Kendime çekidüzen verdim ve kahve fincanını yıkadım. Mutfaktaki telefondan tekrar Hubble'ı aradım. Telefonu uzunca bir süre çaldırdım. Evde kimse yoktu. Yemekten sonra Roscoe'nun beni yine oraya götürebileceğini düşündüm. Bu iş sonsuza dek bekleyemezdi. Arka kapıyı kilitleyip ön kapıdan dışarı çıktım.

Saat neredeyse on buçuktu. Eno yaklaşık iki kilometrelik bir mesafedeydi. Bu da güneşin altında yarım saatlik bir yürüyüş demekti. Hava şimdiden çok sıcaktı. Otuz küsur dereceydi. Yukarı doğru hafif eğim kazanan yoldan anacaddeye

yürüdüm. Her yer oldukça bakımlıydı. Hangi yöne baksam uzun manolya ağaçları ve çalılıklarda tomurcuklar vardı.

Marketin yanından anacaddeye çıktım. Kaldırımlar süpürülmüştü. Park alanlarında bahçıvanları görebiliyordum. Sulama sistemlerini ayarlıyorlar, üstlerinde yaldızlı harflerle Kliner Vakfı yazan koyu yeşil renkli kamyonetlerden malzeme çıkarıyorlardı. Birkaç adam tahta çitleri boyuyordu. Dükkânlarında olan iki berbere el salladım. Müşteri bekliyorlarmış gibi kapıya yaslanmış duruyorlardı. Onlar da bana el salladılar ve yürümeye devam ettim.

İleride Eno'yu gördüm. Cephесinin parlak alüminyum kaplaması güneşin altında parıltıyordu. Roscoe'nun Chevrolet'si çakıl taşlarıyla kaplı alandaydı. Geçen gün kahve içtiğim dükkânın önünde gördüğüm siyah renkli büyük kamyonetin hemen yanında duruyordu. Restorana ulaştım ve kapıyı açıp içeri girdim. Cuma günü, Stevenson'ın pompalı tüfeği üzerime doğrultulmuş halde oradan götürülmüştüm. Kelepçelenmişim. Orada çalışanlar beni hatırlayacaklar mı diye merak ettim. Büyük ihtimalle hatırlayacaklardı. Margrave sessiz sakin bir yerdi. Kasabadan çok fazla yabancı geçmiyordu.

Roscoe cuma günü oturduğum bölmedeydi. Üniformalıydı ve dünyanın en seksi kadını gibi görünüyordu. Yanına gittim. Tatlı bir ifadeyle bana gülümsedi ve eğilip onu dudaklarından öptüm. Koltukta bana yer açarak pencere tarafına kayd. Masada iki fincan kahve vardı. Fincanını önüne ittim.

Siyah kamyonetin şoförü uzun yemek tezgâhında oturuyordu. Kliner'in oğlu, solgun kadının üvey oğlu. Taburesini çevirip bacaklarını iki yana açmış, sırtını ve dirseklerini tezgâha dayamış, oradan dik dik bana bakıyordu. Ona sırtımı dönüp tekrar Roscoe'yu öptüm.

“Seni öpmem otoriteni sarsar mı?” diye sordum. “Cuma günü burada tutuklanan bir berduşla öpüşürken görülmen yani.”

“Muhtemelen,” dedi. “Ama kimin umurunda?”

Onu yine öptüm. Kliner’ın oğlu bizi izliyordu. Bakışlarını enseme hissedebiliyordum. Dönüp ona baktım. Bir süre bakışlarını benden ayırmadı ama sonra taburesinden kalkıp gitti. Kapıda duraksayıp son bir kez aynı ifadeyle beni süzdü. Hızla kamyonetine binip uzaklaştı. Motorun uğultusu dindikten sonra restoran yine sessizliğe büründü. Cuma günü gibi içeride pek müşteri yoktu. Birkaç yaşlı adam ve birkaç garson kadın. Cuma günü servis yapan kadınlardı. İkisi de sarışındı fakat biri diğerinden biraz daha uzun boylu ve iri yapıydı. İkisinin de üzerinde üniforma vardı. Kısa boylu olan gözlüklüydü. Birbirlerinin tıpatıp aynısı değillerdi ama benziyorlardı. Kız kardeş ya da kuzen olabilirlerdi. Aynı genleri taşıdıklarından emindim. Her yerden kilometrelerce uzak olan bu küçük kasabada.

“Bir karar verdim,” dedim. “Joe’ya neler olduğunu öğrenmem gerek. O yüzden işinize karışacak gibi olursam şimdiden özür dilerim.”

Roscoe omzunu silkip tatlı gülümsemesiyle bana baktı. Benim için endişeleniyor gibiydi.

“İşimize karışmazsın. Öyle olması için bir neden yok.”

Kahvemi yudumladım. İyi bir kahveydi. Bunu cuma gününden hatırlıyordum.

“İkinci ceset teşhis edildi,” dedi. “Parmak izleri iki sene önce Florida’da tutuklanan biriyle eşleşti. İsmi Sherman Stoller. Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Başımı iki yana salladım.

“İsmi daha önce hiç duymadım,” dedim.

Derken çağrı cihazı öttü. Kemerine taktığı siyah renkli ufak bir cihazdı. Bunu daha önce görmemiştim. Belki de sadece mesai saatlerinde takması gerekiyordu. Cihaz biplmeye devam etti. Roscoe beline uzatıp çağrı cihazının düğmesine bastı.

“Lanet olsun. Karakolu aramam gerek. Affedersin. Arabadaki telefonu kullanacağım.”

Bölmeden kalkıp geçmesi için geriye çekildim.

“Sen bir şeyler sipariş et, olur mu? Benim için de seninkinin aynısını isteyebilirsin.”

“Tamam. Hangisi bizim garsonumuz?”

“Gözlüklü olan.”

Restorandan çıktı. Arabasına yaslanıp telefon açtığını gördüm. Sonra oradan bana el salladı. Acil bir durum olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Karakola geri dönmesi gerekiyordu. Orada kalmamı işaret ediyordu. Arabaya atladığı gibi güney yönüne gitti. Dikkatim garson kadınlarda olduğundan arkasından şöyle bir el salladım. Neredeyse nefes almayı kesmiştim. Hubble’la konuşmam gerekiyordu. Fakat Roscoe bana az önce onun öldüğünü söylemişti.

YÜZÜMDE BOŞ BİR İFADEYLE garson kadınlara baktım. Biri diğerinden yaklaşık on iki santim daha uzundu. Altı yedi kilo daha şişmandı. Birkaç yaş daha büyüktü. Diğer kadın ona kıyasla minyon görünüyordu. Daha güzeldi. Saçı daha uzun ve daha açık sarıydı. Gözlüğünün arkasındaki gözleri daha güzeldi. Bir çift olarak yüzeysel anlamda birbirlerine benziyorlardı. Ama aynı değillerdi. Aralarında milyon fark vardı. Birbirlerinden ayırt edilmeleri hiç de zor değildi.

Roscoe'ya hangisinin bizim masamıza baktığını sormuştum. Nasıl yanıt vermişti? Daha kısa boylu ya da daha uzun saçlı, daha ince, daha güzel ya da daha genç olan dememişti. Gözlüklü olan demişti. Aralarındaki en belirgin fark gözlüktü. Bu diğer bütün farkları gölgede bırakıyordu. Diğer farklar derece meselesiydi. Daha uzun, daha kilolu, daha kısa, daha minyon, daha koyu tenli, daha genç. Gözlük bir derece meselesi değildi. Kadınlardan biri gözlüklüydü, diğeri değildi. Arada kesin bir fark vardı. Şüpheye yer yoktu. Garsonumuz gözlüklü olandı.

Cuma gecesi Spivey'nin gördüğü şey de buydu. Spivey yanımıza saat ondan biraz sonra gelmişti. İri, kırmızı çiftçi ellerinde pompalı bir tüfek ve klipsli bir defter vardı. Hangimizin Hubble olduğunu sormuştu. Tiz sesinin nasıl yankılandığını

hatırlıyordum. Bu soruyu sorması için bir neden yoktu. Spivey neden kimin kim olduğuyla ilgilenmişti? Bunu bilmesine gerek yoktu. Ama bilmek istemişti. Hubble elini kaldırmıştı. Spivey o sinsi ifadesiyle onu süzmüştü. Onun benden daha minyon, daha kısa boylu, daha kumral, daha kel olduğunu görmüştü. Fakat önem vermesi gereken esas fark neydi? Hubble'ın gözlüğü vardı, benim yoktu. Altın rengi metal çerçeveli gözlük. En belirgin farktı. Spivey o akşam kendi kendine şöyle demişti: Hubble gözlüklü olan.

Ama ertesi sabaha kadar gözlüklü olan Hubble değil, bendim. Çünkü Hubble'ın altın rengi metal çerçeveli gözlüğü Kırmızı Çocuklar tarafından paramparça edilmişti. Sabah erkenden. Altın rengi metal çerçeveli gözlük artık yoktu. Onlardan savaş ganimeti olarak bir güneş gözlüğü almıştım. Gözlüğü almış ve unutmuştum. O banyoda musluk haznesine eğilmiş, çelik aynada sızlayan alnımı incelemiştim. Gözlüğün cebimde olduğunu hissettiğimde çıkarıp takmıştım. Camları güneşte karardığı için o sırada koyu renkli görünmüyordu. Sıradan bir gözlük gibiydi. Aryan Kardeşler banyoya girdiklerinde gözlüğü takmış aynanın karşısında duruyordum. Spivey onlara şunu söylemişti: Yeni adamları bulun ve gözlüklü olanı öldürün. Bunun için ellerinden geleni yapmışlardı. Paul Hubble'ı öldürmek için her şeyi yapmışlardı.

Bana saldırmışlardı çünkü onlara verilen tarif birden değişmişti. Spivey bu detayı uzun süre önce rapor etmişti. Ondan Hubble'ı öldürmesini isteyen kişiler davalarından vazgeçmemişlerdi. Ve ikinci bir girişimde bulunmuşlardı. Bu kez başarılı olmuşlardı. Polis teşkilatının tamamı Beckman Yolu'na çağırılmıştı. Yirmi beş numaralı eve. Çünkü biri orada korkunç bir manzarayla karşılaşmıştı. Bir katliamla. Hubble öldürülmüştü. Dördü de öldürülmüştü. İşkence görüp katledilmişlerdi. Benim suçumdu. Yeterince iyi düşünememiştim.

HEMEN KASAYA KOŞTUM. Garson kadınla konuştum. Gözlüklü olanla.

“Bana bir taksi çağırabilir misiniz?” diye sordum.

Aşçı mutfak bölmesinden bizi izliyordu. Belki de Eno oydu. Kısa boylu, tıknaz, esmer ve saç dökülmeye başlamış bir adamdı. Yaşça benden büyüktü.

“Hayır, çağıramayız,” diye seslendi. “Burasını ne sandın? Bir otel mi? Burası Waldorf Astoria değil arkadaşım. Bir taksi bulmak istiyorsan çık kendin bul. Burada hoş karşılanmıyosun dostum. Başın dertte.”

Boş boş ona baktım. Tepki veremeyecek kadar tükenmiştim. Ama garson kadın ona sadece gülümsedi. Kolumu tuttu.

“Siz Eno’ya aldırış etmeyin,” dedi. “Yaşlı huysuz adamın tekidir. Ben size bir taksi çağırırım. Siz dışarıda bekleyin, olur mu?”

Dışarı çıkıp beklemeye başladım. Aradan beş dakika geçti. Bir taksi geldi. Margrave’deki her şey gibi yepyeni ve tertemizdi.

“Nereye gitmek istiyorsunuz efendim?” dedi şoför.

Ona Hubble’ın adresini verdim. Adam geniş bir açıyla ağır ağır aksi yöne döndü. Kasabaya doğru yola koyuldu. İtfaiye binasını ve karakolu geçtik. Karakolun garaj yolu boştu. Roscoe’nun Chevy’si orada değildi. Devriye arabaları da yoktu. Hepsi iş üstündeydi. Hubble’ın evinde. Küçük parkın oradan sağa saptık ve sessiz kilisenin önünden geçtik. Beckman Yolu’na yöneldik. Bir buçuk kilometre sonra yirmi beş numaralı evin önüne toplanmış araçları görmeyi bekledim. Işıkları yanıp sönen devriye arabalarını. Finlay’nin ve Roscoe’nun sivil arabasını. Ambülanları. Yellow Springs’deki döküntü ofisinden çıkıp gelen adli tabibi.

Fakat sokak boştu. Hubble’ın garaj yoluna doğru yürüdüm. Taksi diğer yöne dönüp kasabaya doğru ilerledi. Etraf birden sessizleşti. Sıcak ve sakin bir günde, sakin bir sokağın üstüne çöken türde yoğun bir sessizlikti. Devasa bahçenin etrafından

dolandım. Kimse yoktu. Devriye arabaları, ambülsanlar yoktu. Tangır tungur kaldırılan sedyeler, dehşet içinde çığlık atanlar yoktu. Polis fotoğrafçıları, cinayet mahallinin etrafına kordon çeken görevliler de.

Büyük siyah Bentley garaj yolunun yukarısında duruyordu. Eve doğru giderken yanından geçtim. Ön kapı birden açıldı. Charlie Hubble dışarı fırladı. Çığlık atıyordu. İsterik bir haldeydi. Ama hayattaydı.

“Kocam kayıp!” diye bağırdı.

Çakıl taşlı yolda koşmaya başladı ve tam karşımda durdu.

“Kocam kayıp!” diye bağırdı yine. “Sırta kadem bastı. Onu bulamıyorum.”

Demek sadece Hubble’ı haklamışlardı. Onu kaçırap öldürmüşler, sonra da bir yere atmışlardı. Biri cesedi bulup polisi aramıştı. Çığlık çığığa, nefes nefese. Arabalar ve ambülsanlar oradaydı. Bu yüzden Beckman Yolu’nda değillerdi. Başka yere gitmişlerdi. Fakat ölen sadece Hubble’dı.

“Bir terslik var!” diye bağırdı Charlie. “Şu hapishane olayı. Bankada bir aksilik yaşanmış olmalı. Evet, sorun bu olmalı. Kocam inanılmaz gergindi. Şimdi de ortadan kayboldu. Hiçbir yerde yok. Bir şey oldu, biliyorum.”

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Çığlık atmaya başladı. Kendini kaybetmek üzereydi. Giderek daha isterik bir hal alıyordu. Bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum.

“Dün akşam geç saatlerde eve döndü!” diye bağırdı. “Bu sabah da buradaydı. Çocukları okula götürdüm. Ama şimdi evde değil. İşe gitmemiş. Ofisten arayıp evden çalışmasını söylemişler ve evrak çantası, telefonu, ceket, cüzdanı burada. Kredi kartları ve ehliyeti cüzdanında, anahtarları mutfakta. Ön kapı ardına kadar açıktı. İşe gitmemiş. Bir anda ortadan kayboldu.”

Öylece duruyordum. Donakalmıştım. Hubble’ı zorla evinden alıp öldürmüşlerdi. Charlie karşımda yıkılmak üzereydi.

Sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. Fısıldaması çılgılık atmasından da kötüydü.

“Araba hâlâ burada,” diye fısıldadı. “Yürüyerek bir yere gitmiş olamaz. Hiçbir yere yürüyerek gitmez. Her zaman Bentley’sini kullanır.”

Elini sallayarak evi işaret etti.

“Arabası yeşil renkli olan. Hâlâ garajda. Kontrol ettim. Bize yardım etmeniz gerek. Onu bulmanız gerek. Bay Reacher, lütfen. Sizden bize yardım etmenizi istiyorum. Başının derde girdiğini biliyorum. Ortadan kayboldu. Yardım edebileceğinizi söylemişti. Hayatını kurtardınız. Sizin deneyimli olduğunuzu söyledi.”

İsterik bir haldeydi. Yalvarıyordu. Fakat ona yardım edemezdim. Yakında bunu öğrenecekti. Baker ya da Finlay yakında buraya gelecekti. Ona o korkunç haberi vereceklerdi. Büyük ihtimalle Finlay onunla konuşacaktı. Büyük ihtimalle bu tür haberleri vermede deneyimliydi. Boston’da bunu bin kez yapmış olmalıydı. Ciddi ve ağırbaşlı bir adamdı. Haberi verecek, ayrıntıları atlayacak, onu cesedi teşhis etmesi için morga götürecekti. Morgdakiler korkunç yaralanmaları gizlemek için cesedi sarmış olacaktı.

“Bize yardım edecek misiniz?” diye sordu Charlie.

Onun yanında beklememeye karar verdim. Karakola gidecektim. Nerede, ne zaman, nasıl gibi soruların yanıtlarını arayacaktım. Ve Finlay ile birlikte buraya geri dönecektim. Olanlar benim suçumdu, bu yüzden geri dönmem gerekiyordu.

“Burada bekleyin,” dedim. “Ama bana arabanızı ödünç vermeniz gerek.”

Çantasını karıştırdı ve içinden bir sürü anahtarın takılı olduğu bir anahtarlık çıkarıp bana uzattı. Arabanın anahtarının üstünde kocaman kabartmalı bir B harfi vardı. Hafifçe başını salladı ve olduğu yerde kaldı. Arabaya gidip sürücü koltuğuna

oturdum. Geri geri gidip kıvrımlı garaj yolundan çıktım. Sessizce Beckman Yolu'nda ilerledim. Sola sapıp anacaddeden karakola yöneldim.

KARAKOLUN GARAJ YOLU devriye arabalarıyla ve sivil plakalı polis araçlarıyla doluydu. Charlie'nin Bentley'sini kaldırımın kenarına çekip içeri girdim. Herkes ekip odasında dolanıyordu. Baker ve Stevenson'ı gördüm. Finlay'yi ve Roscoe'yu. Cuma günkü destek ekibini. Morrison ortalarda yoktu. Resepsiyondaki memur da. Masası boştu. Herkes şoke olmuş gibiydi. Boş boş birbirlerine bakıyorlardı. Dehşet içinde kalmışlardı. Dikkatleri dağılmıştı. Kimse benimle konuşmadı. Sadece dalgın bir ifadeyle bana baktılar. Öyle bir bakıyorlardı ki sanki beni görmüyorlardı. İçeride çıt çıkmıyordu. Nihayet Roscoe yanıma geldi. Ağladığı belliydi. Bana sokuldu. Yüzünü göğsüme dayadı. Teni alev alevdi. Boynuma sarıldı ve beni sıkı sıkı tuttu.

“Korkunçtu,” dedi. Başka bir şey söyleyemedi.

Onu masasına götürüp oturttum. Omzunu sıktım ve Finlay'nin yanına gittim. Boş bir ifadeyle bir masada oturuyordu. Başımla arkadaki büyük ofisi işaret ettim. Neler olduğunu öğrenmeliydim ve bunu bana anlatabilecek kişi oydu. Peşimden ofise geldi. Masanın önündeki sandalyeye oturdu. Cuma günü kelepçeli bir halde oturduğum sandalyeye. Bense masaya geçtim. Roller değişmişti.

Bir süre onu izledim. Sarsılmış görünüyordu. İçimin yine buz kestiğini hissettim. Finlay bu tepkiyi verdiği göre Hubble gerçekten korkunç bir durumda olmalıydı. Finlay yirmi sene büyük bir şehirde çalışmıştı. Görülebilecek her şeyi görmüştü. Fakat şu an yıkılmış bir halde karşımda oturuyordu. Oturduğum yerde utançtan kıvranıyordum. Elbette, Hubble, güvendesin, demiştim.

“Neler oldu?” diye sordum.

Güçlükle başını kaldırıp bana baktı.

“Umurunda mı?” dedi. “Adam senin için bir anlam ifade ediyor muydu?”

İyi bir soruydu. Yanıtlayamayacağım bir soruydu. Finlay, Hubble hakkında bildiklerimi bilmiyordu. Sesimi çıkar-mamıştı. Bu yüzden Hubble’ın benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

“Bana sadece neler olduğunu anlat.”

“ ok kötüydü,” dedi. Sözlerine devam edemedi.

Beni endişelendirmeye başlamıştı. Ağabeyim başından vurul-muştı. İki kocaman çıkış yarası yüzünü parçalamıştı. Sonra biri cesedini paramparça edecek şekilde d vm ştı. Diğer adam fa-reler tarafından didiklenmişti. İçinde bir damla kan kalmamıştı. Ama Finlay iki olayda da bu kadar dağılmamıştı. Hubble’ın kasaba sakini olmasının durumu daha da korkunç kıldığını an-lıyordum. Fakat cuma günü, Finlay onun kim olduğunu bile bilmiyordu. şimdiyse bir hayalet görmüş gibi davranıyordu. O yüzden ceset inanılmaz korkunç bir halde olmalıydı.

Yani Margrave kimsenin bilmediği ciddi bir olaya karış-mıştı. Çünkü bir amacı olmadığı takdirde cesetler o halde bı-rakılmazdı. Esas olaydan önce tehditler savrulmuştı. Hubble kesinlikle bu tehditlerden etkilenmişti. Tehditleri ciddiye al-mıştı. Zaten bir tehdidin amacı budur. Ama bir tehdidi gerçekleştirmek farklı bir mesaj verir. Farklı bir amaca hizmet eder. Tehdidi gerçekleştirmek söz konusu kişiyle ilgili değildir. Sıradaki adama karşı bir tehdit oluşturmaktır. Diğer adama ne yaptığımızı gördün mü, sana da aynısını yapabiliriz, mesajı verir. Dolayısıyla biri Hubble’ı korkunç bir şekilde öldürerek ciddi bir olayın söz konusu olduğunu, kasabada başkalarının da sırada olduğunu açıkça söylemişti.

“Bana neler olduğunu anlat, Finlay,” dedim yine.

Öne eğildi. Elleriyle ağzını ve burnunu kapatıp derin bir iç çekti.

“Tamam,” dedi. “Korkunçtu. Gördüğüm en kötü vakalardan biri. İnan ki bugüne kadar çok ceset gördüm. Oldukça kötü durumdakileri de gördüm ama bu bambaşka bir şeydi. Kurban çıplaktı. Onu duvara çivilemişler. Ellerin ve kollarının etli kısımlarına altı yedi tane büyük marangoz çivisi çakılmış. Ayaklarını zemine çivilemişler. Hayalarını kesmişler. Dibinden kesmişler. Her yer kandı. Feci bir manzaraydı. Sonra da boğazını kesmişler. Bir kulağından diğerine kadar. Bunlar kötü insanlar, Reacher. Bunlar kötü insanlar. Olabileceği kadar kötüler.”

Uyuşmuş gibiydim. Finlay bir şey dememi bekliyordu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Charlie’yi düşünüyordum. Bir şey öğrenip öğrenmediğimi soracaktı. Oraya Finlay gitmeliydi. Derhal oraya gidip ona haberi vermeliydi. Bu benim değil onun işiydi. Neden tereddütlü olduğunu anlayabiliyordum. Vermesi zor bir haberdirdi. Gizlemesi gereken korkunç ayrıntılar vardı. Fakat bu onun göreviydi. Yanında olacaktım. Çünkü benim suçumdu. Bundan kaçmanın bir anlamı yoktu.

“Evet, kulağa korkunç geliyor,” dedim.

Başını kaldırıp etrafına bakındı. Tavana bakıp yine iç çekti. Oldukça sıkıntılı görünüyordu.

“En kötüsü bu da değil,” dedi. “Esas karısına yaptıklarını görmeliydin.”

“Karısına mı? Ne demek istiyorsun?”

“Karısını diyorum. Orası bir mezbaha gibiydi.”

Bir an için dilim tutuldu. Dünya tersine dönmeye başladı.

“Ama onu az önce gördüm. Yirmi dakika önce. Karısı iyi. Ona bir şey olmadı.”

“Kimi gördün?”

“Charlie’yi,” dedim.

“Charlie de kim?”

“Charlie,” dedim şaşkınlıkla. “Charlie Hubble. Karısı. O iyi. Ona bir şey yapmamışlar.”

“Hubble’ın bununla ne ilgisi var?” diye sordu Finlay.

Ona bakakaldım.

“Kimden söz ediyoruz? Kim öldürüldü?”

Finlay aklımı yitirmişim gibi bana baktı.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi. “Şef Morrison. Polis departmanının şefi. Ve karısı.”

(12)

DİKKATLE FINLAY'YE BAKIYOR, ona ne kadar güvenebileceğime karar vermeye çalışıyordum. Bu bir hayat memat meselesiydi. En sonunda tek bir soruyla kararımı verebileceğimi varsaydım.

“Bu durumda seni mi şef yapacaklar?” diye sordum.

Başını salladı.

“Hayır. Beni buranın şefi yapmayacaklar.”

“Emin misin?”

“Eminim,” dedi.

“Bu kararı kim veriyor?”

“Belediye başkanı,” dedi. “Belediye başkanı atama yapar. Şu an buraya geliyor. Teale isimli bir adam. Georgia'nın köklü ailelerinden. Atalarından biri kasabada gördüğün her şeyin sahibi bir demiryolu baronuymuş.”

“Gördüklerim onun heykelleri miydi?”

Finlay başını salladı.

“Caspar Teale. Buradaki ilk Teale. Ailesi hep burada yaşamış. Bu adam onun torununun çocuğu falan olmalı.”

Bir mayın tarlasındaymışım gibi hissettim. Kendime güvenli bir yol bulmalıydım.

“Teale denen bu adamla ilgili hikâye ne?” diye sordum.
Finlay omuz silkti. Nasıl açıklayabileceğini düşündü.

“Güneyli bir gerzek,” dedi. “Büyük ihtimalle güneyli gerzeklerden oluşan köklü bir Georgia ailesi. Kasaba kurulduğundan beri belediye başkanları o aileden çıkıyor. Bu adamın diğerlerinden pek bir farkı olduğunu sanmıyorum.”

“Onu aradığında ne tepki verdi? Morrison’ın öldüğünü söylediğinde.”

“Sanırım endişelendi. Böyle işlerden nefret eder.”

“Peki seni neden buranın şefi yapmayacaklar? Buradaki kıdemli adam sen değil misin?”

“Yapmazlar. Nedeni beni ilgilendirmiyor.”

Bir süre daha ona baktım. Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordum.

Masanın karşısından bana baktı.

“Hubble’ın öldüğünü sanıyordun, değil mi? Neden?”

“Hubble öldürüldü,” dedim. “Morrison’ın da öldürülmüş olması bir şeyi değiştirmiyor.”

MARKETE YÜRÜDÜK. Pencere kenarına yakın bir noktaya, boş tezgâhın önündeki taburelere yan yana oturduk. Önceki gün geldiğimde Bayan Kliner’in oturduğu taburedeydim. Aradan uzun zaman geçmiş gibi hissettim. O zamandan beri dünya değişmişti. Büyük kupalarda kahve ve bir tabak dolusu çörek aldık. Birbirimize dönmedik. Tezgâhın arkasındaki ay-nadan birbirimizi görüyorduk.

“Neden terfi almayacaksın?” diye sordum.

Aynadaki aksi omuz silkti. Soruma şaşırmış gibiydi. Aradaki bağlantıyı görmemişti. Ama yakında görecekti.

“Terfi etmem gerektiğini biliyorum,” dedi. “Buradaki herkesin toplamından daha deneyimliyim. Büyük bir şehirde yirmi sene çalıştım. Gerçek bir polis teşkilatında. Peki buradakiler

ne yapmış? Baker mesela? Çok zeki olduğunu sanıyor. Ama ne yapmış? Ücra bir yerde on beş sene çalışmış. Bu geri kalmış kasabada. O ne biliyor ki?”

“O halde neden terfi edemiyorsun?”

“Kişisel bir mesele.”

“Bana anlatırsan gazetelere haber vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Uzun hikâye,” dedi.

“Tamam, anlat o zaman. Bilmem gerekiyor.”

Aynadan bana baktı. Derin bir nefes aldı.

“Boston’daki görevimi mart ayında tamamladım,” dedi. “Yirmi senemi tamamladım. Kusursuz bir sicille. Sekiz takdir aldım. Başarılı bir dedektiftim, Reacher. Muhteşem bir maaşla dört gözle emekliliğimi bekliyordum. Ama karım çıldırmış gibi davranmaya başlamıştı. Geçen sonbahardan beri oldukça gergindi. İronik bir durumdu. Yirmi senedir evliydik. Çılgın gibi çalışıyordum. Boston Polis Teşkilatı resmen bir tımarhaneydi. Haftada yedi gün görevdeydik. Gece gündüz. Etrafımda evlilikleri yıkılan bir sürü insan vardı. Hepsi boşanıyordu. Peş peşe boşanıyorlardı.”

Duraksayıp kahvesinden bir yudum aldı. Çöreğinden bir lokma ısırды.

“Ama ben sorun yaşamadım. Karım işime tahammül edebiliyordu. Bir kez bile şikâyet etmedi. Mucize gibi bir kadındı. Bana bir kez bile sorun çıkarmadı.”

Birden sustu. Boston’da yirmi sene geçirmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. O telaşlı eski şehirde durmaksızın çalışmanın nasıl bir şey olduğunu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma leş gibi görev bölgelerini. Kalabalık personeli. Personele uygulanan baskıyı. Sorunların, manyakların, suçluların, politikacıların ardı arkası kesilmeyen geçit törenini. Finlay tüm bunları başarıyla atlatmıştı.

“Her şey geçen sonbahar başladı,” diye devam etti sözlerine. “Emekliliğime altı ay kalmıştı. Her şey bitecekti. Bir yerde

bir dağ kulübesi almayı düşünüyorduk. Tatillere çıkacaktık. Birlikte vakit geçirebilecektik. Ama karım panik doluydu. Benimle fazla vakit geçirmek istemiyordu. Emekli olmamı istemiyordu. Evde olmamı istemiyordu. Benden hoşlanmadığını fark ettiğini söyledi sonunda. Beni sevmediğini. Etrafında olmama tahammül edemediğini. Yirmi sene çok mutlu olduğunu ve bunun değişmesini istemediğini. Kulaklarıma inanamadım. Emeklilik hayalimdi. Yirmi sene çalışacak, kırk beşimde emekli olacaktım. Fazla yaşlanmadan bir yirmi seneyi de hayattan keyif alarak geçirebilecektik belki. Hayalim buydu ve yirmi sene boyunca bu hayal uğruna çalışmıştım. Fakat karım bunu istemiyordu. Yirmi seneyi daha bir dağ kulübesinde benimle birlikte geçirdiğini düşündükçe fenalık geçiriyordu. Durum tatsız bir hal aldı. Evliliğim yıkıldı. Aklımı yitirmiş gibiydim.”

Yine sustu. Biraz daha kahve aldık. Acıklı bir hikâyeydi. Yıkılan hayallerle ilgili hikâyeler hep hüznülüdür.

“Böylece boşandık,” dedi. “Yapacak bir şey yoktu. Karım bunu istiyordu. Korkunçtu. Çıldırılmıştım. Sonra teşkilatta ki son ayımda sendikanın boş pozisyon listelerini okumaya başladım. Buradaki işi gördüm. Atlanta FBI’dan eski bir arkadaşımı arayıp bilgi aldım. Beni uyardı. Unut gitsin dedi. Haritada bile olmayan bir kasabadaki uyduruk bir teşkilat olduğunu söyledi. Görev tanımında baş dedektif yazıyordu ama zaten tek bir dedektif vardı. Önceki adam kendini asarak intihar etmiş garip biriydi. Teşkilat şişko bir gerzek tarafından idare ediliyordu. Kasaba ise köleliğin kaldırıldığını unutmuş Georgialı tanınmış bir adam tarafından. Evet, Atlanta’daki arkadaşım bana bu işi kesinlikle unutmamı tavsiye etti. Fakat o kadar delirmiş durumdaydım ki işi istedim. Bir ceza olarak kendimi bu küçük kasabaya hapsedebileceğimi düşündüm. Bir tür kefaret gibi. Ayrıca paraya ihtiyacım vardı. İyi bir maaş teklif ediyorlardı ve nafakayla, avukat masraflarıyla

uğraşmak zorundaydım. Böylece bu pozisyona başvurdum ve buraya geldim. Morrison’la ve Belediye Başkanı Teale ile görüştüm. Çıldırılmış gibiydim, Reacher. Yıkılmış durumdaydım. İki kelimeyi bir araya getiremedim. Dünyanın en kötü mülakatı olmuştur herhalde. Salak olduğumu düşündüklerine emindim. Ama işi bana verdiler. Sanırım siyahi birini işe alarak iyi görünmek istiyorlardı. Margrave tarihinin ilk siyahi polis memuruyum.”

Taburemde yana dönüp ona baktım.

“Yani sadece göstermelik bir şekilde mi işe alındığını düşünüyorsun? Teale bu yüzden mi seni terfi ettirmeyecek?”

“Öyle,” dedi. “Ona göre göstermelik bir şekilde işe alabileceği bir salaktım. Mesleğimde ilerleme şansım olmayacaktı. Bir bakıma mantıklı. Göstermelik olsun olmasın, bu işi bana verdiklerine bile inanmadım.”

Hesabı istemek için tezgâhın arkasındaki adamı çağırdım. Finlay’nin hikâyesi beni tatmin etmişti. Şef olmayacaktı. Bu yüzden ona güveniyordum. Roscoe’ya da güveniyordum. Üçümüz kötü adamlara karşı duracaktık. Aynadan ona bakarak başımı salladım.

“Yanılıyorsun. Esas neden bu değil,” dedim. “Şef olmayacaksın çünkü sen bir suçlu değilsin.”

HESABI ON DOLARLIK BANKNOTLA ödedim ve üstünü tamamı çeyreklik madeni para olarak aldım. Adamın hâlâ kâğıt parası yoktu. Sonra Finlay’ye Morrison’ın evini görmem gerektiğini söyledim. Bütün ayrıntıları öğrenmem gerektiğini. Omzunu silkip beni dışarı çıkardı. Dönüp güneye doğru yürümeye başladık. Küçük parkı geçtik ve kasabayı arkamızda bıraktık.

“Oraya ilk ben ulaştım,” dedi. “Sabah on gibi. Morrison’ı cuma gününden beri görmemiştim, telefonuna açmıyordu ve

ona bilgi vermem gerekiyordu. Bir pazartesi sabahının ilk saatleri geride kalmıştı ve önceki perşembe akşamı işlenen cinayetle ilgili hiçbir şey yapmamıştık. Toparlanıp harekete geçmemiz gerekiyordu. Bu yüzden onunla konuşmak içine evine gittim.”

Sessizleşti ve yürümeye devam etti. Gözlerinin önünden karşılaştığı manzara geçiyordu.

“Ön kapı açıktı. Birkaç santim aralık duruyordu. İçime kötü bir his çöktü. Onları üst kattaki ana yatak odasında buldum. İçerisi mezbaha gibiydi. Her yer kandı. Adamı duvara çivilemişlerdi ve başı biraz öne düşmüştü. Onu da karısını da paramparça etmişlerdi. Feciydi. Yirmi dört saattir o halde olmalıydılar. Hava sıcaktı. Tatsız bir manzaraydı. Bütün ekibi oraya çağırdım ve her yeri karış karış arayıp parçaları birleştirdik. Ne yazık ki resmen ceset parçalarını birleştirmek zorunda kaldık.”

Yine sustu. Bir süre bir şey demedi.

“O halde cinayetler pazar sabahı mı işlenmiş?” diye sordum. Evet anlamında başını salladı.

“Pazar gazetesi mutfak masasında duruyordu. Birkaç eki okunmuştu, geri kalanı katlı duruyordu. Masada kahvaltılıklar vardı. Adli tabip pazar sabahı saat on gibi öldürülmüş olabileceklerini söyledi.”

“Geride fiziksel kanıt bırakılmış mı?”

Yine evet anlamında başını salladı. Bıkkın bir ifadeyle.

“Ayak izleri vardı. Mekân tam bir kan gölüydü. Galonlarca kan. Tabii ben oraya gidene kadar kısmen kurumuş. Bir sürü ayak izi gördük. Ama kauçuk galoş takmışlar. Kışın kuzeyde kullanılanlardan. O izlerden bir şey çıkması mümkün değil. Her sene milyonlarca kauçuk galoş satılıyor.”

Hazırlıklı gitmişlerdi. Etrafın kan gölüne döneceğini biliyorlardı. Yanlarına kauçuk galoşlar almışlardı. Ve tulum

giymiş olmalıydılar. Mezbahada giyilenlere benzer naylon tulumlar. Mezbahada hayvanların ilk kesildiği yerde giyilen türde. Kapüşonlu, bol, beyaz naylon tulumlar. Kıpırmızı kan lekeleriyle kaplanan naylon tulumlar.

“Eldiven de takmışlar,” dedi Finlay. “Duvarlardaki kan lekelerinde lastik eldivenlerin bıraktığı izler vardı.”

“Kaç kişi?” diye sordum. Gözlerimin önüne bir resim getirmeye çalıştım.

“Dört. Ayak izleri net değil ama dört ayrı kişinin ayak izlerini gördüğümü düşünüyorum.”

Başımı salladım. Dört kişi akla yatkın geliyordu. En az dört kişi olmalıydı. Morrison da karısı da canını kurtarmak için mücadele etmiş olmalıydı. İki kişiyi zaptedebilmek için en az dört kişi gerekirdi. Hubble’ın sözünü ettiği on kişiden dördü.

“Ulaşım?”

“Emin değilim,” dedi Finlay. “Garaj yolu çakıl kaplıydı ve orada burada lastik izleri vardı. Taze sayılabilecek geniş lastik izleri gördüm. Kalın lastiklerin bıraktığı izler olabilir. Belki dört çekerli bir araba ya da bir kamyonet.”

Anacaddenin daralarak sona erdiği noktanın birkaç yüz metre güneyindeydik. Batıya döndük ve Beckman Yolu’na hemen hemen paralel olması gereken bir garaj yolundan yukarı doğru yürümeye başladık. Yolun sonunda Morrison’ın evi vardı. Ön tarafında beyaz sütunlar, bahçesinde simetrik yemyeşil ağaçlar olan resmi görünen kocaman bir evdi. Kapının yakınına yeni bir Lincoln park edilmişti ve sütunların arasına bel boyunda polis şeridi çekilmişti.

“İçeri girecek miyiz?” diye sordu Finlay.

“Buraya kadar gelmişken girelim.”

POLİS ŞERİDİNİN ALTINDAN GEÇİP ön kapıdan içeri girdik. Ev tam bir enkazdı. Her yer gri renkli metalik parmak izi

pudrasıyla kaplıydı. Her şey devrilmiş, incelenmiş, fotoğraflar çekilmişti.

“Burada bir şey bulamazsın,” dedi Finlay. “Her yeri karış karış inceledik.”

Başımı sallayıp merdivene gittim. Yukarı çıktım ve ana yatak odasını buldum. Kapıda durup içeri baktım. Duvardaki çivi deliklerinin tırtıklı izleri ve geniş bir alana yayılmış kan lekeleri dışında görecekle hiçbir şey yoktu. Kan lekeleri siyaha dönmeye başlamıştı. Sanki biri kova kova katran alıp etrafa saçmıştı. Halı kan yüzünden sertleşmişti. Koridordaki parke zeminin üstünde kauçuk galoşların bıraktığı izleri seçebiliyordum. Ayakkabı tabanlarının karmaşık desenlerini. Alt kata indiğimde Finlay ön taraftaki sütunlardan birine yaslanmış bekliyordu.

“İyi misin?” dedi.

“Harikayım. Arabayı aradınız mı?”

Başını iki yana salladı.

“Araba Morrison’a ait. Sadece içeri zorla giren saldırganların geride bırakmış olabilecekleri şeyleri araştırdık.”

Aracın yanına gidip kapıyı yokladım. Kilitli değildi. İçinde yeni araba kokusundan başka dikkatimi çeken bir şey olmadı. Bir polis şefinin arabasıydı. Bir devriye polisinin arabası gibi bir sürü çizburger ambalajıyla ve içecek kutusuyla dolu olamazdı. Yine de kontrol ettim. Kapı ceplerini ve koltukların altını yokladım. Bir şey yoktu. Fakat torpido gözünü açınca bir şey buldum. Orada bir çakı vardı. Güzel bir çakıydı. Abanoz sapının üzerine Morrison’ın ismi kazınmış, harfler altın rengi bir boyayla boyanmıştı. Çakıyı açtım. Çift ağızlı, on sekiz santim uzunluğunda, Japon paslanmaz çeliğinden yapılma bir çakıydı. İyi bir parçaydı. Hiç kullanılmamış gibi yepyeni görünüyordu. Çakıyı kapatıp cebime attım. Silahsızdım ve büyük bir belaya bulaşmıştım. Morrison’ın çakısı işime yarayabilirdi. Arabadan çıkıp garaj yolunda bekleyen Finlay’nin yanına gittim.

“Bir Şey buldun mu?” diye sordu.

“Hayır. Gidelim.”

Birlikte garaj yolundan çıktık ve kuzeye yöneldik. Kasabaya doğru. Uzakta bizi beklemekte olan kilise kulesini ve bronz heykeli görebiliyordum.

“SENİNLE BİR ŞEY KONUŞMAM GEREK,” dedim.

Finlay’nin sabrı taşmak üzereydi. Saatine göz attı.

“Vaktimi boşa harcamasan iyi olur Reacher.”

Kuzeye doğru yürüdük. Güneş biraz alçalmıştı ama hava hâlâ çok sıcaktı. Finlay’nin bu havada nasıl tüvit takım giye-bildiğini anlamamıştım. İçinde bir de kadife yelek vardı. Onu kasaba parkına götürdüm. Çimlerle kaplı yemyeşil alanda ilerledik ve yan yana yaşlı Caspar Teale’ın heykeline yaslandık.

“Adamın hayalarını kesmişler?” dedim.

Başını salladı. Bana bakıp devam etmemi bekledi.

“Tamam,” dedim. “Sormamız gereken soru şu: Hayalarını buldunuz mu?”

Hayır anlamında başını salladı.

“Hayır. Her yeri aradık. Hem biz hem de adli tabip. Evde bulamadık. Adamın hayaları ortada yok.”

Bunu söylerken gülümsedi. Esprili mizacına geri dönmüştü.

“Tamam,” dedim. “Bilmem gereken şey buydu.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gözlerinde bunu gerçekten komik bulduğunu ele veren bir parıltı belirdi.

“Neden?” diye sordu. “Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Otopsi ne zaman?”

Hâlâ gülümsüyordu.

“Otopsinin bir faydası olmaz. Hayalarını kesmişler. Artık vücudunun bir parçası değil. Evde de bulamadık. Yani kayıp. Otopside nasıl bulacaklar?”

“Onun otopsisinde değil. Kadınınkinde. Karısını kastediyorum. Ne yediğini kontrol ettiklerinde bulacaklar.”

Finlay gülümsemeyi kesti. Sessizleşti. Yüzüme bakakaldı.

“Konuş Reacher.”

“Tamam. Buraya bu yüzden geldik, unuttun mu? Şimdi şu soruyu da yanıtla: Margrave’de bugüne kadar kaç cinayet işlenmiş?”

Biraz düşündü. Omuz silkti.

“Hiç işlenmemiş,” dedi. “En azından otuz senedir hiç cinayet vakası olmamış. Sanırım seçmen kayıt sistemi başladığından beri.”

“Ama şimdi dört günde dört cinayet işlendi. Yakında beşinci kurbanı da bulacaksınız.”

“Beşinci mi? Beşinci kurban kim?”

“Hubble,” dedim. “Ağabeyim, Sherman Stoller denen adam, Morrisonlar ve Hubble, beş kurban ediyor. Otuz senedir tek bir cinayet bile işlenmemiş ama şimdi beş kurban birden var. Tesadüf olamaz, değil mi?”

“Kesinlikle olamaz. Elbette tesadüf değil. Hepsi bağlantılı.”

“Evet. Şimdi sana birkaç bağlantıdan daha söz edeceğim,” dedim. “Ama öncelikle bir şeyi anlaman gerek. Ben sadece buradan geçiyordum. Cuma, cumartesi ve ağabeyimin parmak izleri eşleşene kadar pazar günü dahil hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Biraz daha burada kalıp bir an önce giderim diye düşünüyordum.”

“Yani?” dedi.

“Yani bana bir şeyler anlatıldı. Hubble bana Warburton’da

bazı şeyler anlattı fakat bunları önemsemedim. Onunla ilgilenmiyordum, anlatabiliyor muyum? Bana bir şeyler anlattı, bunların peşinden gitmedim ve büyük ihtimalle bir kısmını unuttum.”

“Ne gibi şeyler?”

Ona hatırladıklarımı anlattım. Hubble’ın anlatmaya başladığı biçimde. Bir olaya karıştığını, tehdit edildiğini söyledim. Bu tehdidin kelimesi kelimesine Finlay’nin o sabah gördüğü manzaradan ibaret olduğunu da ekledim.

“Bundan emin misin? Tıpatıp aynı şeyleri mi söyledi?”

“Kelimesi kelimesine. Duvara çivilenmek, hayalarının kesilmesi, karısının hayaları yemeye zorlanması ve ikisinin de boğazının kesilmesi. Kelimesi kelimesine aynı, Finlay. Dolayısıyla aynı yerde aynı zamanda aynı tehdidi savuran iki farklı kişi yoksa bu da başka bir bağlantı demektir.”

“O halde Morrison, Hubble’la aynı belaya mı bulaşmış?”

“Aynı insanlara aitler, onlar tarafından kullanılıyorlar.”

Sonra ona Hubble’ın bir araştırmacıyla görüştüğünü anlattım. Bu araştırmacının, Sherman Stoller denen adamla temas kurduğunu söyledim.

“Araştırmacı kimdi?” diye sordu Finlay. “Ve Joe’nun tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Araştırmacı Joe’ydu,” dedim. “Hubble bana uzun boylu dazlak adamın bir araştırmacı olduğunu, onu bu işten kurtarmaya çalıştığını söyledi.”

“Ağabeyin ne tür bir araştırmacıydı? Kimin için çalışıyordu?”

“Bilmiyorum. Son duyduğuma göre Hazine Bakanlığı’nda çalışıyordu.”

Finlay kendini heykelden öne itip kuzeye doğru yürümeye başladı.

“Birkaç telefon açmam gerek. Artık harekete geçme vakti geldi.”

“Ağır yürü. Daha anlatacaklarım bitmedi.”

FINLAY KALDIRIMDAYDI. Bense dükkânların önündeki alçak tentelere çarpmamak için yoldaydım. Sokaktan tek bir araba bile geçmediği için endişelenmeme gerek yoktu. Pazartesi günü öğleden sonra saat ikide kasaba terk edilmiş gibiydi.

“Hubble’ın öldüğünü nereden biliyorsun?” diye sordu Finlay.

Ona bu kanıya nereden vardığımı söyledim. Biraz düşündü. Benimle hemfikir di.

“Bir araştırmacıyla konuştuğu için mi?”

Başımı iki yana salladım. Berber dükkânının önünde durdum.

“Hayır,” dedim. “Bundan haberleri yoktu. Haberleri olsaydı onu daha önce hakarlardı. En geç perşembe günü ölmüş olurdu. Onu öldürmeye cuma günü, saat beş gibi karar verdiklerini tahmin ediyorum. Çünkü Joe’nun ayakkabısından telefon numarası çıktıktan sonra onu sorguya çektin. Polisler ya da gardiyanlarla konuşmasına izin verilmeyeceğini düşündüler. Böylece bu işi Spivey’ye bıraktılar. Ama Spivey’nin adamları işi beceremediler ve yeni bir deneme yaptılar. Karısı bana bugün evden çalışmasının istendiğini söyledi. İkinci deneme için evde kalmasını istediler. İşe yaradı sanırım.”

Finlay ağır ağır başını salladı.

“Lanet olsun,” dedi. “Burada olup bitenlerle ilgili tek bağlantımız oydu. Fırsatın varken ağzından laf almalıydın Reacher.”

“Teşekkürler Finlay. Ölü adamın Joe olduğunu bilseydim onu o kadar kötü sıkıştırırdım ki sesini buradan duyardın.”

Homurdandı. Birlikte berber dükkânının önündeki banka oturduk.

“Ona Pluribus’un ne anlama geldiğini sordum,” dedim. “Yanıt vermedi. Bu olaya kasabadan on kişinin karıştığını ve gerektiğinde dışarıdan destek veren kişiler olduğunu söyledi.

Ve pazar günü bir şey olana kadar bu olayın ortaya çıkabileceğini de söyledi. Ya da bir şekilde ifşa olana kadar.”

“Pazar günü ne olacak?” diye sordu Finlay.

“Söylemedi.”

“Üstelenmedin mi?”

“Anlattıklarıyla ilgilenmiyordum.”

“Ne tür bir olay olduğunu da mı söylemedi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“O on kişinin kimler olduğunu söyledi mi?”

“Hayır.”

“Tanrım Reacher, çok yardımcı oluyorsun doğrusu.”

“Affedersin Finlay,” dedim. “Hubble’ın sersemin teki olduğunu düşündüm. Geri dönüp her şeyi baştan yapma şansım olsaydı inan ki her şeyi farklı yapardım.”

“On kişi mi?”

“Kendisi hariç. Sherman Stoller hariç. Ama sanırım Şef Morrison’ı saymıştı.”

“Harika,” dedi Finlay. “Geriye bulmam gereken sadece dokuz kişi kalıyor.”

“İçlerinden birini bugün bulacaksın.”

EN SON ENO’NUN ORADA, çakıl taşlarıyla kaplı alandan çıkarken gördüğüm siyah kamyonet karşı kaldırımın önünde durdu. Motor kapanmadı. Kliner’in oğlu başını koluna yasladı ve sokağın karşısından beni süzdü. Finlay onu görmedi. O sırada kaldırıma bakıyordu.

“Morrison’a kafa yorman gerek,” dedim.

“Ne olmuş ona? Adam öldü, değil mi?”

“Ama nasıl öldü? Bunun sana ne anlatıyor olması gerek?”

Omuz silkti.

“Diğerlerine ders mi vermeye çalışıyorlar? Bir mesaj mı?”

“Evet, Finlay. Peki ama ne gibi bir hata yapmıştı?”

“Sanırım bir işi berbat etti.”

“Doğru, Finlay. Ona perşembe gecesı depoda olanları örtbas etmesi söylendi. O gün için görevi buydu. Gece yarısı oradaydı.”

“Öyle mi? Yalan söylemişti hani?”

“Hayır. Orada beni görmedi. Yalan söylediğı kısım buydu. Ama kendisi oradaydı. Depo alanında gördüğü kişi Joe’ydu.”

“Onu mu gördü? Bunu nereden biliyorsun?”

“Beni ilk kez cuma günü gördü, değil mi? Ofiste. Beni daha önce bir yerde görmüş ama nerede gördüğünü hatırlayamıyormuş gibi bakıyordu. Çünkü Joe’yu görmüştü. Aramızdaki benzerliğı fark etmişti. Hubble da aynı şeyi söylemişti. Ona araştırmacısını hatırlattığımı söylemişti.”

“O halde Morrison oradaydı. Ateş eden kişi o muydu?”

“Sanmıyorum. Joe oldukça zeki bir adamdı. Morrison gibi şişman gerzek bir adamın böyle bir şey yapmasına izin vermezdi. Silahlı saldırgan başka biri olmalı. Morrison’ın man-yak adam olduğunu da sanmıyorum. O kadar fiziksel çaba sarf etmiş olsaydı düşüp kalp krizi geçirirdi. Bence o üçüncü adamdı. Temizlik yapan. Fakat Joe’nun ayakkabılarını aramak aklına gelmedi. Bu yüzden Hubble karakola getirildi. Bu da birilerini kızdırdı. Hubble’ı harcamaya karar verdiler, Morrison da ceza olarak harcandı.”

“Korkunç bir ceza,” dedi Finlay.

“Aynı zamanda bir mesaj,” dedim. “O yüzden buna kafa patlat.”

“Neye kafa patlatayım? Mesaj bana değildi.”

“Peki kimeydi?”

“O tür bir mesaj kime olabilir?” dedi. “Sıradaki adama, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Şimdi neden bir sonraki polis şefinin kim olacağı konusunda endişelendiğimi anlıyor musun?”

Finlay başını yine önüne eğdi ve kaldırıma baktı.

“Tanrım. Bir sonraki şefin bu işin içinde olacağını mı düşünüyorsun?”

“Öyle olmalı,” dedim. “Yoksa neden Morrison’ı aralarına alsınlar? Muhteşem kişiliği yüzünden değil herhalde. Onu aralarına aldılar çünkü işin içinde bir polis şefinin olması gerekiyordu. Çünkü bu onlara fayda sağlayan bir durum. Yani yedek biri olmasaydı Morrison’ı harcamazlardı. Bu kişi her kimse oldukça tehlikeli biriyle karşı karşıyayız. Morrison’a verilen dersle işe başlayacak. Biri ona, Morrison’a ne yaptığımızı gördün, onun gibi beceriksizce davranırsan sana da aynısını yaparız diye fısıldayacak.”

“Peki yeni kişi kim? Yeni şef kim olacak?” diye sordu Finlay.

“Ben de sana bunu soruyordum.”

BERBER DÜKKÂNININ ÖNÜNDEKİ bankta bir süre sessizce oturduk. Güneşin çizgili tentenin kenarından aşağı doğru ilerleyişinin keyfini çıkardık.

“Sen, ben ve Roscoe,” dedim. “Şu an güvenli olan tek şey, diğer herkesin bu işin içinde olduğunu düşünmek.”

“Neden Roscoe?” diye sordu Finlay.

“Birçok neden yüzünden. Ama esas neden, beni Warburton’dan kurtarmak için çaba sarf etmiş olması. Morrison perşembe gecesi için oradaki günah keçisi olmamı istedi, değil mi? Roscoe içlerinden biri olsaydı beni orada bırakırdı. Fakat beni kurtardı. Morrison’ın yaptığının tam tersini yaptı. Morrison bu işin içindeyse Roscoe kesinlikle değil.”

Finlay bana baktı. Homurdandı.

“Sadece üçümüz mü? Temkinli bir adamsın Reacher.”

“Elbette temkinli bir adamım, Finlay. Burada insanlar öldürülüyor ve içlerinden biri ağabeyimdi.”

Kaldırımdaki banktan kalktık. Sokağın karşısında duran

Kliner'in oğlu motoru durdurdu ve kamyonetten indi. Ağır ağır bize doğru yürümeye başladı. Finlay suratını ovuşturdu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Senin yapacak işlerin var. Kenara çekip Roscoe'ya ayrıntıları anlatman gerek, tamam mı? Ona çok dikkatli olmasını söyle. Sonra Washington'a birkaç telefon açıp Joe'nun burada ne işi olduğunu öğrenmen gerek.”

“Tamam,” dedi Finlay. “Ya sen?”

Kliner'in oğlunu işaret ettim.

“Şu adamla konuşacağım. Bana bakıp duruyor.”

Kliner'in oğlu yaklaşırken iki şey oldu. Birincisi, Finlay telaşla uzaklaştı. Tek kelime etmeden kuzey yönünde yürümeye başladı. İkincisi, arkamdaki berber dükkânının stor perdesinin indiğini duydum. Etrafa bakındım. Gezegende benden ve Kliner'in oğlundan başka kimse kalmamış gibiydi.

Yakından bakıldığında ilginç bir tipti. Kesinlikle hafif sıkkın değildi. Büyük ihtimalle bir doksan sekiz boyunda, doksan kiloya yakındı ve huzursuz bir enerjisi vardı. Keskin bakışlarında aynı zamanda ürkütücü bir parıltı vardı. Gözleri bana nedense hayatım boyunca karşılaşacağım en mantıklı insan olmayacağını anlatıyordu. Yanıma geldi ve karşımda durdu. Yüzüme baktı.

“Yasak alana giriyorsun,” dedi.

“Kaldırım sana mı ait?”

“Evet, bana ait,” dedi. “Babamın vakfı her santiminin parasını ödedi. Her tuğlanın. Ama kaldırımdan söz etmiyorum. Bayan Roscoe'dan söz ediyorum. O bana ait. Onu ilk gördüğüm andan beri. Beni bekliyor. Beş senedir doğru zamanın gelmesi için bekliyor.”

Dikkatle yüzüne baktım.

“İngilizce biliyor musun?” dedim.

Gerildi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Ben mantıklı bir adamımdır,” dedim. “Bayan Roscoe benim yerime seni istediğini söylediği an ortadan kaybolurum. O zamana kadar geri bas. Anladın mı?”

Öfkeden köpürmek üzereydi. Fakat bir anda değişti. Sanki uzaktan kumandayla kontrol ediliyordu ve biri az önce bir düğmeye basıp kanalı değiştirmişti. Gevşedi, omuz silkti ve çocuksu bir ifadeyle gülümsedi.

“Tamam,” dedi. “Sorun yok o zaman?”

Elimi sıkmak için elini uzattı ve az kalsın ona kanacaktım. Son saniyede elimi azıcık geri çektim, parmaklarımı avcunun değil parmak eklemlerinin etrafına sardım. Eski bir ordu numarasıydı. Karşınızdaki elinizi sıkacakmış gibi yapar ama aslında kemiklerinizi kırmayı planlıyordur. Saçma bir maço ritüeli. Bundan kurtulmanın yolu hazır olmandır. Elinizi azıcık geriye çekip elini sıkarsınız. Fakat avcunun etli kısmını değil parmak eklemlerini. Böylece kavrama gücü nötr hale gelir. Ellerini doğru tutmayı başarırsanız kaybetmeniz imkânsızdır.

Elimi sert bir şekilde sıktı ama hiç şansı yoktu. Elim sıkıca tutarken gözlerimin içine bakacak, beni terletmeye çalışacaktı. Gelgelelim buna yaklaşamadı bile. Parmak eklemlerini sıktım, sonra biraz daha sertçe bir kez daha sıktım ve elini bırakıp arkama döndüm. Kamyonetin motor sesini duyana kadar neredeyse altmış metre uzaklaşmıştım. Kamyonet güneye doğru uzaklaştı ve gürültüsü sıcaklığın uğultusuyla yitip gitti.

KARAKOLA GERİ DÖNDÜĞÜMDE girişin hemen önünde kocaman beyaz bir Cadillac vardı. Yepyenydi ve aksesuarları eksiksizdi. Siyah renkli kabarık deri koltuklar. Suni ahşap parçalar. Charlie Hubble'ın Bentley'sinin sağlam ceviz parçaları ve eskitilmiş derisinden sonra bir Vegas genelevi gibi görünüyordu. Motor kapağından karakolun kapılarına ulaşmam beş adım sürdü.

İçerisi serindi ve herkes gümüş saçlı, uzun boylu, yaşlı bir adamın etrafına toplanmıştı. Adam eski tarz bir takım giymiş, gümüş bir tokayla tutturulmuş ip kravat takmıştı. Sersemin tekine benziyordu. Belki bir politikacıydı. Cadillac kullanan. Yetmiş beşinde olabilirdi ve kocaman gümüş topuzlu kalın bir bastona tutunarak topallaya topallaya yürüyordu. Belediye Başkanı Teale olduğunu tahmin ettim.

Roscoe arkadaki büyük ofisten çıkıyordu. Morrison'ın evindeki manzarayı gördükten sonra fena sarsılmıştı. O sırada da pek iyi görünmüyordu ama el sallayıp gülümseye çalıştı. Yanına gitmemi işaret etti. Ofise girmemi istiyordu. Belediye Başkanı Teale'a bir bakış fırlatıp ofise yöneldim.

“İyi misin?” diye sordum.

“Daha iyi günlerim olmuştu.”

“Haberleri öğrendin mi? Finlay sana anlattı mı?”

Başını salladı.

“Finlay bana her şeyi anlattı,” dedi.

Gül ağacından panellerle kaplı büyük ofise girdik. Finlay eski saatin altında, masada oturuyordu. Saat dörde çeyrek vardı. Roscoe kapıyı kapadı ve bir ona bir Finlay’ye baktım.

“Kim atandı?” diye sordum. “Yeni şef kim?”

Finlay oturduğu yerden bana baktı. Başını salladı.

“Kimse,” dedi. “Belediye Başkanı Teale polis teşkilatını kendisi yönetecek.”

Gidip kapıyı azıcık araladım. Ekip odasındaki Teale’a göz attım. Baker’ı duvara kıstırmıştı. Onu bir konuda azarlıyormuş gibiydi. Bir süre onu izledim.

“Peki ne düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Burada çalışanların geri kalanı temiz,” dedi Roscoe.

“Öyle görünüyor. Ama bu durum Teale’ın işin içinde olduğunu kanıtlıyor. Yedekleri Teale olduğuna göre buradaki adamları o olacak.”

“Sadece adamları olduğunu nereden biliyoruz? Ya büyük patron oysa?” dedi Roscoe. “Belki de esas patron odur. Bütün işi o idare ediyordur.”

“Hayır,” dedim. “Büyük patron Morrison’la bir mesaj verdi. Teale büyük patronsa neden kendine bir mesaj versin? Birine çalışıyor. Buraya müdahale etmesi için yollandı.”

“Orası kesin,” dedi Finlay. “Başladı bile. Bize Joe’nun ve Stoller’in ikinci planda olduğunu söyledi. Sadece Morrison cinayeti üstünde çalışmamız gerekiyormuş. Dışarıdan, FBI’dan yardım istemek yok. Teşkilatın onuru tehlikedeymiş. Bizi açıkça çıkmaz sokağa sürüyor. Morrison’ın hapisten yeni çıkmış biri tarafından öldürüldüğünün belli olduğunu iddia ediyor. Morrison’ın uzun zaman önce hapse attığı birinin intikam aldığını.”

“Korkunç bir çıkmaz sokak,” dedi Roscoe. “Yirmi küsur senelik dosyaları incelememiz, ülke çapındaki bütün dosyaları şartlı tahliye kararlarıyla karşılaştırmamız gerekiyor. Bu aylar sürebilir. Stevenson’ı bile bu yüzden ofis görevine aldı. Bu iş bitene kadar Stevenson ofiste çalışacak. Ben de.”

“Daha da kötüsü,” dedi Finlay. “Üstü örtülü bir uyarı bu. Dosyalarımızdaki insanlar böylesine şiddet dolu bir intikam alabilecek tipler değiller. Burada asla böyle olaylar yaşanmadı. Bunu biliyoruz. Teale da bildiğimizi biliyor. Ama blöfüne meydan okuyamayız, değil mi?”

“Onu dinlemeseniz olmaz mı?” dedim. “Sadece yapılması gerekeni yapsanız ne olur?”

Finlay sandalyesinde arkasına yaslandı. Tavana bakarak iç çekti ve başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Düşmanın burnunun dibinde çalışıyoruz. Şu an Teale’ın olanlarla ilgili bir şey bildiğimizi düşünmesi için hiçbir neden yok. Böyle kalmasını sağlamalıyız. Bir şey bilmiyormuşuz gibi davranacağız. Bu yüzden hareket imkânımız kısıtlanacak. Ama esas sorun yetki. Bir arama iznine ya da başka bir şeye ihtiyaç duyarsam onun imzasını almam gerekecek. Fakat imzasını alamayacağım, değil mi?”

Omzumu silktim.

“Arama izinlerini kullanmayı planlamıyorum,” dedim. “Washington’ı aradın mı?”

“Geri dönecekler,” dedi Finlay. “Umarım Teale telefona benden önce yanıt vermez.”

Başımı salladım.

“İhtiyaç duyduğun asıl şey çalışacak başka bir yer. Atlanta FBI’daki arkadaşına ne dersin? Bana söz ettiğin şu arkadaşına. Onun ofisini özel bir çalışma yeri olarak kullanamaz mısın?”

Finlay bunu biraz düşündü. Başını salladı.

“Fena fikir değil,” dedi. “Kayıtdışı ilerlemem gerekecek.

Teale'dan resmi bir ricada bulunmasını isteyemeyeceğime göre. Bu akşam evden onu ararım. İsmi Picard. İyi bir adamdır, onu seversin. New Orleans'tan, Fransız Bölgesi'nden. Milyon sene önce Boston'da çalışmıştı. Harika biridir. İriyarı, çok zeki ve çok serttir.”

“Ona bu işi gizli tutmamız gerektiğini söyle,” dedim. “Biz hazır olana dek ajanları buraya gelmemeli.”

“Teale ile ilgili ne yapacaksın?” diye sordu Roscoe bana. “Ağabeyini öldüren adamlar için çalışıyor.”

Yine omuz silktim.

“İşe ne kadar bulaştığına bağlı. Ateş eden o değildi.”

“Değil miydi?” dedi Roscoe. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Yeterince hızlı değil. Topallıyor, bastonuna yaslanarak yürüyor. Bir silah çekemeyecek kadar ağır. En azından Joe'yu vuramayacak kadar. Tekme atan da olamaz. Fazla yaşlı, zinde değil. Ayak işlerini yapan da değil. Ayak işlerini yapan Morrison'dı. Ama bana bulaşmaya kalkarsa başı büyük bir belaya girer. Bunlar dışında beni zerre ilgilendirmiyor.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” dedi Roscoe.

Omuz silktim. Yanıt vermedim.

“Bence pazar günü önemli,” dedi Finlay. “Pazar günü onlar için bir sorun çözülmüş olacak. Teale'ın buranın şefi olması geçici bir durum. Adam yetmiş beş yaşında. Polis olarak deneyimi yok. Pazar gününe kadar idare edebilmek için geçici bir çözüm.”

Masadaki dahili telefon çaldı. Stevenson, Roscoe'yu çağırıyordu. İncelemeleri gereken dosyalar vardı. Ona kapıyı açtım. Ama birden durdu. Aklına bir şey gelmişti.

“Spivey ne olacak?” diye sordu. “Warburton'daki olay. Ona Hubble'a bir saldırı düzenlemesi emredildi, değil mi? Emri veren kişiyi biliyor olmalı. Ona sormalısın. Bir ipucu verebilir.”

“Olabilir.” Kapıyı arkasından kapadım.

“Boşa vakit harcamış olursun,” dedi Finlay. “Spivey’nin sana bunu söyleyeceğini mi sanıyorsun?”

Ona gülümsedim.

“Biliyorsa söyleyecek,” dedim. “Mesele bu tür bir soruyu nasıl sorduğun, değil mi?”

“Kendine dikkat et Reacher. Hubble’ın bildiklerini öğrenmeye yaklaştığını gördükleri an onu harcadıkları gibi seni de harcarlar.”

Charlie ve çocukları gözümün önüne gelince ürperdim. Charlie’nin kocasının bildiklerini öğrenmeye yaklaştığını düşünebilirlerdi. Kaçınılmazdı. Çocuklarının da bir şeyler bildiğini düşünmeleri olasıydı. Temkinli biri, çocukların bir şeyler duymuş olabileceğini kesinlikle düşünürdü. Saat dörttü. Çocuklar okuldan çıkmak üzerelerdi. Dışarıda kauçuk galoşları, naylon tulumları ve lastik eldivenleri olan insanlar vardı. Keksın bıçakları vardı. Bir torba çivileri. Ve çekiçleri.

“Finlay, arkadaşın Picard’ı hemen ara,” dedim. “Onun yardımına ihtiyacımız var. Charlie Hubble’ı güvenli bir yere götürmeliyiz. Çocuklarını da. Derhal.”

Finlay ciddi bir ifadeyle başını salladı. Neler olabileceğini anlamıştı. Ne demek istediğimi biliyordu.

“Elbette. Sen Beckman Yolu’na git. Vakıt kaybetme. Orada kal. Picard’ı arayacağım. O gelene dek oradan ayrılma, olur mu?”

Telefona uzandı. Ezbere bir Atlanta numarası tuşladı.

ROSCOE MASASINA GERİ DÖNMÜŞTÜ. Belediye Başkanı Teale ona kalın bir deste dosya uzatıyordu. O tarafa gidip kenardan bir sandalye çektim. Yanına oturdum.

“İşin ne zaman biter?” diye sordum.

“Sanırım altı gibi,” dedi.

“Eve birkaç tane kelepçe getir, olur mu?”

“Çok şapşalsın, Jack Reacher.”

Teale bizi izlediği için kalkıp onu saçından öptüm. Öğleden sonra güneşine adım atıp Bentley’ye doğru yürüdüm. Güneş alçalıyordu ve hava biraz serinleşmişti. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Sonbahar yaklaştığını belli ediyordu. Arkamdan birinin seslendiğini duydum. Belediye Başkanı Teale peşimden dışarı çıkmıştı. Beni yanına çağırdı. Olduğum yerde kaldım. Onu ayağıma gelmeye zorladım. Bastonuna tutunarak topallaya topallaya, gülümseyerek yanıma geldi. Elini uzatıp kendini tanıttı. İsminin Grover Teale olduğunu söyledi. Tipik bir politikacı gibi –projektörü andıran bakışları ve gülümsemesiyle– gözlerini gözlerime dikti. Benimle konuştuğuna çok sevinmiş gibi.

“Sizi yakaladığıma sevindim,” dedi. “Komiser yardımcısı Baker bana depoda işlenen cinayetleri anlattı. Bana her şey gayet açık geliyor. Sizi tutuklayarak hata yaptık ve hepimiz ağabeyiniz için çok üzgünüz. Bir sonuca varır varmaz size hemen haber vereceğiz. Gitmeden önce teşkilatımızın özrünü kabul etme nezaketi gösterirseniz minnettar olurum. Kötü bir izlenim bırakmayı istemem. Buna bir hata gözüyle bakabilir miyiz?”

“Peki Teale,” dedim. “Ama gideceğimi de nereden çıkardınız?”

Hemen yanıt verdi. Anlık bir tereddütten fazlasını sergilemedi.

“Anladığım kadarıyla buradan sadece geçiyormuşsunuz. Margrave’de otel yoktur ve kalacak bir yer bulduğunuz aklıma gelmedi.”

“Kalıyorum,” dedim. “Misafirperver bir teklif aldım. Güney bu yönüyle meşhur, öyle değil mi? Misafirperverliğiyle.”

Dikkatle bana baktı ve ceketinin nakışlı yakasını çekiştirdi.

“Ah kesinlikle haklısınız bayım. Güney, özellikle Georgia misafirperverliğiyle bilinir. Ama bildiğiniz gibi şu an çok zor bir durumdayız. Bu şartlar altında Atlanta’da ya da Macon’da bir otelde kalmanız sizin için daha iyi olabilir. İletişim halinde

oluruz ve o hüzünlü zaman geldiğinde ağabeyinizin cenaze törenini ayarlamamız için size gerekli her yardımı yaparız. Ne yazık ki Margrave’de hepimiz epey meşgul olacağız. Canınız sıkılır. Memur Roscoe’nun da epey işi olacak. Şu an dikkatinin dağılmaması gerekiyor, sizce de öyle değil mi?”

“Dikkatini dağıtmam,” dedim sakın bir ses tonuyla. “Hayati işler yaptığını biliyorum.”

Yüzüme baktı. Boş bir ifadeyle. Göz göze sayılırdık ama aslında o kadar uzun boylu değildi. Sıska kırışik boynu gerilmişti. Ve bana böyle bakmaya devam ederse o sıska kırışik boynu kırılacaktı. Ona buz gibi bir gülümseme fırlatıp Bentley’ye gittim. Direksiyonun başına geçtim ve büyük motoru çalıştırıp pencereyi açtım.

“Sonra görüşürüz Teale,” diye seslendim uzaklaşırken.

OKULUN DAĞILMA SAATİ, kasabada gördüğüm en telaşlı zamandı. Anacaddede iki kişinin yanından geçtim ve dört kişiyi kilisenin yakınlarındaki bir mekânda gördüm. Bir tür öğleden sonra kulübü gibi bir yer olabilirdi. Belki de İncil okuyorlar veya kış için şeftali konservesi yapıyorlardı. Yola devam edip büyük arabayla Beckman Yolu’nun bakımlı bir buçuk kilometresini aştım. Hubbleların beyaz posta kutusunu ardımda bıraktım ve kıvrımlı garaj yolunda bakalit direksiyonu çevirerek ilerledim.

Charlie’yi uyarmakla ilgili sorun, ona yaşananların ne kadarını anlatmak istediğimi bilmiyor olmamdı. Ayrıntılardan kesinlikle söz etmeyecektim. Hubble’ın öldüğünü söylemek bile doğru gelmiyordu. Arafta kalmıştık. Ama bunları sonsuza dek ondan gizleyemezdim. Bir şeyler bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde uyarıma aldırış etmeyecekti.

Arabayı kapının önüne park edip zili çaldım. Çocuklar bir yerden çıkıp yanıma koşarlarken Charlie kapıyı açıp beni

içeri aldı. Oldukça yorgun ve gergin görünüyordu. Çocuklar gayet iyi gibilerdi. Annelerinin endişeli olduğunu fark etmemişlerdi. Çocukları oyun oynamaya yollamasıyla peşinden mutfığa girdim. Büyük, modern bir mutfaktı. Biraz kahve rica ettim. Konuşmak istediğini görebiliyordum fakat söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Kahve makinesinin filtresini değiştirmesini izledim.

“Bir hizmetçiniz yok mu?” diye sordum.

Başını salladı.

“İstemedim. Her şeyi kendim yapmayı seviyorum.”

“Burası epey büyük bir ev.”

“Sanırım kendimi meşgul etmeyi seviyorum,” dedi.

Sonra ikimiz de sustuk. Charlie düğmeye basınca makineden hafif bir uğultu yükseldi. Bakımlı bahçeye bakan pencerenin önündeki oturma bölmesine geçtim. Charlie gelip karşıma oturdu. Ellerini kucağında kenetledi.

“Morrisonları duydum,” dedi en sonunda. “Kocamın bu olaylarla bir ilgisi var mı?”

Ona tam olarak ne demem gerektiğini düşündüm. Bir yanıt bekliyordu. Kahve makinesi büyük sessiz mutfakta uğuldayarak çalışmaya devam ediyordu.

“Evet Charlie. Ne yazık ki var. Ama böyle olmasını istemedi. Tehdit ediliyordu.”

Charlie bu bilgiye tepki göstermedi. Kocasının tehdit edildiğini tahmin etmiş olmalıydı. Her olasılığı düşünmüş olmalıydı. Bu açıklama mantıklıydı. O yüzden şaşırılmış ya da öfkelenmiş görünmüyordu. Başını sallamakla yetindi. Ardından gevşedi. Başka birinden bunu duymak onu rahatlatmış gibiydi. Her şey açığa çıkmıştı. Söylenmişti. Artık bununla başa çıkabilirdi.

“Ne yazık ki kulağa mantıklı geliyor,” dedi.

Kahve koymak için kalktı. Bu arada konuşmaya devam etti.

“Davranışlarını ancak bu şekilde açıklayabilirim. Tehlike-
de mi?”

“Charlie, ne yazık ki nerede olduğunu bilmiyorum,” dedim.
Bana bir fincan kahve uzattı. Mutfak tezgâhının önüne
oturdu.

“Tehlikede mi?” diye sordu yine.

Yanıt veremedim. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Yerinden
kalkıp tekrar karşıma oturdu. Sarışın ve güzel bir kadındı.
Kusursuz dişler, sağlam kemikler, ince atletik bir yapı. Aynı
zamanda oldukça enerjikti. Onun köle çiftliği sahibi tarzını
yansıtan biri olduğunu düşünmüştüm. Güneyli güzeli dedik-
leri türde bir kadın olduğunu. Kendi kendime, ondan yüz elli
sene önce bir köle sahibi olurdu demiştim. Fikrim değişmeye
başlamıştı. Dayanıklı bir kadındı. Elbette varlıklı olmak ve
çalışmamak hoşuna gidiyordu. Güzellik salonları, kız arka-
daşlarıyla Atlanta’da öğle yemekleri. Bentley ve kredi kartla-
rı. Benim bir senede kazandığımdan daha fazlasına mal olmuş
kocaman bir mutfak. Gelgelelim ellerini kirletmekten ve sa-
vaşmaktan çekinmeyecek bir kadındı. Yüz elli sene önce ba-
tıya giden trenlerden birinde olabilecek türde. Yeterince ruha
sahipti. Masanın karşısından dikkatle bana baktı.

“Bu sabah paniğe kapıldım,” dedi. “Oysa asla paniğe ka-
pılmam. Sizde kötü bir izlenim bırakmış olmalıyım. Siz gittik-
ten sonra sakinleştim ve biraz düşündüm. Az önce yaptığınız
açıklamayla aynı sonuca vardım. Hub bir işe bulaşmıştı ve
bundan kurtulamıyordu. Ne yapacağım diye düşündüm. Pa-
niğe kapılmayı kesip düşünmeye başlamam gerektiğine karar
verdim. Cuma gününden beri dağılmış haldeyim ve bundan
utanç duyuyorum. Ben asla böyle davranmam. O yüzden bir
şey yaptım. Umarım beni affedersiniz.”

“Devam edin,” dedim.

“Dwight Stevenson’ı aradım. Askeri bir polis memuru olarak sicilinizin Pentagon’dan faks yoluyla iletildiğini söylemişti bana. Belgeyi bulup bana okumasını istedim. Kusursuz bir siciliniz var.”

Gülümsedi. Sandalyesini biraz öne çekti.

“O yüzden bu iş için sizi tutmak istiyorum,” dedi. “Kocamın sorununu çözmeniz için sizi özel olarak tutmak istiyorum. Bunu yapmanız mümkün mü?”

“Hayır. Bunu yapamam Charlie.”

“Yapamaz mısınız, yapmaz mısınız?”

“Bir çıkar çatışması olur,” dedim. “Dolayısıyla bu işi yapmam.”

“Bir çıkar çatışması mı? Hangi açıdan?”

Uzunca bir süre yanıt vermedim. Olanları nasıl açıklayacağımı düşündüm.

“Kocanız endişeliydi,” dedim. “Bir araştırmacı, devlet için çalışmış birini buldu. Birlikte bu durumu düzeltmeye çalışıyorlardı. Ama adam öldürüldü. Ne yazık ki o adam benim için kocanızdan daha önemli.”

Dediklerimi dikkatle dinleyerek başını salladı.

“Ama neden? Siz devlet için çalışmıyorsunuz.”

“O adam ağabeyimdi. Çılgınca bir tesadüf olduğunu biliyorum ama durum bundan ibaret.”

Sessizleşti. Çıkar çatışmasının ne olduğunu anladı.

“Çok üzüldüm,” dedi. “Ama kocamın ağabeyinize ihanet ettiğini kastetmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. Yapacağı son şey bu olurdu. Ağabeyimin onu bu işten kurtaracağını umut ediyordu. Sadece bir şeyler ters gitti.”

“Size bir soru sorabilir miyim? Neden kocamdan geçmiş zamanda söz ediyorsunuz?”

Yüzüne baktım.

“Çünkü öldü. Çok üzgünüm.”

Charlie tepki vermedi. Yüzünün rengi çekildi ve parmak

eklemleri bembeyaz kesilene dek yumruklarını sıktı. Ama dağılmadı.

“Öldüğünü sanmıyorum,” diye fısıldadı. “Bunu anlardım. Hissederdim. Bir yerde gizleniyor olmalı. Onu bulmanızı istiyorum. Size istediğiniz ücreti öderim.”

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

“Lütfen,” dedi.

“Bunu yapmayacağım Charlie. Bu iş için paranızı alamam. Sizden faydalanmış olurum. Çünkü öldüğünü biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm ama doğruyu söylüyorum.”

Mutfığa derin bir sessizlik çöktü. Masada öylece oturup benim için yaptığı kahveyi yudumladım.

“Size para ödemezsem yapar mısınız?” dedi. “Ağabeyinize neler olduğunu araştırırken belki onu da ararsınız.”

Bunu biraz düşündüm. Buna nasıl hayır diyeceğimi bilemedim.

“Peki,” dedim. “Bunu yapacağım Charlie. Ama dediğim gibi mucize beklemeyin. Berbat bir olayla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum.”

“Onun hayatta olduğunu düşünüyorum. Ölmüş olsaydı bunu bilirdim.”

Hubble’ın cesedi bulunduğunda ne olacak diye endişelenmeye başladım. Charlie kontrolden çıkmış bir kamyonetin bir duvara toslaması gibi gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

“Masraflarınız için paraya ihtiyacınız olacak,” dedi.

Parayı almam gerektiğinden emin değildim ama bana kalın bir zarf uzattı.

“Bu kadar yeter mi?”

Zarfa baktım. İçinde yüz dolarlardan oluşan kalın bir deste vardı. Başımı salladım. Yeterliydi.

“Araba sizde kalsın,” dedi. “İhtiyaç duyduğunuz müddetçe kullanın.”

Yine başımı salladım. Başka ne demem gerektiğini düşündüm ve kendimi şimdiki zamanda konuşmaya zorladım.

“Kocanız nerede çalışıyor?”

“Sunrise International,” dedi. “Bir banka.”

Bana bir Atlanta adresi söyledi.

“Tamam Charlie,” dedim. “Şimdi başka bir şey sormam gerek. Çok önemli. Kocanız hiç Pluribus sözcüğünü kullandı mı?”

Biraz düşünüp omuz silkti.

“Pluribus mu? Politik bir şey değil mi? Başkanın konuşma yaparken çıktığı podyum gibi? Hub’ın böyle bir şeyden söz ettiğini hiç duymadım. Kendisi bankacılık eğitimi almıştı.”

“Bu sözcüğü kullandığını hiç duymadınız mı?” diye sordum yine. “Telefonda, uykusunda?”

“Asla.”

“Peki önümüzdeki pazar günü ne var? Bu tarihten hiç söz etti mi? Neler olacağını söyledi mi?”

“Önümüzdeki pazar mı? Söz ettiğini sanmıyorum. Neden? O gün ne olacak?”

“Bilmiyorum. Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum.”

Charlie uzunca bir süre düşündü fakat başını sallayıp omuz silkti. Önümüzdeki pazar gününün onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi ellerini iki yana açtı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil. Şimdi bir şey yapmanız gerekiyor.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Buradan gitmelisiniz.”

Parmak eklemleri hâlâ bembeyazdı ama kontrolü elden bırakmıyordu.

“Kaçıp gizlenmem mi gerek? Nereye gideceğim?”

“Bir FBI ajanı gelip sizi alacak.”

Panik içinde bana baktı.

“FBI mı?” Yüzü daha da soldu. “Bu iş çok ciddi, değil mi?”

“Çok ciddi,” dedim. “Hemen gitmek için hazırlanmanız gerek.”

“Tamam,” dedi alçak sesle. “Olanlara inanamıyorum.”

MUTFAKTAN ÇIKIP önceki gün buzlu çay içtiğimiz bahçe odasına gittim. Fransız kapılardan dışarı adımımı atıp evin etrafında ağır ağır bir daire çizdim. Garaj yolunun ilerisine doğru yürüdüm, yeşilliklerin arasından geçip Beckman Yolu’na baktım. Yolun başındaki beyaz posta kutusuna yaslandım. Etraf sessizdi. Ayaklarımın altında ezilen kuru yaprakların hışırtısından başka hiçbir şey duymuyordum.

Derken kasabanın dışından, batı yönünden hızla bir arabanın yaklaştığını duydum. Tepeye çıkmadan önce biraz yavaşladı, hızı düşerken otomatik vitesin sesini duydum. Araç tepede belirip görüş alanıma girdi. Sade, kahverengi bir Buick’ti ve içinde iki adam vardı. Kısa boylu, esmer, Latin, renkli gömlek giymiş tipler. Yavaşça yolun soluna yanaştılar ve Hubble’ın posta kutusunu aradılar. Posta kutusuna yaslanmış onları izliyordum. Göz göze geldik. Araba yine hızlandı ve aniden yönünü değiştirdi. Boş şeftali tarlalarının arasından uzaklaştı. Yola çıkıp arkasından baktım. Margrave’in kusursuz asfalt yolundan tozlu kasaba yoluna çıkarken ardında bir toz bulutu oluştuğunu gördüm. Hemen eve koştum. Charlie’nin elini çabuk tutmasını istiyordum.

Charlie içerideydi, tatile çıkacak bir çocuk gibi telaşla kendi kendine konuşuyordu. Yüksek sesle listeler yapıyordu. Hissettiği paniği dindirebilmesi için bir tür yöntemdi bu. Cuma günü bir bankacıyla evli, varlıklı, çalışmayan bir kadındı. Pazartesi günüyse bir yabancı ona bankacının öldüğünü, elini çabuk tutup kaçmasını söylüyordu.

“Cep telefonunu da alın,” diye seslendim.

Yanıt vermedi. Sadece endişe yüklü sesler duydum. Ayak sesleri ve açılıp kapanan dolap kapakları. Neredeyse bir saat kadar mutfakta oturup kahve içtim. Sonra bir korna sesiyle garaj yolunda ilerleyen ayak seslerini işittim. Biri sert bir şekilde kapıyı çaldı. Elimi cebime soktum ve Morrison'ın çakısının abanoz sapını kavradım.

Kapıyı açtığımda Bentley'nin yanında mavi renkte hoş bir sedan ve basamakların önünde duran dev gibi siyahi bir adam gördüm. Benim kadar uzundu, belki daha da uzundu ama benden en az kırk kilo daha ağırdı. Onun yanında tüy sıklet sayılırdım.

Bir atlet gibi zarif bir tavırla öne çıktı.

“Reacher?” dedi. “Memnun oldum. Ben Picard, FBI'dan.”

Elimi sıktı. Gerçekten iri bir adamdı. Benim tarafımda olduğuna sevindiğim, ne yaptığını bilen bir hali vardı. Anlaşacağım türde birine benziyordu. Zor bir durumda faydası dokunabilecek türde. Birden içime yoğun bir cesaret hissi yayıldı. Charlie'nin evine girebilmesi için kenara çekildim.

“Tamam,” dedi Picard. “Finlay'den ayrıntıları öğrendim. Ağabeyin için çok üzgünüm dostum. Gerçekten çok üzüldüm. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Onu mutfağa götürdüm. İçeri girdi ve aramızdaki mesafeyi birkaç adımda aştı. Etrafına bakındı, kendine yeni demlenmiş bir fincan kahve aldı. Sonra yanımda durdu ve elini omzuma koydu. Biri bana bir çuval çimentoyla vurmuş gibi hissettim.

“Temel kural,” dedi. “Bu olay kayıtdışı olacak, değil mi?”

Başımı salladım. Sesi, iri vücuduna uygundu. Gürlemeyi andıran kalın bir tondaydı. Kahverengi bir ayı konuşmayı öğrenebilse öyle konuşurdu. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemedim. En zinde olduğu dönem onlarca sene süren o formda adamlardandı. Başını sallayıp geri çekildi. İri vücudunu tezgâha yasladı.

“Bu benim için ciddi bir sorun,” dedi. “Büro yerel yetki alanından sorumlu bir yetkili aramadan harekete geçemez. Buradaki yetkili Teale, değil mi? Finlay’nin anlattıklarına bakılacak olursa Teale o telefonu açmaz diye düşünüyorum. Dolayısıyla başım derde girebilir. Ama Finlay için kuralları esnetebilirim. Birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Yine de şunu unutma: Yapacaklarımız resmi olmayacak, anlaştık mı?”

Yine başımı salladım. Bana uyardı. Hem de çok. Resmi olmayan bir destek gayet uygundu. Prosedürlere bulaşmadan bu işi halledebilirdik. Pazardan önce tam beş günüm vardı. Fakat Hubble sırra kadem bastığı için bu bana çok daha kısa bir süreymiş gibi geliyordu. Prosedürlerle vakit kaybedilemeyecek kadar kısa bir süre.

“Onları nereye götüreceksiniz?” diye sordum.

“Atlanta’daki güvenli eve. Senelerdir büronun yeri. Orada güvende olurlar ama evin tam olarak nerede olduğunu söylemeyeceğim ve daha sonra Bayan Hubble’ı söylemesi için sıkıştırmayacağından emin olmam gerek. Bu olayda arkamı kollamalıyım. Güvenli bir evin yerini ifşa edersen başım belaya girer.”

“Tamam Picard. Sana sorun çıkarmam. Teşekkür ederim.”

Çok zor bir durumdaymış gibi ciddiyetle başını salladı. Derken Charlie ve çocuklar içeri daldılar. Telaşla hazırlanmış çantaları ellerindeydi. Picard kendini tanıttı. Charlie’nin kızının iriyarı adamdan korktuğunu fark ettim. Ağabeyinin gözleri de FBI’nın özel ajanı Picard’a bakarken kocaman açıldı. Sonra beşimiz çantaları dışarı taşıyıp mavi sedanın bagajına yerleştirdik. Picard’la ve Charlie’yle tokalaştım. Hep birlikte arabaya bindiler. Picard onları oradan götürdü. Arkalarından el salladım.

HAPİSHANE OTOBÜSÜNÜN ŞOFÖRÜNDEN çok daha hızlı bir şekilde Warburton'a gittim. Elli dakikaya kalmadan oradaydım. İnanılmaz bir manzara vardı. Batı yönünden fırtına yaklaşıyordu ve bulutların arasından alçalmış öğleden sonra güneşinin ışınları etrafı aydınlatıyordu. Parıldayan sivri kuleler turuncu ışınları yansıtıyordu. Yavaşlayıp hapishanenin girişine yöneldim. İlk araç kafesinin önünde durdum. Oraya girmeyecektim. Yaşadığım deneyim bana yetmişti. Spivey'nin benimle konuşmak için dışarı çıkması gerekecekti. Bentley'den inip nöbetçiye doğru yürüdüm. Dostane tavırlı bir adamdı.

“Spivey görev başında mı?” diye sordum.

“Onunla mı görüşmek istiyorsun?”

“Ona Bay Reacher'ın burada olduğunu söyle.”

Adam sert plastik tentenin altına girip içeriği aradı. Tekrar dışarı çıkıp bana seslendi.

“Bay Reacher diye birini tanımıyormuş.”

“Ona beni Şef Morrison'ın yolladığını söyle,” dedim.
“Margrave'den.”

Adam tekrar tentenin altına girip içeriği aradı. Bir dakika kadar sonra tekrar dışarı çıktı.

“Tamam, geç. Spivey seninle resepsiyon alanında buluşacak.”

“Ona dışarı çıkmasını söyle. Buraya gelsin.”

Uzaklaştım ve asfalt yolun kenarında durdum. Sinirlerim fena gerilmişti. Spivey’nin dışarı çıkacağından emindim. Beş dakikaya kadar görecektim. Bekledim. Batı yönünden yaklaşan yağmurun kokusunu hissettim. Bir saat içinde tam üstümüzden geçecekti.

Spivey dışarı çıktı. Araç kafesinin açıldığını duydum. Dönüp baktığımda kirli bir Ford’un dışarı çıktığını gördüm. Bentley’nin yanında durdu. Spivey araçtan indi. Yanıma geldi. İriyarı adam ter içinde kalmıştı, yüzü ve elleri kızarmıştı. Üniforması lekeliydi.

“Beni hatırladın mı?” dedim.

Bir yılaninkini andıran küçük gözlerini kırptırdı. Dışarıdaydı ve korkuyordu.

“Sen Reacher’sın. Yani?”

“Evet. Ben Reacher’ım. Cuma günü tanışmıştık. O gün neler oldu?”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. İşimi kolaylaştırmayacaktı. Ama elini çoktan göstermişti. Benimle konuşmak için dışarı çıkmıştı. Oyunu çoktan kaybetmişti. Fakat yanıt vermedi.

“Cuma günü neler oldu?” dedim yine.

“Morrison öldü,” dedi. Omzunu silkip ince dudaklarını birbirine bastırdı. Başka bir şey demeye niyeti yoktu.

Sakince sola geçtim. Bir adım kadar sola kaydım ve iriyarı Spivey’nin nöbetçiyle aramda kalmasını sağladım. Böylece nöbetçi beni göremeyecekti. Morrison’ın çakısı elimde belirdi. Çakıyı bir an için göz seviyesine kaldırdım. Abanoz kısmındaki yaldızlı ismi okumasına yetecek kadar. Ardından bıçak klik sesi çıkararak dışarı fırladı. Spivey küçük gözlerini çakıya dikti.

“Bunu Morrison’ın üstünde kullanmış mıyımdır?” dedim.

Çakıya bakıyordu. Bıçak kısmı yaklaşan fırtınada mavi bir parıltı saçıyordu.

“Sen değildin,” dedi. “Ama belki de iyi bir nedenin vardı.”

Gülümsedim. Morrison’ı benim öldürmediğimi biliyordu. Dolayısıyla katilin kim olduğunu biliyordu. Morrison’ın patronlarının kim olduğunu da. Bu kadar basitti. İki sözcükle bana bir yere varmak üzere olduğumu anlatmıştı. Çakıyı iri kırmızı yüzüne biraz daha yaklaştırdım.

“Çakıyı senin üstünde kullanmamı ister misin?” dedim.

Çaresizlik içinde etrafına bakındı. Kapıdaki nöbetçinin otuz metre kadar uzakta olduğunu gördü.

“Sana yardım edemez,” dedim. “O şişko suratından nefret ediyor. Sadece bir nöbetçi. Birilerine yalakalık yaptın ve bu pozisyona geçtin. Alev almış olsan bile üstüne işemez. Neden işesin ki?”

“Ne istiyorsun?” dedi.

“Cuma günü,” dedim. “Neler oldu?”

“Sana söylersen ne olacak?”

Omzumu silktim.

“Bana ne anlatacağına bağlı. Doğruyu söylersen içeri girmene izin veririm. Doğruyu söylemek istiyor musun?”

Yanıt vermedi. Yolun kenarında duruyorduk. Bir sinir harbi yaşıyorduk. Spivey fena gerilmişti. Oyunu kaybediyordu. Küçük gözleri etrafı tarıyordu. Ama sonra her defasında çakıya kayıyordu.

“Tamam, anlatacağım,” dedi. “Ara sıra Morrison’a yardım ediyordum. Cuma günü beni aradı. İki adam yollayacağını söyledi. Senin ya da diğer adamın ismini daha önce duymamıştım. Hubble’ın öldürülmesini sağlamam gerekiyordu. O kadar. Sana bir şey olmayacaktı, yemin ederim.”

“Ne ters gitti?” diye sordum.

“Adamlarım işi beceremediler. O kadar, yemin ederim. Hedef diğer adamdı. Sana bir şey olmaması gerekiyordu. Buradan çıktın, değil mi? Sana bir şey olmadı, değil mi? Neden bana zorluk çıkarıyorsun?”

Çakıyı hızla kaldırıp çenesinde hafif bir sıyrık açtım. Şok içinde donakaldı. Bir saniye sonra sıyrığın üstünde koyu renkli iri bir damla kan belirdi.

“Nedeni neydi?” diye sordum.

“Asla bir neden yoktur,” dedi. “Ben sadece bana söyleneni yaparım.”

“Sana söyleneni mi yaparsın?”

“Bana söyleneni yaparım,” dedi yine. “Neden falan duymak istemem.”

“Demek sadece sana söyleneni yaparsın?”

“Morrison,” dedi. “Ne yapacağımı bana o söyledi.”

“Ona ne yapacağını kim söyledi?”

Çakıyı yanağına yaklaştırdım. Korkudan çığlığı basmak üzereydi. Küçük gözlerine baktım. Yanıtı biliyordu. Bunu gözlerinin içinde görebiliyordum. Morrison’a emir veren kişinin kim olduğunu biliyordu.

“Ona emri kim verdi?” diye sordum yine.

“Bilmiyorum. Yemin ederim, annemin mezarı üstüne yemin ederim.”

Uzunca bir süre yüzüne baktım. Başımı iki yana salladım.

“Hayır, Spivey. Biliyorsun ve bana söyleyeceksin.”

Bu kez Spivey başını salladı. İri kırmızı yüzü hızlı hızlı iki yana sallandı. Kan sarkık gıdısına süzüldü.

“Söylersem beni öldürürler,” dedi.

Çakıyı karnına indirdim. Yağ lekeli gömleğini kestim.

“Söylemezsen seni ben öldüreceğim.”

Spivey gibi adamlar kısa vadeli düşünürlerdi. Bana neler olduğunu anlatırsa ertesi gün ölürdü. Anlatmazsa o gün ölürdü.

Öyle düşünüyordu. Kısa vadeli. Böylece bana anlatmaya karar verdi. Boğazı konuşamayacağı kadar kurumuş gibi yutkunmaya başladı. Gözlerinin içine baktım. Sesi çıkmadı. Bir filmde, çölde bir kum tepeceğine sürünüp su istemeye çalışan bir adama benziyordu. Ama bana anlatacaktı.

Sonra birden fikir değiştirdi. Arkasında, doğu yönünde bir toz bulutu fark ettim. Bir dizel motorun hafif uğultusunu duydum. Yaklaşmakta olan hapishane otobüsünün silüetini gördüm. Spivey hızla başını çevirip yaklaşan kurtuluşuna baktı. Kapıdaki nöbetçi otobüsü karşılamak için dışarı çıkınca, gözlerinde meşum bir zafer parıltısı belirdi. Otobüs giderek yaklaşıyordu.

“Kimdi Spivey?” dedim. “Ya şimdi söylersin ya da senin için geri gelirim.”

Fakat geri geri gitti, arkasına döndüğü gibi kirli Ford’a koştu. Otobüs kükrer gibi yaklaştığında toz bulutu içinde kaldım. Çakıyı kapatıp cebime koydum. Bentley’ye bindiğim gibi oradan uzaklaştım.

YAKLAŞAN FIRTINA beni doğuya kadar kovaladı. Peşimde bir fırtınadan fazlası varmış gibi hissediyordum. Usanmıştım. Bu sabah her şeyi öğrenmeye çok yaklaştım. Ama şimdi hiçbir şey bilmiyordum. Durum bir anda tatsız bir hal almıştı.

Destegim, olanaklarım, yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Roscoe’ya veya Finlay’ye bel bağlayamazdım. Planlarımı kabul etmelerini bekleyemezdim. Karakolda kendi sorunlarıyla boğuşuyorlardı. Finlay ne demişti? Düşmanın burnunun dibinde çalışmak mı? Picard’dan çok şey umamazdım. Zaten tehlikeli bir durumda kalmıştı. Kendimden başka kimseye güvenemezdim.

Öte yandan endişelenmemi gerektiren yasalar, çekinceler, dikkatimi dağıtan şeyler yoktu. Yasal haklarımı, muhtemel

sebepleri, ihlalleri düşünmek zorunda değildim. Mantıklı şüpheleri ya da kanıt kurallarını. Bu adamlar için daha yüksek bir merciye başvurmam da gerekmiyordu. Adil miydi? Kesinlikle. Bunlar kötü insanlardı. Uzun zaman önce çizgiyi aşmışlardı. Zalimlerdi. Finlay ne demişti? Olabileceği kadar kötüler. Dahası Joe Reacher'ı öldürmüşlerdi.

Bentley'yi doğruca Roscoe'nun evine uzanan tepeye sürdüm. Evinin önüne park ettim. Evde değildi. Chevrolet de yoktu. Bentley'nin panelindeki büyük krom saat altıya on kelayı gösteriyordu. On dakika bekleyecektim. Arabadan inip arka koltuğa geçtim. Büyük eski arabanın deri koltuğuna uzandım.

Bu akşam Margrave'den uzaklaşmak istiyordum. Georgia'dan tamamen çıkmak. Sürücü koltuğunun arkasındaki cepte bir harita buldum. Haritayı inceleyince bir ya da bir buçuk saat kadar batıya doğru gidip Warburton'ı geçerseniz Alabama eyaleti sınırına ulaşabileceğimizi fark ettim. Yapmak istediğim şey buydu. Roscoe'yla batıya, Alabama'ya gitmek ve karşımıza çıkan ilk canlı müzik barına girmek. Dertlerimi ertesi güne kadar aklımdan çıkarmak. Ucuz yemekler yemek, soğuk bira içmek ve leş müzikler dinlemek. Roscoe'yla. Tüm bunlar benim için müthiş bir gece demekti. Arkama yaslanıp onu beklemeye devam ettim. Hava kararıyordu. Hafif bir serinlik hissettim. Saat altı gibi Bentley'nin tepesine iri yağmur damlaları inmeye başladı. Sert bir gece fırtınası olacağı belliydi ama fırtına bu tarafa geçmedi. Sadece gökyüzü yağmuru boşaltmaya çalışıyormuş fakat bunu beceremiyormuş gibi iri damlalar serpiştirmeyi sürdürdü. Hava tamamen karardı ve ağır araba ıslak rüzgârda hafifçe sallandı.

ROSCOE GEÇ KALMIŞTI. Chevy'sinin tepeden indiğini görene kadar fırtına yirmi dakikadır başladı başlayacak haldeydi. Farlar sırayla iki yönü aydınlattı. Garaj yoluna girdiğindeyse

üzerime vurdu. Işık garaj kapısına çarptı ve Roscoe motoru durdurduğunda söndü. Bentley'den inip yanına gittim. Birbiri-mize sarılıp öpüştük. Sonra içeri girdik.

“İyi misin?”

“İyiyim sanırım,” dedi. “Fena bir gündü.”

Başımı salladım. Gerçekten öyleydi.

“Üzgün müsün?” diye sordum.

Işıkları açmaya koyuldu. Perdeleri çekti.

“Bu sabah hayatımda gördüğüm en korkunç manzarayla karşılaştım. En kötüsüydü. Fakat sana kimseye söyleyemeyeceğim bir şey söyleyeceğim. Üzülmedim. Morrison'a üzülmedim. Onun gibi bir adam için üzülemezsin. Ama karısına üzüldüm. Morrison gibi bir adamla yaşamış olmak yeterince kötü zaten, değil mi?”

“Peki ya sonra olanlar? Teale?” diye sordum.

“Şaşırmadım. O ailenin tamamı iki yüz senedir aşağılık insanlarla dolu. Hepsini tanıyorum. Onun ailesi ve benimki eskiden tanışır. Neden Teale farklı olsun ki? Yine de Tanrım, teşkilattaki diğer herkesin temiz olması içimi rahatlatmış. İçlerinden birinin de bu işin içinde olduğunu görmekten korkuyordum. Bununla başa çıkabilir miydim bilmiyorum.”

Mutfağa girdi, ben de peşinden gittim. Sessizleşti. Yıkılmadı ama mutlu değildi. Buzdolabının kapağını açtı. Bu tek bir anlama geliyordu: Dolapta bir şey yok. Yorgun bir ifadeyle bana gülümsedi.

“Beni yemeğe götürür müsün?” diye sordu.

“Elbette,” dedim. “Ama burada değil. Alabama'da.”

Ona ne yapmak istediğimi anlattım. Planım hoşuna gitti. Keyfi yerine geldi ve önce duş almak istedi. Ben de duş alsam iyi olur diye düşünüp peşinden gittim. Fakat Roscoe üniforma gömleğinin düğmelerini açmaya başladığı an önceliğim değiştiği için biraz geciktik. Bir Alabama barının cazibesi anında

söndü. Duş da bekleyebilirdi. Üniformasının altına siyah iç çamaşırları giymişti. İkisi de minicikti. Kendimizi çılgın bir halde yatak odasında yerde bulduk. Gök gürültülü sağanak nihayet başlamıştı. Yağmur sert bir şekilde evin üstüne iniyordu. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu.

Nihayet duşa girmeyi başardık. Zaten o noktada girmemiz de gerekiyordu. Sonra, Roscoe giyinirken yatağa uzandım. Üstüne açık mavi bir kot pantolon ve ipek bir bluz giydi. Işıkları söndürdük, kapıyı kilitledik ve Bentley'ye atlatıp yola çıktık. Saat yedi buçuktu ve fırtına Atlantik'e varmadan doğuya, Charleston'a kayıyordu. Ertesi gün Bermuda'ya ulaşabilirdi. Batı yönünü kaplamış pembe ufka doğru ilerlemeye başladık. Warburton'a giden yolu buldum. Uçsuz bucaksız karanlık tarlaların arasındaki çiftlik yollarını ve soluk sarı ışıklar altında parlayan hapishaneyi ardımızda bıraktık.

Warburton'dan yarım saat sonra durduk ve eski arabanın devasa tankını doldurduk. Bir tütün bölgesini geçip Franklin'deki eski bir nehir köprüsünden Chattahoochee'nin karşı tarafına ulaştık. Sonra hızla eyalet sınırına gittik. Saat dokuzdan önce Alabama'daydık. Şansımızı deneyip ilk bara girmeye karar verdik.

Yaklaşık bir buçuk kilometre ileride yol kenarında eski bir bar gördük. Otoparka park edip araçtan indik. Fena görünmüyordu. Katran kaplı tahtalardan inşa edilmiş yeterince büyük, geniş ve alçak bir mekândı. Neon ışıklarla ıslıl ısıldı, otoparkta bir sürü araba vardı ve müzik sesini duyabiliyordum. Kapıdaki tabelada *Pond, her gece dokuz buçukta canlı müzik*, diyordu. Roscoe'yla el ele tutuşup içeri girdik.

Barın gürültüsü, müzik kutusundan yükselen şarkı ve keskin bir bira kokusuyla kaplı hava âdeta yüzümüze çarptı. İnsanların arasından geçip arka tarafa gittiğimizde orada bir dans pistinin çevrelediği halka biçiminde geniş oturma

bölmeleri gördük. Pistin ardında bir sahne vardı ama aslında alçak bir beton platformdan ibaretti. Muhtemelen bir zamanlar yükleme alanı olarak kullanılmıştı. Tavan alçaktı ve ortam loştu. Boş bir bölme bulup oturduk. Garsonu beklerken sahne almak üzere hazırlanan müzik grubunu izledik. Garson kadınlar kısa forvet basketbol oyuncularını gibi etrafta koşturuyorlardı. İçlerinden biri masamıza geldiğinde bira, çizburger, patates kızartması ve soğan halkası sipariş ettik. Kadın kısa sürede siparişlerimizi bir tepside masaya getirdi. Yemeklerimizi yiyip biralarımızı içtik ve biraz daha sipariş ettik.

“Joe’yla ilgili ne yapacaksın?” diye sordu Roscoe.

Başladığı işi bitirecektim. Bu iş her ne ise. Ne pahasına olursa olsun. O sabah Roscoe’nun ılık yatağında buna karar vermiştim. Ama o bir polis memuruydu. Her türlü yasaya uya-
cağına dair yemin etmişti. Bunlar bana ayak bağı olabilecek yasalardı. Ne diyeceğimi bilemedim. Roscoe da bir şey deme-
mi beklemedi zaten.

“Bence onu öldüren kişinin kim olduğunu öğrenmelisin.”

“Peki ya sonra?” dedim.

Fakat devam edemedik. Müzik grubu programına başladı. Daha fazla konuşamadık. Roscoe özür dilermiş gibi gülümseyip başını salladı. Müziğin sesi çok yüksekti. Omuz silkti, masanın karşısından sonra konuşuruz anlamına gelen bir hareket yaptı ve sahneye döndük. Keşke soruma ne yanıt vereceğini duyabilseydim diye düşündüm.

BARIN İSMİ POND’DU, müzik grubunun ismiyse Pond Life’tı. Programa oldukça iyi başladılar. Klasik bir üçlüydü. Gitar, bas, davul. Harika Stevie Ray Vaughan şarkıları çalıyorlardı. Stevie Ray, Chicago yakınlarında bir helikopter kazasında öldüğü için güney eyaletlerinde yaşayan kırk yaş altı beyaz adamları sayıp üçe böldüğünüzde Stevie Ray Vaughan

şarkıları çalan müzik gruplarının sayısını elde edebilirdiniz. Herkes aynı şeyi yapıyordu. Belirli özelliklere sahip olmanız gerekmiyordu. Neye benzediğiniz, ne tür ekipmanınız olduğu da önemli değildi. Yapmanız gereken tek şey, başınızı önünüze eğip çalmaktı. En iyileri, Stevie Ray'ın tipik rock tarzından Teksas Blues tarzına yaptığı ani geçişlerini başarıyla taklit edebiliyorlardı.

Bu grup da oldukça iyiydi. Pond Life. İsimlerinin hakkını veriyorlardı. Basçı ve davulcu iriyarı, biraz kılıksız, kıllı, şişman ve pasaklı adamlardı. Gitarist ise merhum Stevie Ray'ı andıran daha ufak tefek esmer bir tipti. Gülümsediğinde Stevie Ray gibi aralık dişlerini sergiliyordu. Başarılıydı da. Siyah bir Les Paul gitarı ve kocaman bir Marshall amfisi vardı. O hoş eski tarzı iyi yakalamıştı. Gevşek, ağır teller ve geniş manyetikler eski Marshall tüplerine aşırı yüklenerek başka türlü elde edemeyeceğiniz o muhteşem pes boğuk çığlığı veriyordu.

Güzel zaman geçiriyorduk. Bir sürü bira içtik ve bölmede birbirimize yakın oturduk. Sonra bir süre dans ettik. Dayanamamıştık. Grup hiç durmadan programa devam etti. İçerisi iyice ısındı ve kalabalıklaştı. Müziği sesi ve temposu giderek arttı. Garson kadınlar uzun boyunlu şişelerle oradan oraya koşturdular.

Roscoe muhteşem görünüyordu. İpek bluzu nemlenmişti. Altında bir şey yoktu. Terden nemlenen bluzu tenine yapıştığı için bunu görebiliyordum. Cennetteydim. Göz kamaştırıcı bir kadınla ve iyi bir müzik grubuyla sıradan eski bir bardaydım. Joe konusunu ertesi güne kadar askıya almıştım. Margrave milyonlarca kilometre ötedeydi. Sorun yoktu. Gecenin sona ermesini istemiyordum.

Grup geç saatlere kadar peş peşe şarkı çalmaya devam etti. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Çok içmiştik ve çakırkeyftik. Arabayla geri dönmeye cesaret edemedik. Hafif yağmur başlamıştı yine. Bir buçuk saat yağmurun altında

araba kullanamazdık. O kadar bira içtikten sonra kendimizi bir hendekte bulabilirdik. Ya da hapishanede. Bir buçuk kilometre ötede bir otel olduğunu gösteren bir tabela görmüştük. Roscoe oraya gitmemizi önerdi. Kıkırdıyordu. Sanki herkesten habersiz kaçıp gizlice evleniyorduk. Sanki onu sırf bu amaçla eyaletten çıkarmıştım. Niyetim elbette bu değildi. Ama ona itiraz edecek halim yoktu.

Böylece kulaklarımız çınlar halde bardan çıkıp Bentley'ye bindik. Bir buçuk kilometre boyunca arabayı dikkatle ve ağır ağır sürdüm. Otel ilerideydi. Bir filminden fırlamış gibi uzun ve alçak bir binaydı. Otoparka girip birlikte resepsiyona gittik. Resepsiyonisti uyandırdım. Ona para verdim ve sabah erkenden arayıp bizi uyandırmasını istedim. Odanın anahtarını alıp arabaya geri döndük. Arabayı kalacağımız odanın önüne çektim ve içeri girdik. Temiz, sıradan bir yerdi. Amerika'da karşılaşabileceğiniz türde. Fakat çatıya vuran yağmur damlaları altında ılıktı ve şirin bir havası vardı. Ayrıca yatak büyüktü.

Roscoe'nun üşümesini istemiyordum. O ıslak bluzu çıkarması gerekiyordu. Bunu ona söylediğimde kıkırdadı. Bir doktor kadar bilgili olduğumu keşfettiğini söyledi. Bize temel acil durumlarda faydalanmak üzere eğitim verildiğini vurguladım.

“Bu da temel bir acil durum mu?” diyerek kıkırdadı.

“Yakında öyle olacak,” diyerek güldüm. “O bluzu çıkarmazsan öyle olacak.”

Böylece dediğimi yaptı. Sonra ellerime hâkim olamadım. İnanılmaz güzel ve baştan çıkarıcıydı. Her şeye hazırды.

Çok geçmeden tükenmiş bir halde birbirimize sarılıp uzandık ve sohbet ettik. Birbirimize kim olduğumuzu, o güne dek neler yaptığımızı anlattık. Kim olmayı ve neler yapmayı istediğimizi. Bana ailesinden söz etti. Nesillerce geriye giden talihsiz bir hikâyeydi. Dürüst bir çiftçi ailesiydi ve başarıya ulaşmalarına hep ramak kalmıştı. Kimyasallardan

ve makinelerden önce zor zamanlarla mücadele etmiş, doğanın gücüne rehin düşmüş insanlardı. Teale'ın büyük büyük-babasının demiryolunu inşa etmesiyle atalarından biri, şans dönmek üzereyken, en iyi topraklarını kaybetmişti. Sonra borçlarının ödenmesi istenmiş ve aralarındaki anlaşmazlık senelerce sürmüştü. Öyle ki Roscoe, Margrave'i sevdiği halde Teale'ın oranın sahibiymiş gibi ortalıkta dolaşmasından nefret ediyordu. Ama oranın gerçek sahibi Teale'dı ve ailesi de her zaman öyle olmuştu.

Bense ona Joe'dan söz ettim. Kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Kendime sakladığım şeyleri. Ona karşı hislerimi ve ölümüyle ilgili neden bir şeyler yapmam gerektiğini. Elimden geleni seve seve yapacağımı. Bir sürü özel konudan bahsettik. Uzun süre sohbet ettikten sonra birbirimizin kollarında uyuyakaldık.

SANİYELER GİBİ GELEN bir süre sonra resepsiyonist bizi uyandırmak için kapıyı çaldı. Salı sabahı olmuştu. Kalkıp toparlandık. Güneş yağmurlu bir şafak vakti yüzünü göstermeye çalışıyordu. Beş dakika içinde Bentley'ye bindik ve doğuya doğru yola çıktık. Yükselmekte olan güneş ıslak ön pencereden gözlerimize vuruyordu.

Yavaş yavaş ayıldık. Tekrar eyalet sınırını aşıp Georgia'ya girdik. Franklin'de nehrin karşı tarafına geçtik. Issız çiftlik bölgesinde hızla ilerledik. Tarlalar sabah pusundan oluşan bir örtünün altında kalmıştı. Pus, kızıl toprağın üstünde buhar tabakası gibi asılıydı. Güneş yükseldi ve hava ısınmaya başladı.

İkimiz de konuşmadık. Elimizden geldiğince bu tatlı, samimi kozayı korumak istiyorduk. Margrave'e vardığımız an zaten yok olacaktı. O yüzden bu büyük görkemli arabayı kır yollarında sürdüğümü hayal ettim. Önceki gece gibi daha pek çok gecemiz olmasını. An itibarıyla yaşadığımız gibi daha pek

çok sessiz sabahımız olmasını. Roscoe yanımdaki geniş, deri koltuğa kıvrılmıştı. Düşüncelere dalmıştı. Mutlu görünüyordu. Öyle olduğunu umdum.

Yine hızla Warburton'dan geçtik. Hapishane binası, alçak pus örtüsünün üzerinde yabancı bir şehir gibi yükseliyordu. Hapishane otobüsünden gördüğüm sıra sıra çalılığın yanından geçtik. Kavşağa vardık ve güney yönündeki kasaba yoluna saptık. Eno'yu, itfaiye binasını ve karakolu ardımızda bıraktık. Anacaddeye girdik.

Demiryolu için iyi topraklara el koymuş adamın heykelinden sola saptık. Tepeden aşağı Roscoe'nun evine yöneldik. Kaldırımın kenarına park ettiğimde esneyerek arabadan inip gerindik. Bir an için birbirimize bakıp sırttık. Eğlenmiştik. El ele garaj yolundan eve yürüdük.

Ön kapı açıktı. Ardına kadar açık değilse de birkaç santim aralıktı. Kilit paramparçaydı. Biri levyeyle kilidi kırmıştı. Eğrilen kilit ve kırık parçaları kapının kapanmasını engellemişti. Roscoe eliyle ağzını kapadı ve nefesini tuttu. Gözleri irileşmişti. Bakışlarını kapıdan bana çevirdi.

Onu dirseğinden tutup kapıdan uzaklaştırdım. Sırtımızı garaj kapısına dayadık. Yere çömeldik. Duvarın önünden ayrılmadan evin etrafında dolandık. Bütün pencerelerde durup kulak kesildik ve başımızı kaldırıp her odaya şöyle bir baktık. Tekrar kilidi parçalanmış ön kapıya döndük. Çömeldiğimiz ve üstünden sular damlayan yeşil çalılıklara sürtündüğümüz için ıslanmıştık. Doğrulduk. Birbirimize bakıp omuz silktik. Kapıyı ardına dek açıp içeri girdik.

Her yeri aradık. Evde kimse yoktu. Hasar yoktu. Hiçbir yer dağılmamıştı. Hiçbir şey çalınmamıştı. Müzik seti ve televizyon duruyordu. Roscoe dolabını kontrol etti. Tabancası hâlâ kemerindeydi. Çekmeceleri ve çalışma masasını da kontrol etti. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Hiçbir yer aranmamıştı.

Hiçbir şey eksik değildi. Koridorda durup birbirimize baktık. Sonra geride bırakılan bir şey fark ettim.

Alçak sabah güneşinin ışınları açık kapıdan içeri süzülüyor ve hafifçe yeri aydınlatıyordu. Parke zeminde bir sıra ayak izi olduğunu görebiliyordum. Birçok ayak izi vardı. Birkaç kişi ön kapıdan oturma odasına girmişti. İzler oturma odasındaki renkli kilimin orada gözden kayboluyordu. Ardından yatak odasına doğru yine parke zeminde beliriyordu. Oda-dan oturma odasına ve ön kapıya uzanan çıkış izleri vardı. Bunlar yağmurlu gece vakti içeri giren kişilerin ayak izleriydi. Çamurlu yağmur suyu kuruyup ahşap zeminde silik izler bırakmıştı. İzler silik ama kusursuzdu. En azından dört kişi oldukları belliydi. İçeri girmiş ve çıkmışlardı. Geride bıraktıkları izleri okuyabiliyordum. Kauçuk galoş takmışlardı. Kış mevsiminde insanların kuzey bölgelerinde kullandıklarından.

BİZİM İÇİN GECE VAKTİ gelmişlerdi. Ortalığı kan gölüne çevirmeyi umarak gelmişlerdi. Donanımlı gelmişlerdi. Kauçuk galoşlarıyla ve naylon tulumlarıyla. Bıçaklarıyla, çekiçleriyle ve çivi dolu torbalarıyla. Morrison ve karısına yaptıkları gibi bize de işkence etmek için gelmişlerdi.

Yasak kapıyı açmışlardı. İkinci bir ölümcül hata yapmışlardı. Onlar artık ölü adamlardı. Peşlerine düşecek, ölümlerini yüzlerine gülümseyecektim. Çünkü bana saldırımları Joe'ya yaptıkları ikinci bir saldırı demekti. Joe artık beni korumak için yanımda olamazdı. İkinci bir meydan okumaydı bu. İkinci bir utançtı. Mesele nefsi müdafaa değildi. Joe'nun anısını onurlandırmaktı.

Roscoe ayak izlerini takip ediyordu. Klasik bir tepki gösteriyordu. Dört adam geceleyin onu katletmek için evine girmişti. Bunu biliyor ama bilmezden geliyordu. Zihnini buna kapatıyordu. Bununla ancak bunu görmezden gelerek başa çıkıyordu. Kötü bir yaklaşım değildi fakat çok geçmeden ne kadar büyük bir tehlike atlattığını anlayacaktı. O zamana kadar da kendini zemindeki silik ayak izlerini inceleyerek meşgul edecekti.

Evin her yerini incelemişlerdi. Yatak odasında iki gruba ayrılıp etrafı aramışlardı. Sonra yine yatak odasında buluşup

gitmişlerdi. Yolda iz var mı diye kontrol ettik ama hiçbir şey bulamadık. Pürüzsüz asfalt ıslaktı ve üstünden buharlar yükseliyordu. Tekrar içeri girdik. Kırık kilitten ve evin her yerindeki silik ayak izlerinden başka kanıt yoktu.

İkimiz de konuşmadık. Öfkeden köpürüyordum. Hâlâ Roscoe'yu izliyordum. Barajın yıkılmasını bekliyordum. Morrisonların cesetlerini görmüştü. Bense görmemiştim. Finlay bana ayrıntıları anlatmıştı. Duyduklarım bile yeterince korkunçtu. Finlay oradaydı. Bu olay onu fena sarsmıştı. Roscoe da oradaydı. Birilerinin bize yapmak istediği şeye bizzat tanık olmuştu.

“Kimin peşindeler?” dedi en sonunda. “Benim mi, senin mi, ikimizin mi?”

“İkimizin,” dedim. “Hubble’ın benimle hapishanede konuştuğunu tahmin etmişlerdir. Sana öğrendiklerimi anlattığımı da. İkimizin de Hubble’ın bildiklerini bildiğimizi düşünüyorlar.”

Hafifçe başını salladı. Sonra uzaklaştı ve arka kapıya doğru gitti. Bakımlı, yemyeşil bahçeye göz attı. Yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. Ürperdi. Tüm savunma kalkanları yıkıldı. Kapının yanına, köşeye yaslandı. Sırtını dümdüz duvara dayamaya çalıştı. O dehşet dolu olaylar gözünün önünde canlanmış gibi boşluğa baktı. Sonra kalbi paramparça olmuşçasına ağlamaya başladı. Yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. Onu kendime çektim ve korkusunu, dehşetini üstünden atana kadar kollarımın arasında tuttum. Uzun süre ağladı. Teni alev alevdi ve kollarımda öylece duruyordu. Gömleğim gözyaşlarıyla ıslandı.

“Neyse ki dün gece burada değildik,” diye fısıldadı.

Kararlı bir tavırla yanıt vermem gerektiğini biliyordum. Korkarak hiçbir yere varamazdı. Enerjisini tüketirdi. Bununla yüzleşmek zorundaydı. Bu gece ve hayatının her gecesi yine karanlıkla ve sessizlikle yüzleşmek zorundaydı.

“Keşke burada olsaydık,” dedim. “Birkaç yanıt alabilirdik.”

Aklımı yitirmişim gibi bana baktı. Başını salladı.

“Ne yapabilirdin ki?” dedi. “Dört adamı da öldürecek miydin?”

“Sadece üçünü. Dördüncü bize yanıt verirdi.”

Bunu kesin bir şekilde söylemiştim. Kalpten inanarak. Başka hiçbir olasılık yokmuş gibi. Bana baktı. Karşısındaki kocaman adamı görmesini istedim. On üç uzun sene boyunca bir asker olarak çalışmış adamı. Kural tanımaz katili. Buz mavisi gözleri. Bakışlarıma her şeyimi kattım. Hissettiğim yenilmezliği ve acımasızlığı ona yansıtmaya çalıştım. Sarhoş deniz piyadelerini ikişer ikişer korkutmak için kullandığım o sert, gözümü kırpmadığım ifadeyle ona baktım. Kendini güvende hissetmesini istedim. Bana verdiklerinden sonra ona böyle karşılık verebilmeyi. Korkmamasını.

“Beni korkutabilmeleri için dört kasaba çocuğundan fazlası gerek,” dedim. “Kimi kandırıyorlar? Bundan çok daha berbat rakiplerim oldu. Bir daha buraya gelirlerse tabutta çıkarlar. Sana şunu söyleyeyim, Roscoe, biri kılına dahi zarar vermeyi aklından geçirirse o düşünceyi tamamlayamadan ölür.”

İşe yarıyordu. Onu ikna ediyordum. Keyifli, sert, özgüvenli olmasını istiyordum. Toparlanmasını istiyordum. İşe yarıyordu. O muhteşem gözleri cesaretle dolmaya başlamıştı.

“Ciddiyim Roscoe,” dedim. “Benimle kalırsan sana bir şey olmaz.”

Yine bana baktı. Saçını geriye attı.

“Söz mü?”

“Kesinlikle,” dedim. Nefesimi tuttum.

Titrek bir sesle iç çekti. Kendini duvardan itip öne çıktı. Cesaretle gülümsemeye çalıştı. Kriz çözülmüştü. Kendine gelmiş, toparlanmıştı.

“Şimdi hemen gidelim buradan. Kolay hedefler gibi burada oturamayız. İhtiyacın olan şeyleri ufak bir çantaya doldur.”

“Tamam,” dedi. “Peki önce kapımı tamir edecek miyiz?”

Bunu düşündüm. Önemli bir taktiksel konuydu.

“Hayır. Tamir edersek evin bu halini gördüğümüzü anlarlar. Bu da saldırı altında olduğumuzu bildiğimiz anlamına gelir. Bunu bilmediğimizi düşünmeleri daha iyi. Çünkü o zaman bir dahaki sefere fazla dikkatli olmaları gerektiğini düşünmezler. Bu yüzden hiç tepki vermeyeceğiz. Buraya geri dönmemişiz gibi yapacağız. Kapıyı görmemişiz gibi. Öyle olduğunu düşünürlerse dikkatsiz davranmaya başlarlar. Bir dahaki sefere geldiklerini görmek kolaylaşır.”

“Peki,” dedi.

İkna olmuşa benzemiyordu ama yine de bana itiraz etmedi.

“Şimdi, ihtiyacın olan şeyleri bir çantaya at,” dedim yine.

Bunu yapmaktan ötürü mutlu değildi fakat eşyalarını toplamaya gitti. Oyun başlıyordu. Diğer oyuncuların kimler olduğunu tam olarak bilmiyordum. Oyunun bile ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama nasıl oynamayacağımdan emindim: Açılış hamlesi olarak her zaman bir adım gerideymişiz gibi hissetmelerini istiyordum.

“Bugün işe gideyim mi?” diye sordu Roscoe.

“Gitmen gerek. Normalden farklı bir şey yapamazsın. Ayrıca Finlay ile konuşmamız gerek. Washington’dan gelecek telefonu bekliyor. Sherman Stoller’la ilgili öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmemiz gerek. Ama merak etme, bizi ekip odasının ortasında vuramazlar. Büyük ihtimalle gece vakti sessiz sakın bir yeri tercih ederler. Oradaki tek kötü adam Teale. O yüzden sakın onunla yalnız kalma. Finlay’nin, Baker’ın ya da Stevenson’ın yanında kal, tamam mı?”

Başını salladı. Duş alıp üniformasını giymek için gitti. Yirmi dakika içinde üstünde üniformasıyla yatak odasından çıktı. Güne başlamaya hazırdı. Bana baktı.

“Söz mü?” dedi.

Bu bir soru, bir özür, bir güvence isteği gibiydi. Tekrar ona baktım.

“Kesinlikle,” deyip göz kırptım.

Başını salladı. O da bana göz kırptı. Sorun yoktu. Dışarı çıktık ve kapıyı bulduğumuz gibi aralık bıraktık.

BENTLEY’Yİ EVE GERİ DÖNMEMİŞİZ İZLENİMİ yaratmak için garajda bıraktım. Ardından Roscoe’nun Chevy’sine atladık ve güne Eno’da kahvaltı ederek başlamaya karar verdik. Roscoe motoru çalıştırdı ve tepeye yöneldi. Nezih Bentley’den sonra arabası bana hızlı ve alçak geldi. Tepeden aşağı doğru bize yaklaşmakta olan kapalı bir kamyonet gördük. Koyu yeşil renkli araç tertemiz ve yepyeni görünüyordu. Sivil bir araç gibiydi ama yan tarafında şık, yaldızlı harflerle Kliner Vakfı yazıyordu. Bahçıvanların kullandığı türdeydi.

“O ne kamyoneti?” diye sordum.

Roscoe kahve dükkânından sağa saptı. Anacaddeye çıktı.

“Vakfın birçok hizmet kamyoneti var.”

“Ne yapıyorlar?”

“Buralarda epey şey yapıyorlar,” dedi. “Yaşlı Kliner. Kasa-ba ona depolarını inşa ettiği araziye sattı ve anlaşılmaya göre sosyal bir program düzenlemesi gerekiyordu. Teale bu işi belediye ofisinden yürütüyor.”

“Teale mı yönetiyor? O adam düşman.”

“Belediye başkanı olduğu için o yönetiyor. Teale olduğu için değil. Program fazla miktarda para ayırıyor ve bu para kamuyla ilgili işlere, yollara, bahçelere, kütüphaneye, yerel işyerleri hibesine harcanıyor. Polis teşkilatına da ödenek sağlanıyor. Departmandayım diye bana bile konut kredisi desteği veriliyor.”

“Teale’a güç sağlayan bir durum,” dedim. “Kliner’in oğluyla ilgili ne biliyorsun? Beni seninle ilgili uyarmaya çalıştı. Ona ait olduğunu iddia ediyor.”

Roscoe ürperdi.

“Sersemin teki,” dedi. “Onunla karşılaşmamaya çalışırım. Sen de aynı şeyi yapmalısın.”

Gergin görünerek yola devam etti. Ürkek bir tavırla etrafına bakınıp duruyordu. Tehdit altındaymış gibi. Biri arabanın önüne atlayıp bize ateş edecekmiş gibi. Georgia’nın bu küçük kasabasındaki sakin hayatı sona ermişti. Geceleyin evine giren dört adam o hayatı mahvetmişti.

Eno’nun çakıl taşlarıyla kaplı alanına girdik ve motor durunca Chevy hafifçe yaylandı. Alçak koltuktan kayarak araçtan indim ve birlikte restoranın kapısına gittik. Hava kapalıydı. Gece yağmuru havanın serinlemesine neden olmuştu ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Restoranın dış cephesi bu donuk rengi yansıtıyordu. Soğuk bir gündü. Yepyeni bir mevsim başlıyormuş gibiydi.

İçeri girdik. Kimse yoktu. Bir bölmeye geçtik ve gözlüklü garson kadın bize kahve getirdi. Omlet, domuz pastırması ve bir sürü başka kahvaltılık sipariş ettik. Dışarıda restoranın önüne siyah bir kamyonet yanaştı. Daha önce üç kez gördüğüm kamyonetti. Sürücü farklıydı. Kliner’in oğlu değildi. Yaşça daha büyük bir adamdı. Altmışına yakındı ama ince yapılıydı ve formda görünüyordu. Çelik grisi saçları kısa kesilmişti. Tipik bir çiftçi gibi giyinmişti. Açık havada, güneşin altında çalışan birine benziyordu. Eno’nun penceresinden bile onun ne kadar güçlü olduğunu ve sert bakışlarını hissedebiliyordum. Roscoe beni dürtüp adamı işaret etti.

“Kliner,” dedi. “Meşhur yaşlı Kliner işte bu adam.”

Kliner restorandan içeri girdi ve bir an için olduğu yerde kaldı. Sağa sola bakıp yemek tezgâhına doğru gitti. Eno mutfaktan çıktı. İkisi alçak sesle konuşmaya başladı. Başlarını birbirine yaklaştırmışlardı. Sonra Kliner yeniden ayağa kalktı. Kapıya döndü. Durup sağa sola baktı. Bakışları Roscoe’ya takıldı. Yüzü sert hatlı, ince ve düzdü. Dudaklarını birbirine

bastırmıştı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Üstüme bir el feneri tutulmuş gibi hissettim. Dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. Dişleri inanılmazdı. Köpek dişleri uzundu ve içe kıvrıktı, ön dişleriyse kare biçiminde düzdü. Ve her biri yaşlı bir kurdunki gibi sarıydı. Dudakları kapandı, bakışlarını başka yöne çevirdi. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve kamyonetine bindi. Devasa motor gürledi ve araç etrafa ufak taşlar saçarak uzaklaştı.

Uzaklaşmasını izledikten sonra Roscoe'ya döndüm.

“Bana Klinerlardan söz etsene.”

Roscoe hâlâ gergin görünüyordu.

“Neden?” dedi. “Burada canımızı kurtarmaya çalışıyoruz ama sen Klinerları mı merak ediyorsun?”

“Bilgi edinmeye çalışıyorum,” dedim. “Her yerde Kliner ismine rastlıyorum. İlginç bir adama benziyor. Oğlu sersemin teki. Karısını da gördüm. Mutsuz bir hali vardı. Bunların herhangi bir şeyle bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum.”

Omzunu silkip başını salladı.

“Bir bağlantı kuramıyorum,” dedi. “Onlar burada yeniler, buraya beş sene önce geldiler. Aile nesiller önce Mississippi’de pamuk üretimi işinden bir servet yapmış. Yeni bir kimyasal, yeni bir formül keşfetmişler. Klor ya da sodyum gibi bir şey, emin değilim. Büyük bir servet yapmışlar ama beş sene kadar önce kirliliğe sebep olmalarından ötürü başları Çevre Koruma Ajansı’yla derde girmiş. O maddeyi nehre döktükleri için New Orleans’a kadar balıklar ölmeye başlamış.”

“Sonra ne olmuş?” diye sordum.

“Kliner tesisi olduğu gibi taşınmış. O zamana kadar şirketin sahibiymiş. Mississippi’deki tesisi kapamış ve Venezüella gibi bir yerde tekrar açmış. Sonra da farklı alanlara yönelmeye çalışmış. Beş sene önce bu depolama, tüketim ürünleri, elektronik işi gibi bir şey kurmak için Georgia’ya gelmiş.”

“Demek buralı değiller?”

“Beş sene öncesine kadar onları hiç görmemiştim. Aile hakkında pek bir bilgim yok. Ama asla kötü bir şey duymadım. Kliner büyük ihtimalle sert, hatta acımasız bir tip fakat bir balık olmadığına sürece zararı dokunmaz sanırım.”

“Peki karısı neden öyle korkuya kapılmış gibi görünüyordu?”

Roscoe yüzünü buruşturdu.

“Korktuğunu sanmıyorum. Kadın hasta. Hasta olduğu için korkuyor olabilir. Ölecek, öyle değil mi? Bu, Kliner’in suçu değil.”

Garson kadın yemekleri getirdi. Sessizce kahvaltımızı ettik. Porsiyonlar büyüktü. Kızartılmış olanlar harikaydı. Omlet lezzetliydi. Eno denen adam omlet işini gerçekten beceriyordu. Her şeyi bol kahveyle silip süpürdüm. Garson kadın fincanımı defalarca doldurmak zorunda kaldı.

“Pluribus sözcüğü senin için hiçbir anlam ifade etmiyor mu?” diye sordu Roscoe. “Siz bu konuda hiçbir şey bilmiyor musunuz? Çocukluğunuzdan yani.”

Dikkatle düşündüm ve başımı iki yana salladım.

“Latince bir sözcük mü?” dedi Roscoe.

“ABD mottosu, değil mi? E Pluribus Unum. Birçok parçanın oluşturduğu bütün anlamında. Çok sayıda eski koloniden inşa edilmiş bir devlet.”

“O halde Pluribus çok sayıda anlamına mı geliyor? Joe Latince biliyor muydu?”

Omzumu silktilim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Muhtemelen. Zeki bir adamdı. Büyük olasılıkla biraz Latince biliyordu. Emin değilim.”

“Tamam. Joe’nun buraya neden gelmiş olabileceğine dair tahminin var mı?”

“Para yüzünden olabilir,” dedim. “Aklıma bir tek bu geliyor. Bildiğim kadarıyla Hazine Bakanlığı için çalışıyordu. Hubble da bir bankada çalışıyordu. Ortak noktaları bir tek

para olabilir. Washington'dan telefon geldiğinde öğrenebiliriz. Öğrenemezsek sil baştan başlamamız gerekecek.”

“Peki,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Florida'dan şu tutuklama emrine ihtiyacım var.”

“Sherman Stoller için olan mı? Ama iki sene önceymiş.”

“Bir yerden başlamak gerek,” dedim.

“Tamam, belgeyi isterim.” Omuz silkti. “Florida'yı ararım. Başka bir şey var mı?”

“Bir silaha ihtiyacım var.”

Yanıt vermedi. Masaya bir yirmilik bıraktım ve bölmeden kalktık. Teşkilata ait sivil araca bindik.

“Bir silaha ihtiyacım var,” dedim yine. “Bu ciddi bir durum, öyle değil mi? O yüzden bir silaha ihtiyacım olacak. Dükkâna gidip bir silah almam mümkün değil. Kimliğim ve adresim yok.”

“Tamam. Sana bir silah bulurum,” dedi Roscoe.

“Ruhsatım yok,” dedim. “Bu işi gizlice halletmen gerek, tamam mı?”

Başını salladı.

“Sorun değil,” dedi. “Kimsenin bilmediği bir silah var.”

KARAKOLUN ÖNÜNDE uzun uzun tutkuyla öpüştük. Sonra arabadan indik ve cam panelli kapılardan içeri girdik. Resepsiyon masasının yanından geçerken, o sırada telaşla dışarı çıkmakta olan Finlay ile çarpıştık.

“Morga geri dönmem gerekiyor,” dedi. “Siz de benimle gelsenize. Konuşmamız gerek. Konuşacak çok şey var.”

Böylece yeniden bulutlu gri havaya adım attık. Roscoe'nun Chevy'sine bindik. Önceki gibi yaptık. Direksiyona Roscoe geçti. Ben arkaya oturdum. Finlay ise ikimizi birden görebilmek için yolcu koltuğunda yana döndü. Roscoe motoru çalıştırıp güneye yöneldi.

“Hazine Bakanlığı’yla uzun bir konuşma yaptım,” dedi Finlay. “Yirmi dakika, belki yarım saat sürdü. Teale fark edecek diye gerildim.”

“Ne dediler?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Yarım saatlerini bana hiçbir şey söylememek için harcadılar.”

“Hiçbir şey mi? Bu da ne demek?”

“Bana hiçbir şey söylemediler. Öncelikle Teale’dan izin almamı istediler.”

“Joe’nun orada çalıştığını teyit ettiler, değil mi?”

“Elbette, o kadarını söylediler,” dedi Finlay. “On sene önce Askeri İstihbarat’tan geldiğini, onu özel olarak işe aldıklarını söylediler.”

“Ne için?” dedim.

Finlay omuz silkti.

“Söylemediler,” dedi. “Bir sene önce yeni bir projeye başlamış ama çok gizliymiş. Orada çok önemli bir görevi varmış, orası kesin. Ondan nasıl söz ettiklerini duymalıydın. Tanrı’dan söz ediyormuş gibilerdi.”

Bir süre sessiz kaldım. Joe hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey.

“Bu kadar mı? Öğrendiklerin bundan ibaret mi?”

“Hayır,” dedi. “Molly Beth Gordon isimli bir kadına ulaşana dek üsteledim. İsmini duymuş muydun?”

“Hayır. Duymuş olmam mı gerekirdi?”

“Sanırım, Joe’yla epey yakınlarmış. Aralarında bir şey olabilir diye düşündüm. Çok üzgündü. Hüngür hüngür ağladı.”

“Sana ne anlattı?”

“Hiçbir şey anlatmadı. Yetkisi yokmuş. Ama sana anlatabileceği kadarını anlatacağına dair söz verdi. Joe’nun kardeşi olduğun için elinden geleni yapacağını söyledi.”

Başımı salladım.

“Tamam,” dedim. “Bu daha iyi. Onunla ne zaman konuşabileceğim?”

“Onu saat bir buçuk gibi ara,” dedi Finlay. “Öğle molasında ofisi sakın olur. Büyük bir riske girecek ama seninle konuşacak. Öyle dedi.”

“Tamam,” dedim yine. “Başka bir şey söyledi mi?”

“Bir şeyi ağzından kaçırdı,” dedi Finlay. “Joe’nun yaklaştakta olan önemli bir bilgilendirme toplantısı varmış. Önümüzdeki pazartesi sabahı.”

“Pazartesi mi? Pazardan sonraki gün yani?”

“Evet. Sanırım, Hubble haklıydı. Pazar günü ya da öncesinde bir şey olacak. Joe’nun ne yaptığını bilmiyorum ama görünen o ki bahsi geçen güne kadar kazandığını ya da kaybettiğini anlayacaktı. Gelgelelim kadın başka bir şey demedi. Zaten benimle konuşmaması gerekiyordu ve yanında biri varmış gibiydi. Bu yüzden onu ara fakat tüm umudunu ona bağlama Reacher. Hiçbir şey bilmiyor da olabilir. Birbirlerinin ne iş yaptıklarından haberdar değiller. Büyük bir gizlilik içinde çalışıyorlar.”

“Bürokrasi,” dedim. “Lanet olsun, buna kim ihtiyaç duyar ki? Tamam, o halde bu işte tek başımıza olduğumuzu düşünebiliriz. En azından bir süreliğine. Picard’a yine ihtiyacımız olacak.”

Finlay başını salladı.

“Elinden geleni yapar. Dün akşam beni aradı. Hubblelar güvende. Picard şu an beklemede ama ihtiyacımız olursa bize destek verir.”

“Joe’nun izini sürmeye başlayabiliriz aslında,” dedim. “Joe buraya arabayla gelmiş olmalı. Washington’dan Atlanta’ya uçmuş, bir otelde kalmış ve bir araba kiralamıştır, değil mi? Arabayı bulmaya çalışabiliriz. Buraya perşembe gecesi geldiyse aracı o civarda bir yere bırakmıştır. Bu bize hangi otelde

kaldığına dair ipucu verebilir. Kaldığı otelin odasından bir şeyler çıkabilir. Belki belgeler.”

“Picard bunu yapamaz,” dedi Finlay. “FBI terk edilmiş kiralık arabaların peşine düşemez. Teale buralardayken bunu biz de yapamayız.”

Omzumu silktim.

“Ama yapmamız gerek,” dedim. “Başka çaremiz yok. Teale’a bir şeyler uydurabilirsin. Çifte blöf yap. Morrison’ı öldürdüğü iddia edilen suçlunun kiralık araba kullanmış olması gerektiğini, arabayı bulman gerektiğini söyle. Buna hayır diyemez. Derse uyduruk senaryosu yalanlamış olur, öyle değil mi?”

“Tamam. Deneyeceğim. İşe yarayabilir.”

“Joe’nun yanında muhtemelen telefon numaraları vardı,” dedim. “Ayakkabısında bulduğun numara bir bilgisayar çıktısının yırtılmış kısmıydı. Peki kâğıdın geri kalanı nerede? Kaldığı otel odasında olduğuna eminim. O kâğıtta bir sürü numara olmalı. Hubble’inki en tepede olduğu için o kısım koparılmıştır. Arabayı bulursan Picard’dan kiralık araba şirketi aracılığıyla kaldığı oteli bulmasını isteyebilirsin.”

“Tamam,” dedi Finlay. “Elimden geleni yaparım.”

YELLOW SPRINGS’DE hastanenin giriş yoluna saptık ve hız rampalarında yavaşlayarak ilerledik. Arka taraftaki avluya geçip morg kapısının yakınına park ettik. İçeri girmek istemedim. Joe hâlâ oradaydı. Cenazesinin kaldırılması için bir ayarlama yapmam gerektiğini içten içe düşünmeye başlamıştım. Böyle bir şeyi daha önce yapmak zorunda kalmamıştım hiç. Babamın cenaze törenini Deniz Piyade Teşkilatı düzenlemişti. Anneminkini ise Joe halletmişti.

Yine de onlarla birlikte arabadan indim ve serin havada kapıya doğru yürüdük. Döküntü ofisi bulduk. Masada aynı doktor oturuyordu. Yine beyaz önlüklüydü. Yine yorgundu.

Elini sallayarak içeri girip oturmamızı işaret etti. Bu kez taburelerden birine geçtim. Faks makinesinin yanında durmak istemiyordum. Doktor teker teker yüzümüze baktı. Biz de ona baktık.

“Bize ne gibi haberleriniz var?” dedi Finlay.

Masadaki yorgun adam yanıt vermek için hazırlandı. Bir ders anlatacakmış gibi bir hali vardı. Sol tarafından üç dosya alıp önüne koydu. En üstteki dosyayı açtı. İkincisini çıkarıp açarak ilkinin yanına koydu.

“Morrisonlar,” dedi. “Bay ve Bayan Morrison.”

Yine üçümüze baktı. Finlay başını salladı.

“İşkence görmüşler ve öldürülmüşler,” dedi patolog. “Her şeyin sırası belli. Kadının kolları bağlanmış. Bence iki adam onu iki yanından yakalamış ve kaçmasını engellemiş. Kollarının ön ve üst taraflarında ciddi çürükler var, kolları bağlanmak üzere arkasına çekilirken bağ dokular incinmiş. Çürümenin yakalandığı andan öldüğü ana kadar sürdüğü belli. Çürük oluşumu kan dolaşımı kesildiğinde durur, anlıyor musunuz?”

Başımızı salladık. Anlamıştık.

“On dakika sürmüş olmalı. Başından sonuna kadar on dakika. Kadını tutuyorlardı. Bu esnada adam duvara çivilenmiş olmalı. Sanırım o aşamada ikisi de çıplaktı. Saldırıdan önce pijamalıydılar, değil mi?”

“Sabahlık giymişlerdir,” dedi Finlay. “Kahvaltı ediyorlardı.”

“Tamam, o halde sabahlıklarını kısa sürede çıkarmışlar. Adam duvara çivilenmiş, teknik olarak ayakları zemine çakılmış. Genital bölgesine saldırılmış. Skrotumu kesilmiş. Otopsi de kadının kocasının kesilmiş hayalarını yutmaya zorlandığı görüldü.”

Ofiste çıt çıkmıyordu. İçerisi bir mezar gibi sessizdi. Roscoe bana baktı. Bir süre bakışlarını benden ayırmadı. Sonra doktora döndü.

“Kesilmiş hayaları kadının midesinde buldum,” dedi doktor.

Roscoe’nun yüzü doktorun önlüğü gibi bembeyazdı. Taburesinden yere devrileceğini sandım. Gözlerini yumup dayanmaya çalıştı. Önceki gece birilerinin bize yapmayı planladığı şeyi dinliyordu.

“Ve?” dedi Finlay.

“Kadın ağır yaralanmış,” dedi doktor. “Göğüsleri kesilmiş, genital bölgesine saldırılmış ve boğazı kesilmiş. Sonra kocasının boğazı kesilmiş. Son yaralanma bu. Şahdamarından fışkıran kan odadaki diğer kan lekelerinin üstüne sıçramış.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Bir süre kimse konuşmadı.

“Silahlar?” dedim.

Patolog yorgun bakışlarını bana çevirdi.

“Doğal olarak keskin bir şey kullanılmış.” Hafifçe gülümsedi. “Düz, on iki santimlik bir şey.”

“Bir jilet mi?”

“Hayır. Bir jilet kadar keskin ama sert, katlanmayan ve çift ağızlı bir şey.”

“Neden?” dedim.

“Kanıtlar silahın ileri geri kullanıldığını gösteriyor.” Eliyle hafif bir kavis çizdi. “Böyle. Kadının göğüsleri böyle kesilmiş. İki yöne doğru. Bir somonu fileto eder gibi.”

Başımı salladım. Roscoe ve Finlay sessizdi.

“Peki ya diğer adam?” dedim. “Stoller?”

Patolog, Morrisonların dosyalarını kenara itip üçüncü dosyayı açtı. İçindeki belgeye göz attıktan sonra bana döndü. Bu dosya ilk iki dosyadan daha kalındı.

“İsmi Stoller mıydı?” dedi. “Kayıtlarımızda kimliği meçhul olarak görünüyor.”

Roscoe başını kaldırdı.

“Size bir faks yolladık,” dedi. “Dün sabah. Parmak izleri veritabanındaki izlerle eşleşti.”

Patolog dağınık masasını karıştırdı. Kenarı kıvrılmış bir faks kâğıdı buldu. Yazıları okuyup başını salladı. Dosyadaki kimliği meçhul ifadesinin üzerini çizip Sherman Stoller yazdı. Yine hafifçe gülümsedi.

“Pazar gününden beri burada,” dedi. “O yüzden daha ayrıntılı bir inceleme yapabildik. Fareler cesedini didiklemişler ama ilk ceset gibi tanınmayacak hale gelene dek hırpalanmış ve Morrisonlar kadar feci durumda değil.”

“Bize neler söyleyebilirsiniz?” dedim.

“Mermileri konuşmuştuk, değil mi? Kesin ölüm nedenine ekleyebileceğim başka bir şey yok.”

“Başka neler biliyorsunuz?” dedim.

Dosya adamın vurulduğundan, kaçtığından ve kan kay-bından öldüğünden ibaret olamayacak kadar kalındı. Doktorun bize anlatacağı başka ayrıntılar olduğu belliydi. Parmaklarını sayfaların üstüne koyup hafifçe bastırdı. Sayfanın titreşimlerini hissetmeye ya da Braille alfabesiyle okumaya çalışıyormuş gibiydi.

“Bir kamyon şoförüymüş.”

“Öyle miymiş?” dedim.

“Öyle olduğunu düşünüyorum.” Sesi kendinden emin çıkıyordu.

Finlay başını kaldırdı. Meraklanmıştı. Çıkarımda bulunma sürecine bayılıyordu. Bu çok ilgisini çekiyordu. Benim doğru çıkan Harvard, boşanma ve sigarayı bırakma tahminlerim gibi.

“Devam edin,” dedi.

“Tamam, kısaca söylemem gerekirse öyle olduğunu düşün-meme yol açan etkenler var. Hareketli bir işi yokmuş çünkü kas yapısı zayıf, sırtının duruşu kötü, kaba etleri gevşek. Elleri biraz nasırlı, derisine epey motorin sızmış. Ayrıca ayakkabılarının ta-banlarında eski motorin lekeleri var. İçsel açıdan, yağ ağırlıklı kötü bir beslenme izlemiş. Kan gazlarında ve dokularında biraz

fazla hidrojen sülfür gözlemlendi. Bu adam hayatını yollarda, başkalarının katalitik konvertörlerini soluyarak geçirmiş. Motorinden dolayı, kamyon şoförü olduğunu varsayıyorum.”

Finlay başını salladı. Ben de başımı salladım. Stoller üzerinde kimliği ya da geçmişi olmadan, sadece bileğindeki saatle bulunmuştu. Patolog tahmininde oldukça tutarlıydı. Başımızı sallayışımızı izledi. Halinden memnun gibiydi. Ama anlatacakları henüz bitmemişti.

“Fakat bir süredir çalışmıyormuş,” dedi.

“Neden?” diye sordu Finlay.

“Çünkü tüm bu kanıtlar eski. Bana kalırsa uzun bir süre şoförlük yapmış ama sonra bu işi bırakmış. Son dokuz aydır, hatta bir senedir sayılı araç kullandığını söyleyebilirim. Dolayısıyla işsiz bir kamyon şoförü olabilir.”

“Anlaşıldı doktor. Teşekkürler,” dedi Finlay. “Bizim için kopyalarınız var mı?”

Adam masanın üzerinden ona kalınca bir zarf itti. Finlay öne çıkıp zarfı aldı. Sonra hepimiz ayağa kalktık. Buradan gitmek istiyordum. Tekrar morga girmek istemiyordum. Daha fazla yaralanma görmek de. Roscoe ve Finlay bunu sezip başlarını salladılar. Bir yere on dakika geç kalmışız gibi apar topar dışarı çıktık. Masadaki doktor sesini çıkarmadı. Bir yere on dakika geç kalmış gibi ofisinden telaşla çıkan pek çok insan görmüştü.

Roscoe’nun arabasına bindik. Finlay kalın zarfı açtı ve Sherman Stoller’la ilgili belgeleri çıkardı. Katlayıp cebine koydu.

“Şimdilik bunlar bize ait,” dedi. “İşimize yarayabilir.”

“Florida’dan tutuklama emrini isteyeceğim,” dedi Roscoe. “Adresini de bulacağız. Bir kamyon şoförüyle ilgili bir sürü belge olmalı, değil mi? Sendika üyeliği, tıbbi raporlar, ehliyetler. Zor olacağını sanmam.”

Margrave’e dönene dek konuşmadık. Karakolda nöbetçi memur dışında kimse yoktu. Margrave’de öğle yemeği molası

verildiğinde Washington, DC’de de mola verilirdi. İki eyalet aynı zaman dilimindeydi. Finlay cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana verdi ve büyük ofisin kapısında nöbet tutmaya başladı. İçeri girip ağabeyimin sevgilisi olabileceğini düşündüğüm kadını aradım.

FINLAY’NIN BANA VERDİĞİ NUMARA Molly Beth Gordon’ın özel hattıydı. Kadın telefonu ilk çalışında açtı. Ona ismimi söyledim. Ağlamaya başladı.

“Sesin Joe’nunkine çok benziyor.”

Yanıt vermedim. Anılara dalmak istemiyordum. Kendini tehlikeye atıyorsa ve birilerinin bu konuşmayı duyma ihtimali varsa onun da bunu yapmaması gerekiyordu. Bana sadece ne yapmam gerektiğini söylemeli ve telefonu kapamalıydı.

“Joe burada ne yapıyordu?” diye sordum ona.

Burnunu çektiğini duydum, sonra daha sakin bir ses tonuyla devam etti.

“Bir araştırma yapıyordu,” dedi. “Konunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ama ne tür bir şeydi? Görevi neydi?”

“Bilmiyor musun?”

“Hayır. Ne yazık ki sık sık haberleşmiyorduk. Benim için her şeyi baştan anlatman gerek.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

“Peki,” dedi. “Sana bunu söylememem gerekiyor. İzin almadan söyleyemem ama söyleyeceğim. Kalpazanlık meselesi. Hazine Bakanlığı’nın kalpazanlık olaylarıyla ilgili operasyonunu yönetiyordu.”

“Kalpazanlık mı?” dedim. “Sahte para yani?”

“Evet. Bölüm başkanıydı. Programı tamamen kendisi yönetiyordu. O muhteşem bir adamdı, Jack.”

“İyi de neden Georgia’daydı?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama senin için öğrenmeyi planlıyorum. Onun dosyalarını kopyalayabilirim. Bilgisayarının şifresini biliyorum.”

Yine sessizlik oldu. Artık Molly Beth Gordon’la ilgili bir şey biliyordum. Bilgisayar şifreleri üstüne epey vakit harcamıştım. Her askeri polis gibi. Psikoloji eğitimi almıştım. Çoğu kullanıcı kötü seçimler yapar. Birçoğu o lanet olası sözcüğü bir not kâğıdına yazar ve monitörün üzerine yapıştırır. Bunu yapmayacak kadar zeki olanlar eşlerinin, köpeklerinin, en sevdikleri araba markasının ya da sporcunun, balayına gittikleri ya da sekreterlerini becerdikleri yerin ismini seçer. Gerçekten zeki olduklarını düşünenlerse sözcük değil rakam kullanırlar fakat yaş günleri, evlilik yıldönümleri gibi bariz tarihler seçerler. Kullanıcı hakkında biraz bilgi edinirseniz genellikle şifresini tahmin etme şansınız daha yüksek olur.

Ama Joe söz konusuysa bu asla işe yaramazdı. Joe bir profesyoneldi. Askeri İstihbarat’ta kayda değer bir zaman geçirmişti. Şifresinin tesadüfi bir rakam, harf, noktalama işareti, büyük ve küçük harflerin karışımından oluşması gerekiyordu. Kırılması mümkün olmayan bir şifre. Molly Beth Gordon şifreyi biliyorsa Joe bunu ona söylemiş olmalıydı. Başka türlü mümkün değildi. Joe ona gerçekten güvenmişti. Onunla gerçekten yakındı. Bu yüzden biraz daha şefkatli bir ses tonuyla yanıt verdim.

“Molly, bu harika olur. O bilgiye çok ihtiyacım var.”

“Biliyorum. Yarın dosyalara erişebileceğimi düşünüyorum. En kısa zamanda seni arayacağım. Bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım.”

“Burada bir kalpazanlık olayı mı yaşanıyor?” diye sordum. “Burada olanlar bu konuyla ilgili olabilir mi?”

“Hayır. Bu iş öyle olmuyor. ABD’de mümkün değil. Gizli mahzenlerde dolar basan yeşil gözlü ufak tefek adamlarla ilgili hikâyeler tamamen saçmalık. Öyle olmuyor. Joe buna son verdi.

Ağabeyin bir dâhiydi Jack. Yıllar önce özel kâğıt ve mürekkep satışı için prosedürler oluşturdu. Dolayısıyla biri böyle bir işe kalkışırса birkaç günde yakalanır. Yüzde yüz güvenli bir yöntem var. ABD’de sahte para basılması imkânsız. Joe bunun böyle olmasını sağladı. Her şey yurtdışında yapılıyor. Ülkedeki sahte paralar yabancı ülkelerden yollanıyor. Joe bunun peşindeydi. Uluslararası olayların. Neden Georgia’ya gittiğini bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Ama sana yemin ederim ki yarın öğreneceğim.”

Ona karakolun numarasını verdim ve benden, Roscoe’dan ya da Finlay’den başka kimseyle konuşmamasını söyledim. Sonra odaya biri girmiş gibi telaşla telefonu kapadı. Bir an için öylece durup onun nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalıştım.

TEALE KARAKOLA GERİ GELMİŞTİ. Kliner restoranda Eno’yla konuştuğu gibi onunla konuşuyordu. Vakıf işlerinden bahsediyor olabilirlerdi. Roscoe ve Finlay hücrelerin orada duruyorlardı. Yanlarına gittim. Aralarına geçip alçak sesle öğrendiklerimi anlattım.

“Kalpazanlık,” dedim. “Olay sahte parayla ilgili. Joe başkanlığın kalpazanlık karşıtı operasyonlarını yürütüyormuş. Burada bu tür bir olay yaşandığını hiç duydunuz mu? İkiniz böyle bir şey biliyor musunuz?”

Omuzlarını silkip başlarını salladılar. Cam panelli kapıların açıldığını duydum. Kafamı kaldırdım. Kliner gidiyordu. Teale da bize doğru yürümeye başlamıştı.

“Gidiyorum,” dedim.

Teale’ın yanından geçip ön kapıya yöneldim. Kliner dışarıda siyah kamyonetin yanında duruyordu. Beni bekliyordu. Gülümsedi. Kurt dişleri ortaya çıktı.

“Kaybın için üzgünüm,” dedi.

Ölçülü, nazik bir sesi vardı. Eğitimli olduğu belliydi. Ünsüz harfleri söylerken hafifçe tıslıyordu. Güneşin altında uzun

saatler kaldığı izlenimini veren görüntüsüyle bağdaşmayan bir ses tonuydu.

“Oğlumu sinirlendirmişsin,” dedi.

Dik dik bana baktı. Gözlerinde bir parıltı belirdi. Omzumu silktim.

“Önce oğlun beni sinirlendirdi.”

“Nasıl?” dedi Kliner. Sesi keskindi.

“Yaşıyor ve nefes alıp veriyor,” dedim.

ÇAKIL TAŞLARIYLA KAPLI ALANI geçtim. Kliner siyah kamyonetine bindi. Motoru çalıştırıp kuzeye döndü. Bense güneye yöneldim ve Roscoe’nun evine yürümeye başladım. Bu yeni sonbahar serinliğinde bir kilometreye yakın bir mesafeyi katetmem gerekiyordu. Hızlı bir tempoda on dakika sürdü. Bentley’yi garajdan çıkardım ve tepeyi aşp kasabaya gittim. Anacaddeden sağa sapıp yola devam ettim. Etrafa bakıyor, çizgili tentelerin altında bir giysi dükkânı arıyordum. Berber dükkânı geçince, kuzeye doğru üç dükkân sonra aradığım yeri buldum. Bentley’yi sokakta bırakıp içeri girdim. Charlie Hubble’ın masraflarım için verdiği paradan kullanıp pantolon, gömlek ve ceketin ücretini asık suratlı orta yaşlı bir adama ödedim. Açık kahverengi, ütülü pamuklu giysilerdi, aynı zamanda tercih edebileceğim kadar resmi parçalardı. Dükkânın arka tarafındaki soyunma odasında üstümü değiştirdim. Eski giysilerimi bir torbaya doldurdum ve Bentley’nin bagajına koydum.

Tekrar berber dükkânına döndüm. İki yaşlı adamdan biraz daha genç olanı dışarı çıkmak üzereydi. Durup elini kolunun üstüne koydu.

“İsmin ne evlat?” diye sordu.

Ona söylememem için bir neden yoktu. Olduğunu sanmıyordum.

“Jack Reacher.”

“Kasabada Latin arkadaşların var mı?”

“Hayır.”

“Ah artık var. İki adam seni arıyor.”

Ona baktım. Sokağı kolaçan ediyordu.

“Kim onlar?” diye sordum.

“Onları daha önce burada hiç görmedim,” dedi. “Kısa boylu, kahverengi arabalı, desenli gömlekli adamlar. Her yerde Jack Reacher’ı arıyorlarmış. Onlara bu ismi hiç duymadığımızı söyledik.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Bu sabah. Kahvaltıdan sonra.”

Başımı salladım.

“Tamam,” dedim. “Teşekkürler.”

Kapıyı benim için tuttu.

“Hemen içeri gir,” dedi. “Ortağım seninle ilgilenir. Ama bu sabah biraz huysuz. Yaşlanmaya başladı.”

“Teşekkürler,” dedim yine. “Görüşmek üzere.”

“Umarım evlat.”

Adam anacaddede uzaklaşırken dükkâna girdim. Daha yaşlı olan ortağı oradaydı. Ablası Kör Blake’le şarkı söylemiş olan yüzü kırış kırış yaşlı adam. İçeride başka müşteri yoktu. Başımı sallayıp selam verdim ve koltuğa oturdum.

“Günaydın dostum,” dedi.

“Beni hatırladınız mı?”

“Elbette. Son müşterimizdin. Hatırlıyorum çünkü o zamandan beri kimse gelmedi.”

Beni tıraş etmesini rica ettim. Usturasını bileylemeye başladı.

“Son müşteriniz ben miydim? Buraya geçen pazar gelmiştim. Bugün günlerden salı. İşler hep bu kadar durgun mudur?”

Yaşlı adam duraksayıp elindeki usturayı salladı.

“Senelerdir durgun,” dedi. “Belediye Başkanı Teale buraya gelmez, beyaz olan herkes onun yaptığını yapar. Sadece

karakoldan Bay Gray hiç şaşmadan haftada üç dört kez gelirdi ama sonra intihar etti. Tanrı onu affetsin. Geçen şubat ayından beri buraya gelen ilk beyaz adam sensin, evet efendim.”

“Teale neden gelmiyor?”

“Adam sorunlu. Galiba burada havluya sarınmış otururken, siyahi bir adamın yanında bir usturayla durması hoşuna gitmiyor. Başına kötü bir şey gelebileceğinden endişe ediyor.”

“Başına kötü bir şey gelebilir mi?”

Yaşlı adam kahkaha attı.

“Ciddi bir risk olduğunu söyleyebilirim. O tam bir serseri.”

“İşinizi sürdürebileceğiniz kadar siyahi müşteriniz var mı?”

Omuzlarıma havlular serip köpürttüğü sabunu yüzüme sürmeye başladı.

“Dostum, ekmeğimizi kazanmak için müşteriye ihtiyacımız yok ki.”

“Öyle mi? Neden?”

“Halk ödeneği var.”

“Halk ödeneği mi? Nedir bu?”

“Bin dolar,” dedi.

“Kim veriyor?”

Çenemi tıraş etmeye koyuldu. Eli yaşlılarıinki gibi titriyordu.

“Kliner Vakfı,” diye fısıldadı. “Sosyal bir program. İşyeri hibesi. Bütün esnafa veriyorlar. Beş senedir ödeniyor.”

Başımı salladım.

“Güzel,” dedim. “Fakat senede bin dolar işyerini açık tutmaya yetmez. Hiç yoktan iyidir ama müşterilere de ihtiyaç var, değil mi?”

Berbere gittiğinizde yaptığınız gibi havadan sudan konuşuyordum. Gelgelelim yaşlı adam dediğimi epey komik buldu. Sarsılarak gülmeye başladı. Tıraşımı güçlkle tamamladı. Aynaya bakakaldım. Önceki geceden sonra boğazımın kazara kesilmesi cidden kötü olurdu.

“Dostum, sana bunu anlatmamam gerek,” diye fısıldadı. “Ama ablamın arkadaşısin. O yüzden sana büyük bir sır vereceğim.”

Kafası karışmaya başlamıştı. Ben onun ablasının arkadaşı değildim. Ablasını tanımıyordum bile. Adam sadece bana ondan söz etmişti. Elinde usturayla yanımda duruyordu. Aynada birbirimize bakıyorduk. Kahve içerken Finlay ile yaptığımız gibi.

“Senede bin dolar değil,” diye fısıldadı. Sonra eğilip kulağıma yaklaştı. “Haftada bin dolar.”

Yanımdan uzaklaşırken bir iblis gibi kıkır kıkır gülüyordu. Musluk haznesini doldurup tıraş fırçasını duruladı. Sıcak bir havluyla yüzümü sildi. Ardından sürpriz bir numara yapan bir sihirbaz edasıyla havluları omzumdan çekti.

“Bu yüzden müşteriye ihtiyacımız yok,” dedi gülümseyerek. Ücreti verip dükkândan çıktım. Adamın akli yerinde değildi. “Ablama selam söyle,” diye seslendi arkamdan.

ATLANTA'YA YAPTIĞIM YOLCULUK yaklaşık seksen kilometreydi. Hemen hemen bir saat sürdü. Otoyol beni şehre götürdü. En yüksek binalara doğru ilerledim. Mermer lobiler görmeye başladığımda arabayı bir yere bıraktım ve köşeye yürüyüp bir polis memuruna ticari bölgenin nerede olduğunu sordum.

Tarif ettiği bir kilometre ötedeki yere ulaştığımda yan yana sıralanmış bankalar gördüm. Sunrise International'ın kendi binası vardı. Çeşmeli küçük bir meydanın arka tarafında kalan camdan devasa bir yapıydı. Meydan Milano'yu andırıyordu fakat yüksek binanın girişi ağır taş bloklarla kaplıydı. Frankfurt ya da Londra bankaları görünümü verilmişti. Önemli, ciddi bir iş yaptıklarını vurgulamak istercesine. Lobi koyu renk bir halıyla kaplıydı ve koltuklar deriydi. Resepsiyonist kadın maun bir masada oturuyordu. Sessiz bir oteldeydim sanki.

Paul Hubble'ın ofisini sorduğumda kadın bir rehber çıkardı. Özür diledi ve işe yeni başladığını, beni tanımadığını söyledi. Beni içeri alabilmesi için izin istemesi gerektiğini belirtip beklememi rica etti. Bir numara tuşlayıp alçak sesle konuştu. Sonra eliyle ahizeyi kapadı.

“Hangi konuda görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?”

“Arkadaşıyım,” dedim.

Telefondaki kişiye yanıtımı iletip beni asansöre yönlendirdi. On yedinci kattaki resepsiyona gitmem gerekiyordu. Asansöre binip düğmeye bastım. Orada öylece durup on yedinci kata ulaşmayı bekledim.

On yedinci kat lobiye kıyasla şık bir centilmenler kulübüne benziyordu. Zemin halı, duvarlarsa panellerle kaplıydı ve ortam loştu. Etrafta parıldayan antika parçalar ve eski tablolar vardı. Kalın halıda yürürken bir kapı açıldı ve takım giymiş bir adam beni karşılamak için dışarı çıktı. Elimi sıkıp beni küçük bir bekleme odasına aldı. Kendini bir bölümün müdürü olarak tanıttı ve bir koltuğa oturduk.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Paul Hubble’ı arıyorum.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Kendisi eski bir arkadaşımıdır,” dedim. “Burada çalıştığını söylediğini hatırladım ve buradan geçerken onu ziyaret etmek istedim.”

Adam başını salladı. Bakışlarını yere çevirdi.

“Durum şu ki Bay Hubble artık burada çalışmıyor. Ne yazık ki on sekiz ay önce kendisini işten çıkardık.”

Boş bir ifadeyle başımı salladım. Bu şık odada otururken adama bakıp sözlerine devam etmesini bekledim. Biraz sessizlik olursa konuşmaya devam eder diye düşündüm. Soruları doğrudan sorarsam yanıt vermekten çekinebilirdi. Avukatlar gibi ağzını kapalı tutabilirdi. Ama konuşkan bir tip olduğunu anlamıştım. Birçok idari tip öyledir. Fırsatını bulduklarında sizi etkilemek için ellerinden geleni yaparlar. O yüzden sesimi çıkarmadan oturup bekledim. Sonra adam Hubble’ın arkadaşısı olduğum için benden özür dilemeye başladı.

“Aslında onun suçu değildi,” dedi. “Kusursuz bir iş çıkardı fakat uzaklaştığımız bir alan söz konusuydu. İlgili kişiler için epey talihsiz stratejik bir iş kararıydı.”

Dediklerini anlamışım gibi başımı salladım.

“Uzun süredir görüşmedik,” dedim. “Bundan haberim yoktu. Burada tam olarak ne iş yaptığını bile bilmiyorum.”

Gülümsedim. Dostane ve bilgisiz biri gibi davranmaya çalıştım. Bir bankada çok da rol yapmam gerekmiyordu. Ona beklenti dolu bir ifadeyle baktım. Konuşkan birinin konuşmasını sağlamak için en güvenilir yöntem buydu. Geçmişte pek çok kez işime yaramıştı.

“Perakende operasyon birimimizde çalışıyordu. O birimi kapadık.”

Merakla ona baktım.

“Perakende mi?”

“Borsa dışı bankacılık. Nakit, çek, krediler, kişisel müşteriler.”

“Demek birimi kapadınız? Neden?”

“Masraf çok yüksekti, marj çok düşüktü. Kapanması gerekiyordu.”

“Demek Hubble bu işin bir parçasıydı?”

Evet anlamında başını salladı.

“Bay Hubble döviz bölümü müdürüydü. Önemli bir pozisyondu. Bu işte çok başarılıydı.”

“Tam olarak ne yapıyordu?”

Adam bunu nasıl açıklayacağını bilemedi. Nereden başlayacağına karar veremiyormuş gibiydi. Birkaç deneme yaptı ama sonra vazgeçti.

“Nakitten anlar mısınız?” dedi.

“Biraz nakdim var. Ama tam olarak anlıyor muyum, emin değilim.”

Ayağa kalkıp abartılı bir hareketle beni yanına çağırdı. Pencerenin önüne geçmemi istedi. On yedi kat aşağıdaki sokaktan geçen insanlara baktık. Kaldırımında hızlı adımlarla yürüyen takım giymiş bir adamı işaret etti.

“Şu beyefendi mesela,” dedi. “Birkaç tahminde bulunalım.

Büyük ihtimalle dış banliyölerde oturuyor, belki bir de tatil evi, iki yüklü ev kredisi, iki arabası, altı tane yatırım fonu, emeklilik birikimi, birkaç güvenilir hisse seneti, üniversite planları, beş altı kredi kartı, mağaza kartları, harcama kartları var. Net değerine yarım milyon diyelim mi?”

“Tamam.”

“Peki ne kadar nakdi var?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Elli dolar kadar nakdi olabilir. Ona yüz elli dolara mal olan deri bir cüzdanda elli dolar.”

Ona baktım. Nereye varmak istediğini anlamamıştım. Taktik değiştirdi. Büyük bir sabırla açıklamaya devam etti.

“ABD ekonomisi devasadır,” dedi. “Net değerler ve net borçlar hesap edilemeyecek kadar büyüktür: Trilyonlarca dolardan söz ediyoruz. Ama aslında bunların neredeyse hiçbirini nakit temsil edilmiyor. O adamın net değeri yarım milyon dolar ama bunun sadece elli doları nakit. Geri kalanı kâğıt üstünde ya da bilgisayarlarda. İşin aslı, ortalıkta pek nakit yok. Tüm ABD’de yaklaşık yüz otuz milyar gerçek nakit var.”

Yine omzumu silktim.

“Bana yeterince yüksek bir miktar gibi geldi,” dedim.

Adam dik dik bana baktı.

“Nüfus ne kadar?” dedi. “Hemen hemen üç yüz milyon. Yani adam başı dört yüz elli dolar nakit. İşte, bu bir perakende bankasının her gün uğraşması gereken bir sorun. Dört yüz elli dolar bankadan çekmek için gayet makul bir rakam fakat herkes bu miktarı çekmeye kalkışırsa ülkenin bankaları göz açıp kapayıncaya kadar boşalır.”

Durup bana baktı. Başımı salladım.

“Tamam,” dedim. “Bunu anladım.”

“Dahası, bu nakdin büyük bir kısmı bankalarda değil. Vegas’ta ya da at yarışı parkurlarında. Ekonominin nakit akışının

yoğun olduğu alanlarında birikmiş durumda. Dolayısıyla iyi bir döviz müdürü –ki Bay Hubble en iyilerden biriydi– sistemin bize düşen kısmında sürekli kâğıt para bulundurmak için mücadele verir. Araştırma yapıp bu parayı bulması gerekir. Parayı nerede bulacağını bilmesi gerekir. Kokusunu alması gerekir. Kolay iş değil. Neticede perakendeyi bizim için çok masraflı hale getiren etkenlerden biri buydu. Geri çekilmemizin nedenlerinden biriydi. Dayanabildiğimiz kadar dayandık ama en sonunda operasyonu sonlandırmamız gerekti. Bay Hubble’ı işten çıkarmak zorunda kaldık. Çok da üzüldük.”

“Şu an nerede çalıştığını biliyor musunuz?”

Başını salladı.

“Ne yazık ki bilmiyorum.”

“Bir yerde çalışıyor olması gerek, değil mi?”

Adam yine başını salladı.

“Mesleki açıdan sırra kadem bastı,” dedi. “Bankacılık sektöründe çalışmıyor, bundan eminim. Kurum üyeliği anında sona erdi, tavsiye mektubu talebi de almadık. Maalesef size bu konuda yardımcı olamayacağım. Bankacılık işinde olsaydı emin olun haberim olurdu. Başka bir alanda çalışıyor olmalı.”

Omuz silktim. Hubble’ın izini sürmek mümkün değildi. Bu adamla yaptığım konuşma da sona ermişti. Beden dili bunu anlatıyordu. Hafif öne eğilmişti, gidip işlerine devam etmeye hazırdı. Ben de onunla birlikte harekete geçtim. Zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Elini sıktım. Antikalarla dolu loş alandan asansöre yöneldim. Giriş katın düğmesine bastım ve sonra gri havaya adım attım.

Varsayımlarımın hepsi yanlış çıkmıştı. Hubble’ı dürüst bir bankacı olarak hayal etmiştim. Belki etrafındaki yasadışı bir olaya göz yummuştu, belki pis bir işe bulaşmıştı. Belki birkaç sahte rakamın altına imza atmıştı. Kolu arkaya bükülmüş bir haldeyken. Dahil olmuş, fayda sağlamış, onurunu lekelemiş,

asla meselenin merkezinde yer almamıştı. Fakat bir bankacı değildi. Bir buçuk senedir değildi. O bir suçluydu. Tam zamanlı bir suçlu. Bu sahtekârlık işinin içindeydi. Tam merkezindeydi. Kıyısından köşesinden bulaşmış falan değildi.

DOĞRUCA MARGRAVE KARAKOLU'NA gittim. Arabayı park edip Roscoe'ya baktım. Teale ekip odasında dolanıyordu ama nöbetçi memur göz kırpıp bana arkadaki bir dosya odasını işaret etti. Roscoe oradaydı. Yorgun görünüyordu. Kolları dosyalarla doluydu. Gülümsedi.

“Merhaba Reacher. Beni kurtarmaya mı geldin?”

“Ne var ne yok?”

Dosyaları bir dolabın üzerine bıraktı. Üstünü silkeledi ve saçını geriye attı. Kapıya göz attı.

“Birkaç şey var,” dedi. “On dakikaya kadar Teale’ın bir vakıf toplantısı var. Teale çıkar çıkmaz Florida’dan o faksı isteyeceğim. Ayrıca eyalet polisinden terk edilmiş arabalarla ilgili bilgi bekliyoruz.”

“Bana bulduğun silah nerede?”

Duraksadı. Dudağını ısırды. Neden silaha ihtiyacım olduğunu hatırlamıştı.

“Kutuda,” dedi. “Masada. Teale gidene dek beklememiz gerek. Kutuyu burada açma, olur mu? Kimsenin haberi yok.”

Dosya odasından çıktık ve büyük ofise doğru gittik. Ekip odası sessizdi. Cuma günkü destek memurları bilgisayar kayıtlarını tarıyorlardı. Düzgünce dizilmiş dosya öbekleri her yerdeydi. Şefin katili için sahte av devam ediyordu. Duvarda kocaman yeni bir haber panosu gördüm. Üzerinde Morrison yazıyordu. Boştu. Pek ilerleme kaydedilmemişti.

Büyük ofiste Finlay’yi bekledik. Beş dakika geçti. On dakika geçti. Sonra kapı tıklatıldı ve Baker başını içeri uzattı. Bizi görünce sırtıttı. Altın kaplama dişini fark ettim yine.

“Teale gitti,” dedi.

Ekip odasına geçtik. Roscoe faks makinesini açtı ve Florida’yı aramak üzere telefona uzandı. Finlay terk edilmiş arabalarla ilgili bilgi almak için eyalet polisine bağlandı. Bense Roscoe’nun yanındaki masaya geçip Charlie Hubble’ı aradım. Joe’nun çıktı alıp ayakkabısının içine gizlediği cep telefonu numarasını çevirdim. Yanıt veren olmadı. Sadece bir bip sesi geldi ve kayıt bana aradığım numaraya ulaşamadığını söyledi.

Roscoe’ya baktım.

“Cep telefonunu kapamış,” dedim.

Roscoe omuz silkip faks makinesine yöneldi. Finlay hâlâ eyalet polisiyle konuşuyordu. Baker’in oluşturduğumuz üçgene yakın bir yerde durduğunu fark ettim. Kalkıp Roscoe’nun yanına gittim.

“Baker bize katılmak istiyor mu?” diye sordum.

“Öyle görünüyor. Finlay onu nöbetçi olarak kullanıyor. Ona her şeyi anlatsak mı?”

Biraz düşündüm ama başımı iki yana salladım.

“Hayır. Grup ne kadar ufak kalırsa o kadar iyi, değil mi?”

Masaya geçip numarayı tekrar aradım. Açan olmadı. Aynı sabırlı elektronik ses bana aboneye ulaşamadığını söyledi.

“Lanet olsun,” diye homurdandım. “İnanılmaz bir şey.”

Hubble’ın son bir buçuk senesini nasıl geçirdiğini öğrenmem gerekiyordu. Charlie bana birkaç ipucu verebilirdi. Sabahları evden kaçta çıktığı, akşam kaçta geldiği, yol ve köprü faturaları, restoran faturaları hakkında bilgi verebilirdi. Pazar günüyle ya da Pluribus’la ilgili bir şey hatırlayabilirdi. Faydalı bir şeyler söyleyebilirdi. Faydalı bilgilere ihtiyacım vardı. Hem de çok. Ama cep telefonunu kapamıştı.

“Reacher?” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’la ilgili bilgiler geldi.”

Elinde birkaç sayfa faks vardı. Sayfalar ufak yazılarla kaplıydı.

“Harika. Göz atalım.”

Finlay telefonu kapatıp yanımıza geldi.

“Eyalet polisi geri arayacak. Bir şey bulmuş olabilirler.”

“Harika,” dedim yine. “Nihayet bir yere varıyor olabiliriz.”

Hep birlikte büyük ofise gittik. Sherman Stoller’la ilgili bilgileri masaya yaydık ve eğilip okumaya başladık. Jacksonville, Florida’daki polis teşkilatının tutuklama emriydi.

“Kör Blake de Jacksonville’de doğmuş,” dedim. “Bunu biliyor muydunuz?”

“Kör Blake kim?” diye sordu Roscoe.

“Şarkıcı.”

“Gitarist, Finlay.”

Sherman Stoller, Jacksonville ve Jacksonville Beach arasındaki nehir köprüsünde hız yaptığı için bir devriye arabası tarafından durdurulmuşu. İki sene önce, bir eylül akşamı, gece yarısına çeyrek kala. Arkası açık kamyoneti saatte on yedi kilometre hız limitini aşmıştı. Gerilmiş, devriye ekibine saldırgan davranmıştı. Bu yüzden de sarhoş araç kullanıyor olabilir diye tutuklanmıştı. Jacksonville Karakolu’nda parmak izleri alınmış, fotoğrafı çekilmiş ve üstü, aracı aranmıştı. Bir Atlanta adresi vermiş, bir kamyon şoförü olduğunu söylemişti.

Üstünden bir şey çıkmamıştı. Kamyoneti ekiplerce ve köpeklerle aranmıştı ama oradan da bir şey çıkmamıştı. Aracında Jacksonville Beach’e götürülmek üzere paketlenmiş yirmi yeni klimadan başka bir şey yoktu. Kutular kapalıydı, her birinin üzerinde üreticinin logosu vardı ve bir seri numarası yazılıydı.

Hakları okunduktan sonra Stoller tek bir telefon açmıştı. Aramasından yirmi dakika sonra Jacksonville’deki saygın Zacarias Perez Hukuk Bürosu’ndan Perez isimli bir avukat gelmişti ve Stoller on dakika içinde serbest bırakılmıştı. Tam elli beş dakika içinde hapse tıkılmış ve oradan bir avukat eşliğinde elini kolunu sallaya sallaya çıkmıştı.

“İlginç,” dedi Finlay. “Adam evinden dört yüz elli kilometre uzakta, gece yarısı, yirmi dakika içinde bir avukat bulmuş. Saygın bir hukuk bürosunun ortağını hem de. Esaslı bir kamyon şoförüymüş doğrusu.”

“Adresi tanıdık mı?” dedim Roscoe’ya.

Hayır anlamında başını salladı.

“Pek sayılmaz,” dedi. “Ama neresi olduğunu bulabilirim.”

Kapı aralandı ve Baker yine başını içeri uzattı.

“Eyalet polisi hatta. Bir araba bulmuşlar sanırım.”

Finlay saatine baktı. Teale’in gelmesine biraz daha zaman olduğuna karar verdi.

“Tamam, buraya bağla Baker.”

Finlay büyük masadaki telefonu açıp bilgileri dinledi. Birkaç not aldı ve bir teşekkür homurdandı. Telefonu kapatıp yerinden kalktı.

“Tamam. Gidip bakalım.”

Üçümüz hızla dışarı çıktık. Teale gelip soru sormaya başlamadan gitmemiz gerekiyordu. Baker bizi izledi. Arkamızdan seslendi.

“Teale’a ne diyeyim?”

“Arabayı bulduğumuzu söyle,” dedi Finlay. “Manyak eski suçlunun Morrison’ın evine gitmek için kullandığı arabayı. Ona büyük bir ipucu yakaladığımızı söyle, tamam mı?”

BU SEFER DİREKSİYONA Finlay geçti. Roscoe’ya tahsis edilmiş arabaya benzer sivil bir Chevy kullanıyordu. Otoparktan çıkıp güneye yöneldi. Küçük kasabanın içinden hızla geçti. İlk birkaç kilometre boyunca Yellow Springs’e giden yolu izlediğimizi fark ettim ama sonra doğuya, sola saptı. Yol otoyola uzanıyor ve demiryolunun hemen altında bir tür araç bakım alanında sona eriyordu. Etrafta asfalt ve katran varilleri vardı. Bir de bir araba. Otoyoldan yuvarlanmıştı ve tepetaklak duruyordu. Yanmıştı.

“Arabayı cuma günü fark etmişler,” dedi Finlay. “Perşembe günü burada olmadığından eminler. Joe’ya ait olabilir.”

Büyük bir dikkatle arabaya baktık. Geriye görecekt pek bir şey kalmamıştı. Tamamen yanmıştı. Çelik olmayan her şey yanmıştı. Markasını bile anlayamadık. Finlay şeklinden bir General Motors üretimi olabileceğini düşündü fakat hangi model olduğunu bilemedik. Orta boyutlarda bir sedandı ve plastik kısmı gittikten sonra bir Chevy’yi bir Pontiac’tan ayırmak mümkün değildi.

Finlay’den ön çamurluğu tutmasını isteyip sürünerek ters duran motor kapağının altına girmeye çalıştım. Kapağa damgaladıkları rakamı aradım. İs izlerini biraz kazıdıktan sonra küçük alüminyum levhayı buldum ve rakamın büyük bir kısmını okudum. Dışarı sürünerek çıkıp rakamı Roscoe’ya söyledim. Hemen not etti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Finlay.

“Aradığımız araba olabilir. Diyelim ki arabayı perşembe akşamı Atlanta Havaalanı’ndan deposu dolu halde kiraladı. Margrave yonca yaprağı kavşağındaki depo alanına gitti, sonra da arabayı başka biri alıp buraya getirdi. Bu arada birkaç galon, belki iki buçuk galon yakıt gitmiş olmalı. Yine de aracın yanacağı kadar yakıt kalmıştır.”

Finlay başını salladı.

“Mantıklı,” dedi. “Ama kasabadan birileri olması gerek. Burası bir arabayı atmak için harika bir alan, değil mi? Şarmpole yanaşıp tekerlekleri toprağa sürdükten sonra arabayı kenardan itmiş, aşağı inip ateşe vermiş olabilir. Sonra da onu bekleyen arkadaşının arabasıyla kaçmıştır. Fakat bunu ancak burada böyle bir bakım alanı olduğunu bilen biri yapmış olabilir. Ancak kasabadan biri burayı bilebilir, öyle değil mi?”

Yanmış arabayı orada bıraktık. Karakola döndük. Nöbetçi polis memuru Finlay’yi bekliyordu.

“Teale ofiste sizi bekliyor,” dedi.

Finlay bir şeyler homurdandı ve tam oraya gidecekken onu kolundan yakaladım.

“Onu bir süre oyala,” dedim. “Roscoe’ya telefon açıp arabanın numarasını soracak kadar fırsat ver.”

Başını salladı ve arkadaki ofise doğru yürüdü. Roscoe ve ben, Roscoe’nun masasına gittik. Telefonu aldı ama onu durdurdum.

“Bana silahı ver,” diye fısıldadım. “Teale’ın Finlay ile konuşması bitmeden alayım.”

Başını sallayıp etrafına bakındı. Yerine oturup kemerinden anahtarlığını çıkardı. Kilitli bir çekmeceyi açtı ve bana kutuyu işaret etti. Kutuyu aldım. Evrak saklamak için kullanılan türde, yaklaşık beş santim derinliğinde uzunca bir kutuydu. Üstünde damarlı bir ağaç deseni vardı. Biri yüzeyine bir isim yazmıştı. Gray. Kutuyu kolumun altına sıkıştırıp başımı salladım. Roscoe çekmeceyi kapatıp tekrar kilitledi.

“Teşekkürler,” dedim. “Şimdi o aramayı yap.”

Girişe yürüdüm ve omzumla cam panelli ağır kapıyı açtım. Kutuyu Bentley’ye götürdüm. Arabanın tepesine koyup kapıyı açtım. Kutuyu yolcu koltuğuna atıp direksiyonun başına geçtim. Sonra kutuyu kucağıma aldım. Kuzey yönünde yüz metre kadar ileride kahverengi bir sedanın yavaşladığını gördüm.

Arabada iki Latin adam vardı. Önceki gün Charlie Hubble’ın evinin orada gördüğüm arabaydı. Aynı adamlardı. Bundan emindim. Araç karakola yetmiş beş metre kala durdu. Motoru durdurulmuş gibi hafifçe yaylandı. Adamlar arabadan inmediler. O mesafede arabada oturdular ve karakolun garaj yolunu izlemeye koyuldular. Doğrudan Bentley’ye bakıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Yeni arkadaşlarım beni bulmuşlardı. Bütün sabah beni aramışlardı. Daha fazla aramalarına gerek kalmamıştı. Kıpırdamadılar. Öylece oturup beni izlediler. Ben de beş dakikadan uzun bir süre onları

izledim. Arabadan inmeyeceklerdi. Bunu anlamıştım. Orada bekleyeceklerdi. Bu yüzden dikkatimi tekrar kutuya verdim.

Bir kutu mermi ve bir silah. Ciddi bir silahtı. Otomatik bir Desert Eagle'dı. Daha önce kullanmıştım. İsrail yapımıydı. Oraya yolladığımız türlü şeyler karşılığında eskiden bunları alıyorduk. Tabancayı elime aldım. Ağırdı. Otuz altı santimlik bir namlusu vardı ve bir uçtan diğer uca kırk beş santim uzunluğundaydı. Şarjörü çıkardım. Sekiz mermilik .44'lük versiyonu. Sekiz tane .44'lük Magnum mermi alıyordu. Hafife alınması imkânsızdı. Mermilerse bir polis memurunun tabancasındaki .38'lik mermilerden iki misli ağırdı. Mermi, ses hızından çok daha hızlı bir biçimde namluyu terk eder. Hedefe bir trenden çok daha büyük bir güçle çarpar. Mermi seçimi bir sorundur. Farklı seçenekler söz konusudur. Sivri burunlu mermi takarsanız bu hem ateş ettiğiniz kişinin hem de –büyük olasılıkla– yüz metre ötedeki birinin içinden geçer. Yuvarlak burunlu mermi kullanırsanız ateş ettiğiniz kişide bir çöp tenekeşi büyüklüğünde bir delik açılır. Seçim size kalmıştır.

Kutudaki mermilerin hepsi yuvarlak burunluydu. Bana uyardı. Silahı kontrol ettim. Acımasız bir silahtı ama iyi durumdaydı. Her şeyi işliyordu. Sapına bir isim kazınmıştı. Gray. Kutunun üstündeki isim. Finlay'den önceki baş dedektif. Geçen şubat ayında kendini asarak intihar etmişti. Bir tabanca koleksiyoncusu olmalıydı. Çünkü bu hiç de polislerin kullandığı türde bir silah değildi. Dünya üzerindeki hiçbir polis teşkilatı görev başında böyle bir silah kullanılmasına izin vermezdi.

Ölü dedektifin silahına mermilerin sekizini yerleştirdim. Yedekleri kutuya, kutuyu ise yere koydum. Silahın horozunu kaldırdım ve emniyet kilidini çektim. Eskiden buna horoz-kilit derdik. İlk el ateş etmeden önce size anlık zaman tanır. Hayatınızı kurtarabilir. Silahı Bentley'nin torpido gözüne kaldırdım. Oraya ancak sığırdı.

Sonra bir süre oturduğum yerden arabadaki iki adamı izledim. Hâlâ beni gözlüyorlardı. Yetmiş beş metreden birbirimize bakıyorduk. Rahat ve kendilerinden emin görünüyorlardı. Ama beni izliyorlardı. Bentley'den inip kapıyı kilitledim. Karakola geri dönüp ön kapıyı açtım. Kahverengi sedana göz attım. Hâlâ oradaydı. Hâlâ beni izliyorlardı.

ROSCOE MASASINDA telefonda konuşuyordu. El salladı. Heyecanlı gibiydi. Elini kaldırıp beklememi işaret etti. Büyük ofisin kapısına baktım. Teale'ın Roscoe'nun telefon görüşmesi bitmeden dışarı çıkmayacağını umdum.

Roscoe telefonu kapadığı an Teale ofisten çıktı. Yüzü kıpkırmızıydı. Öfkeli görünüyordu. Sert adımlarla, kalın bastonunu yere vura vura ekip odasına doğru yürümeye başladı. Duvardaki boş haber panosuna baktı. Finlay ofisten başını dışarı uzatıp beni çağırdı. Roscoe'ya omzumu silkip Finlay'nin ne diyeceğini duymak üzere o tarafa gittim.

“Neler oluyor?” dedim.

Güldü.

“Onu kızdırıyordum,” dedi. “Ne yaptığımızı, neden bir arabanın peşine düştüğümüzü sordu. Öyle yapmadığımızı söyledim. Ona Baker'a fazla uzaklaşmayacağımızı söylediğimizi ama Baker'ın bizi yanlış anlamış olabileceğini söyledim.”

“Dikkatli ol Finlay. İnsanları öldürüyorlar. Ciddi bir iş bu.” Omuz silkti.

“Beni deli ediyor. Biraz da eğlenmek gerek ama değil mi?”

Finlay yirmi sene Boston'da çalışmış, hayatta kalmıştı. Bunu da atlatabilirdi.

“Picard neler yapıyor? Ondan haber aldın mı?” diye sordum.

“Almadım. Bekliyorum.”

“Birkaç adamını etrafı kollasınlar diye buraya yollamış olabilir mi?”

Finlay başını iki yana salladı. Kendinden emindi. “Kesinlikle hayır. Bana söylemeden öyle bir şey yapmaz. Neden sordun?”

“Burayı izleyen iki adam var. On dakika önce geldiler. Sade, kahverengi bir sedan. Dün de Hubble’ın evinin oradaydı. Ayrıca bu sabah kasabada beni aramışlar.”

Yine başını salladı.

“Picard’ın adamları olamaz. Bana söylerdi.”

Roscoe içeri girip kapıyı kapadı. Teale zorla içeri girebilirmiş gibi elini kapıya yaslandı.

“Detroit’i aradım,” dedi. “Araba bir Pontiac’mış. Dört ay önce gelmiş. Bir kiralama şirketi için verilen büyük bir sipariş. Motorlu Araçlar Dairesi kaydını araştırıyor. Onlara Atlanta’dan Picard’a haber vermelerini söyledim. Kiralama şirketi ona aracın nereden kiralandığını söyleyebilir. Bir yere varıyor olabiliriz.”

Joe’ya yaklaşıyor gibiydim. Bunu hissedebiliyordum.

“Harika,” dedim. “Bravo Roscoe. Şimdi gidiyorum. Altıda seni almaya gelirim. İkiniz birbirinizden ayrılmayın, tamam mı? Birbirinize dikkat edin.”

“Nereye gidiyorsun?” dedi Finlay.

“Biraz kasaba dışında dolaşacağım.”

Onları ofiste bırakıp girişe yöneldim. Kapıyı açıp dışarı adımımı attım. Kuzeye, yolun ilerisine baktım. Kahverengi sedan yetmiş beş metre uzakta bıraktığım yerdeydi. İki adam da hâlâ arabada oturuyordu. Hâlâ karakolu izliyorlardı. Bentley’ye gittim. Kapıyı açıp koltuğa yerleştim. Garaj yolundan kasaba yoluna çıktım. Diğer şeritle aramda mesafe bırakarak ağır ağır ilerledim. Yavaşça iki adamın yanından geçip kuzey yönünde yola devam ettim. Dikiz aynasından aracın harekete geçtiğini gördüm. Usulca yola çıktı ve kuzeye doğru hızlanıp peşime takıldı. Sanki onları görünmez uzun bir halatla çekiyordum. Yavaşladığımda yavaşlıyorlar, hızlandığımda hızlanıyorlardı. Tıpkı bir oyun gibi.

ENO'NUN ÖNÜNDEN GEÇİP kuzeye doğru kasabadan uzaklaştım. Kahverengi sedan peşimdeydi. Kırk metre kadar gerideydi. Gizlenmek gibi bir niyet yoktu. Adamlar hemen arkamdalardı. İleri bakıyorlardı. Batıya, Warburton'a saptım. Biraz yavaşladım. Araba beni izlemeyi sürdürdü. Hâlâ kırk metre kadar gerideydi. Batı yönünde yola devam ettik. Bu uçsuz bucaksız yerde hareket halindeki tek şey bizdik. Dikiz aynasından ikisini de görebiliyordum. Beni kesiyorlardı. Alçak öğleden sonra güneşi yüzlerini aydınlatıyordu. Turuncu güneş ışınları onları net olarak görebilmemi sağlıyordu. Genç adamlardı. Latin asıllı, renkli gömlek giymiş, siyah saçlı, tertemiz, birbirine benzeyen iki adam. Ve arabaları hız kesmeden beni takip ediyordu.

Dokuz on kilometre kadar gitti. Bir yer arıyordum. Her yarım kilometrede sağda ve solda toprak yollar vardı. Yollar tarlalara doğru devam ediyor, bir daire biçiminde tarlaların etrafını sarıyordu. Ne amaçla kullanıldıklarını anlayamadım. Belki de çiftçilerin hasat vakti makinelerini park ettikleri toplanma alanlarıydı. Hasat vakti ne zamansa. Daha önce gördüğüm bir toprak yolu arıyordum. Anayolun sağ tarafında ufak bir ağaç kümesinin arkasına uzanıyordu. Kilometrelerce akan

bir yolda gizlenebileceğim tek yer orasıydı. Orayı cuma günü hapishane otobüsündeyken görmüştüm. Sonra da Alabama'dan dönerken. Kalın gövdeli ağaçlardı. Bu sabahsa pusun arasında kalmışlardı. Yolun yanında, sağ tarafta oval biçimli bir koruluktı. Toprak yol bunların arkasına doğru devam ediyor, sonra tekrar esas yolla birleşiyordu.

Orayı birkaç kilometre öteden gördüm. Ağaçlar ufukta bir leke gibiydi. O tarafa gittim. Torpido gözünü açtım ve otomatik silahı çıkardım. Yolcu koltuğunun minderleri arasına sıkıştırdım. İki adam peşimdeydi. Hâlâ kırk metrelik bir mesafeden beni izliyorlardı. Ağaçlara yarım kilometre kala vites değiştirip gaza bastım. Araç hızla öne atıldı. Toprak yola varınca direksiyonu sertçe çevirdim. Bentley sarsılarak ve kayarak yoldan çıkarken ağaçların arkasına doğru gittim. Hemen durdum. Silahı kapıp dışarı fırladım. Sürücü kapısını arabadan düşmüşüm gibi açık bıraktım ve soldaki ağaçların arasına dalmışım gibi yaptım.

Ama diğer yöne gittim. Sağa doğru koştum. Arabanın etrafından dolandım, on beş adım kadar atıp kendimi fıstık tarlasına attım ve dümdüz yere uzandım. Çalıların arasından süründüm ve kendimi diğer arabanın Bentley'nin arkasındaki yolda duracağı bir seviyeye getirdim. Bitkilerin iri saplarının arkasına gizlendim ve nemli kırmızı toprağın üstüne, yapraklarının altına uzandım. Beklemeye başladım. Altmış yetmiş metre geride kaldıklarını tahmin ediyordum. Ani bir manevrayla arayı açmıştım. Silahın emniyet kilidini yokladım. Derken kahverengi Buick'in sesini duydum. Motorun uğultusunu ve süspansiyonun gıcirtısını. Araba bir anda karşımdaki yolda belirdi. Ağaçların arasında duran Bentley'nin arkasında durdu. Benden yirmi adım uzaktaydı.

Bunlar nispeten zeki adamlardı. Gördüğüm en kötü tiplerden değillerdi. Yolcu koltuğundaki adam, araç daha yola

sapmadan aşığı atlamıştı. Ağıaçların arasında olduğımu sanmıştı. Bana arkadan saldırmayı planlamıştı. Direksiyondaki adam, aracın içinden hemen yana fırladı ve ağıaçların diğertarafında kalan yolcu kapısından dışarı çıktı. Tam karşımdaydı. Elinde bir tabanca vardı. Sırtını bana vererek toprak zemine çömeldi. Buick'i ağıaçların arasından gözetlediğimi sandığı için bu noktadan görünmeyeceğini düşünüyordu. Hareket etmesini sağlamalıydım. Arabanın yanında durmasını istemiyordum. Araba iyi durumda kalmalıydı. Hasar almamalıydı.

Koruluk onları şüphelendirmişti. Zaten amacım buydu. Kilometrelerce gidip etraftaki tek ağıaç kümesine ulaşip sonra neden bir tarlaya saklanacaktım ki? Klasik bir dikkat dağıtma yöntemiydi. Hiç düşünmeden tuzaga düşmüşlerdi. Arabanın oradaki adam ağıaçlara bakıyordu. Bense onun sırtına. Sessizce nefes alıp verirken Desert Eagle'ı sırtına doğrultmuştum. Ortağı ağır ağır ağıaçların arasında ilerliyor, beni arıyordu. Çok geçmeden görüş alanıma girecekti.

Beş dakika sonra açıklık alana çıktı. Silahını önünde tutuyordu. Buick'in arkasından dolandı. Bentley ile arasına mesafe koydu. Ortağının yanına çömeldi ve şaşkın bir halde birbirlerine baktılar. Ardından dikkatle Bentley'yi izlemeye başladılar. Arabada yere yattığımdan ya da büyük krom radyatörün arkasına çömeldiğimden endişelendiler. Ağıaçların arasından çıkan adam, Buick'i kendisiyle ağıaçların arasında tutarak yerde süründü, tam karşıma geldi ve ayaklarımı görmeyi umarak Bentley'nin altına göz attı.

Bentley'nin bir ucundan diğertucuna yerde sürünerek ilerledi. Dirseklerinden güç alarak ilerlerken oflayıp pufladığını duyabiliyordum. Sonra sürünerek geri geldi ve yine ortağının yanına çöktü. İkisi de durduğu yerde sallandı ve Buick'in yanında yavaşça ayağı kalktı. Bentley'nin yanına gidip içine baktılar. Birlikte ağıaçların kenarına yürüdüler ve dikkatle

karanlığı taradılar. Beni bulamadılar. Geri dönüp yan yana toprak yolda durdular. Arabaların ilerisinde, turuncu gökyüzünün altında sırtlarını tarlaya, bana dönerek koruluğu tarmaya devam ettiler.

Ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Bunlar şehirli çocuklardı. Miami'den gelmiş olabiliyorlardı. Kıyafetleri Florida tarzıydı. Neon ışıklarla aydınlatılmış ara sokaklara ve inşaat alanlarına alışıklardı. Yükseltilmiş otoyolların altında, turistlerin asla görmediği çöp alanlarında aksiyona alışıklardı. Dönümlerce uzanan fıstık tarlalarının arasında tek başına duran bir korulukla ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Orada öylece dururlarken ikisini de sırtından vurdum. Seri bir şekilde iki el ateş ettim. Yüksekçe, kürek kemiklerinin arasına nişan aldım. Silahımdan elbombaları patlamış gibi sesler çıktı. Kuşlar ürküp havalandılar. İki el ateş sesi, tarlalarda gök gürültüsü gibi yankılandı. Tabanca elimde geri tepti. İki adam öne doğru devrildi. Toprak yolun en uç tarafındaki ağaçların arasına yüzüstü düştüler. Başımı kaldırıp oraya baktım. Yüzlerinde ölümün getirdiği o gevşek, boş ifade vardı.

Silahımı bırakmadan yanlarına gittim. Ölmüşlerdi. Birçok ölü insan görmüştüm ve bu ikisinin de onlardan hiçbir farkı yoktu. İri Magnum mermiler sırtlarının üst tarafına saplanmıştı. Baş tarafına uzanan büyük atardamarların ve ince damarların oraya. Açtıkları yaralar oldukça kötüydü. Sessizce onlara baktım ve Joe'yu düşündüm.

Yapmam gereken şeyler olduğunu hatırladım. Bentley'ye gittim. Emniyet kilidini çekip Desert Eagle'ı koltuğa fırlattım. Adamların arabasına geçip anahtarı çıkardım. Bagajı açtım. Orada bir şey bulabileceğimi umuyordum. İki adamın ölmesinden ötürü kendimi kötü hissetmiyordum. Ama bagajda bir şey bulursam kendimi daha iyi hissedecektim. Susturuculu otomatik bir .22'lik gibi. Ya da dört çift kauçuk galoş ve dört

naylon tulum gibi. On iki santimlik birkaç bıçak gibi. Evet, bunlar gibi şeyler. Fakat bunları değil Spivey'yi buldum.

Birkaç saat önce öldüğü belliydi. Alnından bir .38'likle vurulmuştu. Yakından. Tabancanın namlusu alnından on beş santim uzakta duruyor olmalıydı. Başparmağımı mermi deliğinin etrafındaki alanda gezdirdim. Dikkatle inceledim. İş yoktu ama deriye ufak barut parçaları gömülmüştü. Parçalar çıkmıyordu. Yani bu da epey yakından vurulduğunu işaret ediyordu. On beş yirmi santim kadar. Biri bir anda tabancasını kaldırmıştı ve ağır hareket eden iriyarı hapishane müdür yardımcısı zamanında eğilememişti.

Morrison'ın çakısıyla çenesini kanattığım yer kabuk bağlamıştı. Bir yılaninkini andıran küçük gözleri açıktı. Üstünde hâlâ lekeli üniforması vardı. Gömleğini yırttığım noktadan kollarla kaplı beyaz karnı görünüyordu. İriyarı bir adamdı. Onu bagaja sığdırabilmek için bacaklarını kırmışlardı. Muhtemelen bir kürekle. Bacaklarını kırmışlar ve cesedi sığdırabilmek için dizlerini yana doğru bükmüşlerdi. Ona baktım ve öfke hissettim. Biliyordu ve bana söylememişti. Ama onu yine de öldürmüşlerdi. Bana bir şey söylememiş olmasının hiçbir anlamı yoktu. Adamlar paniklemişlerdi. Pazar günü yavaş yavaş yaklaşırken herkesi susturuyorlardı. Bir şeyler öğrenebilmişim gibi Spivey'nin cansız gözlerinin içine baktım.

Sonra ağaçların kenarına koşup iki adamın da üstünü aradım. İki cüzdan ve bir kiralık araba sözleşmesi. Bir cep telefonu. Bu kadar. Sözleşme Buick içindi. Pazartesi sabahı saat sekizde Atlanta Havaalanı'ndan kiralamışlardı. Bir yerden sabah uçağıyla gelmişlerdi. Cüzdanlarını inceledim. Uçak bileti yoktu. İkisinde de Jacksonville adresli iki ehliyet vardı. Sıradan fotoğraflar, saçma isimler. Kendi isimlerine düzenlenmiş kredi kartları. Ayrıca bolca nakit. Hepsini aldım. Nasıl olsa harcayamayacaklardı.

Cep telefonunun bataryasını çıkarıp telefonu adamlardan birinin cebine, bataryayı diğerrinin cebine koydum. Sonra cecetleri çekerek Buick'e sürükledim ve bagaja, Spivey'nin yanına yerleştirdim. Kolay olmadı. Uzun boylu değillerdi ama biraz kilolu ve şekilsiz tiplerdi. Serin havaya rağmen ter içinde kaldım. Spivey'nin olduğu yere sığdırabilmek için bedenlerini ittirmem gerekti. Etrafa bakındım ve tabancalarını aldım. İkisi de .38'likti. Biri tamamen doluydu. Diğerrinden bir kez ateş edilmişti. Yeni ateşlenmiş gibi kokuyordu. Silahları da bagaja attım. Yolcu koltuğundaki adamın ayakkabılarını buldum. Desert Eagle ayakkabılarının ayaklarından fırlamasına neden olmuştu. Bunları da bagaja atıp kapağı sıkıca kapadım. Tarlaya yönelip çalılıkların arasında gizlendiğim yere gittim. Adamlara ateş ettiğim noktaya. Otların arasındaki iki kovayı kaptım ve cebime koydum.

Buick'i kilitleyip uzaklaştım. Bentley'nin bagajını açtım. İçinde eski giysilerimin olduğu çantayı çıkardım. Yeni kıyafetlerim kızıl toprağa bulanmış, ölen adamların kan lekeleriyle kaplanmıştı. Eskileri giydim. Çamurlu kan lekeli olanları tor-top edip çantaya tıktım. Çantayı bagaja attım ve kapağı kapadım. Son olarak bir ağaç dalıyla görebildiğim bütün ayak izlerini sildim.

Bentley'ye atlayıp ağır ağır doğuya, Margrave'e doğru yola çıktım ve bu süreyi sakinleşebilmek için kullandım. Temiz bir tuzak kurmuştum ve teknik zorluklarla, gerçek bir tehlikeyle karşılaşmamıştım. Nihayetinde on üç sene süren zorlu bir işi geride bırakmıştım. İki amatörü tek başıma uykumda bile haklayabilirdim. Ama kalbim normalden daha hızlı atıyordu ve buz gibi bir adrenalin akımı yüzünden titriyordum. Beni sarsan şey, kırık bacakları yana bükük halde Spivey'nin oradaki görüntüsüydü. Derin derin nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Sağ kolum sızlıyordu. Sanki biri avcuma bir çekiçe

vurmuştu. Kolum omzuma kadar ağrıyordu. Silahın geri tepmesi çok sertti. Çok da gürültülüydü. Kulaklarım hâlâ iki ateş sesinden dolayı çınlıyordu. Yine de kendimi iyi hissediyordum. Bu işi başarıyla tamamlamıştım. İki azılı adam oraya kadar peşimden gelmişti. Gelgelelim geri dönüş yolunda beni izlemiyorlardı.

KARAKOLUN GARAJ YOLUNA, kapıdan en uzak noktaya park ettim. Silahı tekrar torpido gözüne koyup arabadan indim. Vakit geç olmaya başlamıştı. Alacakaranlık çökmek üzereydi. Devasa Georgia göğü kararıyordu. Mürekkep gibi koyu bir renge bürünmek üzereydi. Ay belirmeye başlamıştı.

Roscoe masasındaydı. Beni görünce kalkıp yanıma geldi. Dışarı çıktık. Birkaç adım yürüdük. Öpüştük.

“Kiralık araba şirketinden bir haber var mı?” diye sordum. Başını iki yana salladı.

“Yarına kaldı,” dedi. “O işle Picard ilgileniyor. Elinden geleni yapıyor.”

“Tamam. Havaalanında hangi oteller var?”

Roscoe otellerin isimlerini saydı. Her havaalanında karşılaşılan otellerdi. Söylediği ilk oteli seçtim. Sonra ona Floridalı adamlarla aramda geçenleri anlattım. Önceki hafta bunları duysaydı beni anında tutuklardı. Beni elektrikli sandalyeye yollarlardı. Fakat tepkisi artık farklıydı. Evine kauçuk galoşlarla giren o dört adam birçok konuda fikrinin değişmesine neden olmuştu. Sadece başını salladı ve gergin bir ifadeyle ama tatmin olmuş gibi gülümsedi.

“İkisi gitti,” dedi. “Aferin Reacher. O adamlar mıydı?”

“Dün gecekiler mi? Hayır. Buralı değillerdi. Onları Hubble’ın on kişilik listesine ekleyemeyiz. Bunlar dışarıdan destek vermek için gelenlerdi.”

“Becerikliler miydi?”

Omzumu silktim. Elimle orta karar anlamına gelen bir hareket yaptım.

“Pek sayılmaz,” dedim. “En azından yeterince becerikli değillerdi.”

Ona Buick’in bagajında ne bulduğumu anlattım. Roscoe yine ürperdi.

“Peki o on kişiden biri mi?” diye sordu.

“Spivey mi?”

Başımı salladım.

“Hayır. Sanmıyorum. O da dışarıdan destek verenlerdendi. Kimse onun gibi bir sülüğü büyük bir işe dahil etmez.”

Bana hak vererek başını salladı. Bentley’nin kapısını açıp silahı torpido gözünden çıkardım. Cebime koyamayacağım kadar büyüktü. İçinde mermilerin olduğu büyük kutuya yerleştirdim yine. Roscoe kutuyu Chevy’sinin bagajına koydu. Lekeli giysileri tıktığım çantayı aldım. Bentley’yi kilitledim ve karakolun garaj yolunda bıraktım.

“Molly’yi tekrar arayacağım,” dedim. “Artık boğazıma kadar bu işe battım. Biraz daha bilgi almam gerek. Anladığım şeyler var.”

İçerisi sakın olduğu için doğruca büyük ofise gittim. Washington numarasını çevirdim ve ikinci çalışta açıldı.

“Konuşabilir misin?” diye sordum.

Molly biraz beklememi söyledi. Kalkıp ofisinin kapısını kapadığını duydum.

“Henüz çok erken Jack,” dedi. “Yarına kadar dosyaları almam imkânsız.”

“Bilgiye ihtiyacım var. Joe’nun sorumlu olduğu şu uluslararası görevi anlamam gerek. Aksiyon denizaşırı bir yerde gerçekleşiyorsa neden bu kasabada bu olayların meydana geldiğini anlamalıyım.”

Nereden başlayacağını düşündü.

“Tamam, temel bilgileri vereyim. Sanırım Joe her şeyin bu ülkeden kontrol ediliyor olabileceğini düşünüyordu. Açıklaması zor bir sorun ama elimden geleni yapacağım. Kalpazanlık işi yurtdışında yapılıyor. Zaten önemli olan, büyük kısmının ülkeye girmemesi. O sahte paralardan çok azı ülkeye giriyor ve ülke genelinde çok da önemli bir olay yaratmıyor ama elbette engellemek istediğimiz bir durum bu. Fakat yurtdışında tamamen farklı bir sorun. ABD’de ne kadar nakit olduğunu biliyor musun Jack?”

Bankadaki adamın söylediklerini düşündüm.

“Yüz otuz milyar dolar,” dedim.

“Doğru,” dedi. “Ama bunun tam iki mislisi yabancı ülkelere. Bu bir gerçek. Dünyanın dört bir yanında insanlar iki yüz altmış milyar dolar değerinde Amerikan parasına sahip. Bu para Londra, Roma, Berlin, Moskova gibi şehirlerde kasalarda, Güney Amerika’da yastık altlarında, Doğu Avrupa’da parkelerin altında ve sahte duvarların arkasında gizleniyor, bankalarda, seyahat acentelerinde, bir sürü farklı yerde tutuluyor. Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Çünkü dolar dünyanın en güvenilir para birimi. İnsanlar dolara inanıyorlar. Doları istiyorlar. Doğal olarak hükümet bu konuda çok mutlu.”

“Egoları yüzünden mi?” diye sordum.

Ahizeyi diğer eline aldığını duydum.

“Bu duygusal bir mesele değil,” dedi. “Sadece iş. Düşünsene Jack... Birinin Bükreş’teki masasının çekmecesinde yüz dolar varsa bu başka bir yerde başka birinin bunun için yüz dolar karşılığında yabancı para verdiği anlamına geliyor. Yani hükümetimiz yüz dolara bu kişiye üstünde yeşil ve siyah mürekkep olan bir parça kâğıt sattığı anlamına geliyor. Kârlı iş. Güvenilir bir para birimi olduğu için o yüz dolar büyük olasılıkla uzun

seneler Bükreş'teki o masanın çekmecesinde kalır. ABD'nin yabancı parayı asla geri vermesi gerekmez. Dolar güvenilir kaldığı sürece kaybetmemiz mümkün değil."

"Sorun ne o halde?"

"Anlatması zor," dedi. "Tüm mesele güvenle ve inançla ilgili. Neredeyse metafiziksel bir şey. Yabancı pazarlara bol miktarda sahte dolar girerse bunun başlı başına bir anlamı olmaz. Ama o yabancı pazarlardaki kişiler bunu anlarılarsa önemli hale gelir. Çünkü paniğe kapılırlar. İnançlarını yitirirler. Güvenlerini kaybederler. Artık dolar istememeye başlarlar. Japon yenine ya da Alman markına yatırım yapıp bunları yastık altına atarlar. Dolarlarından kurtulurlar. Dolayısıyla hükümetin bir gecede iki yüz altmış milyar dolarlık yabancı krediyi geri ödemesi gerekir. Bir gecede. Fakat bunu yapmamız mümkün değil, Jack."

"Büyük bir sorun."

"Çok doğru. Dahası uzakta olan bir sorun. Sahte para yurtdışında yapılıyor ve büyük bir kısmı yurtdışında dağıtıma giriyor. Böyle olması mantıklı. Fabrikalar ıssız, bilmediğimiz bir yere kuruluyor ve sahte para gerçek dolara biraz benzediği sürece mutlu olan yabancı insanlara dağıtılıyor. Bu yüzden büyük bir kısmı ülkemize girmiyor. Sadece gerçeğine en çok benzeyenler ABD'ye giriyor."

"Ne kadarı geri geliyor?" diye sordum.

Biraz düşündü. Dudaklarını büzmüş gibi nefesini hafifçe dışarı verdiğini duydum.

"Büyük bir miktar değil," dedi. "Zaman zaman birkaç milyar olabilir."

"Birkaç milyar mı? Yüksek bir miktar değil mi bu?"

"Okyanusta damla," dedi. "Makro-ekonomik bir bakış açısından. Yani ekonominin ölçeğine kıyasla."

"Peki bu konuda tam olarak ne yapıyoruz?"

“İki şey. Bunlardan ilki, Joe’nun bunu büyük bir çabayla engellemeye çalışmasıydı. Arkasındaki neden bariz. İkincisi, var gücümüzle böyle bir şey yokmuş gibi davranıyoruz. İnsanlar inançlarını yitirmesinler diye.”

Başımı salladım. Washington’da neden ciddi bir gizlilikle hareket ettiklerini anlamaya başlamıştım.

“Tamam. Peki ya Hazine Bakanlığı’nı arayıp neler olduğunu sorarsam?”

“Her şeyi inkâr ederiz. Hangi kalpazanlık olayı deriz?”

SAKİN EKİP ODASINDAN GEÇİP Roscoe’yla arabasında buluştum. Ona Warburton’a doğru gitmesini söyledim. Ufak ağaç kümesine ulaştığımızda hava tamamen kararmıştı. Sadece ay ışığı etrafı biraz aydınlatıyordu. Roscoe gösterdiğim yerde durdu. Onu öpüp arabadan indim. Otelde onunla buluşacağımı söyledim. Chevy’nin üstüne hafifçe vurup arkasından el salladım. Tekrar yola çıktı ve ağır ağır uzaklaştı.

Doğruca ağaçların arasına girdim. Toprak yolda ayak izi bırakmak istemiyordum. Yanımdaki giysi çantası yüzünden zorlandım. Sürekli çalılıklara takılıyordu. Sonra Buick’in yanı başında ağaçların arasından çıktım. Etraf sessizdi. Çıt çıkmıyordu. Aldığım anahtarla sürücü kapısını açıp koltuğa oturdum. Motoru çalıştırdıktan sonra toprak yolda ilerlemeye başladım. Arka süspansiyon yere çarpıyordu. Buna pek şaşırmadım. Bagajda iki yüz kilodan fazla yük vardı.

Anayola çıktım ve doğuya, Margrave’e yöneldim. Ama kasaba yoluna varınca sola saptım ve kuzeye doğru yol aldım. Otolya kadar yirmi iki kilometre gittim. Depoları geçtim ve kuzeye, Atlanta’ya uzanan trafiğe karıştım. Hızlı da gitmiyordum yavaş da. Fark edilmek istemiyordum. Kahverengi Buick dikkat çekmiyordu. Gayet sıradandı. Öyle kalmasını istiyordum.

Bir saat sonra havaalanı tabelalarını izlemeye başladım.

Uzun süreli otoparkın nerede olduğunu buldum. Otomatik bariyerde durup bir bilet aldım ve içeri girdim. Büyük bir otoparktı. Daha iyisi olamazdı. Ortalara doğru, en yakındaki çitlerden yaklaşık yüz metre kadar uzakta, boş bir yer gördüm. Direksiyonu ve vitesi sildim. Elbise çantasıyla arabadan indim. Buick'in kapısını kilitleyip uzaklaştım.

Bir dakika sonra dönüp geriye baktım. Az önce park ettiğim arabanın nerede olduğunu göremedim. Bir arabayı gizleyecek en iyi yer neresi midir? Uzun süreli bir havaalanı otoparkı. Bir kum tanesini gizleyecek en iyi yerin kumsal olması gibi. Buick bir ay orada kalabilirdi. Kimse bir şeyden şüphelenmezdi.

Girişe doğru yürüdüm. Gördüğüm ilk çöp tenekesine çantayı attım. İkinci çöp tenekesine ise otopark biletini. Bariyerin orada ring otobüsünü yakaladım ve giden yolcu terminaline geçtim. İndiğimde bir tuvalet buldum. Buick'in anahtarını bir kâğıt havluya sarıp çöpe attım. Sonra gelen yolcu salonuna girdim ve dışarı çıkıp tekrar nemli geceye adım attım. Ring otobüsüne bindim ve Roscoe'yla buluşmak üzere otele gittim.

ONU OTEL LOBİSİNİN neon ışıklarının altında buldum. Nakit ödeyerek bir oda tuttuk. Floridalı adamlardan aldığım paralardan birazını kullandım. Asansörle üst kata çıktık. Bakımsız, karanlık bir odaydı. Yeterince büyüktü. Pencereden havaalanına baktım. Jet gürültüsünü kesmek için üç kat cam kullanılmıştı. İçerisi çok havasızdı.

“Önce yemek yiyeceğiz,” dedim.

“Önce duş alacağız,” dedi Roscoe.

Böylece duş aldık. Keyfimiz biraz yerine geldi. Sabunlandık ve öpüşmeye başladık. Üstümüze sular akarken seviştik. Sonrasında içimden sadece uzanıp dinlenmek geçiyordu. Fakat karnımız acıkmıştı. Yapmamız gereken şeyler vardı. Roscoe

sabah evinden aldığı kıyafetleri giydi. Kot pantolon, gömlek ve ceket. Muhteşemdi. Kadınsıydı ama aynı zamanda sert de görünüyordu. Gözü karaydı.

En üst kattaki restorana çıktık. Fena sayılmazdı. Havaalanı bölgesinin panoramik bir manzarasını sunuyordu. Pencere kenarında, mum ışığında oturduk. Neşeli yabancı bir adam bize yemeklerimizi getirdi. Her şeyi silip süpürdüm. Açlıktan ölüyordum. Bir bira ve kahve içtim. Kendimi yine biraz insan gibi hissetmeye başladım. Yemeğin parasını da ölü adamların parasıyla ödedim. Ardından lobiye indik ve bir Atlanta sokak haritası aldık. Roscoe'nun arabasına gitmek üzere dışarı çıktık.

Hava soğuk ve nemliydi ve uçak yakıtı kokuyordu. Havaalanı kokuyordu. Chevy'ye bindik ve sokak haritasını inceledik. Kuzeybatıya doğru yola çıktık. Roscoe direksiyona geçti, bense ona yolu tarif ettim. Ağır akan trafikte ilerledik ve sonunda kısmen istediğimiz noktaya vardık. Alçak evlerle dolu bir mahalleydi. Havaalanına inerken uçaktan gördüğünüz türde bir yerdi. Ufak alanlara inşa edilmiş ufak evler, etraflarında tel örgüler ve bahçelerinde ufak yüzme havuzları vardı. Bazı bahçeler güzeldi, bazılarıysa çöp alanı gibiydi. Sokaklar eski arabalarla doluydu. Her şey sokak lambalarından yayılan soluk sarı ışıkla kaplıydı.

Doğru sokağı bulduk. Doğru evi de. İdare ederdi. Bakımlıydı. Düzgün ve temiz bir yerdi. Tek katlı küçük bir evdi. Ufak bir bahçesi, tek arabalık ufak bir garajı vardı. Tel çitin arasında dar bir kapı gördük. İçeri girdik. Zili çaldık. Yaşlı bir kadın emniyet zincirini çıkarmadan kapıyı araladı.

“İyi akşamlar,” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’ı arıyorduk.”

Bunu söyledikten sonra bana baktı. Adamın evini aradığımızı söylemesi gerekiyordu. Sherman Stoller’ın nerede olduğunu zaten biliyorduk. Adam yüz on kilometre ötedeki Yellow Springs morgundaydı.

“Kimsiniz?” diye sordu yaşlı kadın nazikçe.

“Hanımefendi, biz polis memurlarıyız,” dedi Roscoe.

Yalan sayılmazdı.

Kadın kapıyı biraz daha aralayıp zinciri çıkardı.

“İçeri girin,” dedi. “Kendisi mutfakta. Yemek yiyor.”

“Kim?” dedi Roscoe.

Kadın durup ona baktı. Kafası karışmıştı.

“Sherman. Onu aramıyor muydunuz?”

Kadının peşinden mutfığa gittik. Yaşlı bir adam masada yemeğini yiyordu. Bizi görünce durdu ve bir peçeteyle ağzını sildi.

“Polis memurları, Sherman,” dedi kadın.

Adam şaşkın şaşkın bize baktı.

“Bir başka Sherman Stoller var mı?” diye sordum.

Adam başını salladı. Endişeli gibiydi.

“Oğlumuz,” dedi.

“Otuzlarında mı? Otuz beş yaşında mı?”

Adam yine başını salladı. Kadın arkasına geçti ve elini kocasının koluna koydu. Bu yaşlı çift ölü adamın annesiyle babasıydı.

“Kendisi burada yaşamıyor,” dedi adam.

“Başı dertte mi?” diye sordu karısı.

“Bize adresini verebilir misiniz?” diyerek araya girdi Roscoe.

Yaşlı insanların yaptığı gibi biraz telaşa kapıldılar. Otoriteye karşı saygılı ve uyumluydular. Bize bir sürü soru sormak istiyorlardı ama adresi vermekle yetindiler.

“İki senedir burada yaşamıyor,” dedi yaşlı adam.

Korkuyordu. Kendini oğlunun başına açtığı dertten uzak tutmaya çalışıyordu. Başımızı sallayıp dışarı çıktık. Ön kapıyı kaparken adam arkamızdan seslendi.

“İki sene önce buradan taşındı.”

Bahçeden çıkıp arabaya bindik. Yine sokak haritasına baktık. Yeni adresi haritada bulamadık.

“O ikisi hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Roscoe.

“Annesiyle babası hakkında mı? Oğullarının başını derde sokacağını biliyorlar. Kötü bir şey yaptığını biliyorlar. Büyük ihtimalle, tam olarak ne yaptığından habersizler.”

“Ben de öyle düşündüm. Gidip yeni adresi bulalım.”

Oradan uzaklaştık. Roscoe ilk gördüğümüz yerden benzin alıp adresi sordu.

“Diğer yöne doğru yaklaşık yedi kilometre,” dedi. Aksi yöne dönüp şehirden uzaklaşmaya başladık. “Golf sahalı yeni sitelerden.”

Karanlıkta benzinlikteki adamın ona tarif ettiği yolu bulmaya çalıştı. Yedi kilometre sonra anayoldan çıktık. Yeni bir yola girdik ve bir inşaat şirketinin reklam panosunun yanında durduk. Golf sahasının hemen yanına inşa edilmiş dairelerin reklamını yapıyordu. Sadece birkaç dairenin satılmadığını söylüyordu. Reklam panosunun arkasında sıra sıra bina vardı. Fazla büyük olmasalar da hoş ve kaliteli görünüyorlardı. Balkon, garaj ve daha pek çok detayla. Özenli peyzaj karanlıkta bile göze çarpıyordu. Işıklandırılmış yürüyüş yolları bir sağlık kulübüne uzanıyordu. Diğer taraf boştu. Orası golf sahası olmalıydı.

Roscoe motoru durdurdu. Arabada oturduk. Kolumu onun koltuğunun arkasına uzattım. Omzunu tuttum. Yorgundum. Bütün gün durmamıştım. Bir süre arabada oturmak istiyordum. Sessiz, donuk bir geceydi. Araba sıcaktı. Müzik dinleyebilirdik. Şöyle insanın ruhuna işleyen türde. Ama yapmamız gereken şeyler vardı. Judy’yi bulmamız gerekiyordu. Sherman Stoller’a o kol saatini alan ve arkasına, Sherman’a, Judy’dan sevgilerle yazdıran kadını. Onu bulmamız ve sevdiği adamın bir otoyolun yükseltilmiş kısmının altında kan kaybından öldüğünü söylememiz gerekiyordu.

“Buna ne diyorsun?” dedi Roscoe. Oldukça temkinli ve uyanık görünüyordu.

“Bilmiyorum. Bunlar kiralık değil satılık. Pahalı bir yere benziyor. Bir kamyon şoförünün bütçesine uygun mu?”

“Sanmam. Bu daireler büyük ihtimalle benim evim değerinde ve ben aldığım yardım olmadan kredimi ödeyemem. Üstelik bir kamyon şoföründen daha çok kazanıyorum.”

“Tamam. O halde bizim Sherman da bir tür yardım alıyor olmalı, değil mi? Aksi takdirde burada yaşayamazdı.”

“Evet ama ne tür bir yardım?”

“İnsanların ölmesine neden olan bir yardım,” dedim.

STOLLER’IN BİNASI ARKADAYDI. İlk inşa edilen bloklardan olmalıydı. Şehrin yoksul bir mahallesinde oturan yaşlı adam, oğlunun iki sene önce taşındığını söylemişti. Tarihler tutuyordu. İlk blok iki senelik olmalıydı. Yürüyüş yollarından geçtik, çiçeklerle dolu yükseltilmiş alanların etrafından dolandık. Sherman Stoller’ın kapısına uzanan bir patikaya girdik. Çimen kaplı dar patikaya basamak taşları dizilmişti. İnsanın doğal bir şekilde adım atmasını engelleyen türde. Kısa adımlar atmak zorunda kaldım. Roscoe da teker teker taşların üstüne basarak ilerledi. Kapıya ulaştık. Mavi renkliydi. Parlak değildi. Eski tarz bir boyaydı.

“Ona söyleyecek miyiz?” dedim.

“Söylememiz gerekiyor. Bilmesi gerek.”

Kapıyı tıklattım. Bekledim. Tekrar tıklattım. İçeride parkelerin gıcırdadığını duydum. Biri kapıya yaklaşıyordu. Kapı açıldı. Karşımızda bir kadın duruyordu.

Otuz yaşlarında olabilirdi ama daha yaşlı görünüyordu. Kısa boylu, gergin ve yorgun bir kadındı. Saçlı boya sarısıydı. Bize uzun uzun baktı.

“Biz polis memuruyuz hanımefendi,” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’ın evini arıyoruz.”

Bir süre sessizlik oldu.

“Doğru evi buldunuz,” dedi kadın.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Roscoe. Nazikçe.

Yine sessizlik oldu. Kadın öylece duruyordu. Sonra arkasına döndü ve eve girdi. Roscoe’yla bakıştık. Roscoe kadının peşinden gitti. Ben de onun peşinden içeri girdim. Kapıyı arkamızdan kapadım. Kadın bizi oturma odasına götürdü. Geniş bir odaydı. Pahalı mobilyalarla ve kilimlerle döşenmişti. Televizyon büyüktü. Müzik seti ya da kitap yoktu. Her şey yarım yamalak. Sanki biri yirmi dakikasını ve on bin dolarını bir katalogdan eşya seçmek için harcamıştı. Şundan, şundan ve bir de şundan. Her şey bir sabah gelmiş ve öylece daireye bırakılmış gibiydi.

“Siz Bayan Stoller mısınız?” diye sordu Roscoe. Hâlâ nazikti.

“Öyle sayılırım. Evli değiliz ama evli sayılırız.”

“İsminiz Judy mi?” dedim.

Başını salladı. Bir süre sallamaya devam etti. Düşünüyordu.

“Öldü, değil mi?”

Yanıt vermedim. İşin bu kısmında becerikli değildim. Bunu Roscoe yapacaktı. Ama o da bir şey demedi.

“Öldü, değil mi?” dedi Judy, bu kez daha yüksek sesle.

“Evet, öldü,” dedi Roscoe. “Çok üzgünüm.”

Judy başını salladı ve bakışlarını korkunç odaya çevirdi. Kimse bir şey demedi. Hepimiz öylece dikildik. Judy oturdu. Bize de oturmamızı işaret etti. Sandalyelere geçtik. Üçümüz düzgün bir üçgen oluşturmuştuk.

“Size birkaç soru sormamız gerek,” dedi Roscoe. Sandalyesinden sarışın kadına doğru eğilmişti hafifçe. “Bunu yapabilir miyiz?”

Judy başını salladı. Yüzünde boş bir ifade vardı.

“Sherman’ı ne kadar zamandır tanıyordunuz?” dedi Roscoe.

“Yaklaşık dört senedir. Onunla Florida’da yaşadığım zaman tanıştım. Dört sene önce de onunla birlikte olabilmek için buraya taşındım. O zamandan beri burada yaşıyorum.”

“Sherman ne iş yapıyordu?” dedi Roscoe.

“Kamyon şoförüydü. Burada harika bir iş buldu. Uzun vadede olacak. O yüzden küçük bir ev satın aldık. Annesiyle babası da yanımıza taşındılar. Bir süre bizimle oturdular. Sonra biz buraya taşındık. Ebeveynleri eski evde kaldı. Sherman üç sene boyunca iyi para kazandı. Sürekli meşguldü. Sonra bir sene önce işini bıraktı. O zamandan beri de neredeyse hiç çalışmadı. Sadece arada sırada çalışıyordu.”

“İki ev de sizin mi?” diye sordu Roscoe.

“Hiçbir şey bana ait değil,” dedi Judy. “Evlerin sahibi Sherman’dı. Evet, ikisinin de sahibi oydu.”

“Demek üç sene iyi para kazandı?” dedi Roscoe.

Judy dik dik ona baktı.

“Tanrı aşkına, saçmalamayın,” dedi. “O bir hırsızdı. Birini soyuyordu.”

“Emin misiniz?” dedim.

Judy bakışlarını bana çevirdi. Tıpkı ağır ağır dönen topçu silahları gibi.

“Bunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok. Üç sene içinde iki evi de nakit satın aldı. Burada avukatlar, doktorlar yaşıyor. Ayrıca geçen eylül ayından beri çalışmasına gerek kalmayacak kadar para da biriktirmişti. Tüm bunları dürüstçe yaptıysa ben de First Lady’yim.”

Bana meydan okurmuş gibi bakıyordu. Başından beri biliyordu. Sherman’ın yaptığı iş anlaşıldığı takdirde neler olacağını farkındaydı. Onu suçlamayalım diye bize meydan okuyordu.

“O harika iş anlaşmasını kiminle yapmıştı?” diye sordu Roscoe.

“Island Klimaları denen bir şirket. Üç sene boyunca klima taşıdı. Klimaları Florida’ya götürdü. Belki de klimalar adalara yollanıyordu, bilemiyorum. Klimaları çalışıyordu. Şu an garajda iki eski kutu var. Görmek ister misiniz?”

Yanıt vermemizi beklemedi. Yerinden fırlayıp yürümeye başladı. Peşinden gittik. Alt kata inip bodrum katındaki bir kapıdan garaja girdik. İçeride sadece bir duvara yaslanmış duran bir çift eski karton kutu vardı. Bir iki senelik karton kutular. Üretici logolu. Island Klimaları A.Ş. Kutuyu Dik Tutunuz. Kutuların bantı yırtılmış, kenardan sarkıyordu. Her iki kutunun da üzerinde bir seri numarası yazılıydı. Kutularda birer klima olmalıydı. Pencere pervazına taktığınız epey gürültü çıkaran türde. Judy öfkeyle önce kutulara, sonra bize baktı. Bakışı şöyle diyordu: Ben ona altın bir saat hediye ettim, o da bana sadece endişe.

Kutuları inceledim. İçleri boştu. Burnuma hafif, ekşi bir koku geldi. Tekrar üst kata yöneldik. Judy dolaptan bir albüm çıkardı. Oturup Sherman'ın bir fotoğrafına baktı.

“Ona ne oldu?” dedi.

Basit bir soruydu. Basit bir yanıtı hak ediyordu.

“Başından vuruldu. Anında öldü,” diyerek yalan söyledim. Başını salladı. Şaşırmış görünmüyordu.

“Ne zaman?”

“Perşembe gecesi,” dedi Roscoe. “Gece yarısı. O gece nereye gideceğini söylemiş miydi?”

Judy başını iki yana salladı.

“Bana pek bir şey anlatmazdı.”

“Size bir araştırmacıyla buluşacağını hiç söyledi mi?” diye sordu Roscoe.

Judy yine başını salladı.

“Peki ya Pluribus?” dedim. “Bu sözcüğü daha önce duydunuz mu?”

Judy'nin yüzünde boş bir ifade belirdi.

“Bir hastalık falan mı? Akciğerlerle mi ilgili?”

“Peki ya pazar günü?” dedim. “Bu pazar günü. Bununla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Yaptığı işlerle ilgili hiçbir zaman bir şey anlatmazdı.”
Oturduğu yerde albümdeki fotoğraflara baktı. Odaya bir sessizlik çöktü.

“Florida’da avukat tanıdığı var mıydı?” diye sordu Roscoe.

“Avukat mı? Florida’da mı? Neden olsun ki?”

“Sherman, Jacksonville’de tutuklanmış. İki sene önce. Kamyonuyla yoldayken bir trafik cezası almış. Bir avukat gelip ona yardımcı olmuş.”

Judy iki sene onun için çok geçmişte kalmış gibi omuz silkti.

“Ortalıkta hep müşteri arayan avukatlar olur,” dedi.
“Önemli bir şey değildir.”

“Ama bu adam ambulansların peşine takılan tiplerden değil,” dedi Roscoe. “Oradaki büyük bir hukuk bürosunun ortaklarından biri. Sherman’ın onu nasıl bulduğuna dair bir fikriniz var mı?”

Judy yine omuz silkti.

“Belki de işvereni bulmuştur. Island Klimaları. Bize sağlık sigortası yapmışlardı. Sherman dilediğim zaman doktora gitmeme izin veriyordu.”

Hepimiz sustuk. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Judy albümdeki fotoğraflara daldı.

“Fotoğrafını görmek ister misiniz?” dedi.

Arkasına geçip eğildim ve fotoğrafa baktım. Kumral, ince yüzlü bir adamdı. Ufak tefekti. Sarı renkli bir kamyonetin önünde duruyordu. Gözlerini kısmış kameraya sırtıyordu. Sırtışı ifadesine çarpıcı bir hava katıyordu.

“Kamyoneti buydu,” dedi Judy.

Ama o sırada kamyonete ya da Sherman Stoller’ın garip gülümsemesine bakmıyordum. Fotoğrafın arka planındaki birine odaklanmıştım. Arkadaki kişi net çıkmamıştı ve biraz yana dönüktü ama onu tanımıştım. Paul Hubble’dı.

Roscoe'yu yanıma çağırdım. O da eğilip fotoğrafa baktı. Hubble'ı tanıyınca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sonra biraz daha eğildi. Fotoğrafı biraz daha dikkatli bir şekilde inceledi. Yine şaşırdığını fark ettim. Başka bir şey daha görmüştü.

“Bu fotoğraf ne zaman çekilmişti?” diye sordu.

Judy omuz silkti.

“Geçen yaz olabilir,” dedi.

Roscoe tırnağıyla Hubble'ın bulanık şeklini işaret etti.

“Sherman bu adamın kim olduğunu söylemiş miydi?”

“Yeni patronu. Orada altı ay çalıştı ve sonra Sherman'ı işten çıkardı.”

“Island Klimaları'nın yeni patronu mu?” dedi Roscoe. “Sherman'ı işten çıkarması için bir neden var mıydı?”

“Sherman artık ona ihtiyaçları kalmadığını söyledi. Pek bir şey anlatmazdı.”

“Island Klimaları burada mı?” dedi Roscoe. “Bu fotoğrafın çekildiği yerde mi?”

Judy omzunu silkip tereddütle başını salladı.

“Sanırım,” dedi. “Sherman bana işiyle ilgili asla bir şey anlatmazdı.”

“Bu fotoğrafı almamız gerek,” dedi Roscoe. “Daha sonra size geri veririz.”

Judy fotoğrafı albümden çıkardı. Ona uzattı.

“Sizde kalsın. Geri getirmenize gerek yok.”

Roscoe fotoğrafı alıp ceketinin iç cebine koydu. Birlikte odanın ortasına geçip durduk.

“Başından vuruldu demek,” dedi Judy. “Pis işlere bulaşırsa öyle olur. Ona eninde sonunda yakalanacağını söylemiştim.”

Roscoe anlayışlı bir tavırla başını salladı.

“Sizi arayacağız,” dedi kadına. “Hem cenaze törenini ayarlamamız için hem de ifadenizi almamız gerekebilir.”

Judy yine dik dik bize baktı.

“Zahmet etmeyin. Cenazesine gitmeyeceğim. Karısı değilim, dul kalmadım. Onu tanıdığımı bile unutmaya çalışacağım. O adam en başından beri belaydı.”

Sert bir ifadeyle bize bakmaya devam etti. Arkamızı dönüp ön kapıya gittik ve dışarı çıktık. Dar patikadan geçtik. Arabaya doğru yürürken el ele tutuştuk.

“Ne vardı? Fotoğrafta ne gördün?” diye sordum.

Roscoe hızlı adımlar atıyordu.

“Bekle,” dedi. “Arabada göstereceğim.”

CHEVY'YE BINDİĞİMİZDE Roscoe tepedeki ışığı açtı. Ceketinin cebinden fotoğrafı çıkardı. Bana doğru eğildi ve ışık parlak yüzeyini aydınlatsın diye fotoğrafı biraz yana çevirdi. Dikkatle inceledikten sonra bana verdi.

“Kenara bak,” dedi. “Sol tarafa.”

Fotoğrafta Sherman Stoller sarı bir kamyonetin önünde duruyordu. Paul Hubble arka planda yana dönüktü. İki figür ve kamyonet, alt taraftaki siyah asfalt parçası dışında bütün fotoğrafı kaplıyordu. Solda arka planın daracık bir alanı görünüyordu. Hubble'dan da bulanıktı fakat gümüş cepheli modern metal bir binanın kenarını görebiliyordum. Arkada uzun bir ağaç vardı. Bir kapı çerçevesi. Kepenkli, açık duran, kocaman bir endüstriyel kapı. Çerçevesi koyu kırmızıydı. Endüstriyel tarz bir boyayla kaplanmıştı. Kısmen hoş bir hava versin kısmen koruyucu bir katman oluştursun diye. Bir tür depo kapısı gibiydi. İçeride ne olduğu seçilmiyordu.

“Kliner'in deposu,” dedi Roscoe. “Kasaba yolunun başındaki.”

“Emin misin?”

“Ağacı tanıdım.”

Tekrar fotoğrafa baktım. İlginç bir ağaçtı. Bir tarafı kurumuştu. Şimşek çarpmış olabilirdi.

“Kliner’in deposu,” dedi yine Roscoe. “Kesinlikle orası.”

Sonra araba telefonunu açtı ve fotoğrafı geri aldı. Atlanta’daki Motorlu Araçlar Dairesi’ni aradı ve Stoller’in kamyonetinin plakasını söyledi. İşaret parmağını hafifçe direksiyona vurarak uzunca bir süre bekledi. Kulaklıktan yanıt verildiğini duydum. Telefonu kapatıp bana döndü.

“Kamyonet Kliner Endüstrileri adına kayıtlı. Kayıtlı adres Jacksonville, Florida, Zacarias Perez, Hukuk Bürosu.”

Başımı salladım. O da başını salladı. Sherman Stoller’in dostları. Onu iki sene önce elli beş dakikada Jacksonville Central Hapishanesi’nden kurtaran dostları.

“Tamam,” dedi Roscoe. “Parçaları birleştirelim. Hubble, Stoller, Joe’nun araştırmaları. Kliner’in deposunda sahte para basıyorlar, değil mi?”

Başımı salladım.

“Hayır,” dedim. “ABD’de sahte para basılmıyor. Her şey yurtdışında yapılıyor. Molly Beth Gordon öyle dedi. Neden söz ettiğini iyi biliyor. Joe’nun bunu imkânsız hale getirdiğini söyledi. Ayrıca Stoller her ne işle uğraştıysa Judy onun bir sene önce çalışmayı bıraktığını belirtti. Finlay ise Joe’nun bu işle uğraşmaya bir sene önce başladığını. Hubble’ın Stoller’i işten attığı sıralarda.”

Roscoe başını sallayıp omuz silkti.

“Molly’nin yardımına ihtiyacımız var,” dedi. “Joe’nun dosyalarının bir kopyasına erişmemiz gerek.”

“Ya da Picard’ın yardımına,” dedim. “Joe’nun otel odasını bulup orijinal dosyayı bulabiliriz belki. Bakalım bizi önce kim arayacak. Molly mi yoksa Picard mı?”

Roscoe tepe ışığını kapadı. Havaalanı oteline geri dönmek üzere arabayı çalıştırdı. Esneyerek koltuğa yayıldım. Gerilmeye başladığını hissedebiliyordum. Seçenekleri tükenmişti. Dikkat dağıtacak bir şey kalmamıştı. Artık gecenin sessiz ve

savunmasız saatleriyle yüzleşmek zorundaydı. Öneki geceden sonraki ilk geceydi. Bunu düşündükçe tedirgin oluyordu.

“O silah yanında mı Reacher?” diye sordu.

Koltukta yana dönüp ona baktım.

“Bagajda. Kutunun içinde. Onu oraya sen koydun, unut-
tun mu?”

“Yanına al, olur mu? Kendimi daha iyi hissederim.”

Karanlıkta uykulu bir biçimde sııttım. Tekrar esnedim.

“Ben de. Acayip bir silah.”

Sonra ikimiz de sessizleştik. Roscoe otele ulaşp aracı park etti. Arabadan inip karanlıkta gerindik. Bagajın kapağını açtım. Kutuyu çıkarıp kapağı tekrar kapadım. Lobiye gidip asansöre bindik.

Odaya girdiğimizde kendimizi hızla yatağa attık. Roscoe parlak .38’liğini yatağın kendi tarafında yere koydu. Bense devasa .44’lüğümü yeniden doldurup kendi tarafıma aldım. Horozu kaldırıp emniyet kilidini çektim. Kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdık. Roscoe bu şekilde kendini daha güvende hissetti.

ERKENDEN UYANDIM ve yatakta uzanırken Joe’yu düşündüm. Çarşamba sabahıydı. Joe öleli beş gün olmuştu. Roscoe çoktan kalkmıştı. Odanın ortasında durmuş esneme hareketleri yapıyordu. Yoga hareketlerini andırıyordu. Duş almıştı ve tamamen giyinik değildi. Pantolonunu giymemişti. Üstünde sadece gömleği vardı. Sırtı bana dönüktü. Esneme hareketleri yaparken gömleği yukarı sıyrılıyordu. Birden Joe’yla ilgili düşüncelerim silindi.

“Roscoe?”

“Efendim?”

“Gezegenin en güzel poposu sende.”

Kıkırdadı. Hemen yanına gittim. Elimde değildi. Başka bir şey yapamadım. Beni çıldırtıyordu. Kıkırdaması aklımı başımdan almıştı. Deliriyordum. Onu büyük otel yatağına çektim.

Ardından bina yıkılsa ruhumuz duymazdı. Tükenmiş bir halde yatakta birbirimize sarıldık. Bir süre orada öylece uzandık. Sonra Roscoe kalktı ve ikinci duşunu aldı. Tekrar giyindi. Bu kez pantolonunu da giydi. Bir daha baştan çıkmama izin vermeyecekmiş gibi bana bakıp sırtıttı.

“Ciddi miydin?” diye sordu.

“Hangi konuda?” dedim gülümseyerek.

“Biliyorsun işte.” O da bana gülümsedi. “Popomun çok şirin olduğunu söyledin.”

“Poponun şirin olduğunu söylemedim. Bugüne kadar bir sürü şirin popo gördüm. Seninkinin bu gezegendeki en güzel popo olduğunu söyledim.”

“Ama ciddi miydin?”

“Kesinlikle,” dedim. “Ne yaparsan yap, poponun ne kadar çekici olduğunu sakın hafife alma Roscoe.”

Oda servisini arayıp kahvaltı istedim. Küçük servis arabası geldiğinde içeri girebilsin diye kapı kolunun altındaki sandalyeyi geriye çektim. Kalın perdeleri açtım. Muhteşem bir sabahtı. Gökyüzü masmaviydi, tek bir bulut bile yoktu, harika bir sonbahar havasıydı. Oda bir anda ışıkla doldu. Pencereyi araladık ve havanın, günün kokularının ve seslerinin içeri girmesini sağladık. Manzara enfesti. Havaalanına ve arkasındaki şehre tepeden bakıyordu. Otoparklardaki arabalar gün ışığını yansıtıyor, bej rengi kadife bir kumaşın üzerinde parıldayan değerli taşlar gibi görünüyordu. Uçaklar hızlanarak havalanıyor, iri kuşlar misali havada süzülüyordu. Şehir merkezindeki binalar güneşin altında daha yüksek ve daha düz bir görüntü sunuyordu. Harikulade bir sabahtı. Ama ağabeyimin göremediği altıncı sabahtı.

ROSCOE, Margrave’de olan Finlay’yi aradı. Hubble ve Stoller’ın güneşli bir havada, deponun avlusunda çekilmiş fotoğrafından söz etti. Sonra ona oda numaramızı verdi ve

Molly Washington'dan ararsa bize haber vermesini istedi. Ya da Picard yanan Pontiac'la ilgili araba kiralama şirketinden bilgi alırsa. Picard, Molly'den önce davranırsa ve Joe'nun kaldığı oteli öğrenirsek diye Atlanta'dan kıpırdamamızın daha pratik olacağını düşündüm. Joe şehirde, hatta havaalanına yakın bir yerde kalmış olabilirdi. Margrave'e gidip tekrar Atlanta'ya dönmemizin bir anlamı yoktu. Böylece bekleme-ye başladık. Komodinin içindeki radyoyu kurcaladım. Doğru düzgün şeyler çalan bir istasyon buldum. Yayın eski bir Canned Heat albümünün ortasındaydı. Enerjik, neşeli ve ıslıl ıslıl bir sabah için kusursuz bir albümdü.

Oda servisi geldi ve kahvaltımızı ettik. Her şeyi silip süpürdük. Krepler, reçeller, domuz pastırması. Kalın bir porselen demlikte bolca kahve. Daha sonra yatağa uzandım. Çok geçmeden huzursuz oldum. Bekleyerek hata yaptığımızı hissediyordum. Hiçbir şey yapmıyormuşuz gibi geliyordu. Roscoe'nun da aynı durumda olduğunu görebiliyordum. Hubble, Stoller ve sarı kamyonetin fotoğrafını komodinin üzerine koymuş, dikkatle inceliyordu. Bense dikkatle telefona bakıyordum. Kimseden haber gelmiyordu. Odada volta atarak biraz daha bekledik. Ardından Desert Eagle'ı yerden almak için eğildim. Elimde ağırlığını tarttım. Parmağımla sapına kazınmış ismi okşadım. Roscoe'ya göz attım. Bu kocaman otomatik silahın sahibini merak etmiştim.

“Gray nasıl biriydi?”

“Gray mi?” dedi. “Ayrıntılara önem veren bir adamdı. Joe'nun dosyalarına ulaşmak istiyorsun, değil mi? Gray'in karakoldaki belgelerini görmelisin. Orada yirmi beş seneyi kapsayan dosyalar var. Hepsi özenle hazırlanmış, ayrıntılı dosyalar. Gray iyi bir dedektifti.”

“Neden kendini astı?”

“Bilmiyorum. Neden intihar ettiğini asla anlayamadım.”

“Depresyonda mıydı?”

“Sanmıyorum,” dedi. “Yani aslında her zaman biraz depresifti. Hüzünlüydü, anlatabiliyor muyum? Asık suratlıydı. Bıkkındı. İyi bir dedektifti ve Margrave’de harcandı. Özellikle şubat ayında. O olaya çok şaşırdım. Çok üzüldüm.”

“Yakın mıydınız?”

Omuz silkti.

“Evet, yakındık. Bir bakıma, çok yakındık. Asık suratlıydı ve kimseyle samimi değildi. Hiç evlenmemiş, hep yalnız yaşamıştı ve akrabası yoktu. Ağzına içki sürmezdi. O yüzden içmek için falan dışarı çıkmazdı. Sessizdi, dağınıktı, biraz kiloluydu. Keldi ve kocaman dağınık bir sakalı vardı. Ketum, rahat bir adamdı. Yalnızlığı seviyordu. Ama herkesten çok benimle yakınlaşmıştı. Tatlı, sessiz bir dostluğumuz vardı.”

“Sana hiçbir şey söylemedi mi? Bir anda intihar mı etti?”

“Aynen öyle oldu. Büyük bir şok yaşadık. Bunu neden yaptığını asla anlayamayacağım.”

“Silahı neden senin masandaydı?”

“Bana orada muhafaza edebileceğimi söylemişti. Kendi masasında yer kalmamıştı. Evrak işi çoktu. İçinde silah olan bir kutuyu onun için kendi çekmeceme koyabilir miyim diye sormuştu. Özel bir silahtı. Yüksek kalibreli olduğu için teşkilatın onaylamadığını söylemişti. Büyük bir sırmış gibi davranmıştı.”

Ölü dedektifin silahını yine yere bıraktım ve sessizlik bir anda telefon sesiyle bölündü. Hemen komodine atılıp yanıt verdim. Finlay arıyordu. Telefonu sıkı sıkı kavrayıp nefesimi tuttum.

“Reacher?” dedi. “Picard istediğimiz bilgiye ulaştı. Arabanın izini buldu.”

Derin bir nefes verip Roscoe’ya başımı salladım.

“Harika, Finlay. Neler öğrenmiş?”

“Onun ofisine gidin. Size yüz yüze anlatsın. Burada telefonda konuşmak istemiyorum.”

Bir an için gözlerimi yumdum ve içimin enerjiyle dolduğumu hissettim.

“Teşekkürler Finlay. Sonra konuşuruz.”

“Tamam. Dikkatli olun, tamam mı?”

Telefonu kapadı ve elimde telefonla gülümseyerek öylece kalakaldım.

“Hiç aramayacak sandım,” dedi Roscoe gülümseyerek. “Büro için bile on sekiz saat fena sayılmaz, değil mi?”

ATLANTA FBI OFİSİ şehir merkezindeki yeni bir federal binadaydı. Roscoe kaldırımın kenarına park etti. Resepsiyon görevlisi üst katı aradı ve Özel Ajan Picard’ın aşağı ineceğini söyledi. Lobide onu bekledik. Modern bir şekilde dekore edilmiş geniş bir bekleme alanıydı ama yine de devlet kurumlarının o kasvetli havasından kurtulamamıştı. Picard üç dakika içinde asansörden çıktı. Uzun adımlarla yanımıza geldi. Alanın neredeyse tamamını dolduruyordu. Bana başını salladı, Roscoe’yla tokalaştı.

“Hakkında Finlay’dan çok şey duydum,” dedi ona.

Kalın, tok bir sesle konuşuyordu. Roscoe başını sallayıp gülümsedi.

“Finlay’nin bulduğu şu araba,” dedi. “Kiralık Pontiac. Perşembe akşamı saat sekizde, Atlanta Havaalanı’nda Joe Reacher’a kiralanmış.”

“Harika, Picard,” dedim. “Nerede kaldığına dair bir tahminin var mı?”

“Sana tahminden de iyi bir şey söyleyeceğim dostum. Kaldığı yeri biliyorlardı. Arabayı önceden ayırtmış. Doğruca otele götürmüşler.”

Kaldığımız otelden diğer yöne doğru bir buçuk kilometre mesafedeki bir otelin ismini verdi.

“Teşekkürler Picard. Sana borçluyum.”

“Sorun değil dostum. Dikkatli olun, tamam mı?”

Tekrar asansöre gitti ve hemen harekete geçtik. Roscoe çevre yoluna çıktı ve hızla ilerlemeye başladık. Karşı şeritten siyah bir kamyonet geçti. Yepyenydi. Arkama döndüğümde bir grup kamyonun arasında gözden kaybolduğunu gördüm. Siyah renkti. Yepyenydi. Büyük ihtimalle bir anlamı yoktu. Bu civarda en çok kamyonet satılırdı.

ROSCOE, Picard’ın Joe’nun perşembe akşamı kaldığını söylediği otelin resepsiyonunda rozetini gösterdi. Resepsiyon görevlisi klavyede bir şeyler yazdı ve Joe’nun altıncı katta koridorun sonunda 621 numaralı odada kaldığını söyledi. Yukarıda bir görevlinin bizi karşılayacağını da. Böylece altıncı kata çıktık ve karanlık koridorun sonuna doğru yürümeye başladık. Joe’nun odasına ulaşınca görevlinin gelmesini bekledik.

Adam kısa sürede yanımıza geldi ve kartıyla kapıyı açtı. İçeri girdik. Oda boştu. Temizlenmiş ve toplanmıştı. Yeni konuğuna hazır gibiydi.

“Eşyaları nerede?” dedim. “Nereye götürdünüz?”

“Cumartesi günü odayı boşalttık,” dedi adam. “Perşembe gecesi giriş yaptı ve cuma sabahı on bire kadar odayı boşaltması gerekiyordu. Odayı boşaltmadıklarında müşterilerimize bir gün daha tanırız, gelmezlerse eşyalarını kat hizmetlerine teslim ederiz.”

“Yani eşyaları bir yerde bir dolapta mı duruyor?”

“Aşağı katta. Orada biriken eşyaları görmeniz gerek. İnsanlar hep bir şeyler bırakırlar.”

“Görebilir miyiz?” diye sordum.

“Bodrum katında. Lobiye inip merdiveni kullanabilirsiniz. Kolaylıkca bulursunuz.”

Görevli uzaklaştı. Roscoe’yla koridordun diğer ucuna yürüdük ve asansörle alt kata indik. Personel merdivenini bulup bodruma

yöneldik. Kat hizmetleri bölümü keten çarşaflarla ve havlularla dolu kocaman bir odaydı. Etrafta sabunlarla ve çamaşırlarla dolu hasır sepetler, duşakabinlerde bulduğunuz şu bedava keselerden vardı. Hizmetliler odaların temizliği için kullandıkları tekerlekli servis masalarıyla içeri girip çıkıyorlardı. En yakın köşede camla ayrılmış alanda, masasında oturan bir kadın vardı. Oraya gidip camı tıklattık. Kadın bize baktı. Roscoe rozetini gösterdi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi kadın.

“Oda altı-iki-bir,” dedi Roscoe. “Oradaki eşyalar alınmış. Cumartesi sabahı. Eşyalar buraya mı getirildi?”

Yine nefesimi tutup bekledim.

“Altı-iki-bir mi?” dedi kadın. “Sahibi gelip aldı bile. Eşyalar burada değil.”

Nefesimi verdim. Çok geç kalmıştık. Hayal kırıklığıyla her yanımın uyuştüğünü hissettim.

“Kim?” dedim. “Ne zaman?”

“Odada kalan misafirimiz,” dedi kadın. “Bu sabah dokuz dokuz buçuk gibi geldi.”

“İsmi neydi?” dedim.

Kadın raftan küçük bir defter alıp açtı. Tombul parmaklarından birini yalayıp bir satırı işaret etti.

“Joe Reacher,” dedi. “Deftere imza atıp eşyaları almış.”

Defteri bize çevirip imzayı gösterdi. Satıra eğri bir imza atılmıştı.

“Reacher denen bu adam nasıl biriydi?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Yabancıya benziyordu. Latin kökenli olabilir. Kübalı olabilir. Kısa boylu, esmer, ince yapılı, gülümsemesi hoş olan bir adamdı. Hatırladığım kadarıyla kibardı.”

“Eşyaların bir listesi var mı?”

Kadın tombul parmağını aşağı kaydırды. Sıkışık el yazısıyla doldurulmuş bir sütun vardı. Bir giysi çantası, sekiz parça

kıyafet, banyo eşyalarıyla dolu bir torba, iki çift ayakkabı. Listedeki son şey bir evrak çantasıydı.

Kadının yanından ayrılıp tekrar lobiye çıktık. Sabah güneşiyle aydınlanmış sokağa adım attık. Artık o kadar da harika bir günmüş gibi gelmiyordu.

Arabaya gittik. Yan yana arabanın önüne yaslandık. Joe uyanık davranıp benim yapacağım şeyi yapmış olabilir mi diye düşünüyordum. Öyle yapmış olabilirdi. Uzun süre zeki ve temkinli insanlarla çalışmıştı.

“Roscoe?” dedim. “Buradan Joe’nun eşyalarıyla çıkan adam olsaydın ne yapardın?”

Arabanın kapısını açarken duraksadı. Biraz düşündü.

“Evrak çantasını tutardım,” dedi. “Nereye götürmem gerekiyorsa oraya götürürdüm. Geri kalanını atardım.”

“Ben de öyle yapardım. Nereye atardın?”

“Sanırım gördüğüm ilk yere.”

Bu otel ile bir sonraki arasında bir servis yolu vardı. Otel-lerin arkasına kıvrılıyor, sonra çevre yoluna uzanıyordu. Yirmi metrelik alanda bir sıra çöp tenekesi duruyordu. Orayı işaret ettim.

“Bu tarafa doğru gitse,” dedim. “Şurada durup eşyaları doğruca çöp tenekelerinden birine atardı, değil mi?”

“Ama evrak çantasını atmamıştır, değil mi?”

“Belki de aramamız gereken şey evrak çantası değildir. Dün kilometrelerce araba kullanıp ufak bir ağaç kümesine kadar gittim fakat sonra tarlaya gizlendim. Hile yaptım. Bir alışkanlık. Belki Joe da aynı şeyi yapmıştır. Yanına bir evrak çantası almıştır ama belki de önemli eşyalarını evrak çantasına koymuştur.”

Roscoe omuz silkti. İkna olmamıştı. Servis yoluna doğru yürüdük. Çöp tenekeleri yakından epey büyüktü. Her birinin kenarına tutunarak içine bakmak zorundaydım. İlki boştu.

İçi senelerin kiri tozuyla kaplıydı. İkincisi doluydu. Alçıpan bir duvarın parçalarını gördüm ve çöpleri biraz karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım. İnip bir sonrakine geçtim.

Bunda bir giysi çantası vardı. Birkaç eski karton kutunun üstünde duruyordu. Bir tahta parçasıyla çantayı aldım. Dışarı çıktım. Roscoe'nun ayaklarının dibine attım. Yere atladım. Yıpranmış bir çantaydı. Üstü çizilmiş, aşınmıştı. Her yanı havayolu şirketi çıkartmalarıyla kaplıydı. Sapına ilıştırılmış minik bir kredi kartı boyutundaki isim etiketini gördüm. Etiketle Reacher yazıyordu.

“Pekâlâ Joe,” dedim kendi kendime. “Bakalım ne kadar zekiydin?”

Ayakkabıları aradım. Çantanın yan bölmesindeydi. İki çift. Kat hizmetlerindeki kadının dediği gibi. Teker teker iç tabanlarını çıkardım. Üçüncüsünün altında ufak bir kilitli poşet buldum. İçinde katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Bilgisayar çıktısının geri kalan kısmı.

“Çok ama çok zekiydin Joe,” dedim kendi kendime ve güldüm.

ROSCOE'YLA BİRLİKTE yedek kulübesinden galibiyet koşusunun sona ermesini izleyen oyuncular gibi heyecanla servis yolundan çıktık. Sonra Chevy'ye atladık ve otelimize geri döndük. Koşarak lobiye girdik ve asansöre bindik. Odamızın kapısını açıp içeri daldık. Telefon çalıyordu. Margrave'den Finlay arıyordu. Sesi en az bizim kadar heyecanlı çıkıyordu.

“Az önce Molly Beth Gordon aradı,” dedi. “Başarmış. İhtiyaç duyduğumuz dosyaları bulmuş. Uçağa atlayıp buraya geliyor. Bana inanılmaz şeyler bulduğunu söyledi. Aşırı heyecanlıydı. Saat ikide Atlanta'da olacak. Sizinle orada buluşuruz. Washington'dan Delta uçağı. Picard faydalı oldu mu?”

“Hem de nasıl,” dedim. “Müthiş bir adam. Bilgisayar çık-tısının geri kalan kısmını bulduk sanırım.”

“Sanırım mı? Bilmiyor musun?” dedi Finlay.

“Otele yeni döndük. Henüz kontrol edemedik.”

“Tanrı aşkına, hemen kontrol edin. O çıktı önemli değil miydi?”

“Sonra konuşuruz Harvardlı,” dedim.

Pencerenin yanındaki masaya geçtik. Katlanmış kâğıdı kitlitli poşetten dikkatle çıkardık. Açıp inceledik. Bir bilgisayar

çıktısıydı. Sağ üst tarafından bir kısmı koparılmıştı. Başlığın yarısı kâğıtta kalmıştı: Operasyon E Unum.

“Operasyon E Unum Pluribus,” dedi Roscoe.

Başlığın altında, üç sütunu kaplayan ve karşılarında telefon numaraları olan baş harfler vardı. İlkinin P.H. olduğunu gördük. Telefon numarası yırtılmıştı.

“Paul Hubble,” dedi Roscoe. “Finlay onun telefon numarasını ve başlığın diğer yarısını buldu.”

Başımı salladım. Altında dört ismin daha baş harfleri vardı. İlk ikisi W.B. ve K.K. idi. Karşılarında telefon numaraları yazılıydı. K.K. isminin karşısında bir New York alan kodu olduğunu fark ettim. Diğerinin alan kodunu kontrol etmem gerekiyordu. J.S. üçüncü ismin baş harfleriydi. Alan kodu 504’tü. New Orleans bölgesiydi. Bir aydan kısa bir süre önce oradaydım. M.B.G. dördüncü isimdi. Alan kodu 202’ydi. Roscoe görebilsin diye alan kodunu işaret ettim.

“Molly Beth Gordon,” dedi Roscoe. “Washington DC.”

Yine başımı salladım. Bu büyük ofisten onu aradığım numara değildi. Ev telefonu olabilirdi. Yırtık kâğıttaki son iki kayıt harflerden oluşmuyordu ve karşılarında telefon numaraları yoktu. Sondan bir öncekinde sadece iki sözcük yazılıydı: Stollerların Garajı. Sonuncuda ise: Gray’in Kliner Dosyası. Özenle yazılmış büyük harflere bakarken ölen ağabeyimin düzenli, titiz kişiliğinin sayfadan âdeta fırladığını hissettim.

Paul Hubble’ı biliyorduk. Ölmüştü. Molly Beth Gordon’ı da biliyorduk. Saat ikide burada olacaktı. Sherman Stoller’ın golf sahasının yanındaki evinin garajını da görmüştük. Garajda iki boş karton kutudan başka bir şey yoktu. Geriye başlık, telefon numaraları olan üç ismin baş harfleri ve Gray’in Kliner Dosyası kalıyordu. Saate baktım. On ikiyi geçmişti. Oturup Molly Beth’in gelmesini beklemek için çok erkendi. Bir şey yapmamız gerektiğini düşündüm.

“Öncelikle başlığı düşünelim,” dedim. “E Unum Pluribus.”
Roscoe omuz silkti.

“ABD mottosu. Latince değil mi?” dedi.

“Hayır. Mottonun tersten yazılmış hali bu. Yani birçok parçanın oluşturduğu bütün değil, tekten ortaya çıkan birçok parça gibi bir şey demek.”

“Joe bunu yanlış yazmış olabilir mi?”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Sanmam,” dedim. “Bu tür bir hata yapmış olabileceğini sanmıyorum. Bunun bir anlamı olmalı.”

Roscoe yine omuz silkti.

“Bana hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi. “Başka?”

“Gray’in Kliner Dosyası. Gray’in böyle bir dosyası var mıydı?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle vardır. Her konuda ayrı bir dosya açmıştı. Biri kaldırıma tükürse Gray’in bununla ilgili bir dosyası olurdu.”

Başımı salladım. Yatağın yanına gidip telefona uzandım. Finlay’yi aradım. Baker bana onun çıktığını söyledi. Joe’nun ardında bıraktığı kâğıttaki diğer numaraları aramaya başladım. W.B. isimli kişinin numarası New Jersey, Princeton Üniversitesi, Modern Tarih Fakültesi’ne aitti. Telefonu hemen kapadım. Arada ne gibi bir bağlantı olduğunu anlamamıştım. K.K. isimli kişinin numarası New York şehrine aitti. Columbia Üniversitesi, Modern Tarih Fakültesi’ne. Yine kapadım. New Orleans’taki J.S. isimli kişinin numarasını aradığımda ikinci çalışta biri telefona yanıt verdi.

“On beşinci ekip, dedektif bürosu,” dedi.

“Dedektif bürosu mu?” dedim. “New Orleans Polis Teşkilatı mı?”

“On beşinci ekip,” dedi adam yine. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Orada isminin baş harfleri J.S. olan biri var mı?”

“J.S. mi? Üç kişi var. Hangisiyle görüşmek istiyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Joe Reacher ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Bu da ne? Yirmi Soru yarışması falan mı?”

“Ekibe sorar mısınız? İsmi J.S. olan o üç kişiye Joe Reacher’ı tanıyorlar mı diye sorar mısınız? Bunu yapabilir misiniz? Tekrar arayacağım, tamam mı?”

New Orleans, on beşinci ekip memuru bir şeyler homurdanıp telefonu kapadı.

Roscoe’ya bakıp omzumu silktim.

“Molly’yi mi bekleyeceğiz?” diye sordu Roscoe.

Başımı salladım. Onunla tanışacak olmak beni biraz heyecanlandırıyordu. Bir hayaletle bağlantılı başka bir hayaletle tanışmak gibi olacaktı.

PENCERENİN YANINDAKİ MASAYA GEÇİP beklemeye başladık. Güneşin tam öğle vakti ulaştığı tepe noktasından ağır ağır alçalmasını izledik. Sırayla Joe’nun ardında bıraktığı kâğıdı inceleyerek vakit geçirmeye çalıştık. E Unum Pluribus başlığına baktım: tekten ortaya çıkan birçok parça. İşte Joe Reacher tam da böyle biriydi. Çok önemli bir şeyi ufak bir sözcük oyunuyla gizlemişti.

“Gidelim,” dedi Roscoe.

Vakit henüz erkendi ama heyecanlanmıştık. Eşyalarımızı topladık. Asansörle lobiye indik ve telefon görüşmelerimizin ücretini ölü adamların parasıyla ödedik. Sonra Roscoe’nun Chevy’sine gittik. Gelen yolcu terminaline doğru ilerlemeye başladık. Kolay olmadı. Havaalanı otelleri gelen yolcu terminalinden çıkan ya da giden yolcu terminaline ulaşmaya çalışan kişiler için tasarlanmıştı. Kimse bizim gittiğimiz yönü düşünmemişti.

“Molly’nin neye benzediğini bilmiyoruz,” dedi Roscoe.

“Ama o benim neye benzediğimi biliyor,” dedim. “Joe’ya benziyorum.”

Havaalanı devasaydı. Doğru bölgeyi bulana kadar büyük bir kısmını gördük. Zamanında bulunduğum bazı şehirlerin havaalanlarından daha büyüktü. Kilometrelerce yol aldık. Sonunda hedefimizi bulduk. Sapağı kaçırdık ve kısa süreli otoparkı geçtik. Tekrar geriye dönüp bariyerin önünde sıraya girdik. Roscoe bileti aldı ve otoparka girdi.

“Sola git,” dedim.

Otopark doluydu. Başımı pencereden çıkarıp boş bir yer bulmaya çalıştım. Sonra sağımda siyah bir şey görür gibi oldum. Göz ucuyla.

“Sağa git, sağa git,” dedim.

Siyah bir kamyonetin arka kısmı olduğunu düşündüm. Yep-yeni siyah bir kamyonetin. Sağımda ilerliyordu. Roscoe direksiyonu çevirdi ve bir sonraki ara yola girdik. Siyah bir metal kütlenin kırmızı fren farları yandı. Bir kamyonet gözden kayboldu. Roscoe hızla ilerledi ve sert bir şekilde diğer şeride girdi.

Orası boştu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Sadece güneşin altında duran sıra sıra araba vardı. Bir sonraki şerit de öyleydi. Hareket halinde olan bir şey yoktu. Siyah bir kamyonet de. Otoparkı dolaşmaya başladık. Epey vakit aldı. Otoparka giren ve otoparktan çıkan arabalar yavaşlamamıza sebep oldu. Ama bütün otoparkı gezdik. Hiçbir yerde siyah bir kamyonet görmedik.

Gelgelelim Finlay’yi bulduk. Boş bir yere park ettik ve terminale giden uzun yolda yürümeye başladık. Finlay farklı bir alana park etmişti ve çaprazımızdan yürüyordu. Yolun geri kalanını bizimle birlikte yürüdü.

Terminal çok kalabalıktı. İnanılmaz bir yerdi. Alçak bina yatay bir şekilde dönümlerce alana yayılmıştı. Etraf insan kaynıyordu. Tepede yanıp sönen ekranlardan gelen uçaklar anons ediliyordu. Washington’dan saat ikide kalkan Delta

varmıştı ve pistte ilerliyordu. Kapılara doğru gittik. Yarım kilometreden fazla yürümüştük gibi geldi. Kauçuk zeminli uzun bir koridordaydık. Koridorun ortasında bir çift yürüyen bant vardı. Sağda Sunbelt'in turistik merkezleriyle ilgili parlak renkli reklam afişleri asılıydı. İster iş ister eğlence amaçlı olsun aradığınız her şey kesinlikle oradaydı. Soldaysa yerden tavana kadar uzanan cam bir bölme görölüyordu. İnsanlar çarpmasınlar diye camın ortasından, göz hizasında beyaz bir şerit geçiyordu.

Yolcular uçaklardan inip bu cam bölmenin diğer tarafında yürüyorlardı. Yarısı bagaj teslim alanına sapıp gözden kayboluyordu. Sonra tekrar beliriyorlar ve cam bölmedeki kapılardan koridora çıkıyorlardı. Yolcuların diğer yarısıysa bagajı olmayanlardı. Onlar doğrudan kapılara yöneliyorlardı.

Her kapının önüne yolcuları karşılayan kalabalık gruplar toplanmıştı. Her otuz metrede bir kapılardan dışarı insanlar akın ediyordu. Arkadaşlarla akrabalar kapılara yaklaşıyor ve iki kalabalık birbirine karışıyordu. Aradığımız kapıyı görene dek sekiz ayrı kalabalığı ardımızda bıraktık. Ben sadece insanları dürtükleyip kendime yol açtım. Endişeliydim. Otoparktaki siyah kamyonet yüzünden huzursuzdum.

Kapıya ulaştığımızda koridorda yürümeye devam ettik. Yolcu köprüsüyle aynı seviyeye gelene dek ilerledik. İnsanlar uçaktan inmeye başlamışlardı bile. Yolcu köprüsüne, bagaj teslim alanına ve koridora çıkan insanlara baktım. Koridordakiler yanımızdan geçerken bizi ittiriyorlardı. Âdeta sürükleniyorduk. Dalgalı bir denizde yüzüyor gibiydik.

Cam bölmenin diğer tarafı da oldukça kalabalıktı. Molly olabilecek bir kadın gördüm. Otuz beş yaşında, şık bir takım giymiş, elinde evrak çantasıyla küçük bir valiz olan bir kadın. Orada durmuş beni tanımasını bekliyordum ki birden başka birini gördü ve sessiz bir çığlık atıp on metre ötemde duran

bir adama öpücük yolladı. Adam onu karşılamak için kapıya doğru ilerlemeye çalıştı.

Sonra uçaktan inen her kadın Molly olabilirmiş gibi hissettim. Çok fazla seçenek vardı. Sarışın ve kumral, uzun ve kısa, çekici ve sade görünümlü bir sürü kadın. Hepsi şık giyimliydi. Elllerinde küçük valizler vardı ve telaşlı bir günün ortasındaki yorgun idareciler gibi kararlı adımlar atıyorlardı. Hepsine dikkatle baktım. Cam bölmenin diğer tarafındaki kalabalığın arasında ilerliyorlardı. Bazıları eşlerini, sevgililerini, şoförlerini, iş arkadaşlarını ararken bazıları doğrudan ileri bakıyordu. Hepsi de o hareket halindeki kalabalığın arasındaydı.

İçlerinden birinin bordo renkli deri bir valizi vardı. Bir elinde ağır bir evrak çantası taşıırken diğer eliyle bu uzun saplı tekerlekli kabin boy valizi itiyordu. Kısa boylu, sarışın ve heyecanlı görünen bir tipti. Yolcu köprüsünden çıkınca yavaşladı ve camın diğer tarafındaki kalabalığı taradı. Bana bakıp diğer insanlara geçti. Ama bakışları bir anda bana geri döndü. Gözlerimin içinde baktı. Durdu. Arkasında insanlar birikti. Arkasından gelenler onu öne doğru ittiler. Cama yaklaşmaya çalıştı. Ben de aynı şeyi yaptım. Gülümsedi. Gözleriyle ölen sevgilisinin kardeşini selamladı.

“Molly?” dedim dudaklarımı sessizce oynatarak.

Elindeki ağır evrak çantasını bir kupa gibi havaya kaldırdı. Başıyla işaret etti. Zafer kazanmış gibi bana kocaman gülümsedi. Arkadaki kalabalık onu yine öne doğru itti. Kapıya yönelen kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Onu izliyor muyum diye arkasına göz attı. Roscoe, Finlay ve ben hızla ona yetişmeye çalıştık.

Molly’nin tarafındaki kalabalık onunla aynı yöne doğru ilerliyordu. Bizim tarafımızdaki kalabalıksa karşıdan üzerimize doğru geliyordu. İki misli hızla geride kalıyorduk. Üzerimize doğru gelmekte olan kalabalık bir üniversiteli grubu

vardı. Bir sonraki kapıya ulaşmaya çalışıyorlardı. İriyarı, büyük valizli, gürültülü bir gruptu. Beş metre kadar geride kaldık. Molly'nin bizden epey ileride olduğunu gördüm. Sonra sarı saçı gözden kayboldu. Yana geçip yürüyen banta çıktım. Fakat ters yöne gidiyordu. Bir metre daha geride kaldıktan sonra diğer taraftaki banta geçmeyi başardım.

Bu kez doğru yöne gidiyordum ama yürüyen banttaki insanlar öylece duruyorlardı. Kayar zeminin onları bir sümüklü böcek hızında taşımasından memnunlardı. Üçer üçer yan yana dizilmişlerdi. Aralarından geçmek mümkün değildi. Dar tırabzanın üstüne atlayıp bir ipte yürür gibi yürümeye çalıştım. Dengemi sağlayamadığım için çömelmek zorunda kaldım. Ardından sağ tarafa devrildim. Beş metre daha ters yöne gittikten sonra güçlükle doğruldum. Panikle etrafıma bakındım. Molly'nin bagaj teslim alanına yönelen kalabalığın arasında olduğunu gördüm. Roscoe ve Finlay epey gerimdeydi.

Molly'nin o alana girmesini istemiyordum. İlk uçağa atlayıp buraya gelmişti. Bize vermesi gereken önemli bilgiler vardı. Büyük bir valizi olamazdı. Bagajı olamazdı. Bagaj teslim alanına gitmemesi gerekirdi. Başımı önüme eğip koşmaya başladım. Önüme çıkanları ittim. Yürüyüş bantının aksi yönünde koşuyordum. Lastik bant ayakkabılarımı kendine çekiyordu. Çarptığım her şey beni yavaşlatıyordu. İnsanlar öfkeyle bağııyorlardı. Umurumda değildi. Aralarından geçtim ve her birini yere sererek yoluma devam ettim. Banttan indim ve kalabalığı yararak kapıya yöneldim.

Bagaj teslim alanı soluk sarı ışıklarla aydınlatılan geniş alçak bir alandı. Zorlukla içeri girdim. Her yerde Molly'yi aradım. Göremedim. İçerisi insan doluydu. Hareketli bagaj bantının etrafında üç sıra halinde yüz kadar yolcu vardı. Bant taşıdığı yüklerle gıcırdıyordu. Yandaki duvarın önüne tekerlekli valiz arabaları diziliydi. İnsanlar çeyreklikler atıp bu arabalardan alıyorlardı.

Kalabalığın arasında bunlarla kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı. Arabalar tangır tungur sesler çıkarıyordu. İnsanlar birbirinin önüne geçmeye çalışarak ilerlemeye çalışıyorlardı.

Aralarına daldım. Dirseğimle kendime yol açıp insanlara tek tek bakarak Molly'yi aradım. Buraya girdiğini görmüştüm ve dışarı çıkmadığını biliyordum. Fakat burada değildi. Gördüğüm her yüzü dikkatle inceledim. Bütün alanı gezdim. Sonra feci bir insan dalgasına kapıldım. Güçlkle öne atılıp içeri girdiğim kapıya geri döndüm. Roscoe sıkı sıkı kapıya tutunmuş kalabalığa karşı koymaya çalışıyordu.

“Çıktı mı?” dedim.

“Hayır. Finlay koridorun sonuna gitti. Orada bekliyor. Bense burada bekliyorum.”

İnsanlar akın akın yanımızdan geçerken olduğumuz yerde kaldık. Kapıdan üstümüze doğru gelen kalabalık yavaş yavaş hafifledi. Uçaktaki yolcuların neredeyse tamamı çıkmıştı. Sona kalan birkaç kişi ağır ağır yürüyordu. Tekerlekli sandalyedeki bir kadın en arkadaydı. Bir uçak görevlisi sandalyesini itiyordu. Adamın durması ve bagaj teslim alanının girişini tıkayan bir şeyin etrafından dolanması gerekti. Bu şey, bordo renkli bir kabin valiziydi. Yan duruyordu. Uzun sapı hâlâ açıktı. On beş adım kadar öteden isim etiketindeki altın rengi süslü harfleri okuyabiliyordum: M.B.G.

Roscoe'yla bagaj teslim alanına daldık. Oradan çıktığım birkaç dakika içinde alan neredeyse boşalmıştı. İçeride sadece on on iki kişi vardı. Biz içeri girerken birçoğu banttan valizini almış çıkıyordu. Bir dakika geçmeden alan tamamen boşaldı. Bagaj bantı artık boş bir halde gıcırdayarak dönüyordu. Sonra durdu. İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Bu ani sessizlikte Roscoe'yla birbirimize baktık.

Bagaj teslim alanı dört duvarla çevrili, bir zemini ve tabanı olan bir yerdi. Bir giriş, bir de çıkış kapısı vardı. Döner

bant bir metre karelik bir boşluktan içeri giriyor, aynı genişlikteki bir başka boşluktan tekrar dışarı çıkıyordu. İki boşluk da birkaç santim aralıklarla kesilmiş siyah plastik perdelerle örtülüydü. Hemen yandaki kargo kapısı kapalıydı. Kapı kolu yoktu ve kilitliydi.

Roscoe hemen geri gidip Molly'nin valizini aldı. Valizi açtı. İçinde kıyafetler ve bir kozmetik çantası vardı. Bir de bir fotoğraf. Yirmiye yirmi dört santim boyutunda pirinç çerçevesi bir fotoğraf. Joe'nun fotoğrafıydı. Bana benziyordu ama daha zayıftı. Dazlak başı bronzdu. Bilmiş, tatlı bir ifadeyle gülümsüyordu.

Birden içeride tiz bir uyarı alarmı çalmaya başladı. Alarm kesildi ve döner bant gıcırdayarak tekrar harekete geçti. Bantta bakakaldık. Plastik perdelerle örtülü boşluğu izledik. Perdeler açıldı ve bir evrak çantası geldi. Bordo renkli deri bir çantaydı. Kayışları kesilmişti. Çanta açıktı. Dahası bomboştu.

Çanta bantın üstünde sarsılarak bize yaklaşıyordu. Gözlerimiz kesik kayışlarına kilitlenmişti. Keskin bir bıçakla kesildikleri belliydi. Kayışlar çantayı normal bir şekilde açamayacak kadar acelesi olan biri tarafından kesilmişti.

Hareket halindeki döner bantın üstüne sıçradım. Aksi yöne koştum ve bir yüzücü gibi boşluğu örten plastik perdelerin arasına daldım. Bant beni dışarı çıkarmaya çalışırken elleriminle dizlerimin üstünde sürünmeye başladım. Yana yuvarlanıp aşağı kaydım. Kendimi bir yükleme alanında buldum. Etrafta kimse yoktu. Öğleden sonra sıcağı kavurucuydu. Havada pistteki uçakların bagajlarını getiren arabalardan yayılan keskin bir gaz yağı ve motorin kokusu vardı.

Dört bir yanım üst üste dizilmiş sahipsiz yüklerle ve unutulmuş valizlerle doluydu. Hepsi üç kenarlı depo alanlarına istiflenmişti. Zemine eski etiketler ve uzun barkodlar saçılmıştı. Alan çöp dolu bir labirent gibiydi. Eğilerek ve yüklerin

etrafından dolanarak çaresizlikle Molly'yi aramaya başladım. Üst üste dizilmiş bir öbekten diğerine koştum. Metal yük raflarına tutunup sıkışık köşelerin arkasına baktım. Umutsuzca etrafı taradım. Kimse yoktu. Yerdeki kâğıtların üstünde kayarak ve sendeleyerek koşmaya devam ettim.

Derken sol ayakkabısını buldum. Karanlık bir depo alanının girişinde yanlamasına duruyordu. İçeri daldım. Hiçbir şey yoktu. Yandaki alana baktım. Orası da boştu. Nefes nefese raflara tutundum. Planlı olmam gerekiyordu. Koridorun en ucuna koştum. Depo alanlarını sırayla kontrol etmeye başladım. Bir sağa bir sola koşarak elimden geldiğince hızla ilerledim, nefesim kesilerek zikzaklar çizdim.

Sağ ayakkabısını sondan üçüncü depo alanının orada buldum. Ardından yerde kan lekeleri gördüm. Bir sonraki depo alanının girişinde zemine yayılmakta olan yapış yapış bir kan birikintisi vardı. Onu alanın en arkasında, karanlıkta üst üste dizilmiş iki sıra sandığın arasına sıkışmış halde buldum. Orada öylece yatıyordu. Yarasından hâlâ kan akıyordu. Karnı yarılmıştı. Biri karnına bir bıçak saplamış, karnını kaburgalarının altına kadar yarmıştı.

Ama yaşıyordu. Soluk ellerinden birini kıpırdatmaya çalıştı. Dudaklarında kırmızı kan baloncukları birikmişti. Başını oynatamıyordu fakat gözleri hareketliydi. Hemen yanına gittim. Başını tuttum. Dikkatle bana baktı. Konuşmaya çalıştı.

“Pazar gününden önce içeri girmeniz gerek,” diye fısıldadı. Ve kollarımın arasında son nefesini verdi.

BELKİ YEDİ FARKLI LİSEDE kimya dersine girmiştim. Pek bir şey öğrenememiştim. Sadece temel bilgiler edinmiştim. Hatırladığım şey, bir cam tüpe az miktarda ekstra bir şey koyduğunuzda bile büyük bir patlama oluşturabileceğinizdi. Az miktarda toz bile şaşılacak derecede etkili bir sonuç yaratabiliyordu.

Molly'yle ilgili de böyle hissediyordum. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım. İsmi ni dahi duymamıştım. Ama inanılmaz derecede öfkeliydim. Onun için ağabeyime üzüldüğümden daha çok üzülyordum. Joe görev başında ölmüştü. Joe bunu biliyordu. Bunu kabul ederdi. Onunla küçük yaşlardan itibaren risk ve görev konularını öğrenmiştik. Fakat Molly farklıydı.

Kimya laboratuvarından hatırladığım bir diğer şey basıntı. Basınç kömürü elmasa dönüştürüyordu. Basıncın etkileri vardı. Beni de etkilemeye başlamıştı. Öfkeliydim ve vaktim kısıtlıydı. Molly'nin uçaktan inmesini gözümün önüne getiriyordum. Hızlı adımlarla, Joe'nun kardeşini bulup ona yardım etmeye kararlı bir şekilde yürüyordu. Bir zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Elinde kopyalamamış olması gereken dosyalarla dolu bir evrak çantası tutuyordu. Büyük risk alıyordu.

Benim için. Joe için. Zihnimdeki imge, eski bir jeolojik tabakanın üstünde biriken baskı gibi artıyordu. Bu baskıyı nasıl kullanacağıma karar vermeliydim. Beni ezecek miydi yoksa elmasa mı dönüştürecek, işte buna karar vermeliydim.

Havaalanının kısa süreli otoparkında Roscoe'nun arabasının ön tarafına yaslanmıştık. Şok içinde ve sessizdik. Çarşamba öğleden sonrasındı, saat neredeyse üç olmak üzereydi. Finlay'yi kolundan tutup durdurmuştum. İçeride kalıp bu işe karışmak istemişti. Bunun görevi olduğunu söylemişti. Ona bağırmış, vaktimiz kalmadığını söylemiştim. Onu zorla terminalden dışarı çıkarmıştım. Doğruca arabaya getirmiştım çünkü yapacaklarımızın kazanmakla kaybetmek arasındaki farkı yaratacağını biliyordum.

“Gray'in dosyasına ulaşmamız gerek,” dedim. “Elimizdeki ikinci en iyi şey o.”

Finlay omuz silkti.

“Elimizdeki tek şey o,” dedi.

Roscoe başını salladı.

“Gidelim.”

İkimiz Roscoe'nun arabasıyla yola çıktık. Finlay kendi arabasıyla önümüzdeydi. Roscoe'yla ağzımızı bıçak açmıyordu. Ama Finlay direksiyon başında kendi kendine konuşuyordu. Başını ileri geri salladığını görebiliyordum. Bağırıyor, küfürler savuruyor, ön cama karşı haykırıyordu.

TEALE KARAKOLDA BEKLİYORDU. Sırtını resepsiyon masasına dayamıştı. Yaşlılık lekeleriyle kaplı elinde bastonu vardı. Üçümüzün geldiğini gördü ve topallayarak ekip odasına girdi. Bir masaya oturdu. Dosya odasına en yakın olan masaya.

Yanından geçip büyük ofise gittik. Oturup beklemeye başladık. Joe'nun yırtık bilgisayar çıktısını cebimden çıkarıp masaya koydum. Finlay kâğıda göz attı.

“Pek bir bilgi yok, değil mi?” dedi. “Başlık ne anlama geliyor? E Unum Pluribus ne demek? Sözcüklerin sırası değişmiş, değil mi?”

Başımı salladım.

“Tekten ortaya çıkan birçok parça. Ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Omuz silkti. Kâğıttaki bilgileri baştan okudu. Bu arada onu izledim. Tam o sırada ofisin kapısı tıklatıldı ve Baker içeri girdi.

“Teale binadan ayrılmak üzere,” dedi. “Garaj yolunda Stevenson’la konuşuyor. Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Finlay ona kâğıdı uzattı.

“Bana bunun fotokopisini çekebilir misin?” dedi.

Baker talimatı yerine getirmek üzere dışarı çıktığında Finlay parmaklarını hafifçe masaya vurmaya başladı.

“O isimler kimlere ait?” diye sordu.

“Sadece ölenleri biliyoruz,” dedim. “Hubble ve Molly Beth. Diğer ikisi üniversite numaraları. Princeton ve Columbia. Sonuncusu New Orleans’taki bir dedektife ait.”

“Peki ya Stoller’ın garajı? Oraya bakmış mıydınız?”

“Orada hiçbir şey yok. Sadece geçen sene Florida’ya taşıdığı ve çaldığı klimalara ait iki boş karton kutu var.”

Finlay homurdandı ve Baker içeri girdi. Bana Joe’nun kâğıdını ve fotokopisini uzattı. Orijinal olanı alıp kopyasını Finlay’ye verdim.

“Teale gitti,” dedi Baker.

Hemen ofisten çıktık. Beyaz Cadillac’ın garaj yolundan uzaklaştığını gördük. Dosya odasının kapısını açtık.

Margrave ıssız bir bölgenin ortasında yer alan küçük bir kasabaydı fakat Gray yirmi beş sene boyunca bu dosya odasını evrakla doldurmuştu. Burada uzun süredir hiç görmediğim kadar çok evrak vardı. Dört duvarın da önüne zeminden tavana kadar uzanan parlak beyaz renkli dolaplar sıralanmıştı.

Hepsini açtık. Her birine dosyalar sıralanmıştı. Neredeyse bin tane mektup kutusu boyutunda dosya olmalıydı. Dosyaların sırtları etiketliydi. Etiketlerin altında bunları kolayca dışarı çıkarabilmeniz için ufak plastik halkalar bulunuyordu. Kapının sol tarafında kalan en üst raf A bölümüne aitti. Sağ tarafta kalan en alt raf Z bölümüyle sona eriyordu. Kapının tam karşısındaki duvarda, odanın ortasının sol tarafında göz hizasında ise K bölümü görölüyordu.

Kliner etiketli bir kutu bulduk. Klipsringer-Georgia ve Klan Eyaleti Duruşması dosyasının arasında duruyordu. Parmağımı ufak halkaya geçirdim. Kutuyu kendime çektim. Ağırdı. Finlay'ye uzattım. Tekrar büyük ofise gittik. Kutuyu gül ağacından masaya koyduk. Açtık. İçi sararmış kâğıtlarla doluydu.

Ama evrak farklıydı. Hiçbiri Kliner'la ilgili değildi. Hiçbiri. Kutunun içindekiler yalnızca eski teşkilat notlarından ibaretti. Operasyonel şeylerdi. Bunların onlarca sene önce atılmış olması gerekirdi. Her biri geçmişin bir kesitine aitti. Sovyetler Birliği, Atlanta'ya bir füze fırlatacak olursa izlenmesi gereken prosedürler. Siyahi bir adam otobüsün ön koltuklarına oturmak isterse izlenmesi gereken prosedürler. Farklı konularla ilgili bir sürü belge vardı. Fakat hiçbiri K harfiyle başlamıyordu. Kliner'la ilgili tek bir evrak yoktu. Kutudakilere baktım ve basının artmaya başladığını hissettim.

“Biri bizden önce davranmış,” dedi Roscoe. “Kliner'la ilgili belgeleri almış, yerine bu çöpleri koymuş.”

Finlay başını salladı. Ama ben aynı fikirde değildim.

“Hayır,” dedim. “Bu hiç mantıklı değil. Kutuyu olduğu gibi alıp çöpe atabilirlerdi. Bunu Gray yapmış. Belgeleri gizlemesi gerekiyordu ama dosya odasındaki düzeni bozamamış. O yüzden kutudaki evrakı alıp yerine eski şeyleri koymuş. Bu sayede her şey düzgün görünüyor. Onun titiz biri olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Roscoe omuz silkti.

“Gray belgeleri gizlemiş mi?” dedi. “Olabilir. Silahını da benim masama gizlemişti. Bir şeyleri gizlemekten çekinmiyordu.”

Ona baktım. Söylediği bir şey zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu.

“Silahını sana ne zaman vermişti?” diye sordum.

“Noel’den sonra. Ölmeden kısa bir süre önce.”

“Bir gariplik var,” dedim. “Bu adam yirmi beş senelik deneyimi olan bir dedektifti, öyle değil mi? Başarılı bir dedektifti. Kıdemli, saygın biriydi. Böyle biri neden özel silahını gizlemek istesin? Bu onun sorunu değildi ki. Sana içinde gizlenmesi gereken bir şey olduğu için o kutuyu verdi.”

“Silahını gizliyordu,” dedi Roscoe. “Sana anlatmıştım.”

“Hayır,” dedim. “Buna inanmıyorum. Silah, o kutuyu kilitleli bir çekmecedeki tutman için bir kılıftı. Silahı gizlemesi gerekmiyordu. Gray gibi bir adam istediği takdirde özel silahı olarak nükleer bir savaş başlığı bile alabilirdi. Esas sır silah değildi. O kutudaki başka bir şeydi.”

“Ama kutuda başka bir şey yok,” dedi Roscoe. “Belge tarzı bir şey yok, öyle değil mi?”

Bir an için hepimiz donakaldık. Sonra hızla kapıya koştuk. Dışarı fırladığımız gibi Roscoe’nun arabasına gittik. Bagajdan Gray’in kutusunu çıkardım. Kapağını açtım. Desert Eagle’ı Finlay’ye verdim. Mermi kutusunu kontrol ettim. Kutunun içinde mermilerden başka hiçbir şey yoktu. Kutuyu salladım. Kapağını inceledim. Ardından kutuyu parçaladım. Yapıştırılmış kenarları açtım ve kutuyu düzleştirdim. Bir şey görmedim. Sonra kapağı yırttım. Köşesinin altında bir anahtar vardı. İç tarafına bantlanmıştı. Görülmesi mümkün olmayan bir yerdeydi. Ölü bir adam tarafından dikkatle gizlenmişti.

ANAHTARIN NEREYE AİT OLDUĞUNU bilmiyorduk. Karakoldaki yerleri eledik. Gray'in evindeki yerleri de. Temkinli bir adamın bu kadar bariz yerler seçmeyeceğini düşündük. Anahtara baktım ve baskının arttığını daha da hissettim. Gözlerimi yumup Gray'in kutunun köşesini kaldırıp anahtarı oraya gizlediğini hayal ettim. Sonra kutuyu arkadaşı Roscoe'ya verdiğini. Çekmecesine koymasını izlediğini. Çekmecesini kapamasını ve kilitlemesini izlediğini. Bu resmi bir film haline getirip zihnimde iki kez oynatmamın ardından onlara anahtarın nereye ait olduğunu söyledim.

"Berber dükkânındaki bir şeye ait," dedim.

Desert Eagle'ı elinden kaptım. Finlay'yi ve Roscoe'yu arabaya götürdüm. Direksiyona Roscoe geçti. Motoru çalıştırdı ve hızla yola çıktı. Güneye, kasabaya doğru ilerledi.

"Neden?" dedi.

"Gray oraya gidiyormuş," dedim. "Haftada üç dört kez. Bunu bana yaşlı adam söyledi. Oraya giden tek beyazmış. Sanırım ona güvenli bir bölge gibi geliyordu. Teale, Kliner ve diğerlerinden uzak bir yer. Ve oraya gitmesine gerek yoktu, değil mi? Onun sakallı ama kel olduğunu söylemiştin. Oraya tıraş olmak için gitmiyordu. O iki yaşlı adamı sevdiği için gidiyordu. Onlara açılmış olmalı. Gizlemeleri için onlara bir şeyler vermiş olmalı."

Roscoe berber dükkânının önünde durdu. Arabadan dışarı fırlayıp içeri girdik. Müşteri yoktu. Adamlar sandalyelerinde öylece oturuyorlardı. Onlara anahtarı gösterdim.

"Gray'in eşyalarını almaya geldik," dedim.

Daha genç olan başını iki yana salladı.

"Sana veremem dostum."

Yanıma gelip anahtarı elimden aldı. Sonra Roscoe'nun eline tutuşturdu.

“Şimdi oldu,” dedi. “Bay Gray bize arkadaşı Bayan Roscoe’dan başka kimseye vermememizi söylemişti.”

Anahtarı onun elinden aldı. Musluk haznesine gitti ve çömelip haznenin altındaki dar maun çekmeceyi açtı. İçinden üç dosya çıkardı. Ten rengi yıpranmış kalın dosyalardı. Her birimize birer dosya verdi. Sonra ortağına elini sallayarak arka tarafa geçmelerini işaret etti. Bizi yalnız bıraktılar. Roscoe pencerenin önündeki kanepeye oturdu. Finlay ve ben adamların sandalyelerine geçtik. Ayaklarımızı krom ayak dayama yerlerine koyduk. Dosyaları okumaya başladık.

ELİMDEKİ KALIN DOSYADA bir sürü polis raporu vardı. Hepsi fotokopiydi ve fakslanmıştı. Yazılar oldukça bulanıktı. Ama okunabilir durumdaydı. Her biri New Orleans Polis Teşkilatı, Cinayet Bürosu, 15. Ekip’ten Dedektif James Spireenza tarafından hazırlanmıştı. Spireenza’ya sekiz yıl önce bir cinayet vakası verilmişti. Sonra yedi cinayet vakasına daha atanmıştı. Nihayetinde tam sekiz cinayetle ilgili bir olayla karşı karşıya kalmıştı. Hiçbirini çözememişti. Birini bile. Büyük bir başarısızlıktı.

Fakat kesinlikle çabalamıştı. Son derece özenli bir soruşturma yürütmüştü. Ayrıntılara önem vermişti. İlk kurban bir tekstil fabrikasının sahibiydi. Pamuklu kumaş için tasarlanan yeni bir kimyasal işlemiyle ilgilenen bir uzmandı. İkinci kurban onun ustabaşısıydı. Patronunun operasyonundan ayrılmış ve kendi işini kurmak için sermaye biriktirmeye çalışmıştı.

Diğer altı kurbandsa devlet için çalışan kişilerdi. Çevre Koruma Ajansı çalışanları. New Orleans ofislerinden bir operasyon yürütüyorlardı. Mississippi Deltası’nda kirlilikle ilgili bir operasyondur. Balıklar ölüyordu. Nedenin nehrin dört yüz kilometre yukarısında olduğu anlaşılmıştı. Mississippi’deki bir tekstil fabrikası nehre sodyum hidroksit, sodyum hipoklorit,

klordan oluşan kimyasallar döküyordu ve bunlar nehir suyuyla birleşerek asidik ölümcül bir kokteyl oluşturuyordu.

Sekiz kurban da aynı şekilde ölmüştü. Susturuculu otomatik bir tabancayla başlarına iki el ateş edilmişti. .22 kalibrelik bir tabancayla. Temiz ve klinik bir işti. Spirenza işin içinde profesyonel bir tetikçi olduğunu düşünmüştü. Katilin peşine iki şekilde düşmüştü. Tanıdıklarından isteyebileceği bütün iyilikleri istemiş, her kapıyı çalmıştı. Profesyonel tetikçiler bir elin parmaklarını geçmez. Spirenza ve dostları hepsiyle konuşmuştu. Hiçbirinin konuyla ilgili bir bilgisi yoktu.

İkinci yaklaşımı klasik bir yöntemdi. Kimin bu işten bir çıkarı olduğunu belirlemeye çalışmıştı. Parçaları birleştirmesi uzun sürmemişti. Mississippi eyaletindeki tekstil fabrikasının sahibi iyi bir adaydı. Ölen sekiz kişinin saldırısı altındaydı. İki-si ona ticari açıdan saldırmıştı. Diğer altısı onu fabrikayı kapamakla tehdit etmişti. Spirenza onu köşeye kısıtırmıştı. Her işini didik didik incelemişti. Bir sene peşini bırakmamıştı. Elindeki belgeler bunun kanıtıydı. FBI ve IRS'ı devreye sokmuştu. Kimliği belirsiz tetikçiye ödenmiş olabilecek gerekçesiz bir ödeme bulabilmek için hesaplarındaki her sentin hesabı sorulmuştu.

Bir sene ciddi bir araştırma yapıldığı halde hiçbir şey bulamamışlardı. Bu arada bir sürü tatsız başka olayla karşılaşmışlardı. Spirenza adamın karısını öldürdüğünden emindi. Onu döverek öldürdüğü sonucuna ulaşmıştı. Adam tekrar evlenmişti ve Spirenza yerel polis teşkilatına bir uyarı mesajı fakslamıştı. Adamın tek oğlu bir psikopattı. Spirenza'ya göre babasından da kötüydü. Taş kalpli bir psikopattı. Tekstil fabrikasının sahibi oğlunu her adımda korumuştu. Yaptığı şeyleri örtbas etmişti. Rüşvetlerle başının derde girmesini engellemişti. Oğlunun on farklı kurumda kaydı vardı.

Ama hiçbir şey işe yaramamıştı. New Orleans FBI ilgisini yitirmişti. Spirenza da dosyayı kapamıştı. Georgia'daki küçük

bir karakoldan eski bir dedektif ona faks çekene ve Kliner ailesiyle ilgili bilgi rica edene dek bu konuyu unutmuştu.

FINLAY ELİNDEKİ DOSYAYI kapadı. Berber sandalyesini benimkine doğru çevirdi.

“Kliner Vakfı düzmece,” dedi. “Tamamen düzmece. Başka bir şey için bir kılıf. Hepsi burada. Gray olayı baştan sona açığa çıkarmış. Tepeden tırnağa araştırmış. Vakıf her sene milyonlarca dolar harcıyor ama denetlemelerde geliri sıfır. Tam olarak sıfır.”

Dosyadan bir belge çıkardı. Eğilip bana uzattı. Vakfın masraflarını gösteren bir bilançoydu.

“Görüyor musun? İnanılmaz. Harcamalarına baksana.”

Belgeye baktım. Oldukça yüksek bir rakam görünüyordu. Başımı salladım.

“Belki bundan da yüksektir,” dedim. “Beş gündür buradayım, değil mi? Buraya gelmeden önce altı ay ABD’nin dört bir yanını gezdim. Daha önce de dünyanın dört bir yanını gezdim. Margrave şu ana dek gördüğüm en temiz, en bakımlı, en güzel yer. Pentagon ya da Beyaz Saray’dan daha iyi bakılıyor. İnan ki orayı da gördüm. Margrave’deki her şey ya yepyeni ya da kusursuz bir tadilattan geçmiş. Resmen kusursuz. O kadar kusursuz ki ürkütücü. Kasabayı bu durumda tutmak bir servete mal oluyor olmalı.”

Başını salladı.

“Dahası Margrave garip bir yer,” dedim. “Çoğu zaman ortalıkta kimse yok. Hayat yok. Kasabanın hiçbir yerinde ticari faaliyet yok. Hiçbir şey olmuyor. Kimse para kazanmıyor.”

Boş boş yüzüme baktı. Ne demek istediğimi anlamamıştı.

“Düşün,” dedim. “Mesela Eno. Yepyeni. Işıl ışııl, her şeyin yeni olduğu bir restoran. Ama hiç müşterisi yok. Oraya birkaç kez gittim. Asla bir iki kişiden fazlasını görmedim. Garsonların sayısı müşterilerden fazla. Peki Eno faturalarını nasıl

ödüyor? Sabit giderlerini, kredisini nasıl ödüyor? Aynı şey kasabadaki herkes için geçerli. Dükkânlara girip çıkan müşterileri gördün mü hiç?”

Finlay biraz düşündü. Başını iki yanma salladı.

“Bu berber dükkânı da öyle,” dedim. “Pazar sabahı ve salı sabahı buradaydım. Yaşlı adam o arada başka müşteri gelmediğini söyledi. Kırk sekiz saat boyunca hiç müşteri gelmemiş.”

O an konuşmayı kestim. Yaşlı adamın söylediği başka bir şeyi düşündüm. Yüzü kırış kırış olanın dediği bir şeyi. Birden bunu bambaşka bir gözle görmeye başladım.

“Daha yaşlı olan berber,” dedim. “Bana bir şey söylemişti. Garipti. Aklını yitirdiğini sandım. Ona hiç müşteri olmadan nasıl idare ettiklerini sordum. Geçinebilmek için müşteriye ihtiyaç duymadıklarını çünkü Kliner Vakfı’ndan ödenek aldıklarını söyledi. Ne kadar diye sordum. Bin dolar dedi. Bütün esnafa bu paranın ödendiğini söyledi. Bunun üzerine senelik bin dolardır diye düşündüm.”

Finlay başını salladı. Buraya kadar ona garip gelmemişti.

“Sadece sohbet ediyordum,” dedim. “Berbere gittiğinde yaptığın gibi. Senede bin dolar fena değil ama yine de geçimlerini sağlamaları için yeterli olamaz gibi düşündüm. Bana ne yanıt verdi biliyor musun?”

Başını iki yana sallayıp bekledi. Yaşlı adamın tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Finlay de bunu benim gibi geçiştirecek mi diye merak ettim.

“Büyük bir sır verecekmiş gibi davranmaya başladı,” dedim. “Bundan söz etmesinin bile tehlikeli olduğunu söyledi. Fısıldayarak konuşuyordu. Bana söylememesi gerektiğini ama söyleyeceğini çünkü ablasını tanıdığımı söyledi.”

“Ablasını tanıyor musun?” diye sordu Finlay şaşkınlıkla.

“Hayır, tanımıyorum. Adamın kafası karışmıştı. Pazar günü ona Kör Blake’i sormuştum, bana ablasının altmış sene

önce onunla tanıştığını anlatmıştı. Bu yüzden kafası karışmış ve ablasını tanıdığını düşünmüş olmalı.”

“Peki büyük sır neydi?” diye sordu Finlay.

“Senede bin dolar değil haftada bin dolar ödeniyormuş.”

“Haftada bin dolar mı? Her hafta mı? Böyle bir şey mümkün mü?”

“Bilmiyorum,” dedim. “O gün adamın aklının yerinde olmadığını düşünmüştüm. Ama şu an doğruyu söylemiş olabileceğini düşünüyorum.”

“Haftada bin dolar mı?” dedi Finlay yine. “Çok büyük bir iş hibesi. Yılda elli iki bin dolar eder. Çok büyük bir miktar bu, Reacher.”

Biraz düşündüm. Gray’in hesaplamasını işaret ettim.

“Bunun gibi rakamlara ihtiyaçları olmuştur,” dedim. “Bu kadar para harcıyorlarsa hepsinden kurtulmak için bunun gibi rakamlar gerekmiş olmalı.”

Finlay düşünceliydi. Dediklerimi düşünüyordu.

“Bütün kasabayı satın almışlar,” dedi. “Çaktırmadan, sessizce. İnsanlara haftada bin dolar ödeme yaparak bütün kasabayı satın almışlar.”

“Evet. Kliner Vakfı altın yumurtlayan kaz olmuş. Kimse bunu kaybetmeyi göze alamaz. Herkes çenesini kapalı tutuyor ve görmemesi gereken şeyleri görmüyor.”

“Doğru,” dedi. “Klinerlar cinayetten bile sıyrılabilirler.”

Ona uzun uzun baktım.

“Sıyrıldılar bile.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Finlay.

“Önce tam olarak ne yaptıklarını öğreneceğiz.”

Aklımı yitirmişim gibi bana baktı.

“Ne yaptıklarını bilmiyor muyuz?” dedi. “O depoda bir sürü sahte para basıyorlar.”

Hayır anlamında başımı salladım.

“ABD’de sahte para basılmıyor. Joe bunu engellemiş. Bunun yapıldığı tek yer yabancı ülkeler.”

“O halde neler oluyor?” dedi Finlay. “Meselenin kalpazanlık olduğunu sanıyordum. Aksi takdirde Joe neden bu işin peşine düşsün ki?”

Roscoe pencerenin oradan bize baktı.

“Mesele kalpazanlık,” dedi. “Bunun tam olarak neyle ilgili olduğunu biliyorum. Bütün ayrıntıları.”

Gray’in dosyasını tek eliyle kaldırdı.

“Yanıtın bir kısmı burada.”

Diğer eliyle berber dükkânındaki günlük gazeteyi aldı.

“Geri kalanı da burada,” dedi.

Finlay ile kalkıp onun yanına gittik. İncelediği dosyaya göz attık. Bir gözetleme raporuydu. Gray yonca yaprağı kavşağında gizlenmiş, depo alanına girip çıkanları izlemişti. Otuz iki ayrı günde bunu yapmıştı. Sonuçları üç ayrı bölüm olarak dikkatle kaydetmişti. İlk on bir seferinde, günde bir kez güney yönünden sabahın erken saatlerinde gelen bir kamyon görmüştü. Gün boyunca depodan ayrılan kamyonlarsa kuzeye ve batıya doğru gitmişlerdi. Gray depodan çıkan kamyonların plakalarına göre nereye gittiklerini de not etmişti. Dürbün kullanmış olmalıydı. Kamyonların gittikleri yerler birbirinden çok farklıydı. Kaliforniya’dan Massachusetts’e ve daha uzağa gidiyorlardı. O ilk on bir gün boyunca depoya on bir kamyonun geldiği, altmış yedi kamyonun depodan ayrıldığı rapor edilmişti. Günde ortalama bir kamyon geliyor, altı kamyon ayrılıyordu. Yani haftada yaklaşık bir ton kadar yük taşınyordu.

Gray’in kayıtlarının ilk bölümü ilk takvim yılına aitti. İkinci bölümse ikinci takvim yılına aitti. İkinci bölümde dokuz farklı gün gizlenip orayı izlemişti. Daha önceki gibi benzer yönlere giden, günde altı tane olmak üzere toplam elli üç

kamyon görmüştü. Fakat bu kez gelen kamyon sayısı farklıydı. Senenin ilk yarısında, bir önceki takvim yılındaki gibi günde bir kamyon gelmişti. Ama ikinci yarısında, teslimatlar hızlanmış ve günde iki kamyonu çıkmıştı.

Gözetlemesinin son on iki günü de farklıydı. Hepsi hayatının son beş ayına aitti. Bir önceki sonbahar ve şubat ayı arasında, hâlâ farklı yönlerle giden günde altı kamyon olduğunu rapor etmişti. Ama gelen kamyon sayısı sıfıra inmişti. Tek bir kamyon bile gelmemişti. Bir önceki sonbahardan kalan ürünler depodan çıkıyordu fakat teslimat yoktu.

“Yani?” dedi Finlay, Roscoe’ya.

Roscoe arkasına yaslanıp gülümsedi. Her şeyi çözmüştü.

“Bariz değil mi?” dedi. “Ülkeye sahte para getiriyorlar. Paralar Kliner’in yeni kimyasal fabrikasını kurduğu yer olan Venezüella’da basılıyor. Buraya teknelerle geliyor ve Florida’dan Margrave’deki depoya aktarılıyor. Kuzeye ve batıya, Los Angeles, Chicago, Detroit, New York ve Boston gibi büyük şehirlere dağıtılıyor. Büyük şehirlerdeki nakit akışına katılıyor. Uluslararası bir sahte para dağıtım ağı bu. Her şey ortada, Finlay.”

“Öyle mi?” dedi Finlay.

“Kesinlikle,” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’ı düşün. Kamyonetine atlayıp Florida’ya, Jacksonville Beach’e gelen tekneleri karşılamak için gidiyordu. Köprüde hız cezası aldığı anda teknelere gidiyor olmalıydı, öyle değil mi? Bu yüzden o kadar gergindi. Bu yüzden hemen o havalı avukatı bulabildi.”

Finlay başını salladı.

“Bütün parçalar birleşiyor,” dedi Roscoe. “ABD’nin bir haritasını düşün. Güney Amerika’da basılan para deniz yoluyla buraya geliyor. Florida’ya götürülüyor, güneydoğuya yollanıyor, sonra Margrave’den dağıtılıyor. Batıda Los Angeles’a, yukarıda ortada kalan Chicago’ya, doğuda New York ve Boston’a yollanıyor. Farklı kollar, değil mi? Çok kollu bir

şamdan ya da menora gibi. Menoranın ne olduğunu biliyor-sun, değil mi?”

“Elbette,” dedi Finlay. “Yahudilerin kullandığı şamdan.”

“Evet,” dedi Roscoe. “Haritada görünen bu. Florida’dan Margrave’e kadar şamdanın sapı. Sonra farklı kollar yayılıyor ve büyük şehirlere uzanıyor. Los Angeles’dan Chicago’ya, oradan Boston’a. Önemli bir ithalat ağı, Finlay.”

Roscoe’nun açıklaması oldukça faydalıydı. Elleriyle havada menora şekli çiziyordu. Coğrafi açıdan söylediği bölgeler kulağıma doğru geliyordu. Mantıklıydı. Florida’dan kamyonlarla kuzeye giden bir ithalat rotası. Kuzeydeki ve batıdaki büyük şehirlere dağıtım yapabilmek için Atlanta’daki otoyol ağını kullanıyor olmalıydılar. Menora fikri tutarlıydı. Şamdanın sol kolunun Los Angeles’a ulaşabilmesi için yatay bir biçimde uzanması gerekiyordu. Biri şamdanı yere düşürmüş, başka biri yanlışlıkla üstüne basmış gibi. Anlamlıydı. Neredeyse kesin bir şekilde Margrave en önemli noktaydı. Neredeyse kesin bir şekilde o depo alanı ana dağıtım merkeziydi. Evet, coğrafi açıdan doğruydu. Bir dağıtım merkezi olarak Margrave gibi sessiz sakin bir kasabayı tercih etmek zekiceydi. Ellerinde yüklü miktarda para olmalıydı. Orası kesindi. Sahte para olmasına rağmen kullanılabilirdi. Miktar ciddiye. Her hafta bir ton para dağıtıyorlardı. Endüstriyel ölçekte bir operasyondur. Devasa. Kliner Vakfı’nın inanılmaz harcamaları da böylece açıklanmış oluyordu. Paraları azaldığında sadece biraz daha para basıyorlardı. Gelgelelim Finlay hâlâ ikna olmamıştı.

“Peki ya son on iki ay?” dedi. “Hiçbir ithalat akışı olmamış. Gray’in listesine bak. Teslimat olmamış. Tam bir sene önce durmuş. Sherman Stoller da işten çıkarılmış, değil mi? Bir sene hiçbir şey gelmemiş. Ama yine de bir şey dağıtmaya devam etmişler. Depodan hâlâ günde altı kamyon çıkmış. Bir

tane bile teslimat kamyonu gelmemiş fakat günde altı kamyon depodan çıkmış. Bu ne anlama geliyor? Nasıl bir ithalat akışı bu?”

Roscoe ona sırtıtmakla yetindi ve gazeteyi havaya kaldırdı.

“Yanıt burada,” dedi. “Cuma gününden beri gazetede. Sahil Güvenlik. Geçen eylül ayında kaçakçılığa karşı büyük operasyonlarına başlamışlardı. Önceden birçok haber yapıldı. Kliner böyle bir operasyonun başlayacağını biliyordu. Böylece önceden para depolamaya başladı. Gray’in listesini görüyor musun? Geçen eylül ayından önceki altı ay boyunca teslimat sayısını iki misline çıkarmış. Depolara para istiflemiş. Sene boyunca dağıtıma devam etmiş. Bu yüzden ifşa olabiller diye paniğe kapıldılar. Bir sene boyunca inanılmaz miktarda sahte para gizlediler. Şimdi ise Sahil Güvenlik operasyona son veriyor, değil mi? Bu sayede eskisi gibi para getirmeye devam edecek. Pazar günü olacak olan şey bu. Zavallı Molly pazar gününden önce içeri girmemiz gerektiğini söylerken bunu kastetmiş olmalı. Son sahte paralar da oradayken depoya girmemiz gerek.”

FINLAY BAŞINI SALLADI. İkna olmuştu. Gülümsedi. Pencerenin önündeki kanepeden kalktı ve Roscoe'nun elini tuttu. Sonra gayet resmi bir tavırla elini sıktı.

“Bravo,” dedi. “Kusursuz bir analiz. Zeki olduğunu hep söylemişimdir, Roscoe. Değil mi, Reacher? Sana onun elimizdeki en iyi polis memuru olduğunu söylememiş miydim?”

Başımı sallayıp gülümsediğimde Roscoe'nun yanakları kızardı. Finlay onun elini bırakmadan gülümsemeye devam etti. Ama hâlâ Roscoe'nun teorisini dikkatle düşündüğünü, eksik parçalar aradığını görebiliyordum. İki tane buldu da.

“Peki ya Hubble?” dedi. “O tüm bu olayın neresinde? Sadece kamyonları yüklemek için bir banka görevlisini aralarına almış olamazlar herhalde.”

Başımı salladım.

“Hubble eskiden döviz bölümünün müdürüymüş,” dedim. “Sahte paralardan kurtulmaları için oradaymış. Paraları sisteme katıyormuş. Hangi alanlarda bunu yapabileceğini biliyormuş. Nerede ihtiyaç olduğunu da. Eski işinin tam tersini yapmış.”

Finlay bunu mantıklı buldu.

“Peki ya klimalar?” dedi. “Sherman Stoller klimaları Florida'ya götürüyordu. O kadın size bunu söyledi. Bunun doğru

olduğunu biliyoruz çünkü garajında iki tane eski karton kutu buldunuz. Dahası Jacksonville, adamın kamyonetinin klima kutularıyla dolu olduğunu bildirmiş. Buna ne diyeceksiniz?”

“Yasal bir iş sanırım,” dedim. “Bir tür kılıf. Yasadışı işi örtbas etmek için yapılan bir şey. Bir kamuflaj. Kamyonun neden Florida’ya gidip geldiğini açıklıyor. Aksi takdirde güneye boş bir kamyon yollamak zorunda kalırlardı.”

Finlay başını salladı.

“Akıllıca bir hamle,” dedi. “Boş sefer yapmamış oluyordu. Mantıklı. Birkaç klima satıyorlardı, gidişte de gelişte de para kazanıyorlardı.”

Yine başını salladı ve Roscoe’nun elini bıraktı.

“Sahte paradan örnek almamız gerek,” dedi.

Gülümsedim. Birden bir şeyi fark etmiştim.

“Bende örnek var.”

Elimi cebime atıp yüzlük banknotlardan oluşan kalınca bir deste çıkardım. Destenin altından ve üstünden birer kâğıt para aldım. Bunları Finlay’ye verdim.

“Bunlar sahte para mı?” dedi.

“Öyle olmalı. Charlie Hubble bana masraflarım için bu desteyi vermişti. Büyük ihtimalle kocasından almıştır. Sonra salı günü peşime düşen adamlardan da bir başka deste aldım.”

“Onlardan almış olman bu paraların sahte olduğu anlamına mı geliyor? Neden?”

“Düşünsene,” dedim. “Kliner’in işlerini yürütmek için paraya ihtiyacı var. Neden gerçek para kullansın ki? Hubble’a sahte parayla ödeme yaptığından eminim. O genç adamlara da masrafları için sahte parayla ödeme yapmıştır.”

Finlay banknotları pencereye doğru tutup ışıktaki inceledi. Roscoe’yla yanına gidip paralara baktık.

“Emin misin?” dedi Roscoe. “Bunlar gerçek gibi görünüyor.”

“Kesinlikle sahte,” dedim. “Öyle olmalı. Mantıklı değil

mi? Kalpazanlar yüzlük para basmayı tercih ederler. Daha yüksek miktarları gerçek paraya benzetmek zordur, daha düşük miktarlarla da uğraşmazlar. Kamyonlar dolusu sahte paraları varken neden gerçek para harcasınlar?”

Paraları dikkatle inceledik. Baktık, kokladık, parmaklarımızın arasında ovuşturduk. Finlay cüzdanını açıp içinden bir yüz dolar çıkardı. Üç kâğıt parayı karşılaştırdık. Arada hiçbir fark göremedik.

“Bunlar sahteyse çok iyi bir çıkarmışlar,” dedi Finlay. “Ama dediklerin mantıklı. Büyük ihtimalle Kliner Vakfı’nın tamamına sahte parayla fon sağlıyorlar. Her sene milyonlarca dolar.”

Kendi parasını cüzdanına geri koydu. Sahteleri ise cebine attı.

“Karakola geri döneceğim,” dedi. “İkiniz yarın öğlene doğru gelin. Teale yemeğe çıkmış olur. Geldiğinizde devam ederiz.”

ROSCOE’YLA ALTMİŞ KİLOMETRE GÜNEYE, Macon’a gittik. Hareket halinde olmak istiyordum. Güvenlik açısından bir numaralı kural buydu. Aynı yerde kalmamak. Güneydoğu sınırına yakın sıradan küçük bir otel bulduk. Margrave’den mümkün olduğunca uzakta olmayı, düşmanlarımızla aramıza geniş şehri koymayı tercih ettik. Yaşlı Belediye Başkanı Teale Macon’daki bir otelin işimi göreceğini söylemişti. Bu gece için haklıydı.

Soğuk suyla duş alıp yattık. Huzursuz bir uykuya daldık. Oda sıcaktı. Gecenin büyük bir kısmında sağa sola döndük. En sonunda uyumaktan vazgeçip şafak vakti kalktık. Hava yeni yeni aydınlanırken esniyorduk. Perşembe sabahı olmuştu. Hiç uyumamışız gibi hissediyorduk. Karanlık odada el yordamıyla kıyafetlerimizi bulup giyindik. Roscoe üniformasını giydi. Ben de eski giysilerimi. Yakında yeni giysiler almam gerekeceğini düşündüm. Kliner’in sahte paralarıyla alışverişe çıkabilirdim.

“Ne yapacağız?” diye sordu Roscoe.

Yanıt vermedim. Başka bir şey düşünüyordum.

“Reacher? Öğrendiğimiz bu bilgilerle ilgili ne yapacağız?”

“Gray ne yapmıştı?” dedim.

“Kendini asmıştı.”

Biraz daha düşündüm.

“Gerçekten intihar mı etti?”

Bir sessizlik oldu.

“Aman Tanrım,” dedi Roscoe. “Şüpheli bir durum mu?”

“Olabilir,” dedim. “Olanları düşünsene. Ya Gray adamlardan biriyle yüzleştirse? Karıştırmaması gereken bir şeyi karıştırırken yakalandıysa?”

“Onu öldürdüklerini mi düşünüyorsun?”

Sesinden paniğe kapıldığı belliydi.

“Olabilir,” dedim yine. “Bence bu kişiler Joe’yu, Stoller’ı, Morrisonları, Hubble’ı ve Molly Beth Gordon’ı öldürdüler. Seni ve beni öldürmeye çalıştılar. Biri bir tehdit oluşturduğunda onu hemen öldürüyorlar. Kliner böyle çalışıyor.”

Roscoe bir süre bir şey demedi. Eski iş arkadaşını düşünüyordu. Asık suratlı ve sabırlı dedektif Gray’i. Adam yirmi beş sene kusursuz bir biçimde çalışmıştı. O tür bir adam bir tehditti. Şüpheli bir durumu çapraz kontrolden geçirmek için sabırla otuz iki gün uğraşan bir adam. Roscoe bana bakıp başını salladı.

“Yanlış bir şey yapmış olmalı.”

Başımı salladım.

“Onu linç ettiler,” dedim. “İntihar süsü verdiler.”

“Buna inanamıyorum.”

“Otopsi yapılmış mıydı?”

“Herhalde yapılmıştır.”

“Gidip bunu kontrol edelim. Yine o doktorla konuşmamız gerekecek. Yellow Springs’deki.”

“Ama bir şey bulsaydı söylemez miydi? Bir şeyden şüphelenseydi bu konuda harekete geçmez miydi?”

“Morrison’a söylemiş olabilir,” dedim. “Morrison da onu duymazdan gelmiştir. Çünkü dedektifi öldürenler kendi adamlarıydı. Gidip doktorun neler bulduğunu öğrenmeliyiz.”

Roscoe ürperdi.

“Cenaze törenine gittim,” dedi. “Hepimiz oradaydık. Şef Morrison kilisenin avlusunda bir konuşma yaptı. Teale da. Onun iyi bir polis memuru olduğunu söylediler. Margrave’in en iyi polis memuru olduğunu söylediler. Ama onu öldürdüler.”

Roscoe tüm bunları duygulu bir ses tonuyla söylemişti. Margrave’i seviyordu. Ailesi nesillerdir orada çalışmıştı. Oraya kök salmıştı. İşini seviyordu. Katkıda bulunmayı seviyordu. Fakat hizmet ettiği toplum kokuşmuştu. Çürümüş ve yozlaşmıştı. Artık bir toplum değildi. Kana ve kirli paraya bulanmış bir bataklıkta orası. Oturduğum yerde dünyasının başına yıkılmasını izledim.

MACON VE MARGRAVE ARASINDAKİ yolda kuzeye ilerledik. Yolu yarıladığımızda Roscoe sağa saptı ve bir ara yoldan Yellow Springs’e yöneldi. Hastanenin giriş yolundaydık. Karnım acıkmıştı. Bu, morg ziyareti için hiç de ideal bir durum değildi. Hız rampalarından geçip arka tarafa gittik. Büyük stor kapının biraz ötesine park edip arabadan indik. Ofise yürürken bacaklarımızı esnettik. Güneş etrafı ısıtmaya başlamıştı. Dışarıda geçirmek için güzel bir gün olabilirdi. Ama içeri girip doktoru aradık. Onu dağınık ofisinde bulduk. Üstü çiziklerle dolu masasında oturuyordu. Hâlâ yorgun görünüyordu. Üzerinde yine beyaz önlüğü vardı. Başını kaldırdı ve içeri girmemizi işaret etti.

“Günaydın, millet. Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Salı günü oturduğumuz taburelere oturduk. Faks makinesinden yine uzak durdum. Konuşmayı Roscoe’ya bıraktım. Böylesi daha iyiydi. Burada resmi bir görevim yoktu.

“Bu senenin şubat ayında,” dedi Roscoe. “Margrave Polis Teşkilatı’nın baş dedektifi intihar etti. O olayı hatırlıyor musunuz?”

“Gray isimli adam mıydı?”

Roscoe başını salladı ve doktor kalkıp dosya dolabına gitti. Bir çekmeceyi açtı. Çekmece tepeleme dolu olduğu için tiz bir ses çıkararak güçlükle açıldı. Adam parmaklarını dosyaların üstünde gezdirdi.

“Şubat. Gray,” dedi.

Bir dosya çıkarıp masasına geçti. Sandalyesine çöküp dosyayı açtı. İnce bir dosyaydı. İçinde pek bir şey yoktu.

“Gray,” dedi yine. “Evet, bu adamı hatırlıyorum. Kendini asmıştı, değil mi? Otuz senedir ilk kez Margrave’de bir olay olmuştu. Beni evine çağırmışlardı. Garajdaydı, değil mi? Kendini bir kirişe asmıştı.”

“Doğru,” dedi Roscoe ve sustu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi doktor.

“Dosyada garip bir şey var mı?” diye sordu Roscoe.

Doktor dosyaya göz attı. Bir sayfayı çevirdi.

“Adam kendini asmış, bu tür olaylarda garip bir şey hep vardır.”

“Özellikle dikkatinizi çeken bir şey var mı?” dedim.

Doktor bakışlarını Roscoe’dan bana çevirdi.

“Şüpheli bir şey mi?” dedi.

Yüzünde salı günkü o hüzünlü gülümseme belirdi.

“O olayla ilgili şüpheli bir durum var mıydı?” dedim.

Başını iki yana salladı.

“Hayır. Kendini asarak intihar etmişti. Her şey ortadaydı. Garajında bir mutfak taburesine çıkmış, boynuna hazırladığı ilmeği geçirmiş ve tabureden atlamış. Sıradışı bir şey yoktu. Hikâyeyi yerel halktan dinledik. Bir sorun olduğunu düşünmedim.”

“Size ne gibi bir hikâyeye anlattılar?” diye sordu Roscoe.

Doktor tekrar ona döndü. Dosyaya göz attı.

“Depresyondaymış. Bir süredir depresifmiş. İntihar ettiği gece, Teale isimli belediye başkanıyla ve cesedi buraya getirilen Morrison’la içmeye çıkmış. Üçü Gray’in çözemediği bir vakayla ilgili efkâr dağıtmış. Gray sarhoş olunca onu evine bırakmışlar. Eve sokmuşlar ve orada bırakmışlar. Adam fena hüznlenmiş olmalı. Garaja kadar gitmeyi başarmış ve orada kendini asmış.”

“Hikâye bu muydu?” dedi Roscoe.

“İfadeyi Morrison imzaladı. Çok üzgündü. Daha fazlasını yapması, belki yanında kalmış olması gerektiğini düşünüyordu.”

“Anlatılanlar size mantıklı geldi mi?” dedi Roscoe.

“Gray’i tanıımıyordum. Bu kurum bir sürü karakolla çalışır. Daha önce Margrave’de görev yapan biriyle hiç tanışmamıştım. Sessiz sedasız bir yer sanırım. En azından eskiden öyleydi. Ama bu adamın intihar olayı gibi şeyleri sık görürüz. İçki içince tetiklenirler.”

“Fiziksel kanıtlar var mıydı?” dedim.

Doktor tekrar dosyaya baktı ve bana döndü.

“Cesedi viski kokuyordu. Kollarının üst ve alt kısımlarında yeni oluşmuş çürükler vardı. Sarhoşken iki adamın koluna girip onu eve götürdüğü hikâyesine uyan türde. Bir sorun görmedim.”

“Otopsi yaptınız mı?” diye sordu Roscoe.

Doktor başını salladı.

“Gerek yoktu,” dedi. “Olanlar gayet açıktı ve o sıralar epey meşguldük. Dediğim gibi burada, Margrave’dekinden daha sık intihar vakası meydana gelir. Şubat ayında her yerde bir şeyler yaşandı. Boğazımıza kadar işe battık. Şefiniz Morrison olayı en kısa zamanda halletmemizi rica etti. Galiba bize bir de not yollamıştı. Hassas bir durum olduğundan bahsetmiş ve Gray’in ailesinin onun sarhoş olduğunu bilmesini istemediğini söylemişti.

Haysiyetini korumak için. Bana da öyle olması doğru geldi. Bir sorun olduğunu düşünmedim ve çok meşgul olduğumuzdan cesedi doğrudan kremasyona yolladım.”

Roscoe’yla oturduğunuz yerde bakiştık. Doktor dolaba geri gitti ve dosyayı kaldırdı. Gıcırdayan çekmeceyi kapadı.

“Başka bir şey var mıydı?” dedi. “Müsaadenizi istemek zorundayım, yapmam gereken işler var.”

Başımızı sallayıp bize vakit ayırdığı için teşekkür ettik. Sonra da o sıkışık ofisten çıktık. Tekrar ılık sonbahar havasına adım attık. Şaşkın şaşkın binanın önünde dikildik. Konuşmadık. Roscoe üzgün görünüyordu. Eski arkadaşının bir cinayete kurban gittiğini duymuştu az önce.

“Üzgünüm,” dedim.

“Baştan sona yalan söylemişler,” dedi. “Gray bir vakayı çözmeyi başaramamış falan değildi. Hiçbir olayı çözümsüz bıraktığı olmamıştı. Depresif bir hali yoktu. Ayrıca içki içmezdi. Ağzına sürmezdi. Dolayısıyla sarhoş olması imkânsız. Morrison’la dışarı çıkacak bir yakınlığı da yoktu. Ya da o lanet olası belediye başkanıyla. Bunu yapmazdı. Onlardan hoşlanmıyordu. Hayatta onlarla sosyal bir gece geçirmezdi. Akrabası da yoktu. Yani ailesi, hassas bir durum olması, haysiyeti, bunlar da saçmalık. Gray’i öldürdüler ve doktor ayrıntılı bir inceleme yapmasın diye ona yalan söylediler.”

Arabada öylece oturdum ve Roscoe’nun öfkesini boşaltmasını bekledim. Sonra sessizleşip sakinleşti. Bunu nasıl yaptıklarını düşünüyordu.

“Sence Morrison ve Teale mıydı?” dedi.

“Onlar ve biri daha. Üç kişilerdi. Üç kişinin onun evine gittiğini, kapıyı çaldığını düşünüyorum. Gray kapıyı açtı ve Teale ona silah çekti. Morrison ve diğer adam onu yakalayıp kollarından tuttu. Kolları bu yüzden morarmış olmalı. Teale boğazından aşağı bir şişe viski dökmüş olabilir ya da

en azından giysilerine dökmüş olabilir. Onu zorla garaja götürdüler ve astılar.”

Roscoe motoru çalıştırdı. Hız rampalarının üstünden dikkatle geçti. Sonra direksiyonu kırdı, hızla yola çıktı ve Margrave’e doğru ilerlemeye başladı.

“Onu öldürdüler,” dedi. Basit bir cümleydi. “Joe’yu öldürdükleri gibi onu da öldürdüler. Ne hissettiğini anlıyorum sanırım.”

Başımı salladım.

“Bunun hesabını verecekler,” dedim. “İkisi için de.”

“Kesinlikle.”

Sustuk. Bir süre hızla kuzey yönünde ilerledikten sonra kasaba yoluna çıktık. Tam on dokuz kilometrelik bir yoldu.

“Zavallı Gray,” dedi Roscoe. “Buna inanamıyorum. O kadar zeki ve temkinli bir adamdı ki.”

“Yeterince zeki değilmiş. Temkinli de değilmiş. Bunu unutmamamız gerek. Kuralları biliyorsun, değil mi? Tek başına kalmayacaksın. Birinin geldiğini görürsen var gücünle kaçacaksın. Ya da o hergeleyi vuracaksın. Mümkün olduğunca Finlay’nin yanında kal, olur mu?”

Yola odaklanmıştı. Dümdüz yolda çok hızlı gidiyordu. Finlay’yi düşünüyordu.

“Finlay,” dedi. “Neyi anlamadığımı biliyor musun?”

“Neyi?”

“İki kişiler, değil mi? Teale ve Morrison. Kliner için kasabayı idare ediyorlar. Her şeyi ikisi yönetiyor. Baş dedektifleri Gray’di. Yaşlı, zeki, akıllı, inatçı bir adamdı. Bu pis olaylar başlamadan çok önce buradaydı, yirmi beş senesini burada geçirmişti. Başlarına miras kaldı ve ondan kurtulamadılar. Gerçekten zeki dedektifleri bir gün ne işler çevirdiklerini anladı. Kasabada bir şeyler döndüğünü fark etti. Onlar da onun anladığını anladılar. Böylece onu ortadan kaldırdılar. İşleri bozulmasın diye onu öldürdüler. Sonra ne yaptılar?”

“Devam et,” dedim.

“Yerine başla birini getirdiler. Boston’dan Finlay geldi. Gray’den daha zeki ve daha inatçı bir adam. Neden böyle bir şey yaptılar? Gray onlar için bir tehditse Finlay iki misli tehlikeli olacaktı. O halde neden onun gelmesine izin verdiler? Neden önceki adamdan daha zeki birini işe aldılar?”

“Çok basit. Finlay’nin salak olduğunu sandılar.”

“Salak mı? Neden böyle düşünsünler?”

Ona Finlay’nin pazartesi günü kahve içtiğimiz dükkânda bana anlattıklarını aktardım. Boşanma olayından, o dönemki ruh halinden söz ettim. Ne demişti? Aklını yitirmek üzereydi. Salak gibiydi. İki kelimeyi bir araya getiremiyordu.

“Onu Şef Morrison ve Belediye Başkanı Teale mülakata almış,” dedim. “Finlay bunun dünyanın en kötü mülakatı olduğunu düşünmüş. Kendini salak gibi hissetmiş. İşi ona verdiklerinde buna çok şaşırılmış. Şimdi bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Salak bir adam arıyorlardı.”

Roscoe güldü. Güldüğünü görünce rahatladım.

“Tanrım. Ne kadar ironik. Oturup her şeyi planlamış olmalılar. Gray’in sorun yaratacağını düşündüler. Yerine salak birini koyalım dediler. Başvuruda bulunan en kötü adayı seçmeye karar verdiler.”

“Doğru. Böyle yaptılar. Boston’dan hayatının en kötü şokunu yaşamış bir adamı seçtiler. Ama Finlay buradaki görevine başlayana kadar sakinleşmişti, soğukkanlı ve zeki haline geri dönmüştü.”

Roscoe üç kilometre boyunca buna gülümsedi. Sonra tepeyi aştık ve Margrave’e doğru o uzun inişe geçtik. İkimiz de gergindik. Bir savaş alanına giryormuş gibiydik. Bir süre uzak kalmıştık ve geri dönmek iyi bir his yaratmıyordu. Rakip oyuncuların kimler olduğunu anlayınca kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmıştım ama öyle olmamıştı. Nötr bir arka plana karşı onlarla

tek başıma mücadele etmiyordum. Arka plan nötr değildi. Arka plan rakipti. Bütün kasaba işin içindeydi. Bütün kasaba satın alınmıştı. Kimse tarafsız olamazdı. Tehlikeli bir yere doğru saatte yüz on kilometre hızla bir tepeden aşağı iniyorduk. Burası düşündüğümde çok daha tehlikeli bir yerdi.

Roscoe kasaba sınırında yavaşladı. Büyük Chevy, Margrave'in pürüzsüz asfalt yolunda süzülür gibi ilerlemeye başladı. İki yanımızdaki kızılık çalılıklarının ve manolyaların yerini bakımlı bahçeler ve kiraz ağaçları almıştı. Pürüzsüz parlak gövdeleri vardı. Sanki kabukları zımparalanmıştı. Margrave'de bunu ciddi ciddi yapmış olabilirlerdi. Kliner Vakfı birine bunu yapması için yüksek bir maaş ödüyor bile olabilirdi.

Hak etmedikleri haftalık bin dolarlık ödemeyi almaya razı gelmiş, her biri boş görünen dükkânların önünden geçtik. Caspar Teale'in heykelinin olduğu parkın etrafından dolandık. Kavşaktan dönüp Roscoe'nun kilidi kırık evine doğru gittik. Kahve dükkânını ardımızda bıraktık. Şık tentelerin altındaki bankları da. Margrave'in dürüst bir yer olduğu zamanlarda barların ve pansiyonların bulunduğu alanı da. Sonra karakola yöneldik. Garaj yoluna girip arabayı park ettik. Charlie Hubble'in Bentley'yi hâlâ bıraktığım yerde duruyordu.

Roscoe motoru durdurdu ve bir dakika kadar arabada oturduk. Arabadan inmek istemedik. Birbirimizin elini sıktık. Küçük bir bol şans hareketiydi. Arabadan indik. Savaş alanına doğru yürüdük.

KARAKOL SERİNDİ. Masasında oturan Baker ve arkadaki büyük ofisten dışarı çıkmak üzere olan Finlay haricinde içerde kimse yoktu. Finlay bizi görünce hemen yanımıza geldi.

"Teale on dakikaya gelir. Bir sorunumuz var," dedi.

Bizi derhal ofise götürdü. İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapadı.

“Picard aradı.”

“Sorun ne?” dedim.

“Güvenli ev,” dedi. “Charlie’nin ve çocuklarının kaldığı ev. Bunun gizli kalması gerekiyordu, değil mi?”

“Bana öyle söyledi,” dedim. “Orada gizli bir yerde.”

“Aynen. Sorun da bu,” dedi Finlay. “Picard işin başına kimseyi yollayamıyor. Ve Charlie’nin yanında birinin olması gerek. Başından beri kendisi orada. Ama artık bunu yapamaz. Daha fazla izin alamaz. Ayrıca bunu uygun bulmuyor. Charlie bir kadın olduğu ve küçük bir kızı olduğu için. Küçük kız ondan çok korkuyormuş.”

Roscoe’ya baktı. Roscoe konunun nereye varacağını anladı.

“Oraya gitmemi mi istiyor?” diye sordu.

“Sadece yirmi dört saatliğine. O kadar. Onun için bunu yapabilir misin?”

Roscoe omzunu silkip gülümsedi.

“Sorun değil. Bir gün izin alabilirim. Ama eğlence başladığında beni geri çağıracaksın, anlaştık mı?”

“Elbette,” dedi Finlay. “Biz ayrıntıları öğrenmeden eğlence başlayamaz. Bunları öğrendiğimiz an Picard işi resmileştirip güvenli eve kendi ajanlarını yollayacak. Sen de buraya geri döneceksin.”

“Tamam. Ne zaman gitmem gerekiyor?” diye sordu Roscoe.

“Hemen. Picard birazdan burada olur.”

Roscoe ona sırtıttı.

“Yani ona bunu yapacağımı çoktan söyledin,” dedi.

Finlay de ona sırtıttı.

“Reacher’a dediğim gibi elimizdeki en iyi polis memurusun.”

Roscoe’yla birlikte ekip odasına girdik ve cam panelli kapılardan dışarı çıktık. Roscoe bagajdan çantasını alıp kaldırımına koydu.

“O halde yarın görüşürüz,” dedi.

“İyi olacağından emin misin?”

“Elbette. İdare ederim. Bir FBI güvenli evinden daha güvenli bir yer bulamazdım. Ama seni özleyeceğim Reacher. Henüz senden ayrı kalacağımı düşünmemiştim.”

Elini sıktım. Beni yanağımdan öptü. Parmak uçlarına kalıp yanağıma minik bir öpücük kondurdu. Finlay karakolun kapısını açtı. Lastik şeritlerin içinden kayan kapının sesini duydum. Başını dışarı uzatıp Roscoe’ya seslendi.

“Picard’a son gelişmeleri anlatsan iyi olur, tamam mı?”

Roscoe başını salladı. Sonra güneşin altında beklemeye başladık. Uzun süre beklememiz gerekmedi. Picard’ın mavi sedanı birkaç dakika içinde hızla garaj yoluna girdi. Tam yanımızda durdu. İri yarı adam arabadan indi. Ayaktayken güneşi örtüyordu.

“Teşekkürler Roscoe,” dedi. “Çok yardımcı oldun.”

“Sorun değil,” dedi Roscoe. “Sen de bize yardım ediyorsun, değil mi? Gideceğim yer neresi?”

Picard bıkkın bir ifadeyle gülümsedi. Başıyla beni işaret etti.

“Neresi olduğunu söyleyemem. Siviller önünde söylemem yasak. Zaten çizgiyi aşmış durumdayım. Sonrasında ona da söylememeni rica ediyorum. Anlaştık mı? Reacher, sakın bu konuda onu ya da Charlie’yi sıkıştırma.”

“Tamam.” Onu sıkıştırmama gerek yoktu. Roscoe bana bizzat söyleyecekti.

“Güzel,” dedi Picard.

Hızla başını salladı ve Roscoe’nun çantasını aldı. Arka koltuğa attı. Birlikte mavi sedana bindiler. Garaj yolundan çıkıp kuzey yönünde ilerlemeye başladılar. Arkalarından el salladım. Çok geçmeden araba gözden kayboldu.

AYRINTILAR. Kanıt toplama. Gözlem. Bunlar her şeyin temeli. Pozisyon almanız, ihtiyaç duyduğunuz şeyi elde etmek için yeterince uzun bir süre dikkatle gözlem yapmanız gerekir. Roscoe, Charlie Hubble için kahve yaparken ve Finlay büyük ofiste otururken, benim depodaki operasyonu izlemem gerekiyordu. Bunu tam olarak nasıl yaptıklarını anlayana kadar onları gözlemliydim. Yirmi dört saat bile sürebilirdi. Roscoe benden önce geri dönebilirdi.

Bentley'ye atlayıp yirmi iki kilometre ötedeki depo alanına doğru yola çıktım. Depoların oradan geçerken yavaşladım. İyi bir gözetleme noktası bulmalıyım. Kuzey yönündeki otoyol giriş şeridi güney yönündeki çıkış şeridinin altına doğru kıvrılıyordu. Orada alçak bir üst geçit vardı. Oradaki sütunlardan birinin arkasına gizlenebileceğime karar verdim. Karanlıkta beni göremezlerdi ve hafif yukarı eğim bana tüm depo alanını görme fırsatı verirdi. Gizleneceğim yeri bulmuştum.

Hızla rampadan geçip kuzeye Atlanta'ya doğru gittim. Bir saat sürdü. Etrafı biraz tanımaya başlamıştım. Alt tabakada bulunan alışveriş bölgesini bulmak istiyordum. Bulmam zor olmadı. Aradığım gibi bir sokak gördüm. Araba özelleştiren garajların, bilardo masası toptan satışıçılarının, ikinci el ofis

mobilyası dükkânlarının bulunduğu bir sokaktı. Bir dükkânın önüne park ettim. Sokağın karşısında hayatta kalma malzemeleri satan iki dükkân vardı. Soldakini seçtim.

Kapıyı açtığımda bir zil çınladı. Tezgâhtaki adam başını kaldırdı. Sıradan bir tipti. Beyazdı, sakalı siyahtı, postal ve kamuflaj pantolon giymişti. Kocaman altın bir halka küpe takmıştı. Korsana benziyordu. Eski bir asker de olabilirdi. Ya da öyle görünmek istiyordu. Başını sallayıp selam verdi.

Aradığım malzemelerin hepsi vardı. Koyu yeşil bir asker pantolonu ve bir tişört buldum. Bir de bedenime uyan kamuflaj ceket. Ceplerini dikkatle inceledim. Desert Eagle'ı ceplerden birine sığdırmam gerekiyordu. Bir matarayla işe yarar bir de dürbün aldım. Hepsini kasaya götürüp tezgâha yığdım. Yüzlük destemi çıkardım. Sakallı adam dik dik bana baktı.

“Bir cop da fena olmazdı,” dedim.

Yüzüme, sonra elimdeki paralara baktı. Ardından eğildi ve aşağıdan bir kutu çıkardı. Ağır gibiydi. Yirmi iki santimlik kalın bir cop seçtim. Deri kaplıydı. Sıkı kavrayabilmek için ucunda geniş bir ilmek vardı. Bir boru yayından yapılmıştı. Boruları bükmeden önce içlerine koydukları parçaydı bu. Etrafı ise kurşun bilyesiyle çevriliydi. Etkili bir silahtı. Başımı salladım. Malzemelerin ücretini ödeyip dışarı çıktım. Kapıyı açtığımda zil yine çınladı.

Bentley'yi yüz metre kadar ileri sürdüm ve pencere film kaplama reklamı gördüğüm ilk araba tamirhanesinin önüne park ettim. Kornaya bastım ve dışarı çıkan adamla konuşmak için arabadan indim.

“Pencerelere film çekmeniz mümkün mü?” diye sordum.

“Bu arabaya mı? Elbette.”

“Ne kadar sürer?”

Adam arabaya yaklaştı ve parmağını ipeksi ahşap kısımların üstünde gezdirdi.

“Bunun gibi bir arabaya birinci sınıf işçilik gerekir,” dedi. “Birkaç gün, belki üç gün sürebilir.”

“Ne kadara yaparsınız?”

Parmağını kaportanın üstünde gezdirmeye devam etti ve masrafın ne kadar tutacağını sorduğunuzda bütün araba tamircilerinin yaptığı gibi derin bir iç çekti.

“Birkaç yüz,” dedi. “Birinci sınıf işçilik gerek. Bu gibi bir arabada daha azı olmaz.”

“İki yüz elli veririm,” dedim. “Bir de iki üç gün kullanabileceğim ödünç bir araba istiyorum, tamam mı?”

Adam bir kez daha derin bir nefes aldı ve hafifçe Bentley’nin tepesine vurdu.

“Anlaştık, dostum.”

Charlie’nin anahtarlığından Bentley’nin anahtarını çıkarıp olgun avokado renkli sekiz yaşındaki bir Cadillac’ınkiyle değiş tokuş ettim. Cadillac fena sayılmazdı ve yeterince sıradandı. Bentley gerçekten hoştu fakat gözlem işi hareketlenecek olursa o an en çok göze batacak şeye dönüşebilirdi.

ŞEHRİN GÜNEY SINIRINDAN geçip bir benzinlikle durdum. Eski Cadillac’ın büyük deposunu doldurdum ve birkaç paket şekerlemeyle fıstık, birkaç şişe su aldım. Tuvalete gidip üstümü değiştirdim. Kamuflajları giyip eski kıyafetlerimi çöpe attım. Arabaya döndüm. Desert Eagle’ı yeni ceketimin iç cebine yerleştirdim. Horoz ve kilit işlemini yaptım. Yedek mermileri dış üst cebime doldurdum. Morrison’ın çakısını sol yan cebime soktum. Copu ise sağ cebime.

Fıstıkları ve şekerlemeleri diğer ceplere bölüştürdüm. Mata-
raya bir şişe su doldurup işe koyuldum. Margrave’e geri dönmem bir saat sürdü. Eski arabayla yonca yaprağı kavşağına gittim. Tekrar otoyol şeridine girdim ve kuzeye doğru yol aldım. Şarampolün yanından yüz metre kadar geriledim. Sonra

otoyol çıkış şeridi ve giriş şeridi arasındaki ıssız noktada durdum. Buradan otoyoldan çıkan ya da otoyola giren kimse geçmezdi. Margrave'den geçenler dışında kimse arabayı burada göremezdi. Görse dahi umursamazdı.

Düğmeye basıp motor kapağını açtım. Arabanın kapılarını kilitleyip kapağı açık bıraktım. Böylece arabanın içi görünmeyecekti. Şarampolde bozulmuş bir araba izlenimi verecekti. Sıradan, görmezden gelinen. Ardından şarampolün kenarındaki alçak beton duvara tırmandım. Kayarak aşağı indim. Güneye doğru koştum ve otoyolun altından karşı tarafa geçip alçak üst geçidin geniş sütunlarından birine yaslandım. Tepemde otoyoldan çıkıp eski kasaba yoluna giren kamyonların sesini duyabiliyordum. Vites değiştirip doğruca depoların olduğu tarafa sapıyorlardı.

Yaslandığım sütunda rahat bir pozisyona geçtim. Gerçekten iyi bir gözetleme noktasıydı. Aşağı yukarı iki yüz metre uzaktaydım, otuz adım kadar da yüksekteydim. Depo alanı bir şema gibi sere serpe karşımda uzanıyordu. Satın aldığım dürbün net ve güçlüydü. Dört farklı depo binası fark ettim. Hepsi aynı tarzda birbirine yakın inşa edilmişti ve durduğum yerden eğik bir açıda hepsini görebiliyordum. Alanın etrafı çitlerle çevriliydi. Tepelerinde sık dikenli teller vardı. Binaların her birinin etrafını ayrı çitler sarıyordu. Kapıları da ayrıydı. Tüm alanı saran dış çit ise ana kapıyla yola açılıyordu. Bütün alanda yoğun bir faaliyet göze çarpıyordu.

İlk bina kesinlikle masumdu. Kepenkli büyük kapısı açık duruyordu. Yerel çiftlik kamyonlarının içeri girip çıktığını görebiliyordum. İnsanlar açık alanda yüklerini boşaltıyorlar ya da kamyonlarını dolduruyorlardı. Dolu büyük çuvallar taşıyorlardı. Bunların içinde tarım ürünleri, tohum ya da gübre olabilirdi. Çiftçilerin ihtiyaç duyduğu bir şey. Ne olduğuna dair zerre fikrim yoktu. Ama sır değildi. Gizlenen bir şey değildi. Bütün

kamyonlar yereldi. Hepsi Georgia plakalıydı. Eyalet içinden araçlardı. Güneyden kuzeye doğru, ülkenin üst bölgelerine gidemeyecek kadar küçüklerdi. İlk bina kesinlikle temizdi.

Aynı şey ikinci ve üçüncü binalar için de geçerliydi. Çit kapıları da kepenkli büyük kapıları da açıktı. Bu iki binada da gördüğüm tüm faaliyet avlularında yaşanan tatlı telaştı. Gizli bir şey yoktu. Her şey açıkça ortadaydı. Buradakiler farklı tür kamyonlardı ama yine de hepsi yereldi. Ne taşıdıklarını seçemiyordum. Küçük kasaba dükkânları için toptan satılan ürünler olabilirdi. Büyük ihtimalle sanayi ürünleri. Üçüncü binada yağ bidonları vardı. Fakat bu da pek önemli değildi.

Aradığım yer dördüncü binaydı. Sıranın en sonundaki bina. Bundan emindim. Yeri iyi belirlenmişti. Gayet mantıklıydı. İlk üç binanın önündeki faaliyet burayı gizliyordu. Aynı zamanda son bina olduğu için yerel çiftçilerin ya da esnafın buradan geçmesi de gerekmiyordu. Kimsenin buraya bakması bile gerekmiyordu. Zekice bir noktaydı. Kesinlikle aradığım yerdi. Binanın arkasında, belki bir tarladan yetmiş beş metre kadar uzakta o kuru ağaç vardı. Roscoe'nun Stoller'ın, Hubble'ın ve sarı kamyonetin olduğu fotoğrafta gördüğü ağaç. Ön taraftaki avluda biri bir fotoğraf çekse, binanın dış kenarının arkasındaki ağaç da fotoğraf karesine girerdi. Bunu gözümün önüne getirebiliyordum. Kesinlikle doğru yerdi.

Kepenkli büyük kapısı kapalıydı. Çit kapısı da. Avluda iki adam duruyordu. Belli ki nöbet işini üstlenmişlerdi. İki yüz metre uzaktan bile dürbünle baktığımda dikkatle etrafa bakındıklarını ve gergin adımlar attıklarını görebiliyordum. Bir süre onları izledim. Adamlar avluda dolanıyorlardı fakat ortada herhangi bir hareket yoktu. Yola döndüm. Dördüncü binaya gidecek bir kamyonun geçmesini bekledim.

BU KEZ UZUN SÜRE BEKLEMEK zorunda kaldım. Zamanın acımasızca geçmesi sinirlerimi gerdiği için kendi kendime şarkı söyledim. *Rambling on My Mind* şarkısının bildiğim bütün versiyonlarını tekrarladım. Her şarkıcının farklı bir versiyonu vardı. Geleneksel bir şarkı olarak bilinirdi. Kime ait olduğuyorsa bilinmiyordu. Nerede ortaya çıktığı da. Büyük ihtimalle Delta'da ortaya çıkmıştı. Oldukları yerde kalamayan insanlarla ilgiliydi. Kalmak için iyi nedenleri olsa bile. Benim gibi insanlarla ilgiliydi. Bir haftadır Margrave civarındaydım. İsteyerek bir yerde kaldığım en uzun süreydi bu. Sonsuza dek kalmalıydım. Bana iyi geldiği için Roscoe'yla birlikte kalmalıydım. Onunla paylaşabileceğim bir gelecek hayal etmeye başlamıştım. Güzel bir histi.

Ama sorunlar yaşanacaktı. Kliner'in kirli parası devreden çıktıktan sonra bütün kasaba çökecekti. Orada kalmayı gerektiren bir yer olmayacaktı. Dahası benim yollarda olmam gerekiyordu. Tıpkı şarkıdaki gibi. Boş boş gezmem gerekiyordu. Geleneksel bir şarkıydı. Benim için yazılmış olabilirdi. Ben bu şarkıyı Kör Blake'in yazdığını düşünüyordum. O da hayatını yollarda geçirmişti. Bu beton sütunların yaşlı kocaman ağaçlar olduğu zamanlarda buradan geçmişti. Altmış sene önce, an itibarıyla izlediğim yoldan geçerken belki de bu şarkıyı mırıldanmıştı.

Joe'yla bu eski şarkıyı sık sık söyledik. Asker ailesi hayatına dair ironik bir yorum olarak. Bir yerde bir uçaktan inerdik ve bir üsteki havasız boş bir eve giderdik. Eve taşındıktan yirmi dakika sonra da bu şarkıyı söylemeye başlardık. Sanki orada yeterince kalmışız, yollara düşmeye hazırmışız gibi. Beton sütuna yaslanmış halde dururken şarkıyı hem onun için hem de kendim için söyledim.

Eski şarkının her versiyonunu bir kez kendim bir kez de Joe için söylemem otuz beş dakika sürdü. O arada yaklaşık altı kamyonun depo alanına girdiğini gördüm. Hepsi yereldi.

Tozlu küçük Georgia kamyonlarıydı. Üzerlerine uzun yol kiri bulaşmış araçlar değillerdi. Hiçbiri sondaki binaya gitmedi. Şarkıyı alçak sesle otuz beş dakika söylediğim halde depo alanında kaydadeğer hiçbir şey yakalayamadım.

Fakat biri beni alkışladı. Son şarkıyı bitirdiğimde ardımdaki karanlıktan ağır ağır bir alkış sesi yükseldi. Hızla arkama dönüp karanlığa baktım. Alkış sesi kesildi ve ayak sesleri duydum. Bir adamın sürünerek bana yaklaştığını görür gibi oldum. Şekil netleşti. Evsiz biri olmalıydı. Gri saçı uzundu ve üzerine kat kat kalın giysiler geçirmişti. Kırışık kirli yüzünde gözleri âdeta ışıldıyordu. Adam ona ulaşamayacağım bir noktada durdu.

“Sen de kimsin?” dedim.

Bir perdeyi andıran saçını yana attı ve bana bakarak sırıttı.

“Esas sen kimsin?” dedi. “Benim alanıma girip böyle şarkı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?”

“Burası senin alanın mı? Burada mı yaşıyorsun?”

Adam omuz silkti.

“Geçici olarak. Bir aydır buradayım. Bir sorun mu var?”

Başımı iki yana salladım. Bu benim için bir sorun değildi. Ama adamın bir yerde yaşaması gerekiyordu.

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gece olunca gideceğim.”

Kokusunu alabiliyordum. Hoş değildi. Adam hayatını yollarda geçirmiş gibi kokuyordu.

“İstedikğin kadar kalabilirsin,” dedi. “Biz buradan gitmeye karar verdik. Burayı boşaltıyoruz.”

“Siz? Biri daha mı var?”

Adam garip bir ifadeyle bana baktı. Dönüp yan tarafını işaret etti. Kimse yoktu. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Yanında gerçekten kimse yoktu.

“Ailem,” dedi. “Seninle tanıştığımıza memnun olduk. Ama gitmemiz gerek. Gitme vaktimiz geldi.”

Elini arkasına uzattı ve karanlığın içinden bir kanvas çanta çıkardı. Orduda verilen türde bir çantaydı. Üstünde bir seri numarasıyla birlik numarası ve rengi solmuş bir yazı vardı. ER diye başlıyor ama isim okunmuyordu. Adam çantayı kendine çekip uzaklaşmaya başladı.

“Bekle,” dedim. “Geçen hafta burada mıydın? Perşembe günü?”

Durdu ve hafifçe yana döndü.

“Bir aydır buradayım,” dedi. “Geçen perşembe hiçbir şey görmedim.”

Ona ve kanvas çantasına baktım. Bir askerdi. Askerler hiçbir şeye gönüllü olmazlar. Temel kuralları budur. Beton sütundan ayrılıp cebimden bir şekerleme çıkardım. Bunu bir yüz dolara sardım. Ona fırlattım. Havada yakaladı ve cebine koydu. Sessizce başını salladı.

“Tamam, geçen perşembe neler görmedin?” dedim.

Omuz silkti.

“Hiçbir şey görmedim,” dedi. “Doğruyu söylüyorum. Ama karım gördü. Bir sürü şey gördü.”

“Tamam,” dedim sakın bir ses tonuyla. “Ona ne gördüğünü sorabilir misin?”

Başını salladı. Yana döndü ve fısıldayarak yanındaki görünmez kişiyle konuştu. Tekrar bana döndü.

“Uzaylıları görmüş,” dedi. “Parlak siyah bir kamyonet olarak şekil değiştirmiş bir düşman gemisi görmüş. Sıradan dünyalılar gibi kılık değiştirmiş iki uzaylı görmüş. Gökyüzünde ışıklar görmüş. Duman. Uzay gemisi inmiş, kocaman bir arabaya dönüşmüş ve yıldız filosunun komutanı kısa boylu şişman bir polis memuru kılığında gemiden inmiş. Sonra otoyolun ilerisinde beyaz bir araba belirmiş ama aslında yere konmakta olan bir yıldız savaşçısıymış. İçinde dünyalı adamlar gibi görünen bir pilot ve yardımcı pilot varmış. Başka bir

galaksiden geldikleri için hep birlikte kapının önünde dans etmişler. Karım heyecan verici bir manzara olduğunu söyledi. Bu tür şeylere bayılır. Gittiği her yerde bunları görüyor.”

Bana bakıp başını salladı. Ciddiydi.

“Ben olanları kaçırdım.” Yanını işaret etti. “Bebeğe banyo yaptırmam gerekiyordu. Ama karım bunları görmüş. Bu tür şeylere bayılır.”

“Bir şey duymuş mu?”

Adam karısına sordu. Yanıtını dinledi ve aklımı yitirmişim gibi bana bakıp başını salladı.

“Uzaylılar ses çıkarmazlar,” dedi. “Ama yıldız savaşçısının yardımcı pilotu şok tabancasıyla vuruldu, sonra buraya kadar süründü. Tam durduğu yerde kan kaybından öldü. Ona yardım etmeye çalıştık fakat şok tabancaları için yapabileceğin bir şey yoktur. İlk yardım görevlileri onu pazar günü buradan aldılar.”

Başımı salladım. Çantasını arkasından çeke çeke, sürünerek uzaklaştı. Gidişini izledim, sonra tekrar sütunun arkasına geçtim. Yola baktım. Adamın karısının hikâyesini düşündüm. Bir görgü tanığı ifadesiydi. Adam yüksek mahkemeyi ikna edemezdi fakat beni kesinlikle etmişti. Çünkü buraya bir yıldız savaşçısından inip deponun girişinde dans etmiş olan kişi yüksek mahkemenin ağabeyi değildi.

BİR SAAT KADAR hiçbir şey olmadı. Biraz şekerleme yemiş, suyumun büyük bir kısmını içmiştim. Oturmuş bekliyordum. Derken güney yönünden orta büyüklükte bir kamyonetin geldiğini gördüm. Depo alanının girişinde yavaşladı. Dürbünle baktığımda New York’a ait ticari plakasını gördüm. Kirli beyaz renkli dikdörtgen bir plakaydı. Kamyonet ilerledi ve dördüncü binanın önünde durdu. Avludaki adamlar çit kapısını açıp kamyonetin içeri girmesini işaret ettiler. Kamyonet içeri

girip durdu ve iki adam kapıyı kapadı. Şoför geri geri giderek kepenkli büyük kapıya yanaştı ve durdu. Kamyonetten indi. Nöbetçilerden biri kamyonete bindi, diğer yandaki bir kapıya gidip kepengi kaldırdı. Kamyonet geri geri karanlık depoya girdi ve kepenk kapandı. New Yorklu şoför avluda kaldı, güneşin altında gerindi. Başka bir şey olmadı. Her şey sadece otuz saniye sürmüştü. Dışarıda hiçbir şey yapmamışlardı.

Onları izlemeye devam ettim. Kamyonet on sekiz dakika içeride kaldı. Sonra deponun kepengi açıldı ve nöbetçi adam kamyoneti dışarı çıkardı. Kamyonet dışarı çıkar çıkmaz kepenk tekrar kapandı ve nöbetçi kamyonetten indi. New Yorklu şoför tekrar direksiyonun başına geçerken, nöbetçi hemen çit kapısını açmak için koştu. Kamyonet ana kapıdan çıkıp tekrar kasaba yoluna girdi. Kuzeye döndü ve üst geçidin yaslandığım beton sütununun yirmi metre ötesinden geçti. Otoyolun giriş şeridine kaydı ve kuzey yönünde ilerleyerek gözden kayboldu.

Hemen arkasından bir başka kamyonet otoyoldan çıkış şeridine girdi ve kuzeyden akan trafikten sıyrıldı. Benzer bir kamyonetti. Aynı model, aynı boyut, aynı otoyol kırı. Ağır ağır depo alanının girişine yanaştı. Dürbünle kamyoneti inceledim. Bu seferki Illinois plakalıydı. Diğer kamyonetle aynı şeyleri yaptı. Ana kapıda durdu. Geri geri kepengli kapıya yanaştı. Nöbetçi direksiyona geçti. Kepenk açıldı ve kamyonet içeri girdi. Hızlı bir şekilde aynı işlem tekrarlandı. Yine baştan sona otuz saniye kadar sürdü. Dahası orada her ne yapıyorlarsa gizlilik içinde gerçekleşiyordu. Uzun yol şoförleri depoya alınmıyordu. Adamların dışarıda beklemeleri gerekiyordu.

Illinois kamyoneti daha çabuk dışarı çıktı. On altı dakika sürmüştü. Şoför direksiyonun başına geçip depodan otoyola yöneldi. Onun da yirmi metre ötemden geçişini izledim.

Bizim teorimize göre her iki kamyonet de sahte para yüklüydü ve kuzeye gidiyordu. Sahte paraları oradaki büyük şehirlere

dağıtmak için götürüyorlardı. O ana kadar teorimiz doğru görünüyordu. Hiçbir kusur bulamadım.

Sonraki bir saat boyunca hiçbir şey olmadı. Dördüncü depo açılmadı. Sıkılmaya başladım. Keşke evsiz adam gitmeseydi diye düşündüm. Biraz sohbet edebilirdik. Ardından günün üçüncü kamyonetinin yaklaştığını fark ettim. Dürbünle baktığımda Kaliforniya plakası gördüm. Yine aynı tarz, kirli, kırmızı renkliydi. Otoyoldan çıkıp sondaki depoya yöneldi. İlk ikisinden farklı bir rutin izledi. Ana kapıdan geçti ama bu kez şoför değişimi olmadı. Kamyonet geri geri depoya girdi. Belli ki bu adamın depoyu görme yetkisi vardı. Beklemeye devam ettim. Yirmi iki dakika sürdü. Deponun kepengi tekrar açıldı ve kamyonet dışarı çıktı. Doğruca kapıdan geçti ve otoyolda ilerlemeye başladı.

Hızla karar vermem gerekiyordu. Harekete geçme vaktim gelmişti. O kamyonetlerden birinin içinde ne olduğunu görmek istiyordum. Hemen yerimden doğruldum ve dürbünümle mataramı kaptım. Üst geçidin altından kuzeye uzanan tarafa geçtim. Dik şarampolden yukarı tırmandım ve beton duvarın üstünden diğer tarafa atladım. Eski Cadillac'a geri döndüm. Motor kapağını kapatıp arabaya bindim. Motoru çalıştırıp şarampolde ilerledim. Bir boşluk bulunca da gaza bastım. Direksiyonu kırdım ve hızla kuzeye yöneldim.

Kırmızı kamyonetin üç dört dakika ileride olduğunu tahmin ediyordum. Daha uzağa gitmiş olamazdı. Eski arabayı zorlayarak birkaç aracı geçtim. Ardından hızla yola devam ettim. Kamyonete yetişmek üzereydim. Birkaç kilometre sonra kamyoneti gördüm. Gevşeyip arkama yaslandım. Üç yüz metre kadar gerisinde olmalıydım. Aramızda beş altı araç olmasına dikkat ettim. Ve rahat rahat yol aldım. Roscoe'nun menora teorisine göre Los Angeles'a gidiyorduk.

Ağır ağır kuzey yönünde ilerledik. Saatte altmış kilometreden daha hızlı gitmiyorduk. Cadillac'ın deposu neredeyse

doluydu. Dört yüz elli beş yüz kilometre hiç durmadan gidebilirdim. Bu hızda daha da fazla yol alabilirdim. Hızlanırsam benzini çabuk tüketirdim. Sekiz yaşındaki eski bir V-8'i hızlı sürmek, benzini bir termostan akan kahveden daha hızlı tüketebilirdi. Ama sabit bir hızda gidersem altı yüz kilometreye kadar ulaşabilirdim. Batıda Memphis'e kadar gidebilirdim.

Yola devam ettik. Kirli kırmızı kamyonet üç yüz metre ileride diğer araçların arasında göze çarpıyordu. Atlanta'nın güney sınırında sola saptı. Batıya yönelmeye hazırdı. Dağıtım teorimiz doğru gibiydi. Yavaşlayıp kavşakta biraz geride kaldım. Şoförün izlendiğinden şüphelenmesini istemiyordum. Fakat şerit değiştirme tarzından dikiz aynası kullanan bir tip olmadığını da görebiliyordum. Ona biraz daha yaklaştım.

Kırmızı kamyonet ilerlemeye devam etti. Sekiz araba arkasındaydım. Zaman geçiyordu. Öğleden sonrası yerini akşamüstüne bırakmıştı. Yolda akşam yemeği niyetine biraz şekerleme yiyip su içtim. Radyoyu çalıştıramadım. Meşhur bir Japon markasıydı. Muhtemelen tamirhanedeki adam takmıştı. Belki de bozuktur. Bentley'nin pencerelerinin ne durumda olduğunu merak ettim. Charlie arabasının camlarının siyah filmle kaplandığını görünce ne diyecek acaba diye düşündüm. Endişelenmesi gereken son şeyin bu olabileceğine karar verdim. Yola devam ettik.

Neredeyse altı yüz kilometre gittik. Aradan sekiz saat geçti. Georgia'dan çıktık, Alabama'dan geçtik ve Mississippi'nin kuzeydoğu köşesine ilerledik. Hava artık zifiri karanlıktı. Sonbahar güneşi çoktan batmıştı. İnsanlar farlarını yakmışlardı. Saatlerce karanlıkta yol aldık. Hayatım boyunca bu adamı izliyordum sanki. Sonra, gece yarısına doğru kırmızı kamyonet yavaşladı. Yarım kilometre kadar ilerideki ıssız yolda bir kamyon mola alanına girdiğini gördüm. Myrtle denen bir yerin yakınındaydık. Tennessee eyalet sınırının doksan kilometre uzağında olmalıydık. Kamyonetin peşinden mola alanına girdim. Uzak bir noktaya park ettim.

Şoförün indiğini gördüm. Uzun boylu, yapılı bir adamdı. Kalın ve geniş bir boynu, güçlü omuzları vardı. Otuzlu yaşlarda, esmer biriydi. Kolları bir maymununki gibi uzundu. Kim olduğunu biliyordum. Kliner'in oğluydu. Soğukkanlı bir psikopattı. Onu izledim. Karanlıkta, kamyonetinin yanında biraz gerinip esnedi. Onu izlerken perşembe gecesi depo alanının kapısında nasıl dans ettiğini hayal ettim.

KLINER'IN OĞLU kamyonetin kapısını kilitledi ve binalara doğru yürüdü. Biraz bekleyip peşinden gittim. Doğruca tuvalete gideceğini tahmin ettiğim için parlak neon ışıkların oradaki büfenin yanında durup kapıyı izledim. Dışarı çıktığını ve restorana girdiğini gördüm. Bir masaya oturup yine gerindi. Acelesi olmayan biri gibi sakince mönüyü eline aldı. Geç bir saatte akşam yemeği yiyecekti. Yirmi beş dakika vaktim olduğunu öngördüm. Belki yarım saat.

Park alanına geri döndüm. Kırmızı kamyonete girip içinde ne olduğunu görmek istiyordum. Ama bunu orada yapmam imkânsızdı. Hiç şansım yoktu. Etrafta insanlar vardı ve birkaç devriye arabası dolaşıyordu. Her yer ıslıl ıslıl neon lambalarla aydınlatılmıştı. Kamyonete girmeyi sonraya bırakacaktım.

Binalara doğru yürüdüm. Bir telefon kulübesine girip Margrave Karakolu'nu aradım. Finlay hemen yanıt verdi. Belirgin Harvard aksanını duydum. Telefonun yanına oturmuş aramamı bekliyor gibiydi.

“Neredesin?” dedi.

“Memphis yakınlarında. Bir kamyonete bir şeyler yüklediklerini gördüm. İçinde ne olduğunu görene dek izlemeyi düşünüyorum. Şoför Kliner'in oğlu.”

“Tamam. Picard aradı. Roscoe orada ve güvende. Biraz akli varsa yatıp uyur. Sana sevgilerini yolladığını söyledi.”

“Fırsatın olursa benim de ona sevgilerimi yolla. Kendine dikkat et Harvardlı.”

“Sen de,” dedi Finlay. Telefonu kapadı.

Cadillac’a geri döndüm. Arabaya binip beklemeye başladım. Kliner’in oğlu yarım saat sonra restorandan çıktı. Kırmızı kamyonete doğru yürüdü. Elinin tersiyle ağzını sildi. Güzel bir yemek yemişe benziyordu. Uzun bir yemek molası vermişti. Görüş alanımdan çıktı. Bir dakika sonra kırmızı kamyonet hareket etti ve çıkışa yöneldi. Ama adam otoyola geri dönmedi. Soldaki bir servis yoluna saptı. Demek motele gidecekti. Geceyi orada geçirecekti.

Yan yana sıralanmış motel odalarının önüne doğru ilerledi. Kırmızı kamyoneti sondan ikinci odanın önüne park etti. Kocaman bir sokak lambasının önüne. Arabadan inip kapıyı kilitledi. Cebinden bir anahtar çıkarıp odanın kapısını açtı. İçeri girip kapıyı kapadı. Işığı açtığını ve perdeleri kapadığını gördüm. Anahtar cebindeydi. Oda kiralamak için resepsiyona gitmemiştir. Yemek yemek için restorana girdiğinde odayı kiralamış olmalıydı. Ödemeyi yapıp anahtarı almış olmalıydı. Bu yüzden işi o kadar uzun sürmüştü.

Bir sorunla karşı karşıyaydım. Kamyonetin ne taşıdığını görmeliydim. Hem de bir an önce. Pazar gününe kırk sekiz saat kalmıştı. O günden önce yapmam gereken işler vardı. Bir sürü iş. Sokak lambasının ışığının altında kamyonete girmek zorundaydım. Psikopat on adım ötedeki motel odasındayken. Dünyanın en güvenli işi olmayacaktı. Bunu yapmak için beklemem gerekiyordu. Adam derin bir uykuya dalana ve arabanın kapısını kurcaladığımı duymayacak halde olana kadar.

Yarım saat bekledim. Daha fazla dayanamadım. Eski Cadillac’ı sessiz alanda çalıştırdım. Arabanın supap ayar vidaları gevşemiştir ve pistonlar birbirine çarpıyordu. Motor sessizlikte fazla gürültülüydü. Aracı kırmızı kamyonetin yakınına

park ettim. Burnunu adamın odasının kapısına doğru çevirdim. Yolcu tarafından dışarı çıktım. Kıpırdamadan durup kulak kesildim. Bir şey duymadım.

Morrison'ın çakısını cebimden çıkarıp Cadillac'ın ön tarafına geçtim. Motor kapağına basıp ön camdan yukarı tırmandım. Arabanın tepesine çıktım. Yerimden doğrulup yine dikkat kesildim. Ses geliyor mu diye bekledim. Etraf sessizdi. Kamyonete yanaşıp kendimi tepesine çektim.

Bu tür kamyonetlerin yarısaydam tavanları olur. Fiberglas bir panel gibi. Tavanı bu malzemeden yaparlar ya da en azından metal panelde bir tavan penceresi bulunur. Kargo alanına içeri ışık girmesini sağlar. Kargo boşaltma ve yükleme sırasında faydalı olur. Daha hafif bir malzeme olabilir. Ucuz da olabilir. Üretici tasarruf etmek için her yolu dener. Bu tür bir kamyonete girmenin en kolay yolu tavanıdır.

Vücudumun üst kısmı fiberglasın üstünde dümdüzdü ve ayaklarımla Cadillac'ın tepesinden kendimi öne itiyordum. Uzanabildiğim kadar uzandım ve çakıyı açtım. Kamyonetin tavanının tam ortasına, plastik panele sapladım. Çakıyla yaklaşık yirmi dört santim derinliğinde, kırk beş santim genişliğinde bir kapak açtım. Bu kapağı aşağı itip kamyonetin içine bakabilirdim. Dar bir yarıktan içeri bakar gibi bakacaktım. Birden motel odasının ışığı yandı. Perdelerden Cadillac'ın üstüne sarı renkte kare biçimli bir ışık vurdu. Kırmızı kamyonetin yan tarafı aydınlandı. Bacaklarım tam da bu kısımda kalıyordu. Var gücümle kendimi yukarı çektim. Kamyonetin tavanına çıktım. Dümdüz uzandım ve kıpırdamadan durdum. Nefesimi tuttum.

Odanın kapısı açıldı. Kliner'in oğlu dışarı çıktı. Dikkatle Cadillac'a baktı. Eğilip içini taradı. Arabanın etrafından dolaşarak kamyonete göz attı. Ön kapıları yokladı. Araç altımda sarsılıp sallandı. Arka tarafa gidip arka kapıları da kontrol etti. Kapıların kilitlerinin takırdadığını duydum.

Kliner'in oğlu kamyonetin etrafında bir daire çizdi. Tepede uzanırken aşağıdan gelen ayak seslerini dinledim. Tekrar Cadillac'ı kontrol etti. Sonra odasına girdi. Kapının kapandığını duydum. Işık da kapandı. Kare biçimli sarı kayboldu.

Beş dakika bekledim. Kamyonetin tepesinde kıpırdamadan öylece durdum. Sonra dirseklerimden güç alarak doğruldum. Fiberglasta kestiğim kapağa uzandım. Kapağı sert bir şekilde itip parmaklarımı kenarlarına geçirdim. Aşağı uzanıp içeri baktım.

Kamyonet boştu. Tamamen boştu. İçinde hiçbir şey yoktu.

MARGRAVE KARAKOLU'NA kadar altı yüz kilometreden fazla mesafe vardı. Kendimi zorlayarak hızla yola devam ettim. Finlay'yi görmem gerekiyordu. Ona anlatmak istediğim yepyeni bir teorim vardı. Eski Cadillac'ı Teale'ın yepyeni modelinin yanına park ettim. İçeri girip başımı sallayarak nöbetçi memura selam verdim. O da aynı şekilde selam verdi.

“Finlay burada mı?” diye sordum.

“Arkada. Belediye başkanı yanında.”

Resepsiyon masasının yanından geçip büyük ofise koştum. Finlay belediye başkanıyla birlikte içerideydi. Bana kötü haberleri vardı. Bunu çökük omuzlarından anlamıştım. Teale şaşkınlıkla bana baktı.

“Orduya geri mi döndünüz Bay Reacher?”

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Kamuflejımdan söz ediyordu. Onu tepeden tırnağa süzdüm. Süslü desenli parlak gri bir takım giymişti. Gümüş tokalı ip kravat takmıştı.

“Sakin bana giysilerden söz etme hergele,” dedim.

Şaşkınlıkla üstüne baktı. Ceketinden görünmez bir kepek tanesini silkeledi. Öfkeyle bana baktı.

“Böyle konuştuğunuz için tutuklanmanızı sağlayabilirim.”

“Ben de kafanı koparabilirim. Sonra da o buruşuk kıcına sokarım.”

Uzunca bir süre öfkeyle birbirimizi süzdük. Teale bana vurmak istiyormuş gibi ağır bastonu kavradı. Bastonu sıkıca tuttuğunu ve bakışlarının başıma kaydığını fark ettim. Ama ofisten çıkıp kapıyı çarparak kapadı. Kapıyı biraz aralayıp arkasından baktım. Ekip odasındaki telefonlardan birinin başına geçti. Kliner'ı arayacaktı. Ona ne zaman benimle ilgileneceğini soracaktı. Kapıyı kapatıp Finlay'ye döndüm.

“Sorun ne?” dedim.

“Durum ciddi. Kamyonete bakabildin mi?”

“Birazdan anlatacağım. Burada neler oluyor?”

“Önce ufak sorunu mu duymak istersin yoksa büyük sorunu mu?”

“Ufak sorunu.”

“Picard, Roscoe'nun bir gün daha kalmasını istiyor. Başka seçeneğimiz yokmuş.”

“Lanet olsun. Onu görmek istiyordum. Roscoe bunu sorun etmedi mi?”

“Picard'a göre etmemiş.”

“Lanet olsun,” dedim yine. “Büyük sorun ne?”

“Biri bizden bir adım önde,” diye fısıldadı Finlay.

“Önde mi? Ne demek istiyorsun?”

“Ağabeyinin listesi var ya? İsimlerin baş harflerinden ve Sherman Stoller'ın garajıyla ilgili bir nottan oluşan liste. Bu sabah erken saatlerde Atlanta Polis Teşkilatı'ndan bir teleks geldi. Stoller'ın evi gece yanmış. Roscoe'yla birlikte ziyaret ettiğiniz, golf sahasının yanındaki ev. Tamamen, garajına kadar yanmış. Küle dönmüş. Biri her yere benzin dökmüş.”

“Tanrım. Judy orada mıymış?”

“Komşusu onun salı gecesi evden ayrıldığını söylüyor. Siz onunla konuştuktan hemen sonra. Geri dönmemiş. Evde kimse yokmuş.”

Başımı salladım.

“Judy zeki bir kadın,” dedim. “Ama evin yanmış olması bizden önde oldukları anlamına gelmez. Garajı kontrol ettik. Bir şey gizlemeye çalıştılsa bile çok geç kaldılar. Zaten gizleyecek bir şey yok, öyle değil mi?”

“O isimlerin baş harflerini ve üniversite numaralarını araştırdık. Bu sabah Princeton’daki kişinin kim olduğunu belirledik. Listedeki W.B. yani Walter Bartholomew. Profesör. Dün akşam evinin dışında öldürülmüş.”

“Kahretsin. Nasıl öldürülmüş?”

“Bıçaklanmış. Jersey polisi bir soygun olduğunu söyledi. Ama biz öyle olmadığını biliyoruz.”

“Başka iyi haberin var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Giderek kötüleşiyor. Bartholomew bir şey biliyordu. Bizimle konuşmaya fırsat bulamadan öldürüldü. Bizden öndeler, Reacher.”

“Bir şey mi biliyordu? Ne?”

“Bilmiyorum. Numarayı aradığımda onun için çalışan bir araştırma asistanı yanıt verdi. Dediğine göre Bartholomew bir konuda çok heyecanlıymış, dün gece geç saatlere kadar ofisinde çalışmış. Asistanı ona bir sürü eski makale bulduğunu söyledi. Bartholomew bunları okuyormuş. Geç saatlerde masasını toparlamış, Joe’ya bir e-posta yazmış ve eve gitmiş. Sonra da saldırganla karşılaşmış ve öldürülmüş.”

“E-posta neyle ilgiliymiş?” diye sordum.

“Sabah ondan bir telefon beklemesini söylemiş. Asistan profesörün önemli bir şey keşfettiğini düşünüyor.”

“Kahretsin,” dedim yine. “Peki ya New York’taki kişinin baş harfleri? K.K.’nin kim olduğu belli mi?”

“Henüz değil. Bir başka profesör olabilir. Tabii henüz ona ulaşmadılarsa.”

“Tamam. Onu bulmak için New York’a gidiyorum.”

“Neden paniğe kapılıyorsun? Kamyonetle ilgili bir sorun mu vardı?”

“Büyük bir sorun vardı. Bomboştu.”

Uzun süren bir sessizlik oldu.

“Depodan boş mu çıkmış yani?”

“Seni aradıktan hemen sonra inceledim. Boştu. Hiçbir şey yoktu. İçeride bir tek hava vardı.”

“Tanrım.”

Finlay keyifsiz görünüyordu. Buna inanamıyordu. Roscoe’nun dağıtım teorisini beğenmişti. Onu tebrik etmişti. Elini sıkıyordu. Menora. Kesinlikle iyi bir teoriydi. Hatta o kadar iyiydi ki yanlış olduğuna inanamıyordu.

“Teorimiz doğru olmalı,” dedi. “Çok mantıklı. Roscoe’nun dediklerini düşünsene. Haritayı düşün. Gray’in ortaya çıkardığı rakamları. Parçalar birbirine uyuyor. Her şey o kadar açık ki bunu hissedebiliyorum. Neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyorum. Bu bir trafik akışı. Başka bir şey olamaz. Defalarca üzerinden geçtim.”

“Roscoe haklıydı. Dediği her şey doğru. Menora şekli doğru. Margrave olayın merkezi. Gerçek bir trafik akışı. Ama ufak bir ayrıntıda hata yaptık.”

“Hangi ayrıntıda?”

“Yönü tutturamadık. Tam tersi olmalıydı. Akış tam aksi yönde ilerliyor. Şekil aynı ama buradan başlamıyor, buraya uzanıyor.”

Başını salladı. Ne demek istediğini anlamıştı.

“O halde yükleme burada yapılmıyor,” dedi. “Burada yükleri boşaltıyorlar. Malı dağıtmıyorlar. Burada biriktiriyorlar. Margrave’de. Ama neyi? Bir yerde para basıp buraya getirmediklerinden emin misin?”

Başımı salladım.

“Hiç mantıklı değil,” dedim. “Molly ABD’de sahte para basılmadığını söyledi.”

“O zaman buraya ne getiriyorlar?”

“Öğrenmemiz gereken şey bu. Bildiğimiz şey, buraya haftada bir ton mal geliyor. Dahası bunun klima kutularına sığdığını da biliyoruz.”

“Öyle mi?” dedi Finlay.

“Geçen sene değişen şey buydu. Eylülден önce malı ülke dışına çıkarıyorlardı. Bunu Sherman Stoller yapıyordu. Klima nakliyatları bir kılıf değildi. Operasyonun ta kendisiydi. Klima kutularının içinde bir şey ihraç ediyorlardı. Sherman Stoller bunları her gün Florida’daki bir tekneye götürüyordu. Hız cezası aldığında bu yüzden o kadar öfkelenmişti. O havalı avukat da bu yüzden yardımına koşmuştu. Stoller oraya mal almak için gitmiyordu. Tam aksine elindeki malı tekneye vermek için gidiyordu. Jacksonville polisi tam elli beş dakika boyunca bu malı inceledi.”

“İyi de mal neydi?”

“Bilmiyorum. Akıllarına kutuların içine bakmak gelmemiş. Bir sürü yepyeni, seri numaralı kapalı klima kutusu gördüler ve bir sorun olmadığını düşündüler. O klima kutuları çok iyi bir kılıftı. Güneye götürmek için ideal. Kimse güneye nakledilen yepyeni klimalardan şüphelenmez, değil mi?”

“Ama bir sene önce operasyon durmuş.” dedi Finlay.

“Doğru. Sahil Güvenlik’in geleceğini bildikleri için önceden alabildiklerini almışlar. Gray’in notlarındaki tekrarları hatırlıyor musun? Bunlar bir sene önce tamamen kesiliyordu. Biz onların ülkeye bir şey sokmaktan çekineceklerini düşündük fakat adamlar Sahil Güvenlik devredeyken ülkeden bir şey kaçırmayın da bir o kadar tehlikeli olacağına karar verdiler.”

Finlay başını salladı. Keyfi kaçmıştı.

“Bunu atlamışız.”

“Birçok şeyi atladık,” dedim. “Sherman Stoller’ı işten çıkarmalarının nedeni ona artık ihtiyaç duymamalarıydı. Malı

ellerinde tutmaya, Sahil Güvenlik operasyonlarının sona ermesini beklemeye karar verdiler. Zaten şu an bu yüzden tehlike altındalar. Bu yüzden paniğe kapılmış durumdalar, Finlay. Pazar gününe kadar orada tutacakları şey stoklarında kalanlar değil. Stoklarının tamamı.”

FINLAY BÜYÜK OFİSİN KAPISINDA nöbet tutmak için kalktı. Masaya oturup New York’taki Columbia Üniversitesi’ni aradım. Numara Modern Tarih Bölümü’ne aitti. Konuşmanın ilk kısmı kolaydı. İdareden bir kadın bana yardımcı oldu. İsminin baş harfleri K.K. olan bir profesörleri var mı diye sordum. Kadın hemen Kelvin Kelstein isimli birinin olduğunu doğruladı. Senelerdir orada çalışıyordu. Belli ki saygın biriydi. Ama sonra konuşma epey zorlaştı. Onunla görüşüp görüşemeyeceğimi sordum. Kadın görüşemeyeceğimi söyledi. Kelstein çok meşguldü ve onu yine rahatsız etmesi mümkün değildi.

“Yine mi?” dedim. “Onu daha önce kim aradı?”

“Atlanta, Georgia’dan iki dedektif.”

“Ne zaman aradılar?”

“Bu sabah. Buraya gelip onu sordular ve çok ısrarcı davrandılar.”

“Bu iki adamı tarif edebilir misiniz?”

Kadın biraz düşünüp hatırlamaya çalıştı.

“Latin asıllı iki adamdı. Ayrıntıları hatırlamıyorum. Konuşan adam düzgün giyimli ve kibardı. Ne yazık ki akılda kalır bir yanları yoktu.”

“Profesörle görüştüler mi?”

“Saat bir için bir randevu aldılar. Sanırım onu öğle yemeğine çıkaracaklar.”

Telefonu sıkı sıkı kavradım.

“Bakın, bu çok önemli,” dedim. “Onu ismen mi sordular? Yoksa az önce benim yaptığım gibi isminin baş harfleriyle mi?”

“Sizin gibi sordular,” dedi kadın. “Bölümde isminin baş harfleri K.K. olan biri var mı diye sordular.”

“Beni dinleyin. Çok iyi dinleyin. Derhal Profesör Kelstein’in yanına gitmenizi istiyorum. Hemen. Her ne yapıyorsa işini bölün. Ona bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyin. Atlantali adamların dedektif olmadıklarını söyleyin. Bu adamlar dün akşam Princeton’daydı ve Profesör Walter Bartholomew’u öldürdüler.”

“Dalga mı geçiyorsunuz?” dedi kadın çığlık atar gibi.

“Doğruyu söylüyorum. İsmim Jack Reacher. Kelstein’in Hazine Bakanlığı’nda görevli olan ağabeyim Joe Reacher’la görüştüğünü düşünüyorum. Ona ağabeyimin de bir cinayete kurban gittiğini söyleyin.”

Kadın yine sustu. Yutkundu. Sonra sakın bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

“Profesör Kelstein’a ne yapmasını söyleyeyim?”

“İki şey,” dedim. “Öncelikle, Atlantali o iki Latin adamlarla buluşmamalı, kesinlikle buluşmamalı. Asla. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi kadın.

“Güzel,” dedim. “İkincisi, derhal kampus güvenlik ofisine gitsin. Hemen, tamam mı? Beni orada beklesin. Üç saate kadar orada olacağım. Kelstein’in o ofiste oturması ve ben ulaşana dek yanında bir güvenlik görevlisiyle orada beklemesi gerek. Bunu yapmasını sağlayabilir misiniz?”

“Evet,” dedi kadın yine.

“Ona güvenlik ofisinden Princeton’ı aramasını söyleyin. Bartholomew’u sormasını söyleyin. Alacağı yanıt onu ikna edecektir.”

“Peki. Dediklerinizi yapmasını sağlayacağım.”

“Güvenlik ofisine ismimi verin. Oraya ulaştığımda sorun yaşamak istemiyorum. Profesör Kelstein beni araştırabilir. Ağabeyime benzediğimi söyleyin.”

Telefonu kapadım. Odadan Finlay'ye seslendim.

"Joe'nun listesi ellerinde. New York'ta iki adamları var. Biri Joe'nun evrak çantasını alan adam. Düzgün giyimli, kibar bir tip. Listeyi ele geçirmişler."

"Ama nasıl?" dedi Finlay. "Liste evrak çantasında değildi."

Birden buz kestiğimi hissettim. Neler olduğunu anlamıştım. Yanıt apaçık ortadaydı.

"Baker. Baker da bu işin içinde. Fazladan bir kopya çıkardı. Onu Joe'nun listesinin fotokopisini alması için yolladın. İki kopya çıkarıp birini Teale'a vermiş olmalı."

"Tanrım. Emin misin?"

Başımı salladım.

"Başka işaretler de vardı," dedim. "Teale bizi oyuna getirdi. Buradaki herkesin temiz olduğunu sandık. Ama onları gizledi. Şu an kimlerin bu işin içinde olduğunu, kimlerin olmadığını bilmiyoruz. Derhal buradan çıkmamız gerek. Gidelim."

Ofisten dışarı fırladık. Ekip odasından geçtik. Cam panelli kapılardan çıkıp Finlay'nin arabasına bindik.

"Nereye?" diye sordu Finlay.

"Atlanta'ya. Havaalanına. New York'a gitmem gerek."

Motoru çalıştırdı ve kasaba yolunda kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

"Baker başından beri işin içindeydi," dedim. "Burnumun dibindeydi."

FINLAY ARABAYI KULLANIRKEN ona her şeyi anlattım. Adım adım. Önceki cuma günü Baker'la birlikte karakoldaki sorgu odasında yalnızdım. Ona bileklerimi uzatmıştım. Kelepçemi çıkarmıştı. Bir katil olduğuna inandığı bir adamın. Kurbanının cesedini tanınmayacak hale getiren bir katilin. Böyle bir adamla bir odada yalnız kalmaktan çekinmemişti. Sonra onu yanıma çağırmış ve beni tuvalete götürmesini

istemiştim. Gayet özensiz ve dikkatsiz davranmıştı. Silahını elinden alıp kaçabileceğim fırsatlarım olmuştu. Finlay'nin sorularına verdiğim yanıtları dinlediğini ve masum olduğuma inanmaya başladığını sanmıştım.

Fakat başından beri masum olduğumu biliyordu. Kimin masum olduğunu, kimin olmadığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden o kadar rahat davranmıştı. Benim sadece tesadüfen orada bulunan bir günah keçisi olduğumu biliyordu. Oradan geçen masum biri olduğumu biliyordu. Kim masum bir insanın kelepçesini çıkarmaktan korkar? Kim masum bir insanı tuvalete götürürken bir sürü önlem alır?

Dahası Hubble'ı sorgulanması için getirmişti. Beden dili dikkatimi çekmişti. İkilemde kalmış gibiydi. Hubble, Stevenson'ın tanıdığıydı, kan bağı olmayan uzak bir akrabasıydı. Bu yüzden Baker'ın kendini kötü hissettiğini sanmıştım. Ama mesele bu değıldi. İkilemde kalmıştı çünkü tuzaga düşmüştü. Hubble'ın sorgulanmasının felakete yol açacağını biliyordu. Gelgelelim şüphe yaratmadan Finlay'ye karşı gelemezdi. Kapana kısılmıştı. Finlay'nin talimatını yerine getirse bir türlü getirmese bir türlüydü.

Ayrıca Joe'nun kimliğini kasten gizlemeye çalışmıştı. Joe'nun kimliğinin teşhis edilememesi için parmak izi araştırmasını sekteye uğratmıştı. Joe'nun devlete çalışan bir araştırmacı olduğunu biliyordu. Parmak izlerinin Washington veritabanında olduğunu da. Bu yüzden izlerin eşleşmemesi için elinden geleni yapmıştı. Fakat bir sonuç çıkmadığını fazla erken söyleyerek kendini ele vermişti. Deneyimsizlikten kaynaklanan bir şeydi bu. Teknik işleri hep Roscoe'ya bırakmıştı. Dolayısıyla sistemi bilmiyordu. Ama parçaları birleştirememiştim. Parmak izleriyle ilgili ikinci denemede izlerin ağabeyime ait olduğunu öğrendiğimde şok geçirmiştim.

O zamandan beri Baker gizlice bizi dinliyor, gözetliyor, gizli araştırmamızın etrafında dolanıp duruyordu. Yardım etmek

istemmiş ve talimatları yerine getirmişti. Finlay onu bir gözcü olarak kullanmıştı. Ama Baker bunca zamandır bizden öğrendiği ufak tefek bilgileri Teale'a yetiştirmişti.

Finlay son sürat kuzeye ilerliyordu. Yonca yaprağı kavşakta Chevy'yi diğer yöne çevirip gaza bastı. Büyük araba otoyola doğru öne atıldı.

"Sahil Güvenlik'i deneyebilir miyiz?" dedi. "Pazar günü malı dağıtmaya başladıklarında oralarda olmaları isteyemez miyiz? Fazladan bir devriye yollayamazlar mı?"

"Dalga geçiyorsun herhalde. Başkan bu konuda aldığı politik eleştirilerden sonra sırf biz istiyoruz diye asla geri adım atmaz."

"O halde ne yapacağız?"

"Tekrar Princeton'ı ara," dedim. "Tekrar o araştırma asistanıyla konuş. Bartholomew'un dün akşam neyi keşfettiğini çözebilir. Güvenli bir yer bul ve işe koyul."

Güldü.

"Güvenli bir yer mi kaldı?" dedi.

Pazartesi günü Alabama'da kaldığımız otele gitmesini söyledim. Issız bir yerdeydi ve yeterince güvenliydi. Geri döndüğümde onunla orada buluşacaktım. Bu arada Bentley'yi havaalanına getirmesini, anahtarı ve otopark biletini gelen yolcu terminalindeki danışmaya bırakmasını rica ettim. Hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için her şeyi tekrarladi. Saatte yüz kırk kilometre hızla gidiyor ama her konuştuğunda bana bakmak için dönüyordu.

"Yola odaklan Finlay," dedim. "Lanet olası bir arabada ölmemiz kimse için iyi olmaz."

Sırıttı ve önüne döndü. Gaza biraz daha asıldı. Büyük polis arabası saatte yüz elli kilometreyi aştı. Sonra yine bana döndü ve tam üç yüz metre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

"Ödlek," dedi.

HAVAALANI GÜVENLİĞİNDEN bir cop, bir çakı ve büyük bir tabancayla geçmek kolay olmayacağı için kamuflaj ceke-timi Finlay'nin arabasında bıraktım. Ondan daha sonra tüm bunları Bentley'ye koymasını istedim. Benimle birlikte giden yolcu terminaline girdi ve Delta'dan yedi yüz dolarlık New York gidiş-dönüş biletimi kredi kartıyla ödedi. Ardından Alabama'daki oteli bulmak için ayrıldı. Bense La Guardia uçağı-na binmek üzere terminal kapısına gittim.

İki saatten biraz daha uzun süre uçaktaydım. Otuz beş dakika kadar da taksideydim. Manhattan'a dört buçuğı biraz geçe vardım. Buraya en son mayıs ayında gelmişim, eylül ayında da pek fark yoktu. Yaz sıcağı dinmişti ve şehir işinin başına geri dönmüştü. Taksi beni Triborough Köprüsü'nden geçirdi ve 116. Sokak'tan batıya doğru gitti. Morningside Parkı'nın etrafından dolandı ve beni Columbia Üniversitesi'nin ana girişine bıraktı. İçeri girdim ve kampus güvenlik ofisini buldum. Camı tıklattım.

Bir kampus güvenlik görevlisi klipsli defterine göz atıp beni içeri aldı. Beni arkadaki bir odaya götürdü ve Profesör Kelvin Kelstein'ı işaret etti. Çok yaşlı, ufak tefek, yüzü kırış kırış, bembeyaz gür saçlı bir adamdı. Beyaz olması dışında Warburton'da üçüncü katta gördüğün temizlikçiye benziyordu.

“İki Latin adam geri geldi mi?” diye sordum görevliye.
Başını iki yana salladı.

“Onları görmedim. Profesörün ofisi onlara öğle yemeği randevusunun iptal edildiğini söyledi. Belki gitmişlerdir.”

“Umarım,” dedim. “Bu arada bir süre ona göz kulak olmanız gerek. Pazar gününe kadar.”

“Neden? Neler oluyor?”

“Tam olarak emin değilim. Yaşlı adamın bana söyleyeceğini umuyorum.”

Görevli bizi Kelstein’in ofisine götürdü. Tavana kadar kitaplarla ve kalın dergilerle dolu, küçük ve karışık bir odaydı. Kelstein eski bir koltuğa geçti ve bana karşısına oturmamı işaret etti.

“Bartholomew’a tam olarak ne oldu?” diye sordu.

“Emin değilim. Jersey polisi onun evinin dışında bıçaklandığını söylüyor.”

“Ama siz şüphe duyuyorsunuz, öyle mi?” dedi Kelstein.

“Ağabeyim bir iletişim listesi hazırlamış. Bu listede hâlâ hayatta olan bir tek siz varsınız.”

“Bay Joe Reacher ağabeyiniz miydi?”

Başımı salladım.

“Geçen hafta perşembe günü öldürüldü. Nedenini ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

Kelstein başını yana çevirip kirli pencereden dışarı baktı.

“Nedenini bildiğinizden eminim,” dedi. “O bir araştırmacıydı. Belli ki bir araştırma sırasında öldürülmüş. Esas öğrenmeniz gereken hangi konuyu araştırdığı.”

“Bunu bana siz söyleyebilir misiniz?”

Yaşlı profesör hayır anlamında başını salladı.

“Sadece çok genel bir şekilde anlatabilirim. Ayrıntılara giremem,” dedi.

“Ağabeyim size ayrıntıları anlatmadı mı?”

“Benden fikir alıyordu. Birlikte fikir yürütüyorduk. Bundan büyük keyif alıyordum. Ağabeyiniz ilham veren bir dosttu. Çok zekiydi, kendini ifade ediş tarzı son derece hoş ve netti. Onunla çalışmak büyük zevkti.”

“Ayrıntıları hiç konuşmaz mıydınız?” dedim yine.

Kelstein ellerini boş bir kâseyi tutuyormuş gibi iki yana açtı.

“Her şeyi konuştuk. Ama bir sonuca varamadık.”

“Peki,” dedim. “En baştan başlayabilir miyiz? Tartıştığınız konu sahte paraydı, değil mi?”

Kelstein başını yana eğdi. Sorumu komik bulmuş gibiydi.

“Elbette. Bay Joe Reacher’la başka neyi tartışabilirdik ki?”

“Neden siz?” diye sordum.

Yaşlı adam mütevazı bir ifadeyle gülümsedi ama sonra kaşlarını çattı. Ardından ironik bir tavırla sırtıttı.

“Çünkü ben tarihin en büyük kalpazanıyım,” dedi. “Tarihin en büyük iki kalpazanından biriyim diyecektim ama dün gece Princeton’da meydana gelen olaydan sonra ne yazık ki bir numara benim.”

“Siz ve Bartholomew mu?” dedim. “İkiniz kalpazan mıydınız?”

Yaşlı adam yine gülümsedi.

“İsteyerek öyle olmadık,” dedi. “İkinci Dünya Savaşı sırasında Walter ve benim gibi genç adamlar garip işler yapmaya başladılar. Bizim savaştan ziyade bir istihbarat rolünde daha faydalı olacağımıza karar verildi. Bildiğiniz gibi CIA’in en eski versiyonu olan SIS’e alındık. Başkaları düşmanlara silahlarla ve bombalarla saldırmaktan sorumluydu. Ama bize düşmana ekonomiyle saldırma görevi verildi. Görevimiz Nazi ekonomisini banknotların değerine yönelik bir saldırı planlayarak altüst etmekti. Projemiz yüz milyarlarca sahte reichsmark üretilmesine neden oldu. Yedek bombacılarımız Almanya’ya bu paraları attılar. Paralar konfeti gibi gökten ülkeye yağdı.”

“İşe yaradı mı?”

“Evet ve hayır,” dedi. “Elbette ekonomileri altüst oldu. Para birimleri hızla değer kaybetti. Ama üretimlerinin büyük bir kısmı köle gücüne dayalıydı. Köleler bir insanın ücret paketinin içeriğinin değerli olup olmadığıyla ilgilenmezler. Alternatif para birimleri bulundu. Çikolata, sigara, herhangi bir şey. Genel olarak kısmi bir başarıya ulaştı. Fakat Walter’ın ve benim tarihin en büyük kalpazanları olarak anılmamıza neden oldu. Tabii sadece miktarı bir ölçü olarak kullanırsanız. İşin mürekkeple ilgili kısmında büyük bir yeteneğe sahip olduğumu iddia edemem.”

“Demek Joe size akıl danışıyordu?”

“Walter’la bu konuya kafayı takmıştık,” dedi Kelstein. “Sahte para üretmenin tarihini inceledik. Kâğıt paranın ilk ortaya çıktığı zaman başlamış. Bir daha da son bulmamış. İkimiz bu konuda uzmanlaştık. Savaşın sonra da ilgimiz devam etti. Hükümetle gayriresmi bir ilişki kurduk. Nihayet seneler önce bir Senato alt komitesi bizden rapor istedi. Açıkçası bunun Hazine Bakanlığı’nın kalpazanlık karşıtı kutsal kitabına dönüştüğünü iddia edebilirim. Elbette ağabeyiniz de bu kitabı çok iyi biliyordu. Bu yüzden benimle ve Walter’la konuşuyordu.”

“Peki sizinle tam olarak ne konuşuyordu?”

“Joe deneyimsiz ama hevesli biriydi. Oraya sorun çözmesi için alınmıştı. Gerçekten oldukça yetenekli bir adamdı. Görevi kalpazanlığı yok etmektir. Bunun imkânsız bir şey olduğunu söylemem gerek. Walter’la bunu ona anlattık. Ama neredeyse başarılı olacaktı. Bu işe çok kafa patlattı ve son derece basit yöntemler izledi. ABD’de neredeyse tüm yasadışı para basma faaliyetini durdurdu.”

Yaşlı adamın dağınık ofisinde oturup anlattıklarını dinledim. Kelstein ağabeyimi benden daha iyi tanımıştı. Onun umutlarına ve planlarına kulak vermişti. Başarılarını kutlamıştı.

Karşılaştığı engelleri anlamıştı. Uzun uzun, hararetle, birbirlerinden feyzalarak tartışmışlardı. Bense Joe'yla en son annemin cenaze töreninde görüşmüştüm. Ona ne iş yaptığını sormamıştım. Onu sadece ağabeyim olarak görmüştüm. Sadece Joe olarak. Altında yüzlerce kişinin çalıştığı, büyük sorunları çözme konusunda Beyaz Saray'ın güvendiği, Kelstein gibi zeki ve deneyimli bir adamı etkileyebilen kıdemli bir devlet görevlisi olarak görmemiştim. Orada öylece oturdum ve kendimi kötü hissettim. Sahip olduğumu dahi bilmediğim bir şeyi kaybetmiştim.

“Sistemleri muhteşemdi,” dedi Kelstein. “Analizi tutarlıydı. Mürekkep ve kâğıdı hedef almıştı. Sonuçta mesele mürekkep ve kâğıttan ibaret, öyle değil mi? Biri sahte para üretmekte kullanılacak türde mürekkep ya da kâğıt satın aldığında Joe'nun ekibi saatler içinde bundan haberdar oluyordu. İnsanları birkaç gün içinde yakalanıyordu. ABD'de kalpazanlık faaliyetlerini yüzde doksan azalttı. Geriye kalan yüzde onun peşine de öyle bir düştü ki adamlar daha sahte paraları dağıtmaya fırsat bulamadan neredeyse hepsi yakalandı. Bu beni derinden etkiledi.”

“Sorun neydi peki?”

Kelstein küçük beyaz elleriyle bir senaryoyu kenara koyup diğerini anlatmaya başlayacakmış gibi bir hareket yaptı.

“Sorun yurtdışında. ABD dışında. Oradaki durum çok farklı. ABD dışında ABD içinden iki misli dolar olduğunu biliyor muydunuz?”

Başımı salladım. Molly'nin bana yabancı varlıklarla ilgili anlattıklarını özetledim. İnanç ve güven. Doların cazibesinde ani bir kayıp olacağı korkusu.

Kelstein onun öğrencisiymişim ve tezim hoşuna gitmiş gibi başını sallıyordu.

“Çok doğru,” dedi. “Mesele suçtan çok politika. Sonuçta bir devletin esas görevi para biriminin değerini savunmaktır.

Yurtdışında iki yüz altmış milyar dolarımız var. Dolar, onlarca ülkenin gayriresmi para birimidir. Mesela Yeni Rusya'da rubleden çok dolar var. Aslında Washington devasa bir dış borç almış gibi. Bu borç başka bir şekilde alınsaydı bize sadece faiz ödemelerinde senede yirmi altı milyar dolara mal olurdu. Ama bu şekilde, kâğıt parçalarına ölü politikacıların portrelerini basarken yaptığımız masraf dışında hiçbir şeye mal olmuyor. Esas mesele bu, Bay Reacher. Yabancıların alması için para basmak, bir devletin yapabileceği en iyi sahtekârlık. Dolayısıyla bu ülke için Joe'nun esas görevinin senelik değeri yirmi altı milyar dolardı. Ve Joe bu yüksek miktara karşılık gelen çabayı gösterdi."

"Sorun bunun neresindeydi? Coğrafi açıdan yani?"

"İki temel yerde," dedi Kelstein. "Birincisi, Orta Doğu. Joe, Bika Vadisi'nde neredeyse kusursuz sahte yüzlük banknotlar basan bir tesis olduğunu düşünüyordu. Ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Oraya hiç gittiniz mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. Bir süre Beyrut'ta görev yapmıştım. Şu ya da bu nedenden ötürü Bika Vadisi'ne giden birkaç kişiyle tanışmıştım. Çoğu geri dönmemişti.

"Suriye kontrolündeki Lübnan," dedi Kelstein. "Joe oraya tekinsiz topraklar derdi. Orada her şeyi yapıyorlar. Teröristler için eğitim kampları, uyuşturucu üreten laboratuvarlar, her şey var orada. Bunlara bizim Hazine Bakanlığı'nın Para Basma Bürosu'nun çok iyi bir taklidi de dahil."

Dediklerini düşündüm. Orada geçirdiğim zamanı düşündüm.

"Kim koruyor?" diye sordum.

Kelstein bana yine gülümsedi. Başını salladı.

"Yerinde bir soru. Bu ölçekte bir operasyon gayet görünür ve karmaşık olduğu için biri tarafından desteklenmesi gerektiğini anlıyorsun. Joe, Suriye hükümeti tarafından korunduğunu, hatta belki onlar tarafından yürütüldüğünü düşünüyordu. Dolayısıyla bu işe karışmadı. Tek çözümün diplomatik olduğu

sonucuna vardı. Bu da olmazsa operasyona karşı hava baskınları yapılmasını önerdi. Günün birinde bunun gerçekleştiğine şahit olabiliriz.”

“İkinci yer neresi?”

Ofisinin kirli penceresini işaret etti. Amsterdam Caddesi’ni, güney yönünü gösterdi.

“Güney Amerika,” dedi. “İkinci kaynak Venezüella. Joe bunu keşfetmişti. Üstünde çalıştığı konu buydu. Venezüella’dan son derece iyi basılmış sahte yüz dolarlık banknotlar geliyor. Ama kesinlikle özel bir girişim. Devletle bir ilgisi yok.”

Başımı salladım.

“Biz de işi bu noktaya kadar anladık,” dedim. “Georgia’da, Joe’nun öldürüldüğü yerde Kliner isimli bir adam var.”

“Çok doğru. Zeki Bay Kliner. Onun operasyonu bu. Her şeyi o yönetiyor. Bunu kesin olarak biliyoruz. Kendisi nasıl?”

“Paniğe kapılmış durumda. İnsanları öldürmeye başladı.”

Kelstein üzgün bir ifadeyle başını salladı.

“Onun paniğe kapılabileceğini tahmin etmiştik,” dedi. “Muazzam bir operasyonu koruyor. Bugüne dek gördüklerimizin en iyisi.”

“En iyisi mi?”

Kelstein heyecanla başını salladı.

“Muazzam. Kalpazanlık hakkında neler biliyorsunuz?”

Omzumu silktim.

“Geçen haftaya kıyasla daha çok şey biliyorum,” dedim. “Ama yine de yeterli değil sanırım.”

Kelstein başını salladı ve narin vücuduyla biraz öne eğildi. Gözleri parıldadı. En sevdiği konuyla ilgili bir konuşma yapmak üzereydi.

“Kalpazanlar ikiye ayrılır,” dedi. “Kötüler ve iyiler. İyiler bu işi hakkıyla yapar. Kabartma baskı ve litografi arasındaki farkı biliyor musunuz?”

Omzumu silkip başımı salladım. Kelstein masadaki dergilerden birini alıp bana uzattı. Bir tarih cemiyetinin üç ayda bir yayınlanan dergisiydi.

“Açın,” dedi. “Herhangi bir sayfa olur. Parmaklarınızı kâğıdın üstünde gezdirin. Pürüzsüz, değil mi? İşte bu litografik baskıdır. Hemen hemen her şey böyle basılır. Kitaplar, dergiler, gazeteler, her şey. Mürekkepli bir baskı silindiri boş sayfanın üstünden geçer. Ama kabartma baskı farklıdır.”

Birden ellerini çırpı. İrkildim. Ellerin sesi sessiz ofiste yankılandı.

“İşte bu kabartma baskıdır. Metal bir levha, müthiş bir kuvvetle kâğıda basılır. Kâğıtta belirgin bir kabartma hissi yaratılır. Basılan imge üç boyutlu görünür. Size üç boyutluymuş gibi gelir. Barizdir.”

Hafifçe doğrulup arka cebine uzandı. Cüzdanından on dolarlık bir banknot çıkarıp bana uzattı.

“Hissedebiliyor musunuz?” dedi. “Metal levha, kromla kaplı nikelden yapılır. Kroma ince çizgiler kazınır ve çizgiler mürekkeple doldurulur. Levha kâğıtla temas eder ve mürekkep kâğıdın yüzeyine aktarılır. Anlıyor musunuz? Mürekkep levhadaki çizgilerin arasındadır. Dolayısıyla kâğıttaki çıkıntılara aktarılır. Kabartma baskı o kabarık imgeyi elde etmenin tek yoludur. Sahte paranın gerçekmiş gibi gelmesini sağlamanın tek yoludur. Gerçek para bu şekilde yapılır.”

“Ya mürekkep?” diye sordum.

“Üç renk vardır. Siyah ve iki yeşil tonu. Önce banknotun arka tarafı daha koyu yeşil renkle basılır. Ardından kâğıt kurumaya bırakılır ve ertesi gün ön tarafı siyah mürekkeple basılır. Mürekkep kuruduktan sonra ön taraf daha açık yeşil renkle tekrar basılır. Seri numarası dahil ön tarafta gördüğün diğer şeyler açık yeşil renktir. Ama açık yeşil renk, tipo baskı denen farklı bir yöntemle uygulanır. Tıpkı kabartma baskıda

olduğu gibi bir damgalama işlemi vardır fakat mürekkep kâğıdın çıkıntılarına değil girintilerine basılır.”

Başımı sallayıp on doların önüne ve arkasına baktım. Parmaklarımı dikkatle üstünde gezdirdim. Daha önce on dolarlık bir banknotu hiç incelememiştim.

“Dolayısıyla dört sorun söz konusudur,” dedi Kelstein. “Baskı makinesi, levhalar, mürekkepler ve kâğıt. Baskı makinesi dünyanın herhangi bir yerinde yeni ya da kullanılmış olarak satın alınabilir. Yüzlerce kaynak var. Birçok ülke bunlarla para, senet ve bono basar. Yani baskı makinelerini yurtdışında da bulmak mümkün. Hatta bunları geliştirmek de mümkün. Joe, Tayland’da dönüştürülmüş bir mürekkep balığı işleme makinesi kullanan bir kabartma baskı operasyonu keşfetmişti. Yüzlükleri resmen kusursuzdu.”

“Levhalar?”

“Levhalar iki numaralı sorun. Ama bir beceri meselesi. Dünyada eski ustaların tablolarının sahtelerini yapabilen ve bir kez duyduktan sonra bir Mozart piyano konçertosu çalabilen insanlar var. Banknot üretebilen baskı ressamı da var. Gayet mantıklı bir fikir, değil mi? Washington’da bir kişi orijinallerin kabartma baskılarını yapabiliyorsa dünyanın başka bir yerinde de bunu kopyalayabilen biri mutlaka vardır. Ama sayıları çok az. Usta taklitçiler daha da nadir. Birkaçı Ermenistan’da. Mürekkep balığı işleme makinesi kullanan Tayland operasyonunda levhaları yapması için Malezyalı birinden faydalanılmıştı.”

“Tamam,” dedim. “O halde Kliner bir baskı makinesi almış ve kabartma baskı yapabilen birini bulmuş. Peki ya mürekkepler?”

“Mürekkepler üç numaralı sorun,” dedi. “ABD’de bunlara benzer bir şey bulmak bile mümkün değil. Joe bunun böyle olmasını sağladı. Ama başka ülkelerde bulmak mümkün. Dediğim

gibi dünyanın neredeyse her ülkesinin kendi banknot baskı endüstrisi var. Elbette Joe kendi sistemini her ülkeye dayatamazdı. Bu yüzden mürekkepleri bulmak kolay. Yeşiller sadece bir ton meselesi. Farklı yeşil tonları karıştırıp doğru olanı bulana dek deney yapıyorlar. Ama siyah mürekkep manyetik, bunu biliyor muydunuz?”

Yine başımı salladım. On doları inceledim. Kelstein gülümsedi.

“Göremezsiniz,” dedi. “Siyah mürekkepe demir içeren sıvı bir kimyasal karıştırılır. Elektronik para sayma makineleri böyle çalışır. Portrenin ortasındaki kabartmayı tararlar ve tıpkı bir kaset kafasının müzik kasetindeki sesleri okuması gibi yayılan sinyali okurlar.”

“O mürekkebi de bulabiliyorlar mı?” diye sordum.

“Dünyanın her yerinde bulunabilir. Herkes bunu kullanılır. Diğer ülkelerin gerisindeyiz. Kalpazanlık konusunda endişelendiğimizi itiraf etmekten hoşlanmayız.”

Molly’nin dediklerini hatırladım. İnanç ve güven. Başımı salladım.

“Para biriminin istikrarlı görünmesi gerekir,” dedi Kelstein. “Bu yüzden değişiklik yapmakta bu kadar tereddüt ederiz. Güvenilir, sağlam, değişmez görünmesi gerekir. Şimdi, o on doları çevirip arkasına bakın.”

Onluğun arkasındaki yeşil resme baktım. Boş bir sokakta Hazine Bakanlığı görünüyordu. Sokaktan tek bir araba geçiyordu. T Model bir Ford’a benziyordu.

“1929’dan beri neredeyse hiç değişmedi. Psikolojik açıdan çok önemli bir nokta bu. Güvenlikten önce güvenilir görünmeyi seçiyoruz. Bu da Joe’nun işini çok zorlaştırmıştı.”

Yine başımı salladım.

“Tamam,” dedim. “Baskı makinesi, levha ve mürekkep konusunu konuştuk. Peki ya kâğıt?”

Kelstein neşelendi ve esas ilginç kısma gelmişiz gibi ellerini çırpıttı.

“Kâğıt dört numaralı sorunumuz. Aslında bir numaralı sorun olması gerekir. Şu ana kadar en büyük sorun bu oldu. Joe’yla Kliner’in operasyonuna dair anlayamadığımız konu bu.”

“Neden?”

“Çünkü kullandığı kâğıt kusursuz. Yüzde yüz kusursuz. Kâğıtları baskılarından da iyi. Duyulmadık bir şey bu.”

Bembeyaz gür saçlı başını hayretle sallamaya başladı. Kliner’in başarısına hayran olmuş gibiydi. Eski koltuklarda diz dize sessiz ofiste oturmaya devam ettik.

“Kusursuz derken?” dedim.

Başını sallayıp açıklamasına devam etti.

“Duyulmamış bir şey. Sürecin en zor kısmı kâğıttır. Unutmayın ki amatör bir şeyden söz etmiyoruz. Endüstriyel ölçekte bir işten söz ediyoruz. Bir sene içinde dört milyar dolar değerinde yüzlük banknot basıyorlar.”

“O kadar çok mu?” dedim şaşkınlıkla.

“Dört milyar,” dedi yine. “Lübnan operasyonuyla aynı miktar. Bunlar Joe’nun çıkardığı rakamlardı. Bunu bilebilecek bir pozisyondaydı. Zaten bu durumu garip kılan şey de bu. Yüzlük banknot olarak dört milyar, kırk milyon banknot anlamına geliyor. Çok fazla miktarda kâğıt demek. Açıklaması imkânsız miktarda kâğıt demek, Bay Reacher. Dahası kullandıkları kâğıt kusursuz.”

“Ne tür bir kâğıda ihtiyaçları var?”

Uzanıp on doları geri aldı. Parayı kırıştırdı, kenarından çekti, salladı.

“Farklı liflerin bir karışımı. Çok zekice ve eşi benzeri olmayan bir kâğıt. Yüzde seksen pamuk, yüzde yirmi keten. Zerre kâğıt hamuru yok. Bir gazeteden çok sırtınızdaki gömlekle ortak yanları olduğu söylenebilir. İçinde çok zekice kullanılan,

eşsiz bir krem tonu veren kimyasal bir renklendirici var. Ayrıca ipek kadar ince, rastgele kırmızı ve mavi polimer iplikler mevcut. Paranın basıldığı bu kâğıt muhteşem bir kalitede. Dayanıklı, senelerce bozulmuyor, sıcak ya da soğuk suda parçalanmıyor. Net bir emiciliğe ve levha yapımcılarının başarabileceği en iyi kabartma baskısını kabul etme özelliğine sahip.”

“O halde bu kâğıdı taklit etmek zor, öyle değil mi?” dedim.

“Resmen imkânsız. Hatta o kadar zor ki resmi devlet tedarikçisi bile taklit edemez. Her partiyi aynı tutmakta büyük zorluk çekiyorlar ve tüm dünyanın gelmiş geçmiş en sofistike kâğıt üreticileri bunlar.”

Duyduklarımı düşündüm. Baskı makinesi, levhalar, mürekkep ve kâğıt.

“Bu durumda tüm bunların kilit noktası kâğıt tedariği mi?”

Kelstein kederli bir biçimde başını salladı.

“Vardığımız sonuç buydu,” dedi. “Kâğıt tedariğinin çok önemli olduğunda hemfikir olduk ve ikimiz de bunu nasıl başardıklarını çözememiştik. Size bu yüzden yardımcı olamıyorum. Joe’ya yardımcı olamadım, size de olamam. Çok üzgünüm.”

Ona baktım.

“Bir depo dolusu malzemeleri var. Kâğıt olabilir mi?” dedim.

Alaycı bir tavırla güldü. Başını ani bir hareketle bana çevirdi.

“Beni dinlemediniz mi?” dedi. “Paraların basıldığı kâğıdı temin etmek imkânsız. Kesinlikle imkânsız. Kırk milyon bir kenara, kırk tane bile kâğıt alamazsınız. Bu olay büyük bir gizem. Joe, Walter ve ben bir sene boyunca buna kafa patlattık ama hiçbir şey bulamadık.”

“Sanırım Bartholomew bir şey bulmuştu.”

Kelstein hüznünlü bir ifadeyle başını salladı. Ağır ağır koltuğundan kalktı ve masasına gitti. Telesekreterinin oynat düğmesine bastı. Odada elektronik bir bip sesi, ardından ölü bir adamın sesi yankılandı.

“Kelstein?” dedi ses. “Ben Bartholomew. Perşembe akşamı ve geç oldu. Yarın sabah seni arayacağım ve sana yanıtı söyleyeceğim. Yanıtı senden önce bulacağımı biliyordum. İyi geceler yaşlı adam.”

Sesi heyecanlıydı. Kelstein, Bartholomew’un ruhu hâlâ oralardaymış gibi bakışlarını boşluğa dikti. Üzgün görünüyordu. Eski meslektaşı öldüğü için mi yoksa yanıtı daha önce bulduğu için mi üzgün olduğunu bilemedim.

“Zavallı Walter,” dedi. “Onu elli altı senedir tanıyordum.”

Bir süre bir şey demedim. Sonra ben de ayağa kalktım.

“Bu işi çözeceğim,” dedim.

Kelstein başını yana eğdi ve dikkatle beni süzdü.

“Buna gerçekten inanıyor musunuz? Joe çözemediği halde bunu yapabileceğinize inanıyor musunuz?”

Omzumu silktim.

“Belki de Joe yanıtı bulmuştu,” dedim. “Öldürülmeden önce neler öğrendiğini bilmiyoruz. Her neyse, Georgia’ya geri döneceğim. Araştırmama devam edeceğim.”

Kelstein başını salladı ve iç çekti. Sıkıntılı görünüyordu.

“Bol şans Bay Reacher. Umarım ağabeyinizin başladığı işi tamamlarsınız. Belki de başarılı olursunuz. Sizden sık sık söz ederdi. Sizi severdi.”

“Benden mi söz ederdi?”

“Sık sık,” dedi yine. “Sizi çok severdi. İşiniz yüzünden ayrı kalmanıza üzülürdü.”

Bir an için dilim tutuldu. Müthiş bir suçluluk hissettim. Aradan seneler geçse bile onu hiç düşünmezdim. Ama o beni düşünmüştü demek.

“Yaşça sizden büyüktü ama onu kollamışsınız. Joe bana böyle demişti. Çok cesur olduğunuzu söylemişti. Çok azimli olduğunuzu. Sanırım Joe birinin Klinerlarla ilgilenmesini isteseydi bu konuda kesinlikle sizi seçerdi.”

Başımı salladım.

“Artık gideyim,” dedim.

Narin elini sıktım ve onu güvenlik ofisindeki polis memurlarının yanına bıraktım.

KLINER’IN BU KUSURSUZ KÂĞIDI nereden bulduğuna kafa yorarken, bir yandan da acele edersem Atlanta’ya gidecek saat altıdaki uçağa yetişebileceğimi düşünüyor ve Joe’nun hakkımda Kelstein’a söylediği güzel sözleri aklımdan çıkarmayı deniyordum. Sokaklar kalabalıktı. Zihnim duyduklarım ile dolu halde boş bir taksi bulmaya çalıştığım için üzerime doğru gelen iki Latin adamı fark etmedim. Fark ettiğim tek şey, öndeki adamın bana gösterdiği tabancaydı. Küçük elinde küçük bir otomatik tabanca tutuyordu ve bunu şehirde yaşayanların eylül ayında kollarında taşıdıkları türde haki renkli bir pardösünün altına gizlemişti.

Bana silahı gösterdi ve ortağı yirmi metre kadar ötede, kaldırımın yanında duran bir arabaya işaret verdi. Araba hızla harekete geçtiğindeyse –o mahalledeki lüks apartmanların dışında bekleyen fötr şapkalı bina görevlileri gibi– kapıyı açmak için hazırlandı. Silaha ve arabaya bakıp bir karar vermeye çalıştım.

“Arabaya bin,” dedi tabancalı adam alçak sesle. “Yoksa seni vururum.”

Orada öylece dururken aklımdan sadece uçağı kaçırabileceğim geçiyordu. Bir sonraki aktarmasız uçuşun ne zaman olduğunu hatırlamaya çalıştım. Saat yedideydi sanırım.

“Arabaya,” dedi adam yine.

Bana sokağın ortasında ateş etmeyeceğinden emindim. Küçük bir tabancaydı ama susturucusu yoktu. Çok ses çıkarırdı ve sokak kalabalıktı. Ortağının elleri boştu. Cebinde bir tabanca olabilirdi. Arabada bir de şoför vardı. Yanındaki koltukta da belki bir silah. Üstümde silah yoktu. Copu, çakıyı ve

Desert Eagle'ı koyduğum ceketim bin iki yüz kilometre uzakta Atlanta'daydı. Seçimler.

Arabaya binmemeyi seçtim. Sokakta öylece durdum ve adamın beni herkesin önünde vuramayacağına inanmayı tercih ettim. Pardösüsünü bana uzatmış bekliyordu. Araba yanımda durdu. Ortağı diğer yanıma geçti. Ufak tefek tiplerdi. İkisi birlikte bir tane ben etmezdi. Araba kaldırımın kenarında bekliyordu. Kimse kıpırdamıyordu. Bir mağaza vitrinindeymişiz gibi kıpırdamadan duruyorduk. Burberry pardösülerin arasına karışan eski ordu giysileriyle yeni sonbahar erkek modasını tanıtıyor gibiydik.

Bu durum iki adam için de bir sorun yaratıyordu. Bu gibi bir durumda tehdidinizi yerine getirmeniz için elinize anlık bir fırsat geçer. Ateş edeceğinizi söylerseniz ateş etmeniz gerekir. Ateş etmezseniz gücünüzü kaybetmiş olursunuz. Blöfünüz anlaşılır. Ateş etmezseniz bir hiç durumuna düşerseniz. Ve adam ateş etmedi. İkilemde kalmış gibi orada dikildi. İnsanlar kalabalık kaldırımda etrafımızdan geçiyorlardı. Arabalar kaldırımın kenarında duran araca korna çalıyordu.

Zeki adamlardı. Kalabalık bir New York sokağında bana ateş etmeyecek kadar zekilerdi. Blöflerini anladığımı görecektik kadar. Bir daha yerine getiremeyecekleri bir tehdit savurmayacak kadar. Ama çekip gidecek kadar zeki değillerdi. Hâlâ orada dikiliyorlardı.

Bu yüzden bir adım atacakmış gibi geriye kaykıldım. Pardösünün altındaki tabanca bana döndü. Bu hareketi kaçırmadım ve sol elimle adamın bileğini kavradım. Tabancayı arkama çektim ve sağ kolumu boynuna atıp adama sarıldım. Vals yapıyor ya da bir tren istasyonunda vedalaşan âşıklar gibi görünüyorduk. Sonra öne atıldım ve adamı arabaya mıhladım. Bu arada var gücümle bileğini sıkıyor, tırnaklarını derisine batırıyordum. Sol elimi kullandığım halde canını yakmayı

başarmıştım. Ağırlığımı üstüne verdiğim için güçlükle nefes alabiliyordu.

Ortağının eli hâlâ arabanın kapısında idi. Bakışlarıyla etrafı tarıyordu. Derken diğer elini cebine götürdü. Ağırlığımı aniden geriye verdim ve tuttuğum silahlı elini yana savurup adamı arabaya doğru ittim. Ardından çılgınlar gibi koşmaya başladım. Beş adımda kalabalığa karıştım. Eğilerek ve insanları iterek koşmaya devam ettim. Kapı girişlerinden geçtim, sokaklarda korna çalan arabaların, gürültülü trafiğin içinde kaçmayı sürdürdüm. Adamlar bir süre peşimden geldiler fakat sonra trafik ilerlemelerini engelledi. Benim göze aldığım riskleri onlar göze alamadılar.

KOŞMAYA BAŞLADIĞIM YERDEN sekiz blok ileride bir taksi buldum ve La Guardia'dan doğruca Atlanta'ya gidecek saat altı uçağına yetiştim. Nedense geri dönüş bana daha uzun geldi. İki buçuk saat uçakta oturdum. Jersey, Maryland ve Virginia hava sahası boyunca Joe'yu düşündüm. Carolina'nın üstündeyken ve Georgia'ya girerken aklımdaki Roscoe'ydu. Onu geri istiyordum. Onu feci özlemiştim.

On beş kilometre kalınlığındaki fırtına bulutlarının arasından Atlanta'ya indik. Atlanta bulutlar yüzünden simsiyah görünüyordu. Bir yerden devasa fırtına bulutları geliyormuş gibiydi. Diğer yolcularla birlikte uçaktan inerken dar tüneldeki hava yoğun ve boğucuydu ve hem uçak yakıtı hem de fırtına kokuyordu.

Gelen yolcu terminalindeki danışmadan Bentley'nin anahtarını aldım. Otopark biletiyle birlikte bir zarfın içindeydi. Arabayı bulmak için dışarı çıktım. Kuzey yönünden ılık bir rüzgâr estiğini hissettim. Büyük bir fırtınanın kopacağı belliydi. Havadaki gerilimin arttığını, şimşeklerin çakacağını kestirebiliyordum. Arabayı kısa süreli otoparkta buldum. Arka

camların hepsine siyah film çekilmişti. Adamın ön yan camları ya da ön camı filmle kaplayacak vakti olmamıştı. Kraliyet mensuplarına ait şoförlü bir araç gibi görünüyordu. Ceketim bagajdaydı. Ceket giymemle ceplerdeki silahların güven veren ağırlığını hissettim. Direksiyonun başına geçtim ve otoparktan otoyola çıkıp karanlıkta güneye doğru ilerlemeye başladım. Saat dokuzdu. Cuma gecesi. Adamlar pazar günü ellerindeki paraları tekrar dağıtmaya başlamadan önce otuz altı saatimiz ancak vardı.

MARGRAVE'E VARDIĞIMDA saat on olmuştu. Geriye otuz beş saat kalmıştı. Bir saatimi askeri okulda öğrendiklerimizi düşünerek geçirdim. Çoğu bu tür şeylere bayılan Almanlar tarafından yazılmış askeri felsefeleri öğrenmiştik. O zamanlar bu derslere pek ilgim yoktu ama er ya da geç düşmanın esas gücüyle çatışmaya girmeniz gerektiğini söyleyen önemli bir konuyu hatırlıyordum. Bunu yapmadığınız takdirde savaşı kazanamazsınız. Er ya da geç düşmanın esas gücünü bulacak, onu ele geçirip yok edeceksiniz.

Düşmanımızın esas gücünün on kişiye dayandığını biliyordum. Bunu bana Hubble söylemişti. Morrison'dan kurtulduktan sonra dokuz kişi kalmışlardı. Teale, Baker ve iki Kliner'ı biliyordum. Geriye bulmam gereken beş isim daha kalıyordu. Kendi kendime gülümsedim. Kasaba yolundan Eno'ya doğru ilerledim. Çakıl taşlarıyla kaplı alanın en ucuna park ettim ve araçtan indim. Karanlıkta gerinip esnedim. Fırtına hâlâ başlamamıştı ama giderek yaklaşıyordu. Hava hâlâ boğucu ve ağırdı. Bulutlardaki gerilimi hâlâ hissedebiliyordum. Sırtıma vuran ılık rüzgârı da. Arabanın arkasına geçtim. Deri koltuğa uzandım ve gözlerimi yumdum. Bir bir buçuk saat kadar uyumak istiyordum.

Rüyamda John Lee Hooker'ı gördüm. Yeniden meşhur olmadan önceki eski halini. Ufak bir tabureye oturmuş, çelik telli

eski bir gitar çalıyordu. Tabure kare biçimli tahta bir panelin üstünde duruyordu. Hooker tabanlarına bira şişesi kapakları yapıştırıp ayakkabılarından ses çıkarırmış. Ev yapımı tap dansı ayakkabıları gibi. Taburesine oturur ve o enerjik, değişken tarzıyla gitarını alarmış. Bir yandan da ses çıkaran ayakkabılarını tahta panele vururmuş. Rüyamda da işte ayakkabılarını o eski tahta panele vurarak ritim tuttuğunu görüyordum.

Ama ses çıkaran şey John Lee'nin ayakkabıları değildi. Biri Bentley'nin ön camına vuruyordu. Bir anda uyandım ve doğrulmaya çalıştım. Baker bana bakıyordu. Paneldeki büyük krom saat on otuzu gösteriyordu. Yarım saat uyumuştum. Tekrar uyumaya fırsat bulamayacaktım.

İlk olarak planımı değiştirdim. Daha iyi bir fırsat ayağıma gelmişti. Almanlar bu taktiğimi kesin onaylardı. Onlar taktiksel esnekliğe önem verirlerdi. Ardından elimi cebime soktum ve Desert Eagle'ın emniyet kilidini açtım. Dışarı çıkıp kapının yanından Baker'a baktım. Altın kaplama dişini göstererek dostane bir tavırla gülümsüyordu.

“Nasılsın?” dedi. “Buralarda halka açık bir yerde uyuduğunda serserilik etmekten tutuklanırsın.”

Ben de ona dostane bir gülümseme fırlattım.

“Otoyol güvenliği,” dedim. “Yorgun hissettiğinde araba kullanmamamı söylerler. Kenara çekip biraz şekerleme yapmak gerek, değil mi?”

“İçeri gel de sana kahve ısmarlayayım,” dedi. “Ayılmak istiyorsan Eno'nun kahvesi iyi gelir.”

Arabayı kilitledim. Elimci cebimden çıkarmadım. akıl taşlarıyla kaplı alandan geçip restorana girdik. En arkadaki bölmeye oturduk. Gözlüklü kadın bize kahve getirdi. Aslında bir şey istememiştik. Kahveye ihtiyacımız olduğunu anlamış gibiydi.

“Nasıl gidiyor?” dedi Baker. “Ağabeyin için üzgün müsün?”

Omzumu silktim. Kahve fincanını sol elimle kavradım. Sağ elimle cebimdeki Desert Eagle'ı tutuyordum.

“Yakın değildik,” dedim.

Baker başını salladı.

“Roscoe hâlâ büroya mı yardım ediyor?” diye sordu.

“Sanırım.”

“Finlay nerelerde?”

“Jacksonville’de. Florida’ya gidip bir şeyi kontrol etmek istedi.”

“Jacksonville’de mi? Orada neyi kontrol etmek istemiş olabilir ki?”

Yine omzumu silktim. Kahvemi yudumladım.

“En ufak bir fikrim yok,” dedim. “Bana hiçbir şey anlatmıyor. Burada maaşlı çalışmıyorum. Sadece ayak işlerini yapıyorum. Şimdi de beni bir şey almam için Hubble’ın evine yolluyor.”

“Hubble’ın evine mi? Ne alacakmışsın oradan?” diye sordu Baker.

“Birkaç eski belge. Sanırım bulabildiğim her şeyi.”

“Peki ya sonra? Sen de Florida’ya gidecek misin?”

Hayır anlamında başımı salladım. Tekrar kahvemi yudumladım.

“Finlay belgeleri postayla yollamamı söyledi,” dedim. “Washington’daki bir adrese yollamam gerekiyor. Hubble’ın evinde kalıp sabah postaneye gideceğim.”

Baker ağır ağır başını salladı. Yine dostane bir tavırla gülümsedi. Fakat gülümsemesi zorlamaydı.

Kahvelerimizi bitirdik. Masaya birkaç kâğıt para bırakınca kalktık ve restorandan çıktık. Baker devriye arabasına bindi. Giderken bana el salladı. Uzaklaşmasını bekleyip Bentley’ye gittim. Karanlık küçük kasabanın güney ucuna yöneldim ve sağa sapıp Beckman Yolu’na girdim.

BENTLEY'Yİ NEREYE PARK EDECEĞİME çok dikkat etmeliydim. Gelişigüzel park etmişim gibi görünmeli ama kimşenin onu geçemeyeceği bir şekilde durmalıydı. Arabayı biraz ileri geri alıp ayarladım. Lastikleri yana çevrilmiş halde Hubble'ın garaj yolunun yukarı tarafına bıraktım. Telaşla oraya gitmişim ve hızla durmuşum gibiydi manzara.

Aynı zamanda evdeymişim izlenimi yaratmak da istiyordum. Boş bir evden daha bariz bir şey olamaz. Sessiz, terk edilmiş görüntü sizi ele verir. Etraf kıpırtısızdır. İnsan hareketliliği yoktur. Bu yüzden ön kapıyı Charlie'nin verdiği anahtarlıktaki anahtarla açtım ve içeri girer girmez birkaç lambayı yaktım. Oturma odasında televizyonu açıp sesi alçak bir seviyeye getirdim. Mutfaktaki radyoyu da aynı şekilde ayarladım. Birkaç perdeyi çektim. Tekrar dışarı çıktım. Gayet iyi görünüyordu. İçeride biri varmış gibi bir hava yaratmayı başarmıştım.

Ardından ilk iş olarak ana koridordaki portmantoya gittim. Eldiven arıyordum. Hubble'ın eldivenleri vardı. Bir rafta düzgünce katlanmış iki çift eldiven duruyordu. İlki kayak eldiveni idi. Misket yeşili ve leylak renginde. İşime yaramazdı. Koyu renkli bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Diğer çift bana

daha uygundu. Siyahtı ve ince deridendi. Tam bir bankacının kullanacağı tarzdaydı ve inanılmaz yumuşaktı.

Kayak eldivenini görünce aklıma şapka aramak geldi. Hubblelar Colorado'ya tatile gittilerse gerekli şeyleri de yanlarına almış olmalıydılar. Bir kutuda bir sürü şapka buldum. Sentetik kumaştan bir berede karar kıldım. Alt kısmı açılıyor, kulak koruyucusu haline geliyordu. Üstünde koyu yeşil renkli bir desen vardı. Bu da işime yarardı.

Sonraki durağım ana yatak odasıydı. Charlie'nin makyaj masasına gittim. Yatak odası kaldığım bazı odalardan daha büyüktü. Bir sürü kozmetik vardı. Çeşit çeşit. Suda akmayan rimellerden birini alıp banyoya gittim. Rimeli yüzüme yaydım. Ardından ceketimi giydim ve eldivenle şapkayı taktım. Yatak odasına dönüp gardırobun aynalı kapağında kendime baktım. Fena sayılmazdı. Gece işi için iyi bir kıyafetti.

Tekrar dışarı çıktım. Ön kapıyı kilitledim. Gökyüzünde devasa fırtına bulutlarının toplandığını hissedebiliyordum. Hava çok karanlıktı. Ön kapıda durup üstümü kontrol ettim. Silahı ceketimin iç cebine koydum. Fermuarı açıp silahı hızla çıkarabiliyor muyum diye birkaç deneme yaptım. Sorun yoktu. Doluydu, horozu çekiliydi. Emniyet kilidi açıktı. Yedek mermiler üst sağ cebimdeydi. Çakı sol alt cebimde. Cop sağ yan cebimde. Ayakkabılarımın bağcıklarıysa sıkı sıkı bağlıydı.

Garaj yoluna çıkıp evden uzaklaştım, park halindeki Bentley'yi on on beş metre kadar geçtim. Yeşilliklerin arasına girdim ve garaj yolunu tamamen görebileceğim bir nokta buldum. Soğuk toprak zemine oturup beklemeye başladım. Bir pusu durumunda savaşı kazanmanızı sağlayan şey beklemektir. Rakibiniz temkinliyse ya erken ya da geç gelir. Sizin onu beklemeyeceğiniz zamanı tutturmaya çalışır. Bu yüzden o ne kadar erken gelirse gelsin sizin onu karşılamaya daha önceden hazır olmanız gerekir. Oradan ne kadar geç ayrılırsa

ayrılış oturma bekleme gerektir. Transa girmiş gibi beklersiniz. Sabırla. Telaşlanmanın ya da endişelenmenin bir anlamı yoktur. Sadece beklersiniz. Hiçbir şey yapmaz, hiçbir şey düşünmez, enerji harcamazsınız. Sonra harekete geçersiniz. Bir saat, beş saat, bir gün, bir hafta sonra. Beklemek, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir beceridir.

BEKLEMEDİK İÇİN YERİME YERLEŞTİĞİMDE gece yarısına çeyrek vardı. Fırtınanın tepemde kaynadığını hissedebiliyordum. Hava çorba gibiydi. Zifiri karanlıktı. Tam gece yarısı gibi fırtına koptu. Çeyreklik para büyüklüğündeki iri damlalar etrafımdaki yaprakların üstüne inmeye başladı. Saniyeler içinde sağanağa döndü. Duşun altında oturuyor gibiydim. Gök gürlüyordu. Kulakları sağır eden sesler duyuluyor, yağmurun ardında şimşekler parıltıyordu. Etrafımı saran yeşillikler her şimşek çaktığında saniyelerce aydınlanıyordu. Öylece oturup bekledim. On dakika. On beş dakika.

Benim için gece yarısını yirmi gece geldiler. Şiddetli yağmur hâlâ devam ediyordu ve dört bir yanda gök gürlüyordu. Kamyonetleri garaj yoluna girene dek ses duymadım. Yaklaşık kırk adım kadar ileride lastiklerin ezdiği çakıl taşlarının sesini işittim. Koyu yeşil renkli bir kamyonetti. Üstünde yaldızlı harflerle Kliner Vakfı yazıyordu. Salı sabahı Roscoe'nun evinin yakınlarında gördüğüm kamyonete benziyordu. Altı adım kadar yanımdan hızla geçti. Geniş lastikleri çakıl taşlarıyla kaplı yolda izler bıraktı. Bunlar Finlay'nin Morrison'ın evinde gördüğüm izlerdi. Geniş lastikler tarafından bırakılan izler.

Kamyonet birkaç metre ötemde durdu. Bentley'nin hemen arkasında ani bir fren yaptı. Daha fazla ilerleyemedi. Tam istediğim gibi. Motor durdu ve fren çekildi.

Kamyonetten inen ilk kişi şofördü. Beyaz renkli naylon bir tulum giymişti. Tulumun kapüşonunu sıkı sıkı yüzünün

etrafına çekmişti. Yüzünde bir ameliyat maskesi vardı. Ellerinde ince lastik eldiven. Ayaklarında kauçuk galoş. Sürücü koltuğundan dışarı fırladı ve doğruca arka kapıya gitti. Bu yürüyüşü tanıyordum. Bu uzun, iriyarı yapıyı biliyordum. Bu uzun, güçlü kolları da. Kliner'in oğluydu. Kliner'in oğlu beni öldürmek için gelmişti.

Avcunu arka kapıya indirdi. Tok bir ses çıktı. Sonra kolu çevirip kapıyı açtı. Kamyonetten dört adam indi. Kıyafetleri aynıydı. Üstlerinde beyaz naylon tulumlar vardı. Kapüşonlarını sıkıca çekip bağlamışlardı. Maske ve eldiven takmışlar, kauçuk galoş giymişlerdi. İki elinde birer çanta tutuyordu. Diğer ikisiyse birer pompalı tüfek. Toplam beş adam. Dört kişi bekliyordum. Beş kişi işi daha da zorlaştıracaktı. Ama yine de daha verimli olacaktı.

Yağmur sert bir şekilde yağıyordu. Damlaların naylon tulumlarına çarptığını duyabiliyordum. İri damlaların kamyonetin tepesine vurup sektiğinde çıkardığı metalik sesi de. Bir şimşek çakınca onları net bir şekilde görebildim. Hortlak gibi görünüyordlardı. Cehennemden fırlamışlar gibi. Dehşet verici bir manzaraydı. Pazartesi gecesi onları gerçekten haklayabilir miydim diye ilk kez şüpheye kapıldım. Fakat bu gece haklayacaktım. Bu gece onları gafil avlama avantajına sahiptim. Aralarına dalacak görünmez bir kâbus olacaktım.

Lider Kliner'in oğluydu. Kamyonetin arkasından bir levye çıkardı. Adamlarından üçüne bir işaret verdi ve onlarla birlikte şiddetli yağmurun altında eve doğru yürüdü. Beşinci adam kamyonette bekleyecekti. Yağmur yüzünden kamyonete geri binecekti. Karanlık gökyüzüne ve sürücü koltuğuna baktığını gördüm. Copu cebimden çıkardım. Çalılar arasında ilerlemeye başladım. Adamın beni duyması mümkün değildi. Kulakları yağmurun sesiyle uğulduyor olmalıydı.

Sırtını bana döndü, sürücü koltuğuna doğru bir adım attı. Bir an için gözlerimi yumdum ve Joe'yu yüzü tanınmaz halde morgda nasıl gördüğümü düşündüm. Roscoe'nun koridorun zeminindeki ayak izlerine bakarken nasıl korkuyla titrediğini. Hızla çalılarının arasından fırladım. Adamın tam arkasında durdum. Copu kafatasının arkasına indirdim. Büyük bir coptu ve var gücümle vurmuştum. Kafatasının copun altında patladığını hissettim. Adam kütük gibi çakıl taşlarının üstüne devrildi. Yüzüstü yerde yatarken keskin yağmur damlaları naylon tulumunun üstüne inmeye devam ediyordu. Tek bir sert tekmeyle boynunu kırdım. Biri gitmişti.

Cesedi yerde sürükleyerek kamyonetin arka tarafına götürdüm. Ön tarafa geçip kontaktan anahtarı aldım. Sessizce eve yaklaştım. Copu tekrar cebime koydum. Çakıyı çıkarıp açtım ve sağ elime aldım. Ön kapıdan içeri girdim. Kilidi zorlamışlar, ahşabı çatlatmışlardı. Koridorda yerde duran levveyi gördüm.

Büyük bir evdi. Evi aramaları biraz zaman alacaktı. Dördünün birbirinden ayrılacağını sanmıyordum. Evi birlikte dolaşacaklardı. Sonra ayrılacaklardı. Üst katta dolaştıklarını duyabiliyordum. İçlerinden birinin alt kattaki koridora inmesini beklemek için tekrar dışarı çıktım. Kırık kapının yanındaki duvara sırtımı yaslayıp beklemeye başladım. Çatının çıkıntısı beni koruyordu. Yağmur hâlâ çok şiddetliydi. Bir tropik fırtına kadar kötüydü.

Adamlardan ilki aşağı inene dek neredeyse beş dakika bekledim. Koridorda ayak seslerini duydum. Portmantonun kapağının açıldığını. İçeri adım attım. Sırtı bana dönüktü. Elinde pompalı tüfek olanlardandı. Uzun boyluydu, benden daha zayıftı. Arkasından ona yaklaştım. Sol elimle başının tepesini kavradım. Parmaklarımı gözlerine soktum. Pompalı tüfeği haliye düşürdü. Adamı geri itip döndürdüm ve kapıdan dışarı sürükledim. Sağanağın altına çıkardım. Parmaklarını

gözlerine biraz daha batırdım. Başını geriye çektim. Boğazını kestim. Bunu tek bir seri hareketle yapamazsınız. Filmlerdeki gibi olmaz. Hiçbir bıçak o kadar keskin değildir. İnsan boğazında her türlü sert kıkırdak vardır. Büyük bir güçle bıçağı iki yana sürtmeniz gerekir. Biraz zaman alır. Ama işe yarar. Hem de çok. Kemiğe indiğinizde kurban ölmüştür. Bu adamda da durum farklı değildi. Boğazından fışkıran kan yağmura karıştı. Ellerimin altında cansız vücudu kaldı. İki gitmişti.

Cesedi kapüşonunun tepesinden tutarak bahçeye sürükledim. Dizlerinin ve omuzlarının altından tutup taşıyamazdım. Başını geriye kayar ve kopardı. Onu çimlerin üstünde bıraktım. Tekrar içeri koştum. Pompalı tüfeği alıp kaşlarımı çattım. Ciddi bir silahtı. Bir Ithaca Mag-10'du. Bunları orduda görmüştüm. Devasa mermiler fırlatırlar. Bunlara Yol Kapanı derler. İnsanları zırhsız bir aracın içinde öldürecek kadar güçlü silahlardır. Yüz yüze fecidirler. Sadece üç kartuş alırlar fakat orduda üç el ateş ettikten sonra çatışma kesinlikle sona erer.

Çakıyı en sevdiğim silah olarak elimde tutmaya devam ettim. Sessizdi. Ama pompalı tüfek yedek olarak Desert Eagle'dan daha çok işe yarardı. Pompalı bir tüfek kullandığınızda nişan almak lükstür. Pompalı tüfek geniş bir koniyi andıran bir alana kurşun fırlatır. Bir Mag-10'la biraz olsun doğru yöne nişan alırsanız hedefi vurursunuz.

Parçalanmış kapıdan tekrar dışarı çıktım ve sağanaktan korunabildiğim noktada sırtımı duvara yasladım. Bekledim. Artık evden çıkacaklarını tahmin ediyordum. İçeride beni bulamayacaklar ve öldürdüğüm adamı da göremeyeceklerdi. Bu yüzden evden çıkacaklardı. Kaçınılmazdı. Sonsuza dek içeride kalamazlardı. Bekledim. Aradan on dakika geçti. İçeride parke zeminin gıcırdadığını duyabiliyordum. Duymazdan geldim. Er ya da geç çıkacaklardı.

En sonunda dışarı çıktılar. İki adam birlikteydi. Bir çift olarak dışarı çıkmışlardı. Biraz tereddüt etmeme neden oldular. Sağanağın altına adım attılar ve yağmurun naylon kapüşonlarına çarptığını duydum. Tekrar copu çıkardım. Sağ elimle sıkıca kavradım. İlk adamı kolayca yere serdim. Ağır copu ensesinin ortasına indirdim. Az kalsın kafası bedeninden ayrılacaktı. İkinci adam tepki verip yana kaçınca bir sonraki darbem köprücük kemiğini parçaladı. Adam dizlerinin üstüne çöktü. Sol elimle çakıyı yüzüne sapladım. Ardından copu üstüne indirdim. Boynunu ancak iki darbe daha indirerek kırabildim. Sıska bir adamdı. Ama yeterince sıska değildi. Dördü gitmişti.

İki cesedi sağanağın altında bahçeye çakıl taşlı yolun kenarına çektim. Diğer adamın yanına koydum. Dördünü haklamış ve bir pompalı tüfek ele geçirmiştim. Kamyonetin anahtarı cebimdeydi. Kliner'in pompalı tüfekli oğluysa hâlâ hayattaydı.

Onu bulamadım. Nerede olduğunu bilmiyordum. Yağmurdan uzaklaşıp eve girdim ve kulak kesildim. Hiçbir şey duyamıyordum. Yağmurun çatıya ve çakıl taşlarına çarparak yaydığı uğultu bütün sesleri bastırıyordu. Her şeyin üstüne beyaz bir gürültü perdesi çekilmiş gibiydi. Adam dikkat kesilmiş sessizce dolanıyorsa onu duymam mümkün değildi. Bu da benim için bir sorun olacaktı.

Sessizce bahçe odasına girdim. Yağmur sert bir şekilde çatıya çarpıyordu. Kıpırdamadan durup dikkatle etrafı dinledim. Onun koridorda olduğunu duydum. Dışarı çıkmak üzereydi. Ön kapıya doğru gidiyordu. Sağa dönerse bahçeye yığıdığım üç ölü adamın cesedine takılacaktı. Ama sola döndü. İçeri bakmaksızın bahçe odasının önünden geçti. Islak bahçeden verandaya yöneldi. Onun yağmurun altında sekiz adım kadar ötemde yürümesini izledim. Cehennemden fırlamış bir hortlak gibiydi. Siyah renkli uzun bir pompalı tüfek tutan bir cehennem hortlağı.

Bahçe odasının anahtarı cebimde, Bentley'nin anahtarlığına takılıydı. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Yağmur bir yangın hortumundan fışkıran su gibi üzerime çarptı. Sessizce verandaya doğru gittim. Kliner'in oğlu orada durmuş, büyük yüzme havuzuna bakıyordu. Yağmurun altında çömelip onu izledim. Yirmi adım öteden yağmurun beyaz naylon tulumuna çarptığını duyabiliyordum. Şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu ve sürekli gök gürlüyordu.

Onu elimdeki Mag-10'la vurmak istemiyordum. Cesetlerden kurtulmam gerekiyordu. Yaşlı Kliner'ı huzursuz etmeliydim. Neler olduğunu düşünüp durmalıydı. Oğlunun nereye kaybolduğunu da. Böylece dengesi bozulacaktı. Geride ufacık bir kanıt bile bırakamazdım. Genç adama karşı devasa Ithaca'yı kullanmak ortalığı berbat ederdi. Cesedinden kurtulmak ciddi bir soruna dönüşürdü. Bütün parçalarını bulmakta zorlanırdım. Beklemeye devam ettim.

Kliner'in oğlu bahçeden havuza doğru yürüdü. Islak çimlerden ayrılmadan onu izledim. Ağır ağır yürüyordu. Endişeliydi. Tek başınaydı. Etrafı iyi göremiyordu. Başını kaplayan dar kapüşon, görüş alanını sınırlıyordu. Gergin boynunu bir robot gibi sürekli sağa sola çeviriyordu. Havuzun kenarında durdu. Bir metre arkasıındaydım. Başını sağa sola çevirdikçe görüş alanına girmemeye çalışıyordum. Devasa pompalı tüfeği de bu esnada tam havuzun üstünde sağa sola dönüyordu.

Eskiden okuduğum kitaplara, insanların izlediği filmlere göre onunla asil bir şekilde dövüşmeliydim. Ağabeyim için buradaydım. Karşımdaysa ağabeyimin cesedine bir bez bebekmiş gibi tekmeler atan adam duruyordu. Bu işi yüz yüze yumrukleşarak yapmamız gerekirdi. Rakibinin kim olduğunu bilmesi gerekirdi. Neden ölmek zorunda olduğunu anlamalıydı. Sorun asil bir şekilde, erkek erkeğe çözülmeliydi. Fakat gerçek hayat öyle değildi. Joe tüm bunlara gülüp geçerde.

Copu var gücümle başına savurdum. Tam dönüp eve doğru yürümek üzereydi. Cop kaygan naylona isabet etti ve ağır sopanın hızı bir anda dengemi yitirmeme neden oldu. Buz üstünde kayan biri gibiydim. Kliner'in oğlu hızla arkasına döndü ve pompalı tüfeğini kaldırdı. Tüfeğe bir kartuş yerleştirdi. Kolumu yukarı savurup namluyu yana ittim. Ateş sahasının altında yuvarlandım. Tetiği çekti ve gök gürültüsünden de feci, muazzam bir patlama gerçekleşti. Mermiler arkamızdaki ağaçlara saplanırken yaprakların koptuğunu ve dalların kırıldığını duydum.

Tüfek sert bir şekilde geri tepti fakat Kliner'in oğlu ikinci kartuşu da taktı. Mekanizmanın iki kez çıkardığı o nahoş sesi duydum. Havuzun yanında, karo döşeli zeminde sırtüstü yatıyordum ama hızla ayağa fırlayıp tüfeği iki elimle tuttum. Namluyu yukarı, kabzayı aşağı ittim ve yine havaya ateş etti. Yine korkunç bir patlama oldu. Tüfek geri tepince bu kez silahı çekip almayı başardım. Yukarı kaldırıp kabzasını yüzüne indirdim. Zayıf bir darbeydi. Ithaca'nın kabzasında büyük lastik bir destek vardır. Ateş eden kişinin omzunu sert geri tepmelerden korur. Ve o an, adamın başını indirdiğim darbeden korumuştı. Kliner'in oğlu sadece geriye doğru sendeledi. Bacaklarının üstüne atlayıp onu geriye savurdum. Ayaklarına bir darbe indirdim ve havuza düşmesini sağladım. Sırtüstü suya düştü. Üzerine atladım.

Havuzun derin tarafında, var gücümüzle birbirimize saldırdık. Şiddetli yağmur devam ediyordu. Klor gözlerimi ve burnumu yakıyordu. Boğazını kavramayı başarana kadar mücadele ettim. Nylon kapüşonu geriye attım ve ellerimi boynuna doladım. Kollarımı sıkıca kenetleyip başını suyun dibine ittim. Var gücümle boğazını sıkıyordum. Warburton'daki o motorcu beni boğabileceğini sanmıştı fakat o sırada Kliner'in oğluna yaptığım şeye kıyasla motorcunun kuvveti bir âşığın okşayışı

gibi kalırdı. Adamın başını koparmak üzereydim. Kollarımı sıktım, başını büktüm ve ölene dek suyun bir metre altında tuttum. Uzun sürmedi. Böyle bir durumda asla uzun sürmez. Altta kalan kişi suyun altında kalır. O kişi ben de olabilirdim.

Suyun içinde çırpınıyor, keskin klor kokusu arasında nefes almaya çalışıyordum. Yağmur su yüzeyini âdeta kamçılıyordu. Suyun nerede sona erdiğini, havanın nerede başladığını anlayamıyordum. Cesedi süzülür halde bırakıp kenara doğru yüzdüm. Kenara tutunup soluklanmaya çalıştım. Fırtına feciydi. Yağmur bir an bile kesilmemişti. Havuzda kalmak beni daha kuru tutabilirdi. Fakat yapmam gereken şeyler vardı.

Cesedi almak için geri yüzdüm. Bir metre ileride suda süzülüyordu. Onu kenara çektim. Havuzdan çıktım. İki elimle naylon tulumu kavrayıp bedeni çekmeye başladım. Bir ton ağırlığındaymış gibiydi. Havuzun kenarına yatırdığımda kol ve ayak bileklerinden sular fışkırdı. Onu orada bıraktım ve sendeleye sendeleye garaja doğru gittim.

Yürümek kolay değildi. Giysilerim ıslaktı ve üşüyordum. Zincirli bir zırhla ilerlemeye çalışıyor gibiydim. Ama garaja ulaştım ve anahtarı buldum. Kapıyı aralayıp ışığı yaktım. Üç arabalık bir garajdı. İçeride sadece diğer Bentley vardı. Hubble'ın tıpkı karısınıninkine benzer klasik modeldeki arabasıydı. Koyu yeşil renge boyanmış, derin bir parlaklık katmak için özenle cilalanmıştı. Hareket ederken arabanın yüzeyinde aksimi görebiliyordum. Bir el arabası ya da bahçe arabası gibi bir şey arıyordum. Bahçıvanların kullandıkları türde bir şey. Garaj bahçe malzemeleriyle doluydu. Kocaman bir çim biçme makinesi, hortumlar, aletler. En arka köşede bir bisiklet gibi büyük tekerlekleri olan bir el arabası buldum.

Yağmurun altına çıkıp bunu iterek havuzun oraya götürdüm. Etrafı tarayıp pompalı tüfekleri ve copu buldum. İki tüfeği el arabasına atıp copu tekrar cebime koydum. Ayakkabılarının

çıkmadığından emin olduktan sonra cesedi el arabasına yerleştirdim. Eve götürdüm ve garaj yoluna çıkardım. Bentley'nin yanından güçlükle geçirip kamyonetin arka tarafına ittim. Arka kapıları açıp cesedi el arabasından indirdim. Sonra dik bir şekilde arka koltuğa oturttum. Yağmur sert bir şekilde kamyonetin tepesine vuruyordu. İlk adamın cesedini kaldırıp Kliner'in oğlunun yanına oturttum. Pompalı tüfekleri kucaklarına dayadım. İkisi tamamıdı.

Ardından el arabasını diğer üç cesedi bıraktığım noktaya ittim. Yağmur korkunç tulumlarına vururken ıslak zeminde öylece yatıyorlardı. Onları da el arabasıyla kamyonete götürdüm. Onları da araca tıktım. Beşi de içerideydi.

El arabasını yağmurun altında garaja götürdüm. Bulduğum köşeye bıraktım. Çalışma tezgâhından bir el feneri aldım. Kliner'in yanında getirdiği dört gence de bakmak istiyordum. Tekrar yağmurda kamyonete koşup kapıyı açtım. El fenerini açıp yan yana dizilmiş cesetlere doğru eğildim.

Kliner'in oğlunu biliyordum. Diğer dördünün kapüşonlarını ve maskelerini çıkardım. El fenerini yüzlerine tuttum. İkisi depodaki nöbetçilerdi. Perşembe günü dürbünle onları izlediğim için bundan emindim. Mahkemede onlar olduğuna yemin edemezdim ama şu an yargı süreciyle ilgilenmiyordum.

Diğer ikisini de kesinlikle tanıyordum. Hiç şüphem yoktu. Polis memurlarıydı. Cuma günkü destek ekibinin üyeleri idi. Baker ve Stevenson'la birlikte beni tutuklamak için restorana gelen adamlardı. Onları daha sonra birkaç kez karakolda görmüştüm. Onlar da başından beri işin içindelerdi. Belediye Başkanı Teale'in gizli adamlarındandı.

Hızla kamyonetten inip el fenerini garaja götürdüm. Kapıyı kilitledim ve evin ön tarafına koştum. Adamların yanlarında getirdikleri iki çantayı aldım. Bunları Hubble'in koridoruna götürüp ışığı yaktım. İçlerinde ne olduğuna baktım. Yedek eldivenler

ve maskeler. On kalibrelik pompalı tüfek mermileriyle dolu bir kutu. Bir çekiç. On beş santim uzunluğunda çivilerle dolu bir kutu. Dört bıçak. Her biri ameliyatlarda kullanılan neşterlere benziyordu. İnsan bunlara bakarken bile bir yerini kesebilirmiş gibi hissediyordu. Kilidi kırdıktan sonra yere fırlattıkları levveyi alıp çantalardan birine koydum. Çantaları kamyonete götürdüm ve beş cesedin üstüne fırlattım. Kapıyı kapadım, arka kapıları kilitledim ve şiddetli yağmurun altında tekrar eve yöneldim.

Bahçe odasına koşup kapıyı kilitledim. Hızla mutfığa geçtim. Fırının kapağını açıp ceplerimi boşalttım. Her şeyi yere dizdim. Yandaki dolapta birkaç fırın kâğıdı buldum. Desert Eagle'ı söktüm ve parçalarını özenle tepsilerden birine yerleştirdim. Yedek mermileri yanlarına koydum. Çakıyı, copu, anahtarlığı, paramı ve belgeleri diğer tepsiye dizdim. Tepsileri fırına sürüp ısıyı en düşük ayara getirdim.

Evin ön tarafına gittim ve kırık kapıyı kapatabildiğim kadar kapadım. Kliner Vakfı'nın Bentley'nin arkasındaki kamyonetine koştum. Kamyonetin anahtarını bulup motoru çalıştırdım. Dikkatle geri geri giderek garaj yolundan Beckman Yolu'na çıktım. Tepeden kasabaya uzanan yola döndüm. Silecekler yağmura karşı hızlı hızlı sağa sola gidiyordu. Kilisenin olduğu büyük meydanı geçtim. Yolun sonunda sağa sapıp güney yönünde ilerledim. Dışarıda kimse yoktu. Yolda tek bir araba bile görmedim.

Kasabadaki parkın üç yüz metre kadar güneyinde, Morrison'ın garaj yoluna girdim. Kamyoneti eve sürdüm ve Morrison'ın Lincoln arabasının yanına park ettim. Kapıyı kilitledim. Morrison'ın bahçe çitlerine koşup anahtarı ilerideki araziye fırlattım. Ceketimi sıkıca omuzlarıma sarıp yağmurun altında geri yürümeye başladım. Ne yapacağımı düşünerek.

CUMARTESİ GÜNÜNÜN bir saati çoktan yitip gitmişti. Dolayısıyla pazar gününe yirmi dört saatten az kalmıştı. Neler olduğu

belliydi. Kesin olarak üç şeyi biliyordum. Birincisi, Kliner'in özel bir kâğıda ihtiyacı vardı. İkincisi, bu kâğıdı ABD'de bulmak imkânsızdı. Üçüncüsü, depoda bir şey gizliyorlardı.

Dahası o klima kutularının üstündeki yazılar beni huzursuz ediyordu. Island Klimaları A.Ş. değil. Kutuların üstüne basılmış yazılar değil. Diğerleri. Seri numaraları. Gördüğüm kutuların üstüne basılmış dikdörtgen şekillerin içine elle seri numaraları yazılmıştı. Bunları net bir biçimde görmüştüm. Jacksonville'deki polis memurları da Stoller'ın hız yaptığı kamyonetteki kutuların üstünde aynı şeyi görmüşlerdi. Bunlar elle yazılmış uzun seri numaralarıydı. Ama neden? Kutular zaten yeterince iyi bir kılıftı. İyi bir kamuflajdı. Klima kutularının içinde Florida'ya ve ötesine gizli bir şey kaçırmak zekice bir hamleydi. Oradaki pazarlara götürülebilecek en uygun üründü klima. Kutular Jacksonville polisini ikna etmişti. Hiç şüphelenmemişlerdi. Fakat seri numaraları beni rahatsız ediyordu. Kutuların içinde elektronik cihazlar yoksa neden üstlerine seri numaraları yazılmıştı? Taşıdıkları şeyi gizlemek için biraz gereksiz bir önlemdi. Peki seri numaraları ne anlama geliyordu? O lanet kutuların içinde ne taşımışlardı?

Kendime sorup durduğum soru buydu. En sonunda bu soruyu yanıtlayan kişi Joe oldu. Yağmurun altında yürürken Kelstein'in bana net olmakla ilgili söylediği şeyi düşünüyordum. Kelstein, Joe'nun kendini son derece net bir şekilde ifade ettiğini söylemişti. Bunu biliyordum. Kendisi için aldığı o kısa özenli bilgisayar çıktısını gözümün önüne getirdim. Gururla yazdığı büyük harfleri. İsimlerin baş harflerini sıralayışını. Telefon numaralarını yazdığı sütunu. Sayfanın altındaki iki notu. Stollerların Garajı. Gray'in Kliner Dosyası. Listeyi tekrar kontrol etmeliydim. Fakat birden Joe'nun bana, Kliner'in o kutulara ne koyduğunu öğrenmek istiyorsam gidip Stollerların garajına göz atmam gerektiğini söylediğinden emin oldum.

EVE GERİ DÖNDÜĞÜMDE yaptığım ilk şey, Charlie Hubble'ın pahalı mutfağında kahve aramak oldu. Kahve makinesini çalıştırdım. Sonra fırını açtım. Eşyalarımı aldım. Neredeyse bir saat ısınmışlar ve kupkuru olmuşlardı. Copun ve anahtarlığın deri kısımları biraz sertleşmişti. Onun dışında başka hasar yoktu. Silahı tekrar birleştirip doldurdum. Mutfak masasının üstüne bıraktım. Horoz-kilit işlemini yaptım.

Sonra Joe'nun listesinde olduğunu düşündüğüm şeyi kontrol etmek istedim. Ama bir sorun vardı. Büyük bir sorun. Kâğıt kupkuru olmuştu ama yazılar silinmişti. Kâğıt bomboştur. Yüzme havuzunun suyu mürekkebi tamamen silmişti. Silik birkaç leke kalmıştı fakat bunlar okunmaz durumdaydı. Omzumu silktim. Listeyi yüz kez okumuştum. Hafızama güvenmek zorundaydım.

Bodrum katına indim. Biraz uğraştıktan sonra kazanı çalıştırmayı başardım. Soyunup giysilerimi Charlie'nin çamaşır kurutucusuna attım. Düşük ısıda bir saate ayarladım. Ne yaptığıma dair zerre fikrim yoktu. Orduda çamaşırlarımız bir onbaşı tarafından yıkanırdı. Kirli çamaşırları alır, temiz ve katlanmış halde geri getirirdi. O zamandan beri kendime ucuz giysiler alıyor, kirlenince atıyordum.

Çırılçıplak üst kata çıkıp Hubble'ın banyosuna girdim. Uzun sıcak bir duş aldım ve yüzümdeki rimeli temizledim. Uzunca bir süre sıcak suyun altında kaldım. Bir havluya sarılıp kahve içmek için alt kata indim.

Bu gece Atlanta'ya gidemezdim. Sabah üç buçuktan önce oraya varamazdım. Siteye girmeme izin vermeyecekleri kadar kötü bir saatti. Üstümde kimliğim yoktu ve yetkili biri değildim. Gece oraya gitmem sorun çıkarabilirdi. Bu işi ertesi sabah erken saatlere bırakmak zorundaydım. Tek seçeneğim buydu.

Bu yüzden biraz uyumayı düşündüm. Mutfaktaki radyoyu kapadım ve oturma odasına gidip televizyonu da kapadım. Etrafıma bakındım. Karanlık, rahat bir odaydı. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve sandalyeler deriydi. Televizyonun yanında bir müzik seti duruyordu. Bir Japon markasıydı. Yanına sıra sıra CD ve kaset dizilmişti. Bir sürü Beatles albümü vardı. Hubble eskiden John Lennon hayranı olduğunu anlatmıştı. New York'ta Dakota'ya, İngiltere'de Liverpool'a gitmişti. Neredeyse her şeyi almıştı. Bütün albümlerini –birkaçı korsandı– ve tahta bir kutuda satılan tekli koleksiyonlarını.

Masanın arkasındaki duvarda bir raf gördüm. Bir sürü mesleki dergi ve bir sıra kalın kitapla doluydu. Teknik bankacılık dergileri ve bültenler. Dergiler alanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Amansız görünüyorlardı. *Bankacılık Bülteni* isimli dergiden birkaç sayı vardı. *Banka İdaresi* ve *Bankacı* isimli dergilerden de. *Bankacı Dergisi*, *Aylık Bankacı Dergisi*, *İş Dünyası Bülteni*, *Business Week* isimli haftalık dergi, *Para İdaresi Bülteni*, *The Economist*, *The Financial Post*. Hepsi alfabetik sıraya ve tarihlerine göre güzelce dizilmişti. Son birkaç seneye ait tesadüfi kopyalardı. Eksiksiz setler yoktu. Sıranın sonunda birkaç ABD Hazine Bakanlığı bülteni ve *Bankacılık Dünyası* isimli derginin birkaç sayısını buldum. İlginç bir koleksiyondu. Özel sayılar seçilmiş gibiydi. Belki

bunlar özellikle ağır konuları kapsıyordu. Belki de Hubble uyuyamadığında bunları okuyordu.

Ama ben uyumakta zorlanmayacaktım. Oturma odasından çıkıp ödünç bir yatak bulmaya karar verdiğim an bir şey dikkatimi çekti. Masaya geri dönüp tekrar rafa baktım. Parmağımı dergilerin ve bültenlerin sırtında gezdirdim. Abartılı başlıkların altındaki tarihlere göz attım. Bazıları yeni sayılardı. Tesadüfi bir şekilde sıralanmış gibi görünen dergiler birkaçının son sayısına kadar devam ediyordu. Bir düzineden fazlası aynı seneye aitti. Üçte biri Hubble'ın bankadaki işinden ayrılmasından sonra yayımlanmıştı. Daha doğrusu işten çıkarıldıktan sonra. Bunlar bankacılara özel dergilerdi fakat o tarihlerde Hubble artık bir bankacı değildi. Buna rağmen bu kalın mesleki dergileri satın almıştı. Bunları okumaya devam etmişti. Hâlâ bu amansız şeyleri okuyordu. Neden?

Dergilerden birkaçını raftan aldım. Kapaklarına baktım. Bunlar kalın, parlak kâğıda basılmış dergilerdi. Sırtlarının üstünden ve altından tuttum. Hubble'ın okuduğu sayfalar açıldı. Bu sayfalara göz attım. Birkaç dergi daha aldım. Bunlarda da okuduğu sayfaları buldum. Hubble'ın deri sandalyesine oturdum. Onun havlusuna sarınmış halde okumaya başladım. Raftaki dergilerin hepsini inceledim. Soldan sağa doğru hepsini. Bütün dergileri. Bir saatimi aldı.

Ardından kitaplara geçtim. Parmağımı tozlu sırtlarında gezdirdim. Tanıdık birkaç isim görünce şaşırarak duraksadım. Kelstein ve Bartholomew. Kalın bir ciltti. Kırmızı deri kapaklıydı. Senato alt komitesi raporuydu. Raftan alıp karıştırmaya başladım. İnanılmaz bir rapordu. Kelstein bunu kalpazanlık karşıtı kutsal bir kitap diye tanımlarken tevazu göstermişti. Öyleydi. Ama fazla alçakgönüllü davranmıştı. Feci derecede ayrıntılıydı. Bilinen her kalpazanlık tekniğini en ince ayrıntıya dek anlatmışlardı. Ortaya çıkarılan her kalpazanlık olayından

kapsamlı örnekler vererek. Ağır cildi kucağıma koydum. Tam bir saat daha okudum.

İlk başta kâğıtla ilgili sorunlara odaklandım. Kelstein bana kilit noktanın kâğıt olduğunu söylemişti. Bartholomew'la birlikte kâğıtla ilgili uzun bir ek bile hazırlamıştı. Bana yüz yüze anlattıklarından daha fazla ayrıntı içeriyordu. Pamuk ve keten lifler, kimyasal renklendirici, kırmızı ve mavi polimer ipliklerin kullanımı. Kâğıt, Dalton, Massachusetts'te Crane & Company isimli bir yer tarafından üretiliyordu. Başımı salladım. Bu ismi duymuştum. Onların ürettiği Noel kartlarından satın almış olabileirdim. Kalın ağır kartları ve krem rengi parşömen kâğıdından zarfları hatırladım. Bunlar hoşuma giderdi. Şirket, 1879'dan beri Hazine için para kâğıdı üretiliyordu. Bir yüzyıldan uzun süredir kâğıtlar sıkı sıkı korunan zırhlı araçlarla Washington'a naklediliyordu. Hiçbir şey çalınmamıştı. Tek bir kâğıt bile.

Sonra kitabın sonundaki ek kısmını açıp esas metni aradım. Hubble'ın ufak kütüphanesini masaya dizdim. Her şeye baştan göz attım. Bazılarını iki üç kez okudum. Dağınık bir şekilde duran kalın makaleleri ve raporları arada yeniden taradım. Bir şeyleri kontrol ettim, dipnotlara baktım, karmaşık dili çözmeye çalıştım. Ve her seferinde kırmızı ciltli kalın Senato raporuna geri döndüm. Tekrar tekrar okuduğum üç paragraf oldu. İlki Bogotá, Kolombiya'daki eski bir kalpazanlık çetesiyle ilgiliydi. İkincisi çok daha eski bir Lübnan operasyonunu anlatıyordu. Hristiyan Falanjistler eski bir iç savaş sırasında birkaç Ermeni kabartma baskıcısıyla işbirliği yapmışlardı. Üçüncüsü kimyayla ilgili temel bilgiler içeriyordu. Bir sürü karmaşık formül vardı fakat bana tanıdık gelen birkaç sözcük gördüm. Ara ara o üç paragrafa göz attım. Mutfığa gittim. Joe'nun boş listesini aldım. Kâğıda uzun uzun baktım. Loş ve sessiz oturma odasına geri döndüm ve bir lambanın ışığı altına oturup gece yarısına kadar okumaya devam ettim.

UYKUM GELMEDİ. Okumak tam aksi bir etki yaratmıştı. Ayılmıştım. İçime bir heyecan dalgası yayılmıştı. Şok ve heyecan içindeydim. Çünkü okumayı bitirdiğimde kâğıdı nasıl elde ettiklerini anlamıştım. Nereden bulduklarını kesinlikle anlamıştım. Önceki sene o klima kutularının içinde ne olduğunu biliyordum. Atlanta'ya kadar gidip kontrol etmeme gerek yoktu. Biliyordum. Kliner'in deposunda ne gizlediğini de biliyordum. O kamyonetlerin her gün depoya ne getirdiklerini de. Joe'nun listesindeki başlığın ne anlama geldiğini de. E Unum Pluribus. Sözcüklerin yerini neden değiştirdiğini biliyordum. Her şeyi biliyordum. Her şeyi. Baştan sona. Tepeden tırnağa. İçten dışa. Dahiyane bir operasyondur. Yaşlı Profesör Kelstein kâğıdın bulunmasının mümkün olmadığını söylemişti. Fakat Kliner onu haksız çıkarmıştı. Kliner kâğıdı elde etmenin bir yolunu bulmuştu. Basit bir yolunu.

Masadan kalktığım gibi bodrum katına indim. Kurutucunun kapağını açıp giysilerimi çıkardım. Beton zeminde zıplaya zıplaya giyindim. Havluyu düştüğü yerde bıraktım. Mutfığa koştum. Ceketimin ceplerine ihtiyaç duyacağım şeyleri koydum. Dışarı fırladım, kırık kapıyı açık bıraktım. Doğruca Bentley'ye gittim. Motoru çalıştırıp geri geri garaj yolundan çıktım. Beckman Yolu'nda gaza bastım ve hızla soldaki anacadeye saptım. Sessiz kasabada son sürat ilerleyip restoranı ardımda bıraktım. Tekrar sola, Warburton'a yöneldim ve gösterişli eski arabayı mümkün olduğu kadar zorladım.

Bentley'nin farları kuvvetli değildi. Yirmi senelik eski bir modeldi. Hava zifiri karanlıktı. Şafak vaktine daha saatler vardı ve geriye kalan son fırtına bulutları da ayı örtüyordu. Yol asla dümdüz ilerlemiyordu. Kavis düzgün değildi ve yolun yüzeyi tümsekliydi. Dahası fırtınadan ötürü kaygandı. Eski araba yolda kayıyor, iki yana sallanıyordu. Bu yüzden biraz yavaşlamaya karar verdim. Bir tarlaya uçmaktansa on dakika

geç kalmanın daha akıllıca olduğunu düşündüm. Joe'nun yanına gitmek istemiyordum. Her şeyi bilen ama ölen bir başka Reacher olmak istemiyordum.

Ağaç kümesinin oradaydım. Karanlık göğün altında daha da koyu görünüyordu. Kilometrelerce ötede hapishane sınırının ışıklarını seçebiliyordum. Etraftaki karanlık alanı aydınlatıyorlardı. Oradan hızla geçtim. Sonra dikiz aynasından parıltılarını yakaladım kilometrelerce. Köprüye ulaştım, Franklin'e yönelip Georgia'dan çıktım ve Alabama'ya girdim. Roscoe'yla birlikte gittiğimiz yol kenarındaki barı gördüm. Pond. Kapa-
lıydı. Bir buçuk kilometre sonra oteldeydim. Motoru çalışır halde bırakıp resepsiyonisti uyandırmak için içeri daldım.

“Finlay isimli bir misafiriniz var mı?” diye sordum.

Adam gözlerini ovuşturup kayıt defterine baktı.

“On bir numara,” dedi.

Otelin tamamı derin bir uykuda gibiydi. Her şey yavaşlamış, sessizleşmiş ve uykuya dalmıştı. Finlay'nin odasını buldum. On bir numara. Chevy'si odanın önünde duruyordu. Gürültü olmasına aldırış etmeden kapısını çaldım. Bir süre kapıya vurmak zorunda kaldım. Sonra asabi bir homurdanma sesi duydum. Ne dediğini anlayamadım. Kapıyı biraz daha yumrukladım.

“Hadi Finlay,” diye seslendim.

“Kim o?” diye bağırdı.

“Reacher. Aç şu lanet olası kapıyı.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından kapı açıldı. Finlay karşımda belirdi. Onu uyandırmıştım. Üstünde gri bir svetşört ve baksır vardı. Çok şaşırdım. Onu tüvit takımıyla görmeyi bekliyordum. Kadife yeleğiyle birlikte.

“Ne istiyorsun?” dedi.

“Sana göstermem gereken bir şey var.”

Esneyerek gözlerini kırptırdı.

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum. Beş belki altı. Giyin. Bir yere gitmemiz gerek.”

“Nereye?” dedi.

“Atlanta’ya. Sana göstermem gereken bir şey var.”

“Ne? Ne olduğunu söyleyemez misin?”

“Gidip giyin Finlay,” dedim yine. “Gitmemiz gerek.”

Homurdandı ama giyinmeye gitti. Biraz uzun sürdü. On beş dakika kadar. Banyoya girdi. Oraya yeni uyanmış normal bir adam gibi girdi. Finlay gibi dışarı çıktı. Tüvit takımıyla.

“Tamam. Umarım buna değer Reacher.”

Karanlığa adım attık. Finlay odasının kapısını kilitlerken arabaya doğru gittim. Finlay yanıma geldi.

“Sen mi kullanacaksın?” dedi.

“Neden? Senin için sorun olur mu?”

Asabi görünüyordu. Pırıl pırıl olan Bentley’ye baktı.

“Başkalarının araba kullanması hoşuma gitmez,” dedi.

“Ben kullansam olur mu?”

“Kimin kullandığı umurumda değil. Arabaya bin artık.”

Direksiyonu kavradı. Ona anahtarı uzattım. Bana uyardı. Çok yorgundum. Finlay hemen harekete geçip yola koyuldu. Doğuya saptı. Uzun bir yol gitmeye hazırlandı. Hızlı kullanıyordu. Benden çok daha hızlı gidiyordu. Çok iyi bir sürücüydü.

“NELER OLUYOR?” dedi.

Başımı çevirip ona baktım. Panelin ışıkları gözlerini aydınlatıyordu.

“Çözdüm,” dedim. “Her şeyi anladım.”

Yine bana baktı.

“Bana da anlatacak mısın?”

“Princeton’ı aradın mı?” diye sordum.

Homurdanıp sinirle direksiyona vurdu.

“Bir saat telefundaydım,” dedi. “Adam çok bilgiliydi ama bizim konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.”

“Sana neler anlattı?”

“Bildiği her şeyi. Zeki biriydi. Tarih yüksek lisansı yapıyor, Bartholomew’un asistanı olarak çalışıyormuş. Bartholomew ve arkadaşı Kelstein bir zamanlar kalpazanlık araştırmalarında önde giden kişilermiş. Joe onlardan bilgi alıyormuş.”

Ona bakıp başımı salladım.

“Evet, Kelstein bana bunları anlattı,” dedim.

Finlay tekrar bana baktı. Hâlâ asabiydi.

“O halde neden bana soruyorsun?”

“Senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum,” dedim. “Nereye vardığınızı merak ediyorum.”

“Bir yere varamadık. Bir sene oturup konuşmuşlar ve Kliner’in o kadar fazla miktarda iyi kâğıt bulmasının imkânsız olduğuna karar vermişler.”

“Kelstein da bunu söyledi. Ama olayı çözdüm.”

Finlay bana baktı. Şaşırmıştı. İleride Warburton Hapishanesi’nin ışıklarını görebiliyordum.

“Bana da anlat,” dedi.

“Uyan da kendin anla Harvardlı.”

Yine homurdandı. Hâlâ asabiydi. Yola devam ettik. Hapishane çitlerinden dışarı dökülen ışığın aydınlattığı alana girdik. Girişi geçtik. Sonra parlak sarı ışık arkamızda kaldı.

“Bir ipucu ver bari,” dedi.

“Sana iki ipucu vereceğim. Birincisi, listesinin başlığı. E Unum Pluribus. Sonra da Amerikan parasının neden eşi benzeri olmadığını düşün.”

Başını salladı. Düşünmeye başladı. Parmaklarını ritim tutar gibi direksiyona vurdu.

“E Unum Pluribus,” dedi. “ABD mottosu ama sözcüklerin yeri farklı. Tekten ortaya çıkan birçok parça anlamına geldiğini söyleyebiliriz, değil mi?”

“Evet. Peki dünyadaki diğer ülkelere kıyasla Amerikan banknotunun ne gibi eşsiz bir özelliği var?”

Biraz daha düşündü. O kadar bariz bir şeyi bulmaya çalışıyordu ki gözden kaçırıyordu. Yola devam ettik. Soldaki ağaç kümesini geçtik. İleride doğu yönünde şafak hafif bir parıltı yayıyordu.

“Nedir?” dedi.

“Dünyanın her yerinde yaşadım,” dedim. “Antarktika’da kısa süre kaldığım bir hava durumu kulübesini de sayarsak tam altı kıtada yaşadım. Onlarca ülkede. Cebimde farklı türde banknotlar oldu. Yen, Alman markı, pound, lîret, pezo, won, frank, şekel, rupi. Şimdi cebimde dolar var. Neyi fark etmiş olabilirim?”

Finlay omuz silkti.

“Neyi?” diye sordu.

“Dolar hep aynı boyuttadır. Ellilikler, yüzlükler, onluklar, yirmilikler, beşlikler ve birlikler. Hepsi aynı boyutta. Dünyanın başka hiçbir ülkesinde bunu görmedim. Başka ülkelerde yüksek değeri olan banknotlar düşük değerli olanlardan daha büyüktür. Boyutlar giderek artar. Başka yerlerde birlik ufaktır, beşlik biraz daha büyüktür, onluk ondan daha büyüktür ve bu böyle devam eder. En yüksek değere sahip olanlar genellikle en büyük boyutlarda olanlardır. Fakat Amerikan dolarlarının boyutları aynıdır. Yüzlük de bir dolarlık banknot boyutundadır.”

“Yani?”

“Sence kâğıtlarını nereden buluyor olabilirler?”

Bekledim. Penceresinden dışarı baktı. Yüzünü diğer tarafa çevirdi. Ne demek istediğimi anlamamış ve buna sinir olmuştu.

“Satın alıyorlar,” dedim. “Kâğıt başına bir dolar ödeyerek satın alıyorlar.”

İç çekerek bana baktı.

“Tanrı aşkına, satın almıyorlar,” dedi. “Bartholomew’un asistanı bunu açıkça söyledi. Kâğıt Dalton’da üretilir.”

operasyon inanılmaz güvenlik önlemleriyle yürütölüyor. Yüz yirmi senedir tek bir kâğıt bile kaybolmamış. Kimse gizlice kâğıt satmıyor Reacher.”

“Yanılıyorsun Finlay. Açık pazarda satılıyor.”

Yeniden homurdandı. Yola devam ettik. Kasaba sapağına vardık. Finlay yavaşlayıp sola döndü. Kuzeye, otoyola yöneldi. Artık şafağın parıltısı sağımızdaydı. Giderek parlaklaşıyordu.

“Ülkenin dört bir yanından bir dolarlık banknot topluyorlar,” dedim. “Bir buçuk seneden uzun bir süre önce Hubble’ın üstlendiği rol buydu. Bankadaki işi buydu, nakit yönetimi. Nakdin nereden bulunacağını biliyordu. Böylece bankalardan, alışveriş merkezlerinden, perakende satış zincirlerinden, süpermarketlerden, yarış pistlerinden, kumarhanelerden, bulabildiği her yerden bir dolarlık banknot toplamaya başladı. Büyük bir işti. Yüklü miktarda bir dolarlık banknota ihtiyaçları vardı. Banka çeklerini, para transferlerini, sahte yüzlükleri kullanıyorlar ve ABD’nin dört bir yanından gerçek bir dolarlık banknot satın alıyorlar. Haftada bir ton kadar.”

Finlay bana baktı. Başını salladı. Anlamaya başlamıştı.

“Haftada bir ton mu? Ne kadar yani?”

“Bir dolardan oluşan bir ton, bir milyon dolar demek. Senede kırk tona ihtiyaçları var. Yani birlik banknotlardan oluşan kırk milyon dolar.”

“Devam et,” dedi Finlay.

“Kamyonlar paraları Margrave’e getiriyor. Hubble’ın bulunduğu yerlerden depoya getiriliyor.”

Finlay başını salladı. Her şey zihninde şekillenmeye başlamıştı. Bu işi nasıl yaptıklarını artık o da görebiliyordu.

“Sonra da paraları tekrar klima kartonlarıyla başka yerlere yolluyorlar,” dedi.

“Doğru. Bir sene öncesine kadar. Sahil Güvenlik bunu yapmalarını engelleyene kadar. Büyük ihtimalle üç bin kilometre

uzaktaki bir karton kutu fabrikasına sipariş ettikleri güzel yeni karton kutular kullanıyorlar. Kutuları parayla dolduruyorlar, bir güzel bantlıyorlar ve gönderiyorlar. Ama daha önceleri paraları göndermeden önce sayıyorlardı.”

Yine başını salladı.

“Hesapları tutsun diye,” dedi. “İyi de bir haftada birliklerden oluşan bir tonluk bir miktarı nasıl sayabilirler?”

“Paraları tartıyorlardı. Bir kutuyu her doldurduklarında bir basküle koyup tartıyorlardı. Birliklerin yaklaşık otuz gramı otuz dolar değerinde. Yaklaşık beş yüz gramı dört yüz seksen dolar değerinde. Dün akşam bu bilgileri bir yerde okudum. Paraları tartıyorlar, değerini hesaplıyorlar ve kutunun yan tarafına miktarını yazıyorlardı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Seri numaraları,” dedim. “Kutularda ne kadar para olduğunu gösteriyordu.”

Finlay acımasızca gülümsedi.

“Tamam,” dedi. “Sonra da kutuları Jacksonville Beach’e yolluyorlardı, değil mi?”

Başımı salladım.

“Tekneye yüklüyorlardı. Venezüella’ya yolluyorlardı,” dedim.

İkimiz de sustuk. Eski kasaba yolunun başındaki depo alanına yaklaşıyorduk. Alan solumuzda evrenimizin merkezi gibi yükseliyordu. Binaların metal dış kaplaması soluk şafak vaktinin renklerini yansıtıyordu.

Finlay yavaşladı. O tarafa baktık. Alanın yanından geçerken ikimiz de başımızı çevirdik. Ardından otoyol şeridine girdik. Atlanta’ya doğru yol almaya başladık. Finlay gaza bastı ve görkemli eski araba hızlandı.

“Venezüella’da ne var?” diye sordum ona.

Omuz silkti.

“Bir sürü şey var.”

“Kliner’in kimyasal fabrikası var,” dedim. “Çevre Koruma Ajansı’yla başı derde girdikten sonra fabrikayı oraya taşmış.”

“Yani?”

“Yani fabrikada ne yapıyorlar? Kimyasal fabrikası ne üretiyor?” diye sordum.

“Pamukla ilgili bir şeydi.”

“Doğru,” dedim. “Sodyum hidroksit, sodyum hipoklorit, klor ve su. Bunları karıştırınca ortaya ne çıkar?”

Bilmiyordu. Neticede adam bir kimyager değil bir polis memuruydu.

“Ağartıcı,” dedim. “Çok güçlü, özellikle pamuk lifi için üretilen bir ağartıcı.”

“Yani?” dedi Finlay yine.

“Bartholomew’un asistanı sana para kâğıdıyla ilgili ne söylemişti?”

Finlay şaşırarak nefesini ani bir şekilde içine çekti.

“Tanrım,” dedi. “Para kâğıdı esas olarak pamuk lifi. İçinde biraz da keten var. Dolar banknotlarının rengini ağartıyorlar. Tanrım Reacher, mürekkebi siliyorlar. İnanamıyorum. Birlik paraların mürekkebini silip diledikleri gibi doldurabilecekleri kırk milyon tane gerçek para kâğıdı elde ediyorlar.”

Sırıttım. Sağ elini kaldırdı. Hızla giden arabada beşlik çakıp sevinçle bağırdık.

“İşte böyle Harvardlı,” dedim. “Bu işi böyle yapıyorlar. Buna hiç şüphe yok. Kimya sorununu halletmişler ve boş kâğıtları yüzlük olarak yeniden basıyorlar. Joe listesine E Unum Pluribus başlığını koyarken bunu kastetmişti. Tekten ortaya çıkan birçok parça. Tek bir birlik kâğıt paradan yüz dolarlık kâğıt para elde ediyorlar.”

“Tanrım,” dedi Finlay yine. “Mürekkebi siliyorlar. Bu inanılmaz bir şey Reacher. Bu ne demek biliyor musun? Şu an o depo tavana kadar kırk ton gerçek dolar banknotlarıyla dolu.

Orada kırk milyon dolar var. Kırk ton parayı Sahil Güvenlik'in geri çekileceği ana kadar bekletiyorlar. Onları suçüstü yakaladık, değil mi?"

Mutlulukla gülümsedim.

"Aynen öyle," dedim. "Çok kötü yakalandılar. Onları hiçbir şey kurtaramaz. Bu yüzden o kadar endişeliydiler. Bu yüzden paniğe kapıldılar."

Finlay başını iki yana salladı. Ön cama bakarak sırtıttı.

"Tüm bunları nasıl çözdün?" diye sordu.

Hemen yanıt vermedim. Yola devam ettik. Otoyol bizi Atlanta'nın güney ucundaki büyük yerleşim bölgesine doğru götürüyordu. Yeni bloklar inşa ediliyordu. İnşaat alanları ve yoğun ticari faaliyetler, Sunbelt'in giderek kazandığı gücü teyit ediyordu. Vinçler şehrin dışındaki bomboş kırsal alana karşı şehrin güney duvarını desteklemeye hazır bekliyordu.

"Bunu adım adım yapacağız," dedim. "Öncelikle her şeyi sana kanıtlayacağım. Sana gerçek bir dolarlarla dolu bir klima kutusu göstereceğim."

"Öyle mi? Nerede?"

Ona baktım.

"Stollerların garajında."

"Tanrı aşkına Reacher," dedi. "Orası yanıp kül oldu. Hem garajda hiçbir şey yoktu, öyle değil mi? Olsaydı bile şu an orası Atlanta polisiyle ve itfaiye şefleriyle kaynıyordu."

"Bana oranın yandığına dair bir bilgi gelmedi," dedim.

"Neden söz ediyorsun? Teleks geldi ya?"

"Nerede okula gittin?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" dedi Finlay.

"Netlik," dedim. "Bir zihin alışkanlığıdır. İyi bir eğitimle pekiştirilebilir. Joe'nun bilgisayar çıktısını gördün, değil mi?"

Başını salladı.

"Sondan ikinci maddeyi hatırlıyor musun?"

“Stollerların garajı,” dedi.

“Doğru. Bu ifadeyi dikkatlice düşün. Stoller’ın garajı demiş olsaydı garajın tek bir kişiye ait olduğunu anlardık. Okulda buna tekil iyelik hali diyorlar, değil mi?”

“Ama?” dedi Finlay.

“Ama Joe’nun listesinde öyle yazmıyordu. Stollerlar diyor. Yani garaj Stollerlara ait. Çoğul iyelik hali. Garaj Stoller isimli iki kişiye ait. Golf sahasının yanındaki evde yaşayan iki Stoller yoktu. Judy ve Sherman evli değillerdi. Stoller isimli iki kişiyi bulabileceğimiz tek yer, Sherman’ın annesiyle babasının yaşadığı o küçük eski ev. Ve onların bir garajı var.”

Finlay bir şey demeden yola devam etti. İlkokul dilbilgisi kurallarını hatırlamaya çalışıyor olmalıydı.

“Ailesinin evine bir kutu sakladığını mı düşünüyorsun?” dedi.

“Mantıklı,” dedim. “Onun garajında gördüğümüz kutular boştu. Ama Sherman geçen perşembe günü öleceğini bilmiyordu. Dolayısıyla başka bir yere gizlediği bir miktar parası olabilir. Senelerce çalışmadan yaşayabileceğini düşünüyordu.”

Atlanta’ya girmek üzereydik. Büyük kavşağa yaklaştığımız.

“Havaalanının etrafından dolan,” dedim.

Yükseltilmiş beton kavşağa çıkıp şehrin etrafından dolandık. Havaalanının yakınından geçtik. Şehrin daha yoksul olan bölgesindeki mahalleye yöneldik. Saat neredeyse yedi buçuktu. Mahalle yumuşak sabah ışığında hoş görünüyordu. Yükselmeye başlayan güneş etrafa yanıltıcı bir güzellik katıyordu. Doğru sokağı ve tel çitin arkasında kendi halinde duran evi buldum.

Arabadan indik. Finlay’yi tel çitin arasındaki kapıdan geçirdim. Ön kapıya uzanan dar yolu çıktık. Başımı salladım. Rozetini çıkarıp kapıyı çaldı. Zeminin gıcırdadığını duyduk. Emniyet zinciri ve kilit açıldı. Biri kapıyı araladı. Karşımızda Sherman Stoller’ın annesi duruyordu. Yeni uyanmış gibi

değildi. Onu yataktan kaldırmadığımı tahmin ettim. Kadın konuşmadı. Sadece bize baktı.

“Günaydın Bayan Stoller,” dedim. “Beni hatırladınız mı?”

“Bir polis memurusunuz.”

Finlay ona rozetini gösterdi. Kadın başını salladı.

“İçeri girseniz iyi olur,” dedi.

Koridordan mutfığa gittik.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu yaşlı kadın.

“Garajınıza bakmak istiyorduk hanımefendi,” dedi Finlay.

“Oğlunuzun oraya çalıntı mallar bırakmış olabileceğini düşünüyoruz.”

Kadın bir an için sessizce durdu. Sonra arkasına dönüp duvardaki kancadan bir anahtar aldı. Bir şey demeden bize uzattı. Dar koridora çıkıp başka bir odaya gitti. Finlay bana bakıp omuz silkti. Ön kapıdan dışarı çıkıp garaja yürüdük.

Küçük, tek bir arabaya ancak yetecek büyüklükte bakımsız bir garajdı. Finlay anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Karşı duvarın önünde iki tane karton kutu yan yana duruyordu. Sherman Stoller’ın yeni evinde gördüğüm boş kutuların aynılarıydı. Island Klimaları, A.Ş. Fakat bunlar hâlâ bantlıydı. Üzerlerinde yine elle yazılmış uzun seri numaraları görülüyordu. Numaraları dikkatle inceledim. Numaralara göre her kutuda yüz bin dolar vardı.

Finlay ile orada öylece dikilip kutulara baktık. Bakakaldık. Sonra kutulara yaklaştım ve bir tanesini duvarın önünden çektim. Morrison’ın çakısını çıkardım. Ucunu bantın altına sokup kutunun üst tarafını açtım. Kapaklarını iki yana çektim ve kutuyu yere ittim.

Kutu beton zemine düşüp bir toz bulutu oluşturdu. İçinden çığ gibi para döküldü. Bir yığın kâğıt para. Binlerce dolar. Bazıları yeni bazıları kırışık, bazıları kalın rulolar bazıları geniş desteler halinde, bazıları tek başına bir sürü bir dolar.

Karton kutudan taşan banknotlar bir dalga gibi Finlay'nin cilalı ayakkabılarına ulaştı. Finlay yere çömelip ellerini para gölüne daldırdı. İki eliyle paraları avuçladı. Küçük garaj loştu. Sadece kirli bir pencereden içeri soluk sabah ışığı sızıyordu. Finlay iri ellerinin arasında paralarla çömelir halde kaldı. Önce paralara, sonra birbirimize baktık.

“Burada ne kadar var?” diye sordu Finlay.

Kutuya tekme atıp elle yazılmış seri numarasını gösterdim. Kutunun içinden biraz daha para aktı.

“Neredeyse yüz bin dolar,” dedim.

“Ya diğerinde?”

Diğer kutuya göz attım. Elle yazılmış uzun seri numarasını okudum.

“Yüz bin küsur,” dedim. “Daha sıkı paketlemiş olmalılar.”

Başını iki yana salladı. Avuçlarındaki paraları bırakıp ellerini yığının arasında gezdirmeye başladı. Sonra doğrulup ayağıyla paraları etrafa savurdu. Tıpkı bir çocuğun kuru yaprakları tekmelemesi gibi. Ben de ona katıldım. Gülüyor, paralara tekme atarak her yere dağıtıyorduk. Havaya para kokusu sinmişti. Sevinçle bağırıyorduk. Havaya zıplayıp beşlik çakıyor, bir garajın zeminindeki yüz bin doların ortasında dans ediyorduk.

FINLAY, Bentley'yi geri geri garaj kapısına yanaştırdı. Paraları toplayıp tekrar klima kutusuna tıktım. Hepsini sığdıramadım. Sıkı sıkı bağlanmış rulolar ve desteler dağılmıştı. Her tarafta kâğıt para vardı. Kutuyu diklemesine çevirdim ve paraları var gücümle dibe itmeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Yerde otuz bin dolar kadar kalmış olmalıydı.

“Kapalı olanı alalım,” dedi Finlay. “Gerisini sonra alırız.”

“Bunlar okyanusta damla. Yaşlı çiftte bırakmalıyız. Bir emeklilik fonu gibi. Oğullarından bir miras.”

Finlay biraz düşündü. Umurunda değilmiş gibi omuz silk-ti. Paralar yere atılmış çöpler gibi duruyordu. O kadar çok para vardı ki hiçbir şeye benzemiyordu.

“Tamam,” dedi.

Kapalı kutuyu sabah ışığında dışarı sürükledik. Bentley’nin bagajına koyduk. Kolay olmadı. Kutu çok ağırdı. Yüz bin dolar neredeyse doksan kiloydu. Nefes nefese kalınca biraz dinlendik. Sonra garajın kapısını kapadık. Diğer yüz bin doları orada bıraktık.

“Picard’ı arayacağım,” dedi Finlay.

Finlay telefon açmak için yaşlı çiftin evine geri döndü. Bentley’nin ılık motor kapağına yaslanıp sabah güneşinin keyfini çıkardım. Finlay iki dakikada dışarı çıktı.

“Ofisine gitmem gerek,” dedi. “Strateji konuşacağız.”

Arabayı yine o kullandı. Bir labirenti andıran karmaşık sokakların arasından geçip şehir merkezine doğru gitti. Bakelit direksiyonu kırıp gökdelenlerin olduğu bölgeye yöneldi.

“Tamam. Olayı çözdüğünü bana kanıtladın. Şimdi nasıl çözdüğünü anlat,” dedi.

Büyük deri koltukta yana dönüp ona baktım.

“Joe’nun listesini kontrol etmek istedim. Stollerların garajıyla ilgili kısma bir daha bakmak istedim. Ama liste klorlu suya düşmüştü. Büzün yazılar silinmişti.”

Finlay bana baktı.

“Olayı böyle mi çözdün yani?”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Senato raporunu okuyunca anladım. Birkaç kısa paragraf vardı. Bunlardan biri Bogotá’daki bir kalpazanlık olayıyla ilgiliydi. Diğerleri ise seneler önce Lübnan’da yapılan bir operasyonla ilgiliydi. Onlar da aynı şeyi yapmışlar, boş kâğıda yeniden para basabilmek için gerçek dolar banknotlarını ağartmışlar.”

Finlay bir kırmızı ışıktaki geçti. Bana baktı.

“O halde Kliner’in fikri orijinal değil, öyle mi?” dedi.

“Kesinlikle değil. Fakat diğer adamların operasyonu ufak ölçekliymiş. Düşük kaliteli işlermiş. Kliner bu fikri geliştirmiş. Daha endüstriyel hale getirmiş. Kalpazanlığın Henry Ford’u denebilir. Arabayı Henry Ford icat etmemişti, değil mi? Ama seri üretimi icat eden oydu.”

Finlay bir sonraki kırmızı ışıktaki durdu. Çapraz yolda trafik vardı.

“Para ağartma olayı Senato raporunda var mıydı?” dedi. “O zaman neden Bartholomew ya da Kelstein bunu anlamadı? O raporu onlar yazmamış mıydı?”

“Bence Bartholomew anlamıştı. Nihayet olayı çözmüştü. E-postası bununla ilgiliydi. Ama o kısmı yeni hatırlamıştı. Çok uzun bir rapordu. Çok uzun zaman önce yazılmış, binlerce sayfalık bir rapor. Para ağartma işlemi, başka konuların arasında bir dipnotta geçiyordu. Ayrıca ufak ölçekli operasyonlarda kullanıldığı yazıyordu. Kliner’in elindeki para miktarıyla kıyaslanamaz. Profesörleri suçlayamam. Yaşlı adamlar. Hayal gücünden yoksunlar.”

Finlay omuz silkti. Bentley’yi park etme yasağı olan bir yangın söndürme musluğunun hemen yanına çekti.

PICARD BİZİ KASVETLİ LOBİDE karşılayıp bir yan odaya götürdü. Bildiklerimizi anlattık. Başını salladı ve gözleri parıldadı. Ciddi bir vakayla karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

“Harika bir iş çıkardınız,” dedi. “Ama şu an kimlerle karşı karşıyayız? O Latin adamların işin içinde olmadığını söylememiz gerek sanırım. Onlar dışarıdan destek verenler. Gizlenmiyorlar. Fakat hâlâ kasabadaki esas on kişiden beşini bilmiyoruz. Onların kim olduğunu belirleyemedik. Bu da işimizi zorlaştırabilir. Morrison, Teale, Baker ve iki Kliner’ı biliyoruz. Peki diğer beş adam kim? Orada yaşayan herhangi biri olabilir, değil mi?”

Ona bakıp başımı iki yana salladım.

“Bir kişiyi bulmamız gerek,” dedim. “Dün gece dört kişiyi daha buldum. Sadece onuncu kişiyi bilmiyoruz.”

Picard ve Finlay dikkat kesildiler.

“Kimlerdi?” dedi Picard.

“Depodaki iki nöbetçi. İki polis memuru. Geçen cuma tutuklandığımda orada olan destek ekibinden.”

“Polis memuru mu? Lanet olsun,” dedi Finlay.

Picard başını salladı. İri ellerini dümdüz masaya koydu

“Tamam,” dedi. “Siz hemen Margrave’e dönün. Ortalıkta görünmeyin fakat ortalık karışırsa tutuklamaları yapın. Ve onuncu adam konusunda çok dikkatli olun. Herkes olabilir. Ben de peşinizden geleceğim. Bana Roscoe’yu almam için yirmi dakika verin. Sizinle orada buluşuruz.”

Hepimiz ayağa kalktık. Tokalaştık. Picard üst kata çıktı, biz Bentley’ye geri döndük.

“Nasıl?” diye sordu Finlay.

“Baker,” dedim. “Dün akşam ona rastladım. Ona Hubble’ın evine gidip birkaç belge almam gerektiğiyle ilgili bir yalan uydurdum. Eve gidip neler olacak diye bekledim. Kliner’in oğlu ve dört arkadaşı geldi. Beni Hubble’ın yatak odasının duvarına çivilemeye hazırlardı.”

“Tanrım. Sonra ne oldu?”

“İşlerini bitirdim.”

Finlay saatte yüz kırk kilometre hızla giderken bana o yan bakışını fırlattı.

“İşlerini mi bitirdin? Kliner’in oğlunu hakladın mı?”

Başımı salladım. Bir süre bir şey demedi. Biraz hız kesti.

“Nasıl yaptın?” diye sordu.

“Onlara tuzak kurdum. Üçünün başına vurdum. Birinin boğazını kestim. Kliner’in oğlunu havuzda boğdum. Joe’nun listesi o yüzden ıslandı. Yazılar silindi.”

“Tanrım,” dedi Finlay yine. “Beş adam öldürdün. Ciddi bir şey bu Reacher. Ne hissediyorsun?”

Omzumu silktim. Ağabeyimi düşündüm. On sekiz yaşında West Point’e başlamak üzere olan sırık gibi bir genç olduğu zamanları düşündüm. Bordo renkli ağır deri evrak çantasını bana gösterip gülümseyen Molly Beth Gordon’ı düşündüm. Finlay’ye baktım ve sorusuna bir soruyla yanıt verdim.

“Eve hamamböceği ilacı koyduğunda ne hissedersin?”

Soğuk sudan çıkmış bir köpek gibi hızlı hızlı başını salladı.

“Geriye sadece dört kişi kaldı,” dedi.

Eski arabanın direksiyonunu hamur yoğuran bir aşçı gibi sıkmaya başladı. Ön camdan yola baktı ve derin derin iç çekti.

“Onuncu adamın kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?” dedi.

“Aslında kim olduğu çok önemli değil. Şu an diğer üçüyle birlikte depoda. Adamları kalmadı. Bütün gece nöbet tutacaklardır. Yarın kamyonları yükleyecekler. Dördü birden.”

Bentley’nin radyosunu açtım. Kocaman krom bir radyoydu. Yirmi senelik bir İngiliz modeliydi ama çalışıyordu. İyi bir istasyon buldum. Uyumamaya çalışarak müzik dinledim.

“İnanılmaz,” dedi Finlay. “Bu iş Margrave gibi bir yerde nasıl başlamış olabilir?”

“Nasıl mı?.. Eisenhower yüzünden. Onun suçu.”

“Eisenhower mı? Onun bununla ne ilgisi var?”

“Eyaletlerarası yolları o inşa ettirdi,” dedim. “Margrave’i öldürdü. Eskiden o kasaba yolu oradaki tek yoldu. Herkesin ve her şeyin oradan geçmesi gerekiyordu. Kasaba pansiyonlarla ve barlarla, oradan geçerken para harcayan insanlarla doluydu. Sonra otoyollar yapıldı, hava seyahati ucuzladı ve kasaba aniden öldü. Otoyol yirmi iki kilometre ilerisinden geçiyor diye haritada minnacık bir nokta olarak kaldı.”

“O halde otoyolun suçu mu bu?”

“Belediye Başkanı Teale’in suçu. Kasaba yeni bir para kaynağı elde etmek amacıyla depoların inşaatı için toprak sattı, değil mi? Bu anlaşmayı yapan kişi yaşlı Teale. Ama yeni paranın kirli para olduğu anlaşılınca hayır diyecek cesareti bulamadı. Kliner depoları planladığı operasyon için kullanmaya başlayınca yaşlı Teale da hemen işe dahil oldu.”

“Adam bir politikacı,” dedi Finlay. “Paraya asla hayır mezler. Üstelik ciddi bir para söz konusuydu. Teale o parayla kasabayı baştan inşa etti.”

“Ama kasabayı bu şekilde gömdü. Orası bir lağım çukuru. Hepsi etrafında yüzüyor. Belediye başkanından kiraz ağaçlarını budayan adama kadar.”

Bir süre sustuk. Radyo istasyonlarını karıştırdıkça Albert King’in bana, kötü şans olmasaydı benim için hiç şans olmazdı, dediğini duydum.

“Ama neden Margrave?” dedi Finlay yine.

Yaşlı Albert bana tek dostlarının talihsizlik ve bela olduğunu söyledi.

“Coğrafi konum ve fırsat,” dedim. “Bu iş için doğru yer. Bütün otoyollar orada kesişiyor ve oradan doğrudan Florida’daki teknelere gidilebiliyor. Sessiz bir yer ve kasabayı idare edenler kendilerine söylenenleri yapan açgözlü hergelelerdi.”

Finlay sessizleşti. Bir sel gibi güneye ve doğuya akan dolarları düşünüyordu. Bir selden sonra suların tek bir yere toplanması gibi. Hafif bir gelgit dalgası gibi. Margrave’deki küçük ve tehdit altındaki iş gücü bunu devam ettiriyordu. En ufak bir gecikmede on binlerce dolar geri dönüp tıkanıklık yaratabilirdi. Bir kanalizasyon çukuru gibi. Kocaman bir kasabanın içinde boğulabileceği kadar çok para söz konusuydu. Finlay uzun parmaklarını hafifçe direksiyona vurdu. Yolun geri kalanında hiç konuşmadık.

Karakola ulaşınca kapılara en yakın yere park ettik. Cam panelli kapılarda arabanın aksini görebiliyordum. Tek başına yüz bin dolar değerinde siyah renkli antika bir Bentley. Bir yüz bin dolar da bagajda duruyordu. Georgia eyaletinin en değerli aracıydı. Bagaj kapağını açtım. Ceketimi klima kutusunun üstüne koydum. Finlay’nin de inmesini bekleyip kapılara yöneldim.

İçeride sadece nöbetçi memur vardı. Başını sallayıp selam verdi. Resepsiyon masasının yanından geçtik. Büyük ve sessiz ekip odasından geçip arkadaki ofise gittik. İçeri girip kapıyı kapadık. Finlay huzursuz görünüyordu.

“Onuncu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi. “Herhangi biri olabilir. Nöbetçi memur olabilir. Bu işe dört polis memurunun karıştığını biliyoruz.”

“Nöbetçi memur değil. Adam hiçbir şey yapmıyor. Sadece kışını o tabureye koyuyor. Ama Stevenson olabilir. Hubble’la bir bağlantısı var.”

Finlay başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Teale buraya el koyduğunda ona ofis görevi verdi. Onun görebileceği bir yerde olmasını istedi. Stevenson değil. Başka herkes olabilir. Eno bile olabilir. Restoranın sahibi. Aksi bir adam.”

Ona baktım.

“Sen de aksi bir adamsın Finlay. Aksi olmak bir insanın suçlu olduğu anlamına gelmez.”

Omuz silkti. İğneleyici sözlerimi duymazdan geldi.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Roscoe’yu ve Picard’ı bekleyeceğiz. Onlar gelince düşünürüz.”

Gül ağacından kocaman masanın kenarına oturup bacaklarımı öne uzattım. Finlay pahalı halının üstünde volta atmaya başladı. Yirmi dakika kadar bekledik ve birden kapı açıldı. Picard gelmişti. O kadar iriyarı bir adamdı ki kapı aralığını tamamen kaplıyordu. Finlay’nin bir terslik varmış gibi ona baktığını fark ettim. Bakışlarını takip ettim.

Picard’la ilgili iki terslik vardı. Birincisi, Roscoe yanında değildi. İkincisi, iri elinde devlet tarafından verilmiş bir .38’lik tutuyordu. Silahı Finlay’ye doğrultmuştu.

“SEN Mİ?” dedi Finlay şaşkınlıkla.

Picard ona buz gibi bir gülümsemeyle yanıt verdi.

“Aynen,” dedi. “İnan ki bu şeref bana ait. İkiniz de bana çok yardımcı oldunuz. Çok düşüncelisiniz. Beni her adımda aradınız. Bana Hubbleları ve Memur Roscoe’yu verdiniz. Gerçekten bundan daha fazlasını isteyemezdim.”

Finlay olduğu yere mihlanmış gibiydi. Titriyordu.

“Sen mi?” dedi yine.

“Çarşamba günü anlamalıydın sersem,” dedi Picard. “O kısa boylu adamı sana söylemeden iki saat önce Joe’nun otele yolladım. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bu sahneyi çok daha önce yaşamayı umuyordum.”

Bize bakıp gülümsedi. Finlay başını çevirdi. Bana baktı. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Picard’ın kapıyı kaplayan iri vücuduna bakakaldım ve hayatımın son günü gelmiş gibi hissettim. Bugün her şey sona erecekti.

“Şuraya geç,” dedi Picard bana. “Finlay’nin yanına.”

Odaya iki dev adım attı ve silahı bana doğrulttu. Birden bunun kısa namlulu yeni bir .38’lik olduğunu fark ettim. Kısa mesafede etkili olacaktı. Ama bir .38’liğin hedefi indireceğine bel

bağlayamazdınız. Dahası biz iki kişiydik ve Picard tek başınaydı. Finlay'nin tüvit takımının altında omzuna asılı bir tabancası vardı. Saniyeler içinde olasılıkları hesapladım. Sonra hesap yapmayı bıraktım çünkü Picard'ın arkasından içeri Belediye Başkanı Teale girdi. Elinde kalın bastonu vardı. Fakat sağ elinde polis memurlarının kullandığı türde pompalı bir tüfek tutuyordu. Bir Ithaca Mag-10'du. Kime doğrulttuğu kesinlikle önemli değildi.

“Şuraya geç,” dedi Picard bana yine.

“Roscoe nerede?” diye sordum.

Bana güldü. Sadece güldü ve silahının namlusuyla ayağa kalkıp Finlay'nin yanına geçmemi işaret etti. Masadan kalkıp dediğini yaptım. Külçe gibi ağırlaştığımı hissediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yürümekte zorlanıyormuşum gibi ağır adımlar attım. Finlay'nin yanına geçtim. Teale pompalı tüfeği bize çevirdi. Picard, Finlay'nin ceketinin iç kısmını yokladı. Tabancasını kılıfından çıkarıp aldı. Kendi ceketinin cebine koydu. Ceketinin cebi tabancanın ağırlığıyla sarktı. Yana adım atıp üstümü yokladı. Üstümde silah yoktu. Ceketimi Bentley'nin bagajında bırakmıştım. Sonra geri çekildi ve Teale'ın yanına geçti. Finlay derin bir hayal kırıklığıyla arkadaşına bakıyordu.

“Neler oluyor?” dedi Finlay. “Birbirimizi eskiden beri tanıyoruz.”

Picard omuz silkti.

“Sana uzak durmanı söylemiştim,” dedi Picard. “Mart ayında sana buraya gelmemeni söyledim. Seni uyardım. Öyle değil mi? Ama beni dinlemedin seni inatçı sersem. Bunu kendin istedin dostum.”

Picard'ın kalın sesiyle söylediklerini dinledim ve Finlay adına kendimi daha da kötü hissettim. Derken içeri Kliner girdi. Sert hatlı yüzünde pis bir gülümseme belirdi. Sivri köpek dişleri parıldadı. Gözlerimin içine baktı. Onun da sol

elinde bir Ithaca Mag-10 vardı. Sağ elindeyse Joe'yu öldüren silah. Silahı bana doğrultmuştu.

Bir Ruger Mark II'ydi. .22 kalibrelik küçük sinsi bir otomatik silahtı. Ucuna kocaman bir susturucu takılmıştı. Kurbanına yaklaşmaktan hoşlanan bir katile uygun bir silahtı. Dokuz gün önce o susturucunun ucu ağabeyimin şakağına değmişti. Buna şüphe yoktu. Bunu hissedebiliyordum.

Picard ve Teale masaya geçtiler. Teale sandalyeye oturdu. Picard bir dev gibi onun arkasında durdu. Kliner, Finlay'ye ve bana oturmamızı işaret etti. Elindeki pompalının namlusunu bir baton gibi kullanıyor, kısa kesik hareketler yapıyordu. Oturduk. Gül ağacından masanın önünde yan yanaydık. İkimiz de Teale'a baktık. Kliner ofisin kapısını kapatıp sırtını kapıya yasladı. Pompalıyı tek eliyle tutarak kalçasına dayadı. Başımın yan tarafına nişan aldı. Susturuculu .22'liğin namlusuysa yere çevriliydi.

Üç adama da dikkatle baktım. Yaşlı Teale kırışık suratında büyük bir nefret ifadesiyle beni süzüyordu. Sarsılmıştı. Ciddi bir stres yaşıyormuş gibiydi. Çaresizdi. Çökmek üzereydi. Pazartesi günü tanıştığım o küstah adamdan yirmi yaş daha büyük görünüyordu. Picard daha iyi durumdaydı. Muhteşem bir atlet gibi sakindi. Eski lisesini ziyaret eden bir futbol yıldızına ya da bir Olimpiyat şampiyonuna benziyordu. Ama gözlerinin etrafı gerilmişti. Başparmağını bacağının üst kısmına vuruyordu. Gergin olduğu belliydi.

Yan yan Kliner'a baktım. Hiçbir şey belli etmiyordu. Dimdik, duygusuz bir ifadeyle orada öylece dikiliyordu. Kıpırdamıyordu. Donmuş gibiydi. Yüzü ve beden dili kesinlikle hiçbir şeyi ele vermiyordu. Tik ağacından yapılmış bir heykeli andırıyordu. Fakat gözlerinde acımasız bir enerjinin parıltısını seçebiliyordum. Gözleri sert hatlı yüzünün ortasından beni keskin bir biçimde süzüyordu.

Teale masanın çekmecesini açtı. Finlay'nin beni sorguya çekerken kullandığı kayıt cihazını çıkardı. Yanında duran Picard'a uzattı. Picard silahını masaya koydu ve cihazın sert kablolarını açmaya çalıştı. Kabloyu prize taktı. Mikrofonu çıkarmadı. Bir şey kaydedecekleri yoktu. Bize bir şey dinleteceklerdi. Teale öne eğilip masadaki dahili telefonun düğmesine bastı. Sessizlikte ekip odasındaki telefonlardan birinin çaldığını duydum.

“Baker?” dedi Teale. “Buraya gel, lütfen.”

Kliner kapıdan çekildi ve Baker içeri girdi. Üniformalıydı. Tabanca kılıfında bir .38'lik vardı. Bana baktı. Sırıtmadı. Elinde iki kaset tutuyordu. Teale bunları ondan aldı. İkinci kaseti seçti.

“Bir kaset,” dedi. “Dinleyin. İlginç şeyler duyacaksınız.”

Kaseti takıp cihazın kapağını kapadı. Oynat düğmesine bastı. Cihaz çalıştı ve hoparlöründen parazit sesi yükseldi. Parazit sesinin altındaki gürülrülü akustığı duyabiliyordum. Sonra Roscoe'nun sesini işittik. Panik içinde yüksek sesle konuşuyordu. Sesi ofiste yankılanıyordu.

“Reacher? Bu mesaj sana, tamam mı? Sana söylediklerini yapacaksın yoksa başım derde girecek. Ne tür bir dert olduğunu bilmek istersen morga gidip Bayan Morrison'ın otopsi raporuna bakabilirsin. İşte, bana da aynı şeyi yapacaklar. O yüzden bana yardım et, tamam mı? Bu kadar Reacher.”

Sesi yankılanarak parazit sesine karıştı. Sert bir şekilde mikrofondan uzaklaştırılmış ve canı yanmış gibi bir ses çıkardığını duydum. Teale cihazı kapadı. Yüzüne baktım. Buz kesmiştim. Kendimi artık insan gibi hissetmiyordum.

Picard ve Baker bana bakıyordu. Hallerinden memnundular. Kazanan el onlardaymış gibi görünüyorlardı. Teale cihazın kapağını açıp kaseti çıkardı. Yanlamasına masaya koydu. Diğer kaseti alıp cihaza yerleştirdi. Kapağı tekrar kapatıp oynat düğmesine bastı.

“Bir tane daha,” dedi. “Dinleyin.”

Aynı parazit sesi duyuldu. Aynı akustik ortamda kayıt yapılmıştı. Sonra Charlie Hubble’ın sesini işittik. İsterik haldeydi. Tıpkı pazartesi sabahı garaj yolundaki hali gibi.

“Hub? Ben Charlie. Çocuklar yanımda. Evde değilim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Sana bir mesaj vermem gerek. Geri gelmezsen çocuklara bir şey yapacaklar. Bunun ne olduğunu bildiğini söylediler. Sana ve bana yapacakları şeyin aynısını onlara yapacaklarını söylediler. Derhal geri dönmen gerek, anlıyor musun?”

Sesi sonlara doğru panikten tizleşti ve yine parazit sesine karıştı. Teale kaseti durdurdu. Cihazdan çıkarıp dikkatle masanın kenarına koydu. Tam karşıma. Kliner önüme geçip konuşmaya başladı.

“Bunu yanına alacaksın,” dedi bana. “Hubble’ı nereye gizlediysen götürüp ona dinleteceksin.”

Finlay ile bakiştık. Büyük bir şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sonra başımı hızla önüme çevirip Kliner’a baktım.

“Hubble’ı çoktan öldürdün,” dedim.

Kliner bir an için tereddüt etti.

“Bana oyun oynama,” dedi. “Onu öldürecektik ama sen onu kaçırdın. Onu gizliyorsun. Charlie bize öyle dedi.”

“Charlie öyle mi dedi?”

“Ona kocasının nerede olduğunu sorduk. Bize senin onun nerede olduğunu bildiğine dair yemin etti. Son derece ısrarcıydı. O sırada küçük kızının bacaklarının arasına bir bıçak dayamıştık. Charlie kocasını bulabileceğimizden emindi. Ona tavsiyeler verdiğini, yol gösterdiğini söyledi. Ona kaçması için yardım ettiğini ve onu bulabileceğini söyledi. Herkesin iyiliği için yalan söylemediğini umuyorum.”

“Onu öldürdün,” dedim yine. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

Kliner başını sallayıp iç çekti. Alçak sesle konuşmaya devam etti.

“Artık saçmalamayı kes. Onu gizliyorsun ve onu bulmamız gerek. Hem de hemen. Bizim için acil bir durum. İşimiz yürümeli. Dolayısıyla birkaç seçeneğimiz var. Bunu seni bir güzel benzeterек öğrenebiliriz. Bunu aramızda tartıştık. Taktiksel bir sorun. Ama zaman daraldığı için bizi yanlış yönlendirmen olası. En iyi seçeneğin bu olduğunu düşünmüş de olabilirsin tabii.”

Bir yorum yapmamı bekledi. Fakat bir şey demedim.

“O yüzden şöyle yapacağız,” dedi Kliner. “Picard seninle birlikte onu almaya gidecek. Hubble’ı gizlediğin yere ulaştığınızda beni arayacak. Cep telefonumdan. Numarayı biliyor. Sonra üçünüz buraya geri döneceksiniz, tamam mı?”

Yanıt vermedim.

“Nerede o?” diye sordu Kliner birden.

Ağzımı açtım ama elini kaldırıp beni susturdu.

“Dediğim gibi oyun oynamayı kes. Burada oturmuş ne yapacağına kafa patlatıyorsun. Picard’ı nasıl devre dışı bırakabileceğini düşündüğünü biliyorum. Ama bunu başaramayacaksın.”

Omzumu silktim. Yanıt vermedim.

“İki sorunun var,” dedi Kliner. “Picard’ı devre dışı bırakabileceğini sanmıyorum. Bunu kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. Bugüne kadar bunu başaran olmadı. Ayrıca telefon numaram yazılı değil. Picard’ın ezberinde.”

Yine omzumu silktim.

“Birkaç şey daha ekleyeyim,” dedi. “Hubble’ın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyoruz. Ve bize doğruyu söylemeyeceksin. O yüzden sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Sana belirli bir süre tanıyacağız.”

Konuşmayı kesti ve Finlay’ye baktı. Elindeki .22’liği kaldırıp susturucuyu Finlay’nin kulağına dayadı. Finlay sandalyesinde yana eğilene kadar kulağına bastırdı.

“Buradaki dedektifimizi bir hücreye tıkacağız,” dedi. “Parmaklıklara kelepçelenecek. Picard beni yarın sabah şafak vaktinden bir saat önce aramamış olursa pompalı tüfeğimi parmaklıkların arasına sokacağım ve onu paramparça edeceğim. Sonra da Memur Roscoe’ya onun duvara yapışan iç organlarını temizleteceğim. O da çok acı çekecek, Reacher. Fakat önce ciddi bir cinsel müdahaleye maruz kalacak. Ciddi diyorum. Bundan emin olabilirsin. Ortalık fena dağılacak. Çok fena olacak. Belediye Başkanı Teale ile ona neler yapacağımızı bir saat boyunca keyifle tartıştık.”

Kliner, kulağına dayadığı otomatik silahla uyguladığı baskıyla Finlay’yi neredeyse sandalyeden yere devirmek üzereydi. Finlay dudaklarını birbirine bastırmıştı. Kliner bana pis pis sırtıyordu. Ona gülümsedim. Kliner benim için ölü bir adamdı. Bir gökdelenin tepesinden atlamış bir adam kadar ölüydü. Henüz yere çakılmamıştı. Ama atlamıştı.

“Anladın mı?” dedi bana. “Yarın sabah altıya kadar arayıp Bay Finlay’nin, yediye kadar arayıp Bayan Roscoe’nun hayatını kurtar. Ve sakın Picard’la uğraşma. Başka kimse numaramı bilmiyor.”

Yine omzumu silktim.

“Anlıyor musun?” dedi bana yine.

“Sanırım,” dedim. “Hubble kaçtı ve nerede olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? Bana bunu anlatmaya çalışıyorsunuz, değil mi?”

Kimse yanıt vermedi.

“Onu bulamıyorsun, değil mi?” dedim. “Beş para etmezsin Kliner. Beş para etmez bir bok parçasısın. Zeki olduğunu sanıyorsun ama Hubble’ı bulamıyorsun. Sana bir değneğin ucuna bağlanmış ayna versem kış deliğini bile bulamazsın.”

Finlay’nin nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Hayatıyla oynadığımı düşünüyor olmalıydı. Ama yaşlı Kliner onu rahat

bıraktı ve tekrar görüş alanıma girdi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Stresinin kokusunu alabiliyordum. Hubble'ın hâlâ hayatta olduğu fikrine yeni yeni alışmaya başlamıştım. Bütün hafta öldüğünü sandıktan sonra hayatta olduğunu öğrenmiştik. Hayattaydı ve bir yerde gizleniyordu. Kliner ve diğerleri onu ararken bütün hafta bir yerde gizlenmişti. Kaçmıştı. Pazartesi sabahı evinden kaçırılmamıştı. Evinden kendisi çıkıp gitmişti. O gün evden çalışmasını söyleyen o telefonu aldıktan sonra pis bir koku almış ve canını kurtarmak için kaçmıştı. Adamlar onu bulamıyorlardı. Paul Hubble bana ihtiyaç duyduğum kozu vermişti.

“Hubble'da bu kadar çok istediğiniz ne var?” diye sordum. Kliner kayıtsızca bana baktı.

“Geriye kalan tek açık verebilecek kişi o,” dedi. “Diğerlerini halettim. Hubble gibi bir sersem ağzını açıp bir şeyler geveleyecek diye işimden olamam. O yüzden onu buraya getirmem gerek. Ait olduğu yere. Ve onu benim için sen buraya getireceksin.”

Öne eğilip gözlerinin içine baktım.

“Bu işi oğlun yapamıyor mu?” dedim alçak sesle.

Kimse konuşmadı. Biraz daha öne eğildim.

“Oğluna gidip onu almasını söyle,” dedim.

Kliner bir şey demedi.

“Oğlun nerede Kliner?” diye sordum.

Sessiz kaldı.

“Ona ne oldu? Biliyor musun?”

Biliyordu ama bilmiyordu. Bunu görebiliyordum. Henüz durumu kabullenememişti. Oğlunu beni öldürmesi için peşimden yollamıştı ve oğlu geri dönmemişti. Bu yüzden biliyordu fakat bunu kendine itiraf etmemişti. Sert yüz hatları bir anda yumuşadı. Bilmek istiyordu. Be var ki bana soramıyordu. Oğlunu öldürdüğüm için benden nefret etmek istiyordu.

Ancak bunu da yapamıyordu. Bunu yaparsa her şeyi kabul-
lenmiş olacaktı.

Dikkatle ona baktım. Kliner elindeki o büyük pompalı tü-
feği kaldırıp beni paramparça etmek istiyordu. Fakat bunu ya-
pamıyordu. Hubble'ı geri getirmem için bana ihtiyacı vardı. İçi
içini yiyordu. Kırk ton para oğlunun hayatından bile önemliydi.

Ölümcül gözlerinin içine baktım. Gözlerimi kırpmadan
baktım. Yumuşak bir sesle konuşmaya devam ettim.

“Oğlun nerede Kliner?” diye sordum yine.

Uzunca bir süre sessizlik oldu.

“Çıkarın onu buradan,” dedi Kliner. “Bir dakika içinde
burada çıkmazsan dedektifi vururum Reacher.”

Ayağa kalktım. Beş adama da baktım. Finlay'ye başımı
salladım. Odadan çıktım. Picard peşimden gelip kapıyı sessiz-
ce arkamızdan kapadı.

PICARD'LA BİRLİKTE ekip odasından geçtik. Kimse yoktu. İçerisi sessizdi. Nöbetçi memur gitmişti. Teale onu yollamış olmalıydı. Kahve makinesi çalışıyordu. Kokusunu alabiliyordum. Roscoe'nun masasını gördüm. Büyük haber panosunu da. Morrison cinayetiyle ilgili haberlerin olması gereken panoyu. Hâlâ boştu. Hiçbir gelişme yoktu. Resepsiyon masasının yanından ilerledim. Lastik şeritli kapılardan birini açtım. Parlak öğleden sonra havasına adım attım.

Picard tabancanın namlusuyla Bentley'nin direksiyonuna geçmemi işaret etti. Karşı koymadım. Sadece park halindeki arabaya doğru gittim. Hayatımda hiç olmadığım kadar paniğe kapılmak üzereydim. Kalbim hızla çarpıyordu ve kesik kesik nefes alıyordum. Bir ayağımı diğerinin önüne atıyor, kontrolü kaybetmemek için irademi zorluyordum. Arabanın sürücü tarafına ulaştığımda kendime ne yapacağıma dair iyi bir fikir geliştirsem fena olmaz diyordum.

Bentley'ye binip Eno'ya gittim. Koltuğun yan cebine uzanıp haritayı aldım. Parlak güneşin altında yürüdüm ve Eno'dan içeri girdim. Boş bir bölme oturdum. Kahve ve omlet sipariş ettim.

Zorlu geçen on üç sene boyunca ğrendiklerime kulak vermek için kendimi zorluyordum. Zaman ne kadar kısaysa insanın o kadar soğukkanlı davranması gerekir. Tek bir şansınız varsa bunu sonuna kadar kullanmanız gerekir. Planlarınızı yanlış yaptınız diye kaybetme lksünüz yoktur. Ya da kan şekeriniz düştüğü için sabahın erken saatlerinde başınız dönüyor diye. Bu yüzden omletimi yedim ve kahvemi içtim. Boş fincanı ve tabağı kenara itip haritayı masaya serdim. Hubble'ı aramaya başladım. Herhangi bir yerde olabilirdi. Ama onu bulmak zorundaydım. Tek bir şansım vardı. Oradan oraya gidemezdım. Zihnimde onu bulmalıydım. Bunun bir düşünce süreci olması gerekiyordu. Onu önce zihnimde bulmalı, sonra da doğruca gizlendiği yere gitmeliydım. Masanın üstüne eğildim. Uzunca bir süre haritaya baktım.

NEREDEYSE BİR SAAT BOYUNCA haritayı inceledim. Ardından haritayı birkaç kez katladım. Omlet tabağındaki çatalı ve bıçağı aldım. Pantolonumun cebine attım. Etrafıma bakındım. Garson kadın masaya geldi. Gözlüklü olan.

“Bir yolculuğa mı çıkmayı planlıyorsun canım?” dedi.

Yüzüne baktım. Aksimi gözlük camlarında görebiliyordum. Picard'ın iri vücudunu arkamdaki bölmede görebiliyordum. .38'liğini sıkı sıkı tuttuğunu hissedebiliyordum. Kadına başımı salladım.

“yle yapmayı düşünüyorum,” dedim. “Muhteşem bir seyahat olacak. Hayatımın seyahati olacak.”

Kadın ne diyeceğini bilemedi.

“Kendine dikkat et, tamam mı?” dedi sonunda.

Kalktım ve Charlie'nin verdiği yzlklerden birini bahşış olarak masaya bıraktım. Gerçek de olabilirdi sahte de. Kadının işine yarardı. Dahası ona büyük bir bahşış bırakmak istemiştim. Eno o sahte paralardan haftada bin dolar alıyordu

fakat çalışanlara iyi maaş ödeyip ödemediğini bilmiyordum. Adamın haline tavrına bakılacak olursa ödemiordu.

“Görüşmek üzere bayım,” dedi gözlüklü kadın.

“Belki,” dedim.

Picard beni kapıdan dışarı itti. Saat dörttü. Bentley’ye gittim. Picard elini cebine sokmuş beni izliyordu. Arabaya binip motoru çalıştırdım. Eski kasaba yolunda kuzeye doğru ilerledim. Yirmi iki kilometreyi yaklaşık on iki dakikada geride bıraktım.

Picard, Bentley’yi kullanmamı istemişti. Kendi arabasını tercih etmemişti. Bunun bir nedeni olmalıydı. Bacaklarını uzatacak kadar geniş bir alan istediği için değildi herhalde. Nedeni Bentley’nin göze çarpan bir araba olmasıydı. Yani peşimizde mutlaka birileri olacaktı. Dikiz aynasında sıradan bir sedan gördüm. Yüz metre kadar geride. İçinde iki adam vardı. Omzumu silktim. Yavaşlayıp solda, kasaba yolunun başında kalan depo alanına göz attım. Rampadan geçip yonca yaprağı kavşağın etrafından dolandım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde otoyola çıktım. Zaman çok önemliydi.

Yol, Atlanta yerleşim bölgesinin güneydoğu köşesinin etrafından dolanıyordu. Köprülü kavşaklardan geçtim. Doğu yönünde, I-20 otoyoluna çıktım. Yüz metre kadar geriden bizi izleyen iki adamın sıradan arabasıyla birlikte kilometrelerce yol aldım.

“Nerede?” dedi Picard.

Karakoldan çıktığımızdan beri ilk kez konuşmuştu. Ona bakıp omzumu silktim.

“En ufak bir fikrim yok,” dedim. “Elimden gelen en iyi şey, Augusta’daki bir arkadaşını bulmak olabilir.”

“Arkadaşı kim?”

“Lennon denen bir adam.”

“Augusta’da mı?”

“Evet. Oraya gidiyoruz.”

Picard homurdandı. Yola devam ettik. İki adam hâlâ peşimizdeydi.

“Augusta’daki bu adam kim?” dedi Picard. “Lennon mu demiştin?”

“Hubble’ın arkadaşı dedim ya!”

“Augusta’da bir arkadaşı yok. Bu tür şeyleri kontrol etmediğimizi mi sanıyorsun?”

Omzumu silktim. Yanıt vermedim.

“Bana yalan söylemesen iyi olur dostum,” dedi. “Kliner bundan hoşlanmaz. Kadın için çok kötü olur. Adam inanılmaz derecede acımasız. İnan ki onu aksiyon halinde gördüm.”

“Ne zaman?” diye sordum.

“Pek çok kez,” dedi. “Çarşamba günü havaalanında. Molly Beth denen kadın. Kurbanlarının çığlık atmasından hoşlanır. Pazar günü. Morrison’ın evinde.”

“Kliner pazar günü orada mıydı?”

“Büyük keyif aldı,” dedi Picard. “O ve lanet olası oğlu. Oğlunu öldürerek dünyaya büyük bir iyilik yaptın. Pazar günü onu görmeliydin. O iki polis memurunu çağırmadık. Kendi şeflerini öldürmelerinin doğru olmayacağını düşündük. Onların yerine Klinerlar ile ben geçtim. Yaşlı adam her saniyesinden keyif aldı. Dediğim gibi inanılmaz derecede acımasız. O telefonu vaktinde açmaya bak, yoksa kadının başı ciddi bir derde girecek.”

Bir süre bir şey demedim. Pazar günü Kliner’ın oğlunu görmüştüm. Kahve dükkânından üvey annesini almıştı. Saat on buçuk gibiydi. Beni izlemişti. Morrisonları parçalamış, sonra da oraya gelmişti.

“Ağabeyimi yaşlı Kliner mı vurdu?” diye sordum.

“Perşembe gecesi mi? Evet. Susturuculu .22’lik onun silahı.”

“Sonra da oğlu cesedi tekmeledi, öyle mi?”

Picard omuz silkti.

“Çocuk delirdi,” dedi. “Akli dengesi yerinde değil.”

“Morrison temizlik işinden mi sorumluydu?”

“Yapması gereken buydu. O sersemin cesetleri arabada yakması gerekiyordu. Ama Stoller’ın cesedini bulamadı. O yüzden ikisini de orada bıraktı.”

“Kliner Louisiana’da sekiz adamı öldürdü, değil mi?” dedim. Picard güldü.

“Sadece sekizi biliniyor,” dedi. “Spireenza denen o sersem bir sene peşini bırakmadı. Bir tetikçiye para ödemiş olduğunu sanıyordu. Ama ortada tetikçi falan yoktu. Hepsini Kliner öldürdü. Hobi gibi, anlarsın ya?”

“O zamanlar Kliner’ı tanıyor muydun?”

“Onu eskiden beri tanırım. Spireenza’nın büro bağlantısı olarak beni görevlendirmelerini sağladım. Her şeyi temiz ve düzgün tuttum.”

Birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadık. Sedandaki adamlar Bentley’nin yüz metre gerisinden bizi izlemeye devam ediyorlardı. Derken Picard bana döndü.

“Lennon denen şu adam,” dedi. “Ağabeyin için çalışan bir başka Hazine görevlisi değildir umarım.”

“Hubble’ın arkadaşı.”

“Yalan söyleme. Kontrol ettik. Augusta’da arkadaşı yok. Hiçbir yerde arkadaşı yok. Ona iş verdiği için Kliner’ı dostu sanıyordu.”

Picard yolcu koltuğunda kendi kendine gülmeye başladı. Güldükçe iri vücudu sarsılıyordu.

“Finlay’nin seni dost sanması gibi, değil mi?” dedim.

Omuz silkti.

“Onu uzak tutmaya çalıştım. Uyardım. Başka ne yapabilirdim? Onun için canımdan mı olacaktım?”

Buna yanıt vermedim. Sessizce yola devam ettik. Sedan hâlâ yüz metre kadar geriden geliyordu.

“Benzin almam gerek,” dedim.

Picard eğilip benzin göstergesine baktı. Gösterge kırmızıya yaklaşmıştı.

“Bir sonraki benzinliğe gir,” dedi.

Madison denen bir yerin yakınlarında bir benzinliğin tabelasını gördüm. O tarafa sapıp pompalara doğru gittim. En uzaktakini seçip durdum.

“Sen doldurur musun?” dedim Picard’a.

Şaşkınlıkla bana baktı.

“Hayır,” dedi. “Kim olduğumu sanıyorsun? Pompacı mıyım ben? Kendi işini kendin hallet.”

Duymak istediğim yanıt buydu. Arabadan indim. Picard da indi. Sade görünümlü sedan yakınlarda bir yerde durdu ve adamlar da arabadan indiler. Onlara baktım. New York’ta, Kelstein’in üniversitesinin dışında kalabalık kaldırımında atlattığım adamlardı. Kısa boylu olan haki renkli pardösüsünü giymişti. Dostane bir tavırla başımı salladım. Yaşayacak bir iki saatleri kalmıştı. Bize yaklaşıp Picard’ın yanına geçtiler. Benzin pompasını kancadan çıkarıp Bentley’nin deposuna soktum.

Büyük bir depoydu. Yirmi galondan fazla alıyordu. Benzin hızlı akmasın diye parmağımı pompanın ucundaki ayar düğmesinin altına dayadım. Pompayı rahat bir tavırla tuttum ve depo dolarken sırtımı arabaya yasladım. Islık çalsam mı diye düşündüm. Picard ve iki Latin adam gevşediler. Hafif bir esinti çıkmıştı. Serinlemeye başlayan alanda ağır ağır dolandılar.

Eno’dan aldığım çatalı ve bıçağı cebimden çıkardım, bıçağın ucunu sağ dizimin yanındaki lastiğin dişine batırdım. Büyük ihtimalle, Picard’ın durduğu yerden bacağımı kaşıyormuş gibi görünüyordum. Sonra çatalı aldım ve dişlerinden birini dışa doğru eğdim. Eğik dişi açtığım deliğe bastırıp kopardım. Bir buçuk santimlik parçayı lastiğe gömülmüş halde bıraktım. Sonra benzin pompasını çıkardım ve yerine taktım.

“Sen mi ödeyeceksin?” diye seslendim Picard’a.

Etrafına bakınıp omuz silkti. Para destesinden bir banknot çıkarıp ödemeyi yapması için pardösülü adama uzattı. Arabaya bindik.

“Bekle,” dedi.

Arkamızdaki arabanın motoru çalışana ve farları iki kez yanıp sönene kadar bekledim. Sonra benzinlikten çıktım ve yavaş yavaş otoyolda ilerlemeye başladım. Yola devam ederken kenarda tabelalar belirmeye başladı. Augusta’ya yüz on kilometre. Doksan beş kilometre. Altmış kilometre. Eski Bentley yolda güzelce süzülüyordu. Kaya gibi sağlam bir arabaydı. Adamlar bizi izliyorlardı. Dikiz aynasında kızıl bir günbatımı manzarası yakaladım. İlerideki ufuksa siyahtı. Atlantik Okyanusu’nda çoktan gece olmuştu.

Arka lastik Augusta’ya yaklaşık otuz kilometre kala patladı. Saat yedi buçuktu ve hava kararıyordu. İkimiz de direksiyonun sarsıldığını ve arabanın düz gidemediğini hissettik.

“Lanet olsun. Lastik patladı,” dedim.

“Kenara çek,” dedi Picard.

Yolun kenarında durdum. Sedan da yavaşlayıp arkamızda durdu. Dördümüz birden arabadan indik. Hafif esinti yerini doğudan esen soğuk bir rüzgâra bırakmıştı. Ürperdiğimi hissedip bagajı açtım. Ceketimi aldım ve ısınacağıma sevinmiş gibi yaparak hemen giydim.

“Yedek lastik bagaj bölmesinin altında,” dedim Picard’a. “Şu kutuyu çıkarmama yardım eder misin?”

Yanıma gelip banknotlarla oldu olan kutuya baktı.

“Yanlış evi yaktık demek,” deyip güldü.

İkimiz birlikte ağır kutuyu bagajdan indirip diklemesine yolun kenarına koyduk. Sonra tabancasını çıkarıp bana gösterdi. Büyük ceket rüzgârda dalgalanıyordu.

“Lastiği ufaklıklar değiştirsin,” dedi. “Sen orada, kutunun yanında kal.”

Yanına çağırdığı iki Latin adama lastiği değiştirmelerini söyledi. Adamlar krikoyu ve cıvataları sökmek için İngiliz anahtarını buldular. Krikoyla arabayı kaldırıp tekerleği çıkardılar. Sonra yedek lastiği alıp taktılar. Dikkatle cıvatalarını sıktılar. Rüzgârda ceketime sarınmış titrer halde para dolu kutunun yanındaydım. Ellerimi ceplerime sokmuştum. Orada öylece dikiliyor, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek ısınmaya çalışıyormuşum gibi yapıyordum.

Picard'ın cıvataları kontrol etmek için adamların yanına gitmesini bekledim. Ağırlığını arabaya verdi ve gıcırdayan bir metal sesi duydum. Morrison'ın çakısını çıkarıp açtım ve klima kutusunun bir tarafını kestim. Sonra üst kısmını ve diğer tarafını da kestim. Picard tabancasını doğrultmaya fırsat bulamadan kutu bir yük vapuru gibi açıldı ve rüzgâr yüz bin dolarlık kâğıt paraları havalandırıp tipi gibi otoyolun dört bir yanına saçtı.

Şarampolün kenarındaki beton duvardan atlayıp biraz aşağı yuvarlandım. Desert Eagle'ı çıkardım. Peşimden duvara doğru gelen pardösülü adama ateş ettim ama ıskaladım ve onu sadece bacağından yaralayabildim. Ardından ön camına banknotlar yapışan bir kamyonetin yoldan çıkıp Bentley'nin arkasında duran sedana çarptığını gördüm. Picard para tipisinden kurtulmaya çalışarak duvara doğru ilerledi. Otoyolda frene asılan ve kaza yapan kamyonetten kaçınmaya çalışan arabaların lastiklerinden çıkan tiz sesi duyabiliyordum. Yana yuvarlandım ve duvarın üstünü hedef alıp ikinci Latin adamı vurdum. Mermi göğsüne saplandı ve adam bana doğru yere devrildi. Pardösülü adamsa çığlıklar atıyor, parçalanan bacağını tutuyor, New York'ta bana doğrulttuğu silahı çıkarmaya çalışıyordu. Üçüncü kez ateş ettiğimde onu başından vurdum. Picard'ın .38'liği bana çevirdiğini fark ettim. Bu arada rüzgâr uğulduyor, arabalar kayarak otoyolda duruyordu. Sürücülerin

arabalarından fırlayıp havada dönüp duran paraları yakalamaya çalıştıklarını görebiliyordum. Tam bir kaostu.

“Bana ateş etme Picard,” diye seslendim. “Ateş edersen Hubble’ı bulamazsın.”

Bunu biliyordu. Hubble’ı bulamadığı takdirde işinin biteceğini de biliyordu. Kliner başarısızlığa tahammül göstermezdi. Tabancasını başıma doğrultmuş bir halde orada öylece durdu. Ama ateş etmedi. Şarampolden yukarı koşup arabanın etrafından dolandım ve Desert Eagle’ı işaret ederek onu trafiğe doğru çektim.

“Sen de bana ateş etme,” diye bağırdı. “O kadını kurtarabileceğin tek yol açacağım telefon. Sadece o telefon. Buna inansen iyi olur.”

“Biliyorum Picard,” diye seslendim. “Sana ateş etmeyeceğim. Peki sen bana ateş edecek misin?”

Tabancasını bırakmadan başını iki yana salladı.

“Seni vurmayacağım Reacher,” dedi.

Berabere kalmıştık. Parmaklarımızı silahlarımızın tetiğinden ayırmadan, birbirimize ateş etmeyeceğimizi söyleyerek Bentley’nin etrafında dolandık.

Doğruyu söylüyordu. Fakat ben yalan söylemiştim. Picard kaza yapan kamyonetin hizasına gelene dek bekledim ve Bentley’nin yanından tetiği çektim. .44’lüğün mermisi hedefi buldu ve Picard’ın iri bedenini parçalanmış arabaya doğru savurdu. İkinci kez ateş ederek oyalanmadım. Bagaj kapağını kapatıp direksiyonun başına geçtim. Motoru çalıştırıp hızla yola çıktım ve paraların peşinde koşturan insanların etrafından dolandım. Gazı körükledim ve doğu yönünde ilerledim.

Otuz kilometre kalmıştı. Yol yirmi dakika kadar sürdü. Adrenalin akımıyla nefes nefese kalmış titriyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Sakinleşmeye çalışarak derin derin nefes aldım. Sonra bir zafer çılgılığı attım. Gururla bağırdım. Picard’ı elemiştim.

AUGUSTA BANLİYÖSÜNÜN SINIRINA ulaştığımda hava kararmıştı. Daha yüksek binalar çoğalmaya başladığı an ot-yoldan çıktım. Şehrin sokaklarında ilerlemeye başladım ve gördüğüm ilk motelin önünde durdum. Bentley'nin kapılarını kilitleyip resepsiyona gittim. Resepsiyonist kafasını kaldırıp bana baktı.

“Odanız var mı?” diye sordum.

“Otuz altı dolar,” dedi.

“Odada telefon var mı?”

“Tabii,” dedi. “Klima ve kablolu yayın da var.”

“Telefon rehberi var mı?”

Evet anlamında başını salladı.

“Peki ya Augusta haritası?” dedim.

Başparmağıyla bir sigara makinesinin yanındaki rafı işaret etti. Rafta bir sürü harita ve broşür vardı. Pantolonumun cebinden otuz altı dolar çıkardım. Parayı masaya koydum. Kayıt defterine bilgilerimi girdim. İsmimi Roscoe Finlay olarak yazdım.

“On iki numaralı oda,” dedi adam. Anahtarı bana uzattı.

Durup bir harita aldım ve dışarı fırladım. Koşarak on iki numaralı odayı buldum. İçeri girip kapıyı kilitledim. Odayı

incelemedim. Sadece telefonu ve rehberi aradım. Yatağa uzanıp haritayı açtım. Rehberin O kısmını açıp otel listesini incelemeye başladım.

Uzun bir listeydi. Augusta'da tek bir gece kalabileceğiniz yüzlerce yer vardı. Resmen yüzlerce. Liste sayfalarca devam ediyordu. Tekrar haritaya baktım. Batı yönünden şehre uzanan anayolun iki yanındaki bir kilometrelik ve dört bloğu kapsayan alana odaklandım. Hedef bölgem orasıydı. Anayolun üstündeki yerleri eledim. Bir iki blok yakınlardaki yerleri hesaba kattım. Yarım ya da bir kilometrelik alanda kalan yerlere öncelik verdim. Böylece haritada yarım kilometre uzunluğunda ve yarım kilometre genişliğinde kare biçimli bir bölge belirlemiş oldum. Haritayla rehberi yan yana koyup bir liste çıkardım.

On sekiz otel. Bunlardan biri kaldığım yerdı. Telefonu alıp resepsiyonu aramak için sıfıra bastım. Aynı görevli yanıt verdi.

“Paul Lennon isimli bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Adam kayıt defterine bakıyor olmalıydı.

“Lennon mı? Hayır efendim.”

“Tamam.” Telefonu kapadım.

Derin bir nefes aldım. Listenin başından başladım. İlk sıradaki oteli aradım.

“Paul Lennon isimli bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Yine kısa bir sessizlik oldu.

“Hayır efendim,” dedi adam.

Listeye devam ettim. Sırayla otelleri aradım.

“Paul Lennon isimli bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Resepsiyonistler kayıt defterlerine göz atarken her seferinde kısa bir sessizlik oluyordu. Bazen sayfaları çevirdiklerini duyabiliyordum. Bazılarının karşısında bilgisayar vardı. Arka plandan klavye tuşlarının tıkırtıları geliyordu.

“Hayır efendim,” diye yanıt verdi hepsi.

Arka arkaya.

Telefonu göğsümün üstüne koymuş halde yatakta uzanıyordum. Listedeki on sekiz yerden on üçüncüsüne gelmiştim.

“Paul Lennon isimli bir müşteriniz var mı?” diye sordum yine.

Kısa bir sessizlik oldu. Sayfaların çevirildiğini duydum.

“Hayır efendim,” dedi on üçüncü resepsiyonist.

“Tamam.” Telefonu kapadım.

On dördüncü numarayı aradım. Meşguldü. On beşinci numaraya geçtim.

“Paul Lennon isimli bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yüz yirmi numaralı oda,” dedi on beşinci adam.

“Teşekkür ederim.” Telefonu kapadım.

Yatakta uzanmaya devam ettim. Gözlerimi yumdum. Derin derin nefes aldım. Telefonu komodinin üzerine koyup haritaya baktım. On beşinci otel üç blok ötedeydi. Anayolun kuzeyinde kalıyordu. Odanın anahtarını yatakta bırakıp arabaya gittim. Motor hâlâ sıcaktı. Yaklaşık yirmi beş dakika kadar içeride kalmıştım.

Sola sapabilmek için üç blok doğuya gitmek zorunda kaldım. Tekrar sol yapabilmek için üç blok kuzeye ilerledim. Sivri bir kulenin etrafından dolandım. On beşinci oteli bulup kapının önüne park ettim. Lobiye girdim. Bakımsız bir yerdi. Ne temizdi ne de aydınlıktı. Bir mağarayı andırıyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi resepsiyonist.

“Hayır,” dedim.

Karmaşık koridorlarda bir oku takip ettim. Yüz yirminci odayı buldum. Kapıyı tıklattım. Emniyet zincirinin çekildiğini duydum. Bekledim. Kapı hafifçe aralandı.

“Merhaba Reacher,” dedi.

“Merhaba Hubble.”

BENİ SORU YAĞMURUNA TUTMAK istediği belliydi fakat onu apar topar dışarı çıkardım. Sorular için yolda geçireceğimiz dört saatimiz vardı. Yola çıkmak zorundaydık. Planlarıma göre iki saat öndeydim. Böyle kalmasını tercih ederdim. İki saat cepte olmalıydı. Daha sonra bu süreye ihtiyaç duyabilirdim.

Hubble gayet iyiydi. Yıkılmış bir hali yoktu. Altı gündür kaçıyordu ve bu süre ona yaramıştı. O uysal ifadesi silinmişti. Yüzü biraz daha sıkı ve ince görünüyordu. Daha sert. Benim tarzımda biri gibi. Ucuz kıyafetler ve çorap giymişti. Paslanmaz çelik çerçeveli eski bir gözlük takmıştı. Rolex'inin bıraktığı soluk izin üstünü bu kez yedi dolarlık dijital bir saat kaplıyordu. Bir musluk tamircisine ya da mahallede araba tamirhanesi işleten bir adama benziyordu.

Yanında valiz yoktu. Az eşyayla seyahat ediyordu. Odasına şöyle bir baktı ve benimle birlikte dışarı çıktı. Kaçak hayatının sona erdiğine inanamıyormuş gibiydi. O hayatı biraz özleyebilirmiş gibi duruyordu. Karanlık lobiden geçip geceye adım attık. Arabayı görünce durdu.

“Charlie'nin arabasıyla mı geldin?” dedi.

“Senin için endişelendi,” dedim. “Benden seni bulmamı istedi.” Başını salladı. Ne diyeceğini bilemedi.

“Camlar neden film kaplı?”

Sırıtıp omzumu silktim.

“Hiç sorma. Uzun hikâye.”

Motoru çalıştırıp otelden uzaklaştım. Bana hemen Charlie'nin nasıl olduğunu sorması gerekirdi fakat onu huzursuz eden bir şey vardı. Otel odasının kapısını araladığında derin bir nefes verdiğini fark etmiştim. Yine de biraz tereddütlüydü. Gururu incinmişti. Kaçıp gizlenmişti. Bunu başardığını sanmıştı. Ama başaramamıştı çünkü onu bulmuştum. Bunu düşünüyordu. Hem rahatlamış hem hayal kırıklığına uğramıştı.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Yine omuz silktim.

“Çok kolay oldu. İdmanlıyım. Bugüne kadar birçok kişiyi buldum. Senelerce ordu kaçaklarını yakaladım.”

Ara sokaklardan otoyola doğru gidiyordum. Batı yönündeki ışıkları görebiliyordum fakat otoyola giriş şeridi bir labirentin merkezindeki ödül gibiydi. Şehre girerken etrafından dolandığım sivri kulenin etrafından tekrar dolanmak zorunda kaldım.

“İyi de nasıl yaptın?” dedi. “Herhangi bir yerde olabilirdim.”

“Hayır olamazdın,” dedim. “Asıl nokta buydu zaten. İşim kolaylaşmış oldu. Yanında kredi kartı, ehliyet ya da kimlik yoktu. Bir tek nakdin vardı. Dolayısıyla uçağa binemez ya da araba kiralayamazdın. Otobüse binmek zorunda kaldın.”

Otoyolun girişini buldum. Şerit değiştirmeye odaklandım. Şeride girdiğimde hızlandım ve Atlanta’ya uzanan trafiğe karıştım.

“Böylece bir başlangıç noktam oldu. Sonra kendimi psikolojik açıdan senin yerine koydum. Ailen için çok korkuyordun. Margrave’den fazla uzaklaşmayacaktın. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak oraya yine de bağlı olduğunu hissetmek istiyordun. Taksiyle Atlanta Otogarı’na gittin, değil mi?”

“Evet. İlk otobüs Memphis’e gidiyordu ama bir sonrakin bekledim. Memphis fazla uzak. O kadar uzaklaşmak istemedim.”

“İşimi kolaylaştıran bu oldu. Margrave’in etrafında dolaştın. Ne çok yaklaştın ne çok uzaklaştın. Saat yönünün aksine ilerledin. İnsanlar seçim hakları olduğunda saat yönünün aksine giderler. Evrensel bir gerçek bu. Yapmam gereken tek şey günleri saymak, haritayı incelemek ve her seferinde nereye gideceğini tahmin etmektir. Pazartesi günü Birmingham’da, salı günü Montgomery’de, çarşamba günü Columbus’da olacağını tahmin ettim. Perşembe günü konusunda tereddüt ettim. Macon’da olabileceğini düşündüm ama orası Margrave’e fazla yakın olabilirdi.”

Başını salladı.

“Perşembe günü kâbus gibiydi. Macon’da korkunç bir yerde kaldım. Gözüme uyku girmede.”

“Böylece cuma günü buraya geldin,” dedim. “Diğer tereddüdüm burada iki gece kaldığındı. Macon’dan sonra dinlenmek isteyebileceğini, yorgun olabileceğini düşündüm. Emin değildim. Bu akşam az kalsın Güney Carolina’ya, Greenville’e gidecektim. Ama tahminim doğru çıktı.”

Hubble sessizleşti. Görünmez olduğunu sanmış ama gecenin karanlığında yanıp sönen bir fener gibi Margrave’in etrafında dolanmıştı.

“Ama sahte bir isim kullandım,” dedi. Bana meydan okuyormuş gibi söylemişti bunu.

“Beş sahte isim kullandın,” dedim. “Beş gece, beş otel, beş isim. Beşinci isim ilkiyle aynıydı, değil mi?”

Hayretler içinde kalmıştı. Düşünüp başını salladı.

“Bunu nasıl anladın?”

“Bugüne kadar çok insan buldum. Dahası hakkında biraz bir şeyler biliyorum.”

“Ne biliyorsun?”

“Beatles hayranısın. Bana Dakota binasını ziyaret ettiğini ve İngiltere’de Liverpool’a gittiğini söylemiştin. Oturma odanda Beatles’ın bütün albümleri var. O yüzden ilk gece bir otele gittin ve imzanı Paul Lennon olarak attın, değil mi?”

“Evet.”

“John Lennon olarak değil,” dedim. “İnsanlar genelde isimlerini değiştirmez. Neden bilmiyorum ama kendi isimlerini kullanırlar. Bu yüzden o gün Paul Lennon’dın. Salı günü Paul McCartney’din. Çarşamba günü Paul Harrison’dın. Perşembe günü Paul Starr’dın. Cuma günü Augusta’da yine Paul Lennon oldun.”

“Doğru. Ama Augusta’da milyon tane otel var. Konferanslar, golf turnuvaları düzenlenen bir sürü yer var. Nereye bakaçağını nasıl tahmin ettin?”

“Biraz düşündüm. Cuma sabahı geç saatlerde batıdan geliyordun. Senin gibi bir adam gördüğü yerlerde dolaşır. Kendini daha güvende hisseder. Dört saattir otobüste her yanın tutulmuştu. Biraz hava almak istedin ve belki yarım kilometre kadar yürüdün. Sonra panikledin ve anacaddeden bir iki blok uzaklaştın. Bu yüzden oldukça küçük bir hedef alan belirledim. On sekiz otel isminden oluşan bir liste çıkardım. On beşincide seni buldum.”

Başını salladı. Karmaşık duygular içindeydi. Karanlıkta hızla yola devam ettik. Büyük eski Bentley yasal hız limitinin biraz üstünde ilerliyordu.

“Margrave’de durum nasıl?” diye sordu.

Esas soru buydu. Bu konuda endişeliymiş gibi tereddütle sormuştu bunu. Ben de yanıt konusunda endişeliydim. Ayağımı gaz pedalından biraz çekip yavaşladım. Birden panikler ve kolumu tutabilir diye. Bentley’yi mahvetmek istemiyordum. Bununla uğraşacak vaktim yoktu.

“Büyük bir belanın içindeyiz. Çözebilmek için yedi saatimiz var.”

En kötü kısmı sona sakladım. Charlie ve çocukların pazartesi günü bir FBI ajanıyla gittiklerini söyledim. Tehlike yüzünden. Ardından ona bu FBI ajanının Picard olduğunu açıkladım.

Arabaya derin bir sessizlik çöktü. Beş altı kilometre konuşmadan yola devam ettik. Aslında bu sessizlikten daha fazlasıydı. İnsanı ezen bir sessizlik vakumu gibi. Sanki tüm atmosfer gezegenden bir vakum tarafından çekilmişti. Kulaklarımda uğuldayan, çınlayan bir sessizlikti.

Hubble yumruklarını sıkıp açmaya başladı. Yanımdaki büyük deri koltukta ileri geri sallandı. Sonra durdu. Harekete geçme çabası işe yaramadı. Bir şeyler yapmaya çalışırken hareketsiz kaldı. Beyni kapandı ve tepki vermeyi reddetti. Bir devre

kesicinin düğmesine basılmış gibi. Duyduğu şey tepki veremeyeceği kadar dehşet vericiydi. Dönüp bana bakmakla yetindi.

“Peki,” dedi. “O halde gidip onları kurtarman gerek, öyle değil mi?”

Yine hızlandım. Atlanta’ya doğru hızla yola devam ettim.

“Onları kurtaracağım. Ama yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden önce seni almaya geldim.”

Yine başını salladı. Bariyeri aşmıştı. Endişelenmeyi kesmiş, rahatlamaya başlamıştı. Artık yapılması gerekeni yaptığı noktaya varmıştı. O noktayı iyi biliyordum. Orada yaşıyordum.

Augusta’dan otuz kilometre uzaklaştıktan sonra ileride ışıkların yanıp söndüğünü, yol görevlilerinin işaret fişeklerini salladıklarını gördük. Karşı şeritte bir kaza olmuştu. Bir kamyon park halindeki bir sedana çarpmıştı. Bir sürü başka araç da yola saçılmış durumdaydı. Yola çöpe benzer bir şeyler saçılmıştı. Büyük bir insan kalabalığı ortalıkta dolanıyor ve bunları topluyordu. Ağır akan trafiğin arasında yola devam ettik. Hubble pencereden kaza yerine baktı.

“Ağabeyin için çok üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum. Benim yüzümden öldü, değil mi?”

Omuzları çöktü. Ama konuşmaya devam etmesini istiyordum. Tetikte kalmalıydı. Bu yüzden ona sormak için bir haf-tadır beklediğim soruyu sordum.

“Bu işe nasıl bulaştın?”

Omuz silkti. Ön cama bakarak derin derin iç çekti. Bu işe bulaşması inanılmaz bir olaymış gibi. İşe bulaştıktan sonra da kurtulması imkânsızmış gibi.

“İşimi kaybettim,” dedi. Basit bir yanıtı. “Çok üzgündüm. Öfkelenmiş ve üzülmüştüm. Bir yandan da korkuya kapılmış-tım. Rüya gibi bir hayatımız vardı. Altın bir rüya. Kusursuz, sakın bir hayat yaşıyorduk. Bir servet kazanıyor, bir servet harcıyordum. Muhteşemdi. Ama sonra kulağıma bir şeyler

gelmeye başladı. Perakende bankacılık işi tehlikeye girmişti. Birimim denetleniyordu. Birden felakete sürüklenmeme tek bir maaş çekinin kaldığını fark ettim. Ardından birimi kapadılar. İşten çıkarıldım. Maaş çeki kesildi.”

“Sonra?”

“Çıldırılmış gibiydim. Çok öfkeliydim. O hergeleler için köle gibi çalışmıştım. İşimde başarılıydim. Onlara bir servet kazandırmıştım. Fakat birden beş para etmez bir adammışım gibi benden kurtulmuşlardı. Korkuyordum. Her şeyi kaybedeceğimi düşünüyordum. Ayrıca yorgundum. Başka bir işte en alt konumda çalışmaya başlayamazdım. Bunun için yaşımla ilerlemişti ve enerjim kalmamıştı. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Ve Kliner çıkageldi?”

Başını salladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

“İşten çıkarıldığımı duymuştu. Sanırım ona Teale söylemiş. Adamın kasabadaki herkesten haberi var. Kliner birkaç gün içinde beni aradı. O noktada olanları karıma bile anlatamadım. Bu durumla yüzleşemedim. Kliner beni aradı ve onunla havaalanında buluşmamı istedi. Özel bir jetle Venezüella’dan yeni dönmüştü. Beni öğle yemeğine Bahamalar’a götürdü ve konuştuk. Açıkçası ondan etkilenmiştim.”

“Ve?”

“Bir sürü şey anlattı. Bunu içinde bulunduğum zor durumdan kurtulmam için bir fırsat olarak görmemi istedi. Kurumsal işleri bırakmamı, ona katılıp gerçek bir iş yapmam, gerçek paralar kazanmam gerektiğini söyledi. Onu iyi tanı mıyordum. Sadece varlıklı olduğunu ve elbette kurduğı vakfı biliyordum fakat daha önce hiç karşılaşmamıştım. Çok zengin ve başarılı bir adam olduğu belliydi. Çok da zekiydi. Özel bir jette bana onunla çalışır mıyım diye soruyordu. Onun için değil, onunla birlikte çalışmayı. Buna sevindim. Çaresiz ve endişeli olduğum için teklifini kabul ettim.”

“Sonra?”

“Ertesi gün beni tekrar aradı. Bana uçağını yollayacaktı. Onunla buluşmak için Venezüella’daki fabrikasına gidecektim. Oraya gittim. Sadece bir gün kaldım. Hiçbir şey görmedim. Ardından beni Jacksonville’e yolladı. Bir hafta avukatının ofisindeydim. Sonra da çok geç olmuştu. Geri adım atamadım.”

“Neden?”

“Telaşlı bir haftaydı,” dedi. “Kulağa kısa bir süre gibi geliyor, değil mi? Sadece bir hafta. Ama bana çok iyi bir oyun oynadı. İlk gün bana iltifatlar etti. Aklımı çeldi. İyi bir maaş, prim, ne istersem verdi. Kulüplere, otellere gittik. Su gibi para harcıyordu. Salı günü işe başladım. Yapacağım iş kolay değildi. Bankadaki işimden sonra çok zordu. Oldukça incelikli bir işti. Elbette nakit istiyordu. Ama sadece dolar. Bir dolarlar. Nedenini bilmiyordum. Her şeyin kaydını da istiyordu. Kayıtların özenli tutulması gerekiyordu. Fakat altından kalkamayacağım bir şey değildi. Kliner rahat bir patrondur. Baskı yapmıyor, sorun çıkarmıyordu. Sorunlar çarşamba günü başladı.”

“Nasıl?” dedim.

“O gün ona neler olduğunu sordum. Anlattı. Bana açık açık ne yaptığını söyledi. Ama artık benim de bu işin içinde olduğumu söyledi. Ben de bu işe bulaşmıştım. Çenemi kapalı tutmam gerekiyordu. Perşembe günü çok mutsuzdum. Buna inanamıyordum. İş kabul edemeyeceğimi söyledim. Beni arabasıyla korkunç bir yere götürdü. Oğlu oradaydı. Yanında iki Latin adam vardı. Arkadaki bir odadaysa zincirlenmiş bir adam. Kliner adamın çizgiyi aştığını vurguladı. Sonra da olacakları dikkatle izlememi istedi. Oğlu adamı tekmeleyerek tanınmayacak hale getirdi. İki Latin adam bıçak çekip zavallı adamı paramparça etti. Her yer kandı. Korkunçtu. Kusmaya başladım.”

“Devam et.”

“Kâbus gibiydi. O gece gözüme zerre uyku girmedi. Bir daha asla, tek bir gece bile uyumayacağımı düşündüm. Cuma sabahı uçakla eve döndük. O ufak jette karşılıklı oturduk ve bana neler olacağını anlattı. Sadece beni paramparça etmeyeceklerini, Charlie’yi de öldüreceklerini söyledi. Bana resmen ona neler yapacaklarını açıkladı. Önce hangi göğüs ucunu keselim diye sordu. Sol mu sağ mı? İkimizi öldürdükten sonra çocuklardan hangisine işkence edelim diye de sordu. Lucy mi Ben mi? Dehşet içindeydim. Beni duvara çivileyeceklerdi. Altıma etmek üzereydim. Sonra havaalanına ulaştık ve Charlie’yi arayıp bizi yemeğe davet ettiğini söyledi. Artık birlikte çalıştığımızı. Charlie buna çok sevindi çünkü Kliner kasabada önemli bir adamdır. Ama hiçbir terslik yokmuş gibi davranmam gerekiyordu ve bu gerçekten bir kâbustan farksızdı. Charlie’ye işten çıkarıldığımı bile söylememiştim. Hâlâ bankada çalışıyormuş gibi davranıyordum. O gece boyunca Kliner nazik nazik Charlie’yle sohbet etti, çocukları sordu ve bana gülümsedi.”

İkimiz de sustuk. Yine Atlanta’nın güneydoğu köşesinden dolandım, güneye uzanan otoyolu aradım. Büyük şehir sağda ıslıl ıslıl parıldıyordu. Soldaysa şehrin dışında kalan güneydoğu bölgesi kocaman bir karanlık ibaretti. Otoyolu bulup hızla güney yönünde ilerlemeye başladım. O kocaman karanlıktaki ufak bir noktaya doğru gittim.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Depoda çalışmaya başladım. Orada olmamı istiyordu.”

“Ne iş yapıyordun?”

“Stokları idare ediyordum. Orada küçük bir ofisim vardı. Dolarların nakliyesini ayarlıyordum, yükleme ve dağıtımdan sorumluydum.”

“Sherman Stoller mı şoförlük yapıyordu?”

“Evet. Florida nakliyesinden o sorumluydu. Onu haftada bir milyon dolarla oraya yolluyordum. Bazen Sherman izinli

olduğunda bunu depodaki görevliler yapıyordu. Ama genellikle Sherman gidiyordu. Kutuların doldurulmasında ve yüklenmesinde bana yardım ediyordu. Çılgınlar gibi çalışmak zorundaydık. Bir dolarlık banknotlarla bir milyon dolar inanılmaz bir manzaradır. Bunu hayal bile edemezsin. Bir yüzme havuzunu kürekle boşaltmaya yeltenmek gibiydi.”

“Ama Sherman para yürütüyordu, değil mi?”

Başını salladı. Panelde çelik çerçeveli gözlüğünün yansımalarını gördüm.

“Para Venezüella’da dikkatle sayılıyordu. Bir ay kadar sonra kesin rakamlar elde ediyordum. Hesabı tartma yöntemiyle tekrar kontrol edebiliyordum. Pek çok kez yüz bin dolar eksik çıktı. Bu tür bir hata yapmış olmam imkânsızdı. Aslında önemli bir miktar değildi çünkü işin diğer ucunda gerçek para gibi görünen dört milyar dolar elde ediyorduk. Kimse bu miktarı önemsemeyebilirdi. Fakat her seferinde sadece bir kutu kayboluyordu. Bunun büyük bir hata payı olduğunu düşündüm ve Sherman’ın zaman zaman bir kutuyu kendisine ayırdığı sonucuna vardım.”

“Sonra?”

“Onu uyardım,” dedi Hubble. “Bundan kimseye söz etmeyecektim. Sadece dikkat etmesini, Kliner öğrendiği takdirde onu öldüreceğini söyledim. Benim başım da derde girebilirdi. Zaten yaptığım iş beni yeterince endişelendiriyordu. Resmen çılgınlıktı. Kliner sahte paraların büyük bir kısmını ülke dışına yolluyordu. Elinde değildi. Bunu aleni bir şekilde yaptığını düşünmeye başladım. Teale sahte paraları konfeti gibi saçıyor, kasabayı güzelleştiriyordu.”

“Peki ya son on iki ay?”

Omzunu silkip başını salladı.

“Paraları yollamaktan vazgeçmek zorunda kaldık,” dedi. “Sahil Güvenlik yüzünden imkânsız hale gelmişti. Kliner paraları istiflemeye karar verdi. Operasyonun uzun sürmeyeceğini

düşündü. Sahil Güvenlik bütçesinin uzun süre bununla başa çıkamayacağını biliyordu. Ama operasyon devam etti. Korkunç bir seneydi. Herkes çok gergindi. Ve şimdi, Sahil Güvenlik'in nihayet operasyonu bitiriyor olması herkesi şaşkına çevirdi. Kliner bile operasyon bu kadar sürdüyse kasım ayındaki seçimin sonrasına kadar devam eder diye düşünmüştü. Paraları nakletmek için hazır değiliz. Kesinlikle değiliz. Paralar depoda birikmiş durumda. Henüz kutularda bile değil."

"Joe'yu ne zaman aradın?" diye sordum.

"Joe mu? Ağabeyinin ismi Joe muydu? Ben onu Polo olarak tanıyordum."

Başımı salladım.

"Palo," dedim. "Orada doğmuştu. Leyte'de bir kasabada. Filipin Adaları'nda. Hastane eski bir katedralden dönüştürülmüştü. Yedi yaşındayken orada sıtma aşıları olmuştum."

Hubble, ağabeyime saygı göstermek istiyormuş gibi uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Bir sene önce Hazine'yi aradım," dedi. "Başka kimi arayacağımı bilemedim. Morrison yüzünden polisi arayamazdım, Picard yüzünden FBI'ı arayamazdım. O yüzden Washington'ı aradım ve kendini Polo diye tanıtan bir adama tüyo verdim. Zeki biriydi. Bu işi çözeceğini düşündüm. Depo doluyken. Tüm kanıt depodayken."

Bir benzinlik tabelası gördüm ve son anda o tarafa saptım. Hubble depoyu doldurdu. Bir çöp tenekesinde plastik bir şişe buldum. Ondan şişeyi de doldurmasını istedim.

"Bu ne için?" dedi.

Omzumu silktim.

"Acil bir durum olursa diye," dedim.

Bir şey demedi. Benzinliğin penceresinden ödemeyi yapıp tekrar otoyola çıktık. Güneye doğru devam ettik. Margrave'e yarım saatlik bir mesafemiz kalmıştı. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu.

“Pazartesi günü neden kaçtın?” diye sordum.

“Kliner beni aradı. Evde kalmamı söyledi. Eve iki adamının geleceğini söyledi. Neden diye sorduğumdaysa Florida’da bir sorun çıktığını, gidip halletmem gerektiğini söyledi.”

“Ama?”

“Ona inanmadım. İki adamdan söz ettiği an gözlerimin önünden o ilk hafta Jacksonville’de yaşananlar geçti. Paniğe kapıldım. Bir taksi çağırıp kaçtım.”

“İyi yapmışsın Hubble. Canını kurtardın.”

“Biliyor musun?”

Ona baktım.

“Kliner telefonda bir adam gelecek demiş olsaydı durumu anlamayabilirdim. Evde kal, adamlarımdan biri gelecek demiş olsaydı buna kanardım. Ama iki adam dedi.”

“Bir hata yaptı.”

“Biliyorum. Buna inanamıyorum. O adam asla hata yapmaz.” Başımı iki yana salladım. Karanlıkta gülümsedim.

“Geçen perşembe bir hata yaptı,” dedim.

Bentley’nin panelindeki büyük krom saat gece yarısını gösteriyordu. Her şeyin sabah beşe kadar bitmesini istiyordum. Yani beş saatim vardı. Her şey yolunda giderse bu süre bana fazlasıyla yeterdi. Başaramazsam zaten beş saat, beş gün ya da beş senem olmasının bir önemi kalmazdı. Tek seferlik bir işti bu. Başlayıp bitirmem gerekiyordu. Orduda şöyle derdik: Bir kere yap, doğru yap. Bu gece şunu ekleyecektim: Ve çabuk yap.

“Hubble? Yardıma ihtiyacım var.”

Dikkat kesilip bana baktı.

“Nasıl?” diye sordu.

Otoyolun son on dakikasını planı anlatarak geçirdim. Hubble ne yapması gerektiğini anlayana kadar tekrarladım. Otoyoldan kasaba yoluna çıktım. Depo alanını hızla geçtim ve kasabaya uzanan yirmi iki kilometreyi dakikalar içinde geride

bıraktım. Karakola yaklaşırken yavaşladım. Karakol sessizdi, ışıkları sönüktü. Garaj yolunda tek bir araba bile yoktu. Yandaki itfaiye binası normal görünüyordu. Kasaba sessiz ve terk edilmiş gibiydi. Işığı yanan tek yer berber dükkânıydı.

Sağa sapıp Beckman Yolu'na girdim, tepeye çıkıp Hubble'ın evine doğru ilerledim. Tanıdık beyaz posta kutusunun oradan saptım ve kıvrımlarda direksiyonu çevirerek garaj yolundan yukarı çıktım. Kapının önünde durdum.

“Arabamın anahtarı evde,” dedi.

“Kapı açık,” dedim.

Gidip kontrol etti. Bir bubi tuzağı olabilirmiş gibi parmağıyla hafifçe kapıyı itti. İçeri girdiğini gördüm. Bir dakika sonra dışarı çıktı. Anahtarı elindeydi ama garaja gitmedi. Arabaya gelip pencereme eğildi.

“İçerisi darmadağın. Neler oldu orada?”

“Evi tuzak kurmak için kullandım. Dört adam eve dalıp beni aradı. O gün şiddetli yağmur vardı.”

Eğilip yüzüme baktı.

“Onlar mıydı?” dedi. “Konuştuğum takdirde Kliner'in beni öldürmeleri için yollayacağı adamlar mıydı?”

Başımı salladım.

“Malzemeleri de yanlarındaydı,” dedim.

Paneldeki eski göstergelerin cılız ışığında yüzünü görebiliyordum. Gözleri irileşmişti ama beni görmüyordu. Kâbuslarında gördükleri gözlerinin önünden geçiyordu. Ağır ağır başını salladı. Sonra elini içeri sokup kolumu tuttu. Sıktı. Konuşmadı. Tekrar doğruldu ve gitti. Orada otururken bir hafta önce bu adamdan nasıl nefret edebildiğimi düşündüm.

Süreyi Desert Eagle'ı doldurmak için kullandım. Augusta yakınlarındaki otoyolda kullandığım dört şarjörü değiştirdim. Sonra Hubble'ın eski yeşil Bentley'sin garajdan çıkardığını gördüm. Motor henüz ısınmadığı için araba arkasında beyaz

bir buhar bulutu bırakıyordu. Yanımdan geçerken başparmağını kaldırıncaya beyaz buhar bulutunun arkasına takılıp garaj yolundan Beckman Yolu'na çıktım. Kiliseyi geçtik ve solda kalan anacaddeye saptık. Uykudaki kasabada arka arkaya ilerleyen iki muhteşem eski araba savaşa girmeye hazırды.

Hubble karakola kırk metre kala durdu. Ona tam söylediğim yerde kaldırımın kenarına yanaştı. Farları söndürdü ve motoru durdurmadan beklemeye başladı. Yavaşça yanından geçip karakolun garaj yoluna girdim. En sondaki boşluğa park edip arabadan indim. Kapıları kilitlemedim. Cebimden büyük otomatik silahı çıkardım. Gece havası soğuktu ve her yer derin bir sessizliğe boğulmuştu. Hubble'ın arabasının kırk metre geriden gelen motor sesini duyabiliyordum. Desert Eagle'ın emniyet kilidini açtığımda klik sesi bu derin sessizlikte yankılandı.

Karakolun duvarına koşup yere çömeldim. Cam panelli kapıların alt kısmından içerisini görebileceğim kadar ilerledim. Durup kulak kesildim. Nefesimi tuttum. Emin olabileceğim kadar içeriye bakıp etrafı dinlemeye devam ettim.

Doğrulup emniyet kilidini çektim. Silahı cebime koydum. Durduğum yerde bir hesap yaptım. İtfaiye binası ve karakol, anacaddenin kuzey ucundan üç yüz metre kadar uzaktaydı. Yolun daha ilerisinde, Eno sekiz yüz metre ilerideydi. Birinin bize en erken üç dakikada ulaşabileceğine karar verdim. Harekete geçmek için iki dakika ve koşarak anacaddeye ulaşmak için bir dakika. Toplam üç dakikamız vardı. Her ihtimale karşın bu süreyi ikiye bölersek baştan sona doksan saniyemiz olacaktı.

Kasaba yolunun ortasına koştum ve Hubble'a el sallayarak sinyal verdim. Arabasının kaldırımın kenarından uzaklaştığını görünce itfaiye binasının girişine ilerledim. Büyük kırmızı kapının yanına geçip beklemeye başladım.

Hubble yaklaştı ve direksiyonu sert bir şekilde çevirip eski Bentley'nin yönünü değiştirdi. Arabasının arka tarafı itfaiye

binasının girişiyle bir dik açđ oluşturdu. Geri vitesine aldığında arabanın sarsıldığını gördüm. Sonra gaza bastđ ve büyük eski sedan hızla bana doğru gelmeye başladı.

Hızla itfaiye binasına geldi ve arka tarafıyla kapıya arptđ. Eski Bentley iki ton ağırlığında olmalıydđ. Metal kapıyı kolayca menteşelerinden çıkarmıştı. Muazzam bir çarpışma ve parçalanan metal sesi yükseldi. Arabanın arka farlarının kırıldığını ve tamponun düşüp beton zeminde yuvarlandığını gördüm. Ben kapıyla ereve arasındaki boşluktan içeri daldığım an Hubble hızla yine vites değiştirdi ve oradan uzaklaştı. İçerisi karanlıktđ fakat aradığım şeyi bulmayı başardım. Kafa seviyesinde itfaiye kamyonetinin yanına takılmıştı. Kocaman, neredeyse bir buçuk metre uzunluğunda bir cıvata keskisiydi. Bunu kamyonetin yan tarafından çıkardığım gibi kapıya koştum.

Hubble dışarı çıktığımı görünce yolda geniş bir daire çizdi. Bentley'nin arka tarafđ mahvolmuştu. Bagaj kapağı açılmıştı ve ezilmiş metal levha gıcırdıyordu. Yine de Hubble üstüne düşeni yaptı. Geniş bir açıda karakolun girişine döndü. Bir saniyelik bir duraksamanın ardından gaza bastđ. Doğruca cam panelli kapılara gitti. Bu kez yüzü kapıya dönüktü.

Eski Bentley camları un ufak ederek kapıdan içeri girdi ve resepsiyon masasını parçaladı. Oradan ekip odasına daldđ ve durdu. Hemen peşinden içeri daldım. Finlay ortadaki hücredeydi. şaşkınlıktan donakalmıştı. Sol bileğinden onu sondaki hücreden ayıran parmaklıklara kelepelenmişti. Kelepçe arkada kalan demirlere takılmıştı. Bundan daha iyisi olamazdı.

Resepsiyon masasından geriye kalan parçaları iki yana savurarak Hubble'a yol açtım. Devam etmesini işaret ettim. Direksiyonu çevirdi ve açtığım boşluğa girdi. Kolay ilerleyebilmesi için çalışma masalarını kenarlara ittim. Dönüp ona tekrar işaret verdim.

Arabasının ön tarafı da arkası kadar kötü görünüyordu. Motor kapağı yamulmuş, radyatör parçalanmıştı. Aracın alt tarafından yeşil bir sıvı akıyor, tepesinden buharlar çıkıyordu. Farlar paramparçaydı, tampon lastiklere sürtünüyordu. Ama Hubble işini yapıyordu. Durduğu yerde motoru hızlandırıyordu. Tıpkı ona söylediğim gibi.

Arabanın frene karşı sarsılmaya başladığını görebiliyordum. Sonra bir anda öne atıldı ve orta hücredeki Finlay'ye doğru gitti. Doğruca titanyum parmaklıklara çarptı, tahta bir çitin üstüne indirilen bir balta gibi parmaklıkları yarıdı. Bentley'nin motor kapağı uçtu ve ön camı patladı. Aracın bükülen metal kısımlarından kulak tırmalayıcı sesler çıktı. Hubble, Finlay'nin bulunduğu noktaya bir metre kala durdu. Hurdaya dönen arabadan bir ıslık sesiyle birlikte buharlar yükselmeye başladı. Etraf toz duman olmuştu.

Hızla hücreye dalıp cıvata keskisini Finlay'nin parmaklıklara takılı kelepçesine geçirdim. Kelepçe kırılana dek var gücümle keskiyi sıktım. Cıvata keskisini eline tutuşturdum ve onu parçalanan parmaklıklardan dışarı çıkardım. Hubble, Bentley'nin penceresinden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Çarpışma sırasında kapı içe göçtüğü için açılmıyordu. Onu çekip dışarı çıkardım, içeri uzanıp anahtarı aldım. Üçümüz darma-dağın ekip odasından geçip un ufak olan camların o tarafa koştuk. Hemen arabaya atladık. Motoru çalıştırdım ve son sürat geri geri garaj yolundan çıktım. Gaza basıp kasaba merkezine yöneldim.

Finlay'yi kurtarmıştık. Baştan sona doksan saniye sürmüştü.

ANACADDENİN KUZEY UCUNDA yavaşlayıp uykudaki kasabaya girdim. Kimse konuşmuyordu. Hubble sarsılmış halde arka koltuğa uzanmıştı. Finlay yanımda, yolcu koltuğundaydı. Kaskatı oturmuş, ön camdan dışarı bakıyordu. Hepimiz nefes nefeseydik. Ciddi bir tehlike atlattıktan sonra gelen sessiz anını yaşıyorduk.

Paneldeki saat sabahın birini gösteriyordu. Dörde kadar gizlenmek istiyordum. Saat dörtle ilgili batıl bir inancım vardı. Buna KGB zamanı derdik. Söylentilere göre KGB ajanları o saatte kapıları çalmaya başarlardı. Sabahın dördünde. Bunun işlerine çok yaradığı söylenirdi. Kurbanları o saatte yorgun olurdu. Ajanların ilerleme kaydetmesi kolaylaşırdı. Zaman zaman bunu biz de denemiştik. Kendi açımdan her zaman işe yaradığını görmüştüm. Bu yüzden son bir kez saat dörde kadar beklemek istiyordum.

Sol sağ yapıp dükkânların arasındaki servis sokaklarına girdim. Farları kapadım ve berber dükkânının arkasındaki karanlık alana çektim. Motoru durdurdum. Finlay etrafına bakınıp omuz silkti. Sabahın birinde berbere gitmek, yüz bin dolarlık bir Bentley ile bir binaya girmekten daha çılgınca değildi. Çatlak bir adam tarafından on saat boyunca bir

hücreye tıklmaktan da. Yirmi senesini Boston'da, altı ayını Margrave'de geçirdikten sonra Finlay'nin şaşıracağı pek bir şey kalmamıştı.

Hubble arka koltuktan öne doğru eğildi. Sarsılmış görünüyordu. Arabasını kasten üç ayrı yere sürüp parçalamıştı. Bu üç çarpışma anı onu yıpratmıştı. Enerjisini tüketmişti. Ayağını gaz pedalından ayırmadan peş peşe üç ayrı yere çarpmak için tüm iradesini kullanmıştı. Ama başarmıştı. Bunu herkes yapamazdı. Fakat etkilerini yeni hissetmeye başlamıştı. Arabadan inip ara sokakta durdum. Hubble'a inmesini işaret ettim. Karanlıkta arabadan indi. Biraz sallanarak yanımda durdu.

“İyi misin?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Sanırım. Dizimi çarptım, boynum da çok ağrıyor.”

“Biraz yürü,” dedim. “Kendini kasma.”

Onu karanlık sokakta yürüttüm. Birkaç kez on adım ileri on geri yürüdük. Sol ayağı yere sağlam basmıyordu. Belki de kapı içe göçtüğünde sol dizini çarpmıştı. Başını çeviriyor, ensesindeki tutulan kasları gevşetmeye çalışıyordu.

“İyi misin?” dedim.

Gülümsedi. Tendonlarından biri acıyınca yüzünü buruşturdu.

“Yaşayacağım,” dedi.

Finlay arabadan inip yanımıza geldi. O da yeni yeni kendine geliyordu. Yeni uyanmış gibi gerindi. Heyecanlanmaya başlamıştı. Karanlıkta bana gülümsedi.

“İyi iş çıkardın Reacher,” dedi. “Beni nasıl kurtaracağını düşünüp duruyordum. Picard'a ne oldu?”

Küçük bir çocuk gibi parmaklarımla tabanca işareti yaptım. Ortağımmış gibi başını salladı. Başka bir şey söylemeyecek kadar mesafeli bir adamdı. Elini sıktım. Doğru hareket buymuş gibi geldi. Sonra döndüm ve berber dükkânının arka kapısını hafifçe tıklattım. Kapı hemen açıldı. İki adamdan

daha yaşı olan kapıyı çalmamızı bekliyormuş gibi karşımızda duruyordu. İçeri girmemizi işaret etti. Tek sıra halinde koridordan depo alanına geçtik. Tıkabasa berber malzemeleri dizilmiş rafların yanında durduk. Yüzü kırışıklık yaşı adam arkamızdan bize yetişti.

“Yardımaınıza ihtiyacımız var,” dedim.

Yaşı adam tamam anlamında omuz silkti. Maun rengi elini kaldırıp beklememizi işaret etti. Ön tarafa gitti, sonra ortağıyla geri geldi. Daha genç olan yaşı adamla. Kendi aralarında bizim duyabileceğimiz bir şekilde fısıldaşarak ne yapacaklarını konuştular.

“Üst kata,” dedi daha genç olan.

Yine tek sıra halinde dar merdivenden üst kata çıktık. Dükkânın üstündeki daireye girdik. İki yaşı berber bizi oturma odasına aldı. Perdeleri çekip fazla ışık yaymayan birkaç lamba yaktılar. Oturmamızı işaret ettiler. Oda küçük, sade ve tertemizdi. Şirin bir havası vardı. Bir odam olsa böyle olmasını isterdim diye düşündüm. Oturduk. Daha genç olan adam bizimle kalırken ortağı dışarı çıktı. Kapıyı kapadı. Dördümüz birbirimize baktık. Sonra berber öne eğildi.

“Burada gizlenen ilk kişiler değilsiniz,” dedi.

Finlay etrafına bakındı. Hepimiz adına konuşmaya karar verdi.

“Öyle mi?” dedi.

“Evet efendim, değilsiniz,” dedi berber. “Bugüne dek birçok oğlan bizim yanımıza gizlendi. Açıkçası kızlar da.”

“Kimler gibi?” diye sordu Finlay.

“Aklınıza kim gelirse,” dedi yaşı adam. “Fıstık tarlalarında çalışan sendika üyesi gençler. Şeftali yetiştiricilerinin yanında çalışan sendika üyesi gençler. Seçmen kayıtlarıyla ilgilenen, insan hakları savunucusu kızlar. Vietnam’a yollanmak istemeyen gençler. Hepsi burada gizlendi.”

Finlay başını salladı.

“Şimdi de biz geldik,” dedi.

“Kasabayla ilgili bir sorun mu?” diye sordu berber.

Finlay yine başını salladı.

“Ciddi bir sorun. Birçok değişiklik olacak.”

“Bunu bekliyordum,” dedi yaşlı adam. “Senelerdir bekliyordum.”

“Öyle mi?” dedi Finlay.

Berber başını sallayıp ayağa kalktı. Bir dolaba doğru gitti. Kapağını açıp içine bakmamızı işaret etti. Derin rafları olan büyük bir dolaptı. Raflar parayla doluydu. Lastiklerle bağlanmış deste deste para vardı. Dolabın en altından en tepesine kadar. Birkaç yüz bin dolar olmalıydı.

“Kliner Vakfı’nın parası,” dedi adam. “Bize para yollayıp duruyorlar. Bu işte bir terslik var. Yetmiş dört yaşımdayım. İnsanlar yetmiş dört sene beni aşağıladılar. Şimdi de beni paraya boğuyorlar. Bunda bir terslik yok mu?”

Para dolu dolabı kapadı.

“Bu paraları harcamadık,” dedi. “Hak etmediğimiz bir senti bile harcamıyoruz. Gelen paraları dolaba koyuyoruz. Siz Kliner Vakfı’nın mı peşindesiniz?”

“Yarın Kliner Vakfı diye bir şey kalmayacak,” dedim.

Yaşlı adam başını sallamakla yetindi. Yanından geçerken dolaba dik dik bakıp başını yine iki yana salladı. Kapıyı arkasından kapadı ve üçümüzü bu küçük şirin odada yalnız bıraktı.

“KOLAY OLMAYACAK,” dedi Finlay. “Üçer üçer durumdayız. Ama ellerinde dört rehine var. İkiisi çocuk. Onları nerede tuttuklarından bile emin değiliz.”

“Depodalar,” dedim. “Orası kesin. Başka nerede olabilirler? Onları başka yerde tutabilecek adamları kalmadı. Hem kaydı duydun. Sesler yankılanıyordu, değil mi? Kesinlikle depodalar.”

“Hangi kayıt?” diye sordu Hubble.

Finlay ona baktı.

“Roscoe’dan Reacher’a bir kayıt yolladılar,” dedi. “Bir mesaj vermesi için. Onu rehin aldıklarını kanıtlamak için.”

“Roscoe mu? Ya Charlie?”

Finlay hayır anlamında başını salladı.

“Sadece Roscoe,” diye yalan söyledi. “Charlie’den kayıt yoktu.”

Hubble başını salladı. Zekice bir hamle Harvardlı diye düşündüm. Charlie’nin boğazına dayanmış sivri bir bıçakla bir mikrofona konuştuğu imgesi Hubble’ın kendini kaybetmesine neden olurdu. Kontrolü kaybedip paniğe kapılırsa bize hiçbir faydası dokunmazdı.

“Kesinlikle depodalar,” dedim yine. “Buna hiç şüphe yok.”

Hubble depoyu iyi biliyordu. Bir buçuk senenin büyük bir kısmını orada çalışarak geçirmişti. Bu yüzden ona tekrar tekrar depo planını anlattırdık. Kâğıt kalem bulup bina planlarını çizdirdik. Planların üstünden geçip kapıların ve merdivenlerin yerlerini, aralarındaki mesafeleri, ayrıntıları belirledik. Bir mimarın gurur duyacağı bir çizim ortaya çıkardık.

Paraların istiflendiği bina, dört deponun bulunduğu sıranın en sonundaydı. Sanayi ürünleriyle ilgili üçüncü depo binasına çok yakındı. İki binayı bir çit ayırıyor, aralarından dar bir patika geçiyordu. Diğer üç cephesinin etrafı, depo alanının tamamını saran çitlerle çevriliydi. Ana çitler alanın arkasına ve en uç kısmına yakındı ama önlerinde kamyonların manevra yapabilmesi için yeterince boşluk vardı.

Binanın kepenkli büyük kapısı ön duvarın neredeyse tamamını kaplıyordu. En uç köşede ana kata açılan küçük bir personel kapısı vardı. Personel kapısının iç tarafındaysa kepenkli kapıyı açan kolun bulunduğu bir kafes. Personel kapısından girip sola dönülünce açık metal bir merdivenden üst kattaki

ofise çıkılıyordu. Ofis büyük binanın üst arka köşesine kadar kolonlarla desteklenmişti ve ana katın yaklaşık on iki metre yukarısında asılı duruyordu. Penceleri büyüktü ve tırabzanlı balkonundan ana katta olup bitenler izlenebiliyordu. Arka tarafında binanın dışındaki yargın merdivenine geçiş kapısı bulunuyordu. Yangın merdiveni dış arka duvara tutturulmuş bir başka açık metal merdivendi.

“Tamam,” dedim. “Gayet açık, değil mi?”

Finlay omuz silkti.

“Destek çağırmış olabilirler diye endişeliyim,” dedi. “Dışarıda nöbetçiler olabilir.”

Ben de ona omuz silktim.

“Destek olmayacak,” dedim. “Ben daha çok pompalı tüfekler konusunda endişeliyim. Orası büyük bir alan ve içeride iki çocuk var.”

Finlay başını salladı. Ciddi görünüyordu. Ne demek istediğimi anlamıştı. Pompalı tüfekler etrafa huni biçiminde geniş bir açıda kurşun saçarlar. Pompalı tüfekler ve çocuklar aynı yerde olamaz. Hepimiz sessizleştik. Neredeyse sabahın ikisi olmuştu. Bir buçuk saat daha vardı. Üç buçukta gidecektik. Dörtte oraya varacaktık. En sevdiğim saldırı saati buydu.

BEKLEYECEKTİK. Bir siperdeki askerler gibi. Bir baskından önceki pilotlar gibi. Etraf sessizdi. Finlay uyukluyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Belki onlarca kez. Sandalyesine yayılmıştı. Sol kolu sandalyenin kenarından sarkıyordu. Kırık kelepçenin diğer ucu bileğinde sallanıyordu. Gümüş renkli bir bilezik gibi.

Hubble dimdik oturuyordu. Bunu daha önce yapmamıştı. Kıpır kıpırdı, enerjisini yakmaya çalışıyordu. Haksız sayılmazdı. Sürekli bana bakıyordu. Gözlerinde sorularla. Ben de onu rahatlatmak için her seferinde omuz silkiyordum.

Saat iki buçukta biri kapıyı tıklattı. Hafifçe. Kapı azıcık aralandı. İki berberden daha yaşlı olan gelmişti. Eğri, titrek parmağını odaya doğrulttu. Parmağını çevirdiği kişi bendim.

“Seni görmek için biri geldi evlat,” dedi.

Finlay uyandı. Hubble korkuya kapıldı. İkisine de yerlerinde kalmalarını işaret ettim. Kalkıp cebimdeki büyük otomatik silahı çıkardım. Emniyet kilidini açtım. Yaşlı adam elini sallayıp beni durdurdu.

“Buna hiç gerek yok evlat. Hiç gerek yok.”

Sabırsızlanıyor, onunla alt kata inmemi istiyordu. Silahı tekrar cebime soktum. Finlay’ye ve Hubble’a göz atıp yaşlı adamla gittim. Beni küçük bir mutfığa götürdü. Burada, bir taburede oturan yaşlı bir kadın vardı. Çok zayıftı ve teni yaşlı adamınki gibi maun rengiydi. Kışın yapraksız kalmış yaşlı bir ağacı andırıyordu.

“Bu, ablam,” dedi yaşlı berber. “Sesinizi duyup uyanmış.”

Kadının yanına gitti. Eğilip doğruca kulağına konuştu.

“Sana sözünü ettiğim genç bu,” dedi.

Kadın bana bakıp gülümsedi. Güneş doğmuş gibi hissettim. Çok uzun zaman önce çok güzel olduğunu tahmin ettim. Bana uzattığı elini tuttum. Yaşlı berber bizi mutfakta yalnız bırakmak için harekete geçti. Yanımdan geçerken duraksadı.

“Ablama onu sor,” dedi.

Yaşlı adam mutfaktan çıktı. Yaşlı kadının eli hâlâ elimdeydi. Yanına çömeldim. Elini geri çekmeye çalışmadı. Eli iri avcumda kahverengi ince bir dal gibi öylece kaldı.

“Çok iyi duyamıyorum,” dedi. “Yaklaşman gerek.”

Kulağına yaklaştım. Eski bir çiçek gibi kokuyordu. Solmuş bir tomurcuk gibi.

“Böyle nasıl?” diye sordum.

“Böyle iyi evlat,” dedi. “Seni duyabiliyorum.”

“Kardeşinize Kör Blake’i sormuştum,” dedim.

“Bunu biliyorum evlat. Bana söyledi.”

“Bana onu tanıdığınızı söyledi,” dedim kulağına.

“Evet, tanıyordum. Çok iyi tanıyordum.”

“Bana ondan söz eder misiniz?”

Başını çevirip üzgün bir ifadeyle bana baktı.

“Anlatacak ne var ki? Çok uzun zaman önce öldü.”

“Nasıl biriydi?”

Yaşlı kadın hâlâ bana bakıyordu. Altmış yetmiş sene önce-sine giderken gözleri dolmuştu.

“Kördü,” dedi.

Bir süre başka bir şey demedi. Dudakları sessizce kıpırdadı ve ince bileğinde güçlü bir nabız hissettim. Uzaklardan gelen bir sesi duymaya çalışıyormuş gibi başını çevirdi.

“Kördü,” dedi yine. “Tatlı bir gençti.”

Kadın doksanlarındaydı. Yirminci yüzyıl kadar yaşlıydı. Yirmili otuzlu yaşlarını hatırlıyor olmalıydı. Çocukluğunu ya da ergenlik dönemini değil. Genç bir kadın olduğu zamanları. Kör Blake’ten tatlı bir genç diye söz ediyordu.

“Bir şarkıcıydım,” dedi. “O gitar çalardı. Şu eski deyi mi bilir misin? Blake gitarı tıpkı bir zili çalar gibi çalardı. O kadar doğaldı. Eskiden Blake için öyle derdim. O eski gitarını eline alırdı ve notalar şarkı söyleyebileceğinizden daha hızlı bir şekilde dökülürdü. Ama her nota kusursuz bir zil çınlaması gibi havada süzülürdü. Bütün gece çalıp söyledik, sabahleyin onu bir çayıra götürürdüm ve aynı büyük ağacın altında oturup biraz daha çalıp söyledik. Sırf mutlu olduğumuz için. Sırf ben söyleyebildiğim, o da çalabildiği için.”

Usulca bir şeyler mırıldandı. Sesi olması gerekenin beşte biri kadar pesti. O kadar zayıf ve narindi ki tiz, titrek bir soprano duymayı bekliyordunuz. Fakat alçak, boğuk bir kontralto duyuyordunuz. Söylediklerini gözlerimin önüne getirmeye, onları eski bir Georgia çayırında yan yana hayal etmeye çalıştım.

Yabani çiçek tomurcuklarının kokusu, tembel akşamüstü böceklerinin vızıltısı arasında sırtlarını bir ağaca dayamış, onları mutlu ettiği için müzik yaptıklarını hayal ettim. Blake'in yazdığı o çok sevdiğim buruk, cüretkâr şarkıları çalıp söylediklerini.

“Ona ne oldu?” diye sordum ona. “Bunu biliyor musunuz?”
Başını salladı.

“Bu dünyada iki kişi ona ne olduğunu biliyor. Biri benim.”

“Bana anlatır mısınız? Buraya bunu öğrenmek için gelmiştim.”

“Altmış iki sene,” dedi. “Altmış iki senedir kimseye anlatmadım.”

“Bana anlatır mısınız?” dedim yine.

Başını salladı. Hüzünlü bir ifadeye büründü. Yaşlı gözleri doldu.

“Altmış iki sene. Bunu bana soran ilk kişi sensin.”

Nefesimi tuttum. Dudakları sessizce kıpırdadı, avcumdaki eli titredi.

“Kördü,” dedi. “Ama cakalıydı. Bu sözcüğü biliyor musun? Cakalı. Kendine güvenirdi. Gülümsemesinden özgüven akardı. Bu tür gülümseme bir cakalıdır. Blake cakalıydı. Çok canlı ve enerjikti. Hızlı yürür, hızlı konuşurdu. Her zaman hareket halindeydi, o tatlı yüzünde her zaman bir gülümseme vardı. Ama bir keresinde, kasabada bir yerden çıkmış kaldırımında yürüyor, gülüyorduk. Etrafta kimse yoktu ama birden iki beyaz kaldırımında bize doğru gelmeye başladı. Bir adam ve bir çocuk. Onları gördüm ve yapmamız gerektiği üzere kaldırımdan indim. Toprak yolda durup geçmelerini bekledim. Fakat zavallı Blake kördü. Onları görmedi. Beyaz çocuğa çarptı. On on iki yaşlarında bir çocuktü. Blake onu yanlışlıkla toprak yola itti. Başı bir taşa çarpıp yarılınca çocuk avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Babası yanındaydı. Onu tanıyordum. Kasabanın önemli kişilerindendi. Oğlu patlayacakmış

gibi ılık atıyor, bağırarak babasına zenciyi cezalandırmasını söylüyordu. Babası sonunda öfkelendi ve bastonuyla Blake'i dövmeğe başladı. Bastonun tepesinde kocaman gümüş bir topuz vardı. Adam zavallı Blake'i başı bir karpuz gibi yarıłana dek o bastonla dövdü. Onu oracıkta öldürdü. Çocuėunu kaldırıp bana döndü. Zavallı Blake'in saçını, kanını ve beyninin parçalarını bastondan temizlemem için beni at yalağına yoladı. Bu konuda tek kelime bile etmememi, konuşursam beni de öldüreceğini söyledi. Ben de gizlendim ve başka biri zavallı Blake'i kaldırımında bulana dek bekledim. Sonra diğerleriyle birlikte bağırarak, ağlayarak dışarı fırladım. Bugüne kadar kimseye olanları anlatmadım.”

Gözlerinde biriken iri damlalar ağır ağır ince yanaklarından aşağı süzöldü. Elimi uzatıp parmağımla yüzünü sildim. Diğer elini elime aldım.

“O beyaz çocuk kimdi?” diye sordum.

“Buralarda gördüğüm biri. O günden beri sinsice ortalıkta dolanan, zavallı Blake'imın başı yarılmış halde yolda yattığı günü bana hatırlatan biri.”

“Kimdi?”

“Bir kazaydı. Bunu herkes görebilirdi. Zavallı Blake kör bir adamdı. Çocuğun öyle bağırmaması gerekirdi. O kadar kötü yaralanmamıştı. Bunu bilebilecek yaştaydı. Öyle bağırıp çağırması onun suçuydu.”

“Çocuk kimdi?” diye sordum yine.

Bana döndü ve gözlerimin içine baktı. Bana altmış iki senelik o sırrı söyledi.

“Grover Teale,” dedi. “Tıpkı babası gibi belediye başkanı oldu. Kendini dünyanın kralı sanıyor fakat kör ve siyahi olması dışında ortada hiçbir neden yokken zavallı Blake'imın ölmesine yol açan şımarık bir velet.”

BERBER DÜKKÂNININ ARKASINDAKİ ara sokakta Charlie'nin siyah Bentley'sine doluştuk. Kimse konuşmadı. Motoru çalıştırdım. Yola çıkıp kuzeye yöneldim. Farları söndürdüm ve yavaş gittim. Koyu renkli büyük sedan ininden çıkmış, kimselere görünmeden karanlıkta kuzeye ilerleyen bir hayvan gibiydi. Bağlı olduğu yerden kopan ve buz gibi suların arasında süzülen siyah renkli kocaman bir denizaltı gibiydi. Kasabada yol alırken karakolun yakınlarında durdum. Ortalık bir mezar kadar sessizdi.

“Bir silah almak istiyorum,” dedi Finlay.

Un ufak olmuş camların arasından içeri daldık. Hubble'ın Bentley'yi karanlık ekip odasında öylece duruyordu. Ön lastikleri patlamış, burnu hücre enkazının içine gömülmüştü. Benzin kokusu aldım. Depo çatlamış olmalıydı. Arabanın arkası içine göçtüğü için bagaj kapağı açık duruyordu. Hubble dönüp arabaya bakmadı bile.

Finlay hurdaya dönen arabanın yanından geçip arkadaki büyük ofise gitti. İçeri girdi. Hubble'la birlikte eskiden giriş kapısı olan cam parçalarının arasında onu bekledim. Finlay karanlıktan elinde paslanmaz çelik bir tabanca ve bir kutu

kibritle çıktı. Sırıtarak. İkimizin arabaya binmesini işaret ettikten sonra bir kibrit çaktı. Kibriti mahvolmuş durumdaki yeşil Bentley'nin arka tarafının alt kısmına fırlatıp cam parçalarını ezerek dışarı fırladı.

“Dikkat dağıtmak gerek, değil mi?” dedi.

Garaj yolundan çıktığımız an yangının başladığını gördük. Parlak mavi alevler, kumsala vuran bir dalga gibi halı kaplı zemine yayıldı. Parçalanmış tahtaları kapladı, dışa doğru yayıldı ve yerdeki kocaman benzin lekesini yuttu. Rengi sarıya ve turuncuya dönerken açık duran girişten giren havayı emdi. Bir dakika içinde her yer tutuşmuştu. Gülümseyip kasaba yoluna çıktım.

Yirmi iki kilometrenin büyük bir kısmında farları açık tuttum. Hızlı gidiyorduk. Yol on iki dakika kadar sürdü. Farları kapadım ve depo alanına yarım kilometre kala durdum. Yolda diğer yöne dönüp biraz geri geri gittim. Arabayı güneye dönük halde bıraktım. Kasabaya doğru. Kapıları kilitlemedim. Anahtarı içeride bıraktım.

Hubble büyük cıvata keskisini aldı. Finlay ofisten aldığı tabancayı kontrol etti. Bense koltuğun altından benzin dolu plastik şişeyi çıkardım. Copla birlikte cebime koydum. Ağır-
dı. Ceketimin sağ tarafı aşağı sarktı ve Desert Eagle göğsüme yükseldi. Finlay kibrit kutusunu bana verdi. Bunu diğer cebime yerleştirdim.

Karanlıkta yolun kenarındaki toprak alanda durduk. Birbirimize bakıp kararlılıkla başımızı salladık. Yarısı yanmış ağaca doğru yürümeye başladık. Ay ışığında silüetini görebiliyorduk. Oraya ulaşmamız birkaç dakika sürdü. Yumuşak toprakta ağır ağır ilerledik. Eğri ağacın orada durduk. Hubble'dan cıvata keskisini aldım. Herkes yine başını salladı ve depo alanının arka kısmına yakın olan çitlerin oraya doğru gittik. Saat dörde on vardı. Yanan karakoldan çıktığımızdan beri kimse konuşmamıştı.

Ağaçtan çitlere kadar yetmiş beş metreydi. Yürümemiz bir dakika sürdü. Yangın merdiveninin karşısına geçene kadar yürümeye devam ettik. Binanın tamamını saran, beton yola çakılmış yangın merdiveninin altında durduk. Finlay ile Hubble biraz baskı oluşturmak için çitleri sıkı sıkı tuttular. Bense cıvata keskisiyle her halkayı sırayla kestim. Bunu kolayca hallettik. Neredeyse yedi adım yüksekliğinde ve sekiz adım genişliğinde, dikenli tellerin başladığı noktaya kadar kocaman bir parçayı kesmeyi başardım. Boşluktan diğer tarafa geçtik. Artık merdivenin dibindeydik. Bekledik. İçeriden sesler geldiğini duyabiliyordum. İçeride birileri hareket ediyor, yürüyordu ve sesler geniş alanda yankılanıyordu. Derin bir nefes aldım. Finlay ile Hubble'a sırtlarını metal cepheye yaslamalarını işaret ettim. Dışarıda nöbetçi olup olmadığından emin değildim. İç sesim bana destek olmadığını söylüyordu. Fakat Finlay bu konuda endişeliydi. Ve uzun zaman önce Finlay gibi insanların endişelerini ciddiye almam gerektiğini öğrenmiştim.

İkisine oldukları yerde kalmalarını işaret edip sessizce devasa binanın köşesine gittim. Yere çömelip cıvata keskisini neredeyse bir adımlık bir yükseklikten beton zemine bıraktım. Tam kararında bir ses çıkardı. Biri depo alanına girmeye çalışıyormuş gibi bir sestti. Sırtımı duvara yasladım ve sağ elimi copu alıp beklemeye koyuldum.

Finlay haklıydı. Dışarıda biri vardı. Ben de haklıydım. Destek istememişlerdi. Dışarıdaki nöbetçi Baker'dı. Binanın dışında dolanıyordu. Onu görmeden önce sesini duydum. Gergin bir şekilde nefes alıp verdiğini, beton zeminde çıkardığı ayak seslerini işittim. Binanın köşesine geldi ve benden bir metre ötede durdu. Durup yerdeki cıvata keskisine baktı. Elinde .38'liği vardı. Bakışlarını çitlere çevirince bir kısmının kesilmiş olduğunu fark etti. Hızla o yöne doğru koşmaya başladı.

Sonra bir anda durdu. Copu var gücümle savurdum ve hedefi vurdum. Ama Baker yere devrilmedi. Elindeki tabancayı düşürdü. Boşalan bacaklarının üstünde sallandı. Finlay arkamdan yaklaştı. Onu boğazından yakaladı. Tıpkı bir tavuğu boğazlayan bir çiftçi çocuğu gibi görünüyordu. Bunu hakkıyla yaptı. Baker'ın üstünde hâlâ isim etiketinin olduğu polis üniforması vardı. Dokuz gün önce fark ettiğim ilk şey bu olmuştu. Cesedini yolda bıraktık. Beş dakika bekledik. Kulak kesildik. Dışarı çıkan olmadı.

Hubble'ın beklediği noktaya geri döndük. Derin bir nefes daha aldım. Yangın merdivenine adım attım. Özenle ve sessizce basamaklardan çıkmaya başladım. En tepeye kadar devam edecektim. Merdiven demirden ya da çelikten yapılmıştı. Basamakların arası açıktı. Dikkat etmediğim takdirde zil gibi çınlayabilirdi. Finlay arkamdan geliyordu. Sol elinde tabancası olduğu için sağ eliyle tırabzana tutunuyordu. Onun hemen arkasındaysa korkudan nefesini tutmuş Hubble vardı.

Sessizce yukarı çıktık. On iki metreye tırmanmamız birkaç dakika sürdü. Çok dikkatli davranıyorduk. En tepedeki küçük platformda durduk. Kulağımı kapıya dayadım. Sessizdi. Hubble ofis anahtarlarını çıkardı. Anahtarlar birbirine çarpmasın diye elinde sıkı sıkı tuttu. Doğru anahtarı yavaşça, ses çıkarmadan buldu. Kilide soktu. Nefesimizi tutup bekledik. Hubble anahtarı çevirdi. Kilit bir klik sesiyle açıldı. Kapı aralandı. Yine nefesimizi tuttuk. Ses gelmedi. İçeriden kimse fırlamadı. Çıt çıkmıyordu.

Hubble yavaşça, sessizce kapıyı itti. Finlay öne geçip kapıyı biraz daha itti. Yerini bana bıraktı. Kapıyı duvara kadar ittim. Açık kalması için cebimdeki benzin dolu şişeyi önüne koydum.

Ofisin ışığı yangın merdivenini aydınlattı, çitlere ve on iki metre aşağıdaki alana kadar yayıldı. Deponun ark lambaları

yakılıydı ve ışık büyük ofis pencerelerinden içeri sızıyordu. Ofisteki her şeyi görebiliyordum. Ve gördüğüm manzara karşısında kalbim neredeyse duracaktı.

Asla şansa inanmamıştım. İnanmak için bir nedenim olmamıştı. Asla şansa güvenmemiştim çünkü asla güvenememişim. Ama o an çok şanslı olduğumu düşündüm. Otuz altı senelik talihsizlikler ve dertler tek bir muhteşem manzarayla silinmişti. Tanrılar omzumda oturmuş tezahürat ediyorlar, bana moral veriyorlardı. Bu muhteşem manzara karşısında kazandığımı biliyordum.

Çünkü çocuklar yerde uyuyorlardı. Hubble'ın çocukları. Ben ve Lucy. Bir yığın boş çuvalın üstüne uzanmışlardı. Derin bir uykudalardı. Yüzleri ancak uyuyan çocuklarda görebileceğiniz biçimde masumdu. Üstleri başları kir toz içindeydi. Pazartesi günü okula giderken giydikleri üniforma hâlâ üzerlerindeydi. Eski New York'un sepya bir baskısındaki sokak çocukları gibi görünüyorlardı. Çuvalların üstüne yayılmış uyuyorlardı. Sabahın dördünde. Şanslı saatimde.

Çocuklar için çok endişelenmişim. Bu olayı bu kadar riskli kılan şey çocuklardı. Bin kez planı düşünmüştüm. Aklımdan savaş oyunları geçirmiş, işe yarar bir tane bulmaya çalışmıştım. Ama bulamamıştım. Hepsi kötü bir şekilde sonlanıyordu. Harp akademisinde yetersiz sonuç denen bir durumdu bu. Aklıma gelen her senaryoda, çocuklar büyük pompalı tüfeklere hedef olup ölüyorlardı. Çocuklar ve pompalı tüfekler bir arada olamaz. Dahası dört rehineyi ve iki pompalı tüfeği aynı anda aynı yerde hayal etmişim. Çocukların paniğe kapıldığını, Charlie'nin çığlıklar attığını ve devasa Ithaca'ların ateş etmeye başladığını hayal etmişim. Hepsinin aynı yerde olacağını düşünmüştüm. Aklıma bir çözüm gelmemişti. Sahip olduğum ya da olacağım her şeyi, çocukların başka bir yerde tek başlarına uyuyor olması için verebilirdim. Bu dilediğim

gerçekleşmişti. Gerçek olmuştu. O kadar sevinmişim ki kulaklarımda kocaman bir stadyumda sevinçten isterik halde bağırarak bir kalabalığın uğultusunu duyabiliyordum.

Finlay'ye ve Hubble'a döndüm. Onları başlarının arkasından tutup kendime yaklaştırdım. Elimden geldiğince alçak sesle fısıldadım.

“Hubble, sen kızı al,” diye fısıldadım. “Finlay sen de oğlanı. Ağızlarını kapatın. Gıklarını çıkarmamaları gerek. Onları ağacın oraya taşıyın. Hubble onları arabaya götüreceksin. Yanlarında kalıp bizi bekle. Finlay, sen buraya geri döneceksin. Elinizi çabuk tutun. Sessiz hareket edin.”

Desert Eagle'ı çıkarıp emniyet kilidini açtım. Bileğimi kapı çerçevesine dayadım ve ofise nişan aldım. Finlay ve Hubble sessizce ofise girdiler. Dediklerimi yaptılar. Eğilerek ilerlediler. Ses çıkarmadılar. Çocukların minik ağızlarını elleriyle kapadılar. Onları kucakladıkları gibi sessizce dışarı çıktılar. Doğrudular ve iri .44'lüğümün namlusunun yanından dolandılar. Çocuklar uyanıp debelendiler. Kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Hubble ve Finlay onları merdivene taşıdılar. Sonra usulca aşağı indirdiler. Kapıdan gerileyerek metal platformun uç köşesine gittim. Onları aşağı inene kadar koruyabileceğim bir açı buldum. Ağır ağır yangın merdiveninden inmelerini, yere adım atıp çitlere yönelmelerini, çitlerdeki boşluktan çıkıp kaçmalarını bekledim.

On iki metre aşağıdaki alana dökülen parlak ışığın arasına adım attılar ve gecenin karanlığında gözden kayboldular.

RAHATLADIĞIMI HİSSETTİM. Silahı indirdim. Kulak kesildim. Büyük metal binanın içinden gelen hafif sürtünme seslerini duydum. Sessizce ofise girdim. Yerde sürünerek pencere-
relere gittim. Başımı yavaşça kaldırdım ve aşağı baktım. Asla unutamayacağım bir manzarayla karşılaştım.

Deponun tavanında belki yüz tane ark lambası vardı. İçerisi gündüz vaktinden daha aydınlıktı. Büyük bir alandı. Yaklaşık yüz adım uzunluğunda, seksen adım genişliğinde ve altmış adım yüksekliğinde olmalıydı. Ve kâğıt paralarla doluydu. Bütün alan devasa bir para yığınıyla kaplıydı. Arka köşeye kadar uzanıyordu ve neredeyse elli adım yüksekliğindeydi. Bir dağ yamacı gibi eğimliydi. Bir nakit dağıydı. İnanılmaz bir manzaraydı.

Barakanın en ucunda Teale'ı gördüm. Dağın alt kısmında, on adım kadar yüksekte oturuyordu. Pompalı tüfeğini dizlerine koymuştu. Tepesinde yükselen devasa yeşil yığının yanında ufacık kalmıştı. Bana elli adım kadar daha yakında yaşlı Kliner'ı gördüm. Dağın biraz daha yüksek bir kısmına oturmuştu. O da pompalı tüfeğini dizlerine koymuştu.

İki pompalı tüfek, Charlie Hubble'a ve Roscoe'ya karşı bir üçgen oluşturunuyordu. Benden on iki metre aşağıda minicik görünüyorlardı. Onlara iş yaptırıyorlardı. Roscoe'nun elinde bir kar küreği vardı. Çok kar yağan eyaletlerde insanların garaj yollarını temizledikleri, ucu kıvrık olan küreklerden. Paraları Charlie'ye doğru itiyordu. Charlie ise paraları klima kartonlarına dolduruyor, bir bahçe tırmağıyla üstlerine bastırıyordu. İki kadının arkasında bir sıra bantlanmış kutu vardı. Karşılarında dev para dağı duruyordu. Dolar dağının altında iki karınca gibi benden epey aşağıda çalışıyorlardı.

Nefesimi tuttum. Büyülenmiş gibi onları izledim. Gerçekten inanılmaz bir manzaraydı. Kliner'ın siyah kamyonetini görebiliyordum. Kepenkli kapının iç tarafına geri geri yanaşmıştı. Yanında Teale'ın beyaz Cadillac'ı duruyordu. İkisi de büyük araçlardı. Ama para dağının yanında küçücük görünüyorlardı. Kumsalda çocukların oynadığı plastik oyuncaklar gibilerdi. İnanılmazdı. Tüm bu manzara bir masaldan fırlamış gibiydi. Heyecanlı bir fablda karşılaşılacak bir zümrüt madenindeki

büyük yeraltı mağarası gibiydi. Her şey yüz tane parlak ışık veren ark lambasıyla aydınlatılmıştı. Aşağıdaki herkes minicik görünüyordu. Gözlerime inanamıyordum. Hubble bir milyon doların inanılmaz bir manzara olduğunu söylemişti. Ve ben an itibarıyla kırk milyon dolara bakıyordum. Asıl etkilendiğim şey, para dağıının yüksekliğiydi. Zeminden tavana kadar yükseliyordu. Ana katta çalışan iki minik figürden on kat daha yüksekti. Bir evden daha yüksekti. İki evden daha yüksekti. Muazzamdı. Çok büyük bir depoydu. Her yanı para doluydu. Kırk milyon dolar değerinde bir dolarlık gerçek banknotlarla doluydu.

İki kadın da acımasız bir askeri manevranın sonuna yaklaşmış askerler gibi tükenmiş halde çalışıyordu. Ayakta uyur gibi otomatik bir şekilde hareket ediyorlardı ama zihinleri dinlenmeleri için haykırıyordu. Para dağından peş peşe topladıkları kucak dolusu parayı kutulara dolduruyorlardı. Aman-sız bir işti. Sahil Güvenlik'in geri çekilmesi Kliner'ı gafil avlamıştı. Henüz hazır değildi. Depo tıkabasa doluydu. Roscoe ve Charlie acımasızca çalıştırılan kölelere dönüşmüşlerdi. Teale ve Kliner yolun sonuna geldiklerini biliyormuş gibi onları kayıtsızca izliyorlardı. Dev para dağıının altına gömüleceklerdi. Dağ onları yutacak, nefeslerini kesip boğulmalarına neden olacaktı.

Yangın merdiveninde Finlay'nin hafif ayak seslerini duydum. Ofisten sürünerek çıktım ve metal platformda beklediği yere geri döndüm.

“Arabadalar,” diye fısıldadı. “Burada durum nasıl?”

“İki pompalı tüfek kullanılmaya hazır şekilde bekliyor. Roscoe ve Charlie idare ediyorlar.”

Parlak ışıkların ve hafif seslerin geldiği yöne doğru baktı.

“Orada ne yapıyorlar?” diye fısıldadı.

“Gel de bak,” dedim alçak sesle. “Ama şaşırmaya hazır ol.”

Sürünerek içeri girdik ve pencerelere doğru gittik. Finlay usulca aşağıdaki inanılmaz manzaraya baktı. Uzunca bir süre

bakışlarını oradan ayıramadı. Her yeri taradı. En sonunda bana döndü. Nefesi kesilmişti.

“Tanrım,” diye fısıldadı.

Başımla geri çıkmasını işaret ettim. Sürünerek yangın merdiveninin platformuna döndük.

“Tanrım,” diye fısıldadı yine. “Buna inanabiliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır. İnanamıyorum.”

“Ne yapacağız?” dedi.

Elimi kaldırıp platformda beklemesini işaret ettim. Sürünerek içeri girdim ve pencereden aşağı baktım. Her yeri dikkatle inceledim. Teale’ın oturduğu yere, ofisin iç kapısına, Kliner’in ateş menziline baktım. Roscoe’nun ve Charlie’nin yara alıp almayacağını hesapladım. Bütün açıları hesaba kattım, mesafeleri tahmin etmeye çalıştım. Kesin bir sonuca vardım. Büyük bir sorunla karşı karşıyaydık.

Bize en yakın kişi yaşlı Kliner’dı. Roscoe ve Charlie iki adamın arasında çalışıyorlardı. Teale tehlikeli olandı çünkü deponun diğer ucundaydı. İç taraftaki merdivenin başında belirdiğimde dördü de bana bakacaktı. Kliner pompalı tüfeğini kaldıracaktı. Teale da aynı şeyi yapacaktı. İkisi de bana ateş edecekti.

Kliner bir ördek avcısı gibi tüfeği altmış derece kaldırıp bana doğrudan ateş edebilirdi. Ama Roscoe ve Charlie, Teale ile benim aramda kalıyorlardı. Teale oldukça yakın bir açıdan ateş ediyor olacaktı. Zaten para dağının üç metre kadar yukarısında oturuyordu. Otuz metrelik bir mesafeden dokuz metrelik bir yüksekliğe bakıyor olacaktı. Küçük bir açıydı. Belki on beş yirmi derece. Büyük Ithaca’sı on beş yirmi derecede çok daha geniş bir alanı kapsamak üzere tasarlanmıştı. Silahı kadınları ölümcül bir mermi yağmuru altında bırakacaktı. Onları öldürecekti. Teale başını kaldırıp bana baktığında ve ateş ettiğinde, Roscoe ve Charlie öleceklerdi.

SÜRÜNEREK OFİSTEN ÇIKTIM ve yangın merdiveninde bekleyen Finlay'nin yanına gittim. Eğilip plastik benzin şişesi- ni aldım. Kibrit kutusuyla birlikte ona verdim. Ona yaklaşıp ne yapacağını söyledim. Fısıldaşarak kendi aramızda konuş- tuktan sonra Finlay usulca metal basamaklardan inmeye baş- ladı. Sürünerek ofise girdim, Desert Eagle'ı dikkatlice iç kapı- nın önüne bıraktım. Emniyet kilidi açıktı. Pencerenin altına süründüm. Başımı yavaşça kaldırıp bekledim.

Aradan üç dakika geçti. Kepenkli kapının en uç tarafına baktım. Deponun en ucundaki devasa alanın çaprazımda kalan noktasını, kapı ile beton zemin arasında kalan boşluğu izledim. Gözlerimi oraya dikip beklemeye devam ettim. Dört dakika geçmişti. Aşağıdaki minik şekiller çalışmaya devam ediyorlar- dı. Roscoe ve Charlie, Teale'ın dikkatli bakışları altında ku- tuları dolduruyorlardı. Kliner dağın üstünde durduğu yerden biraz aşağı inip paraları tekmeledi, kadınlara doğru yeni bir yığın itti. Aradan beş dakika geçmişti. Kliner pompalı tüfeğini yere bırakmıştı. Tüfekten dokuz metre kadar uzakta, paraları tekmeliyor, Roscoe'nun ayaklarının dibine yuvarlanan bir çığ oluşturunuyordu. Aradan altı dakika geçmişti. Yedi dakika.

Derken kepenkli kapının altından içeri sızmaya başlayan benzin lekesini gördüm. İçeride yarım daire biçiminde bir bi- rikinti oluşturdu. Yayıldı. Devasa para dağının altına, Teale'ın biraz daha aşağıda oturduğu noktanın üç metre altına kadar ulaştı. Yayılmaya devam etti. Betonda koyu renkli bir lekeye dönüştü. Kliner ondan on iki metre uzakta dağın üstünde pa- raları itiyordu. Hâlâ silahından dokuz metre uzaktaydı.

Tekrar iç kapıya süründüm. Kapı kolunu çektim. Kapı açılmaya başladı. Silahımı aldım. Kapıyı aralık bıraktım. Sürünerek pencereye gittim. Yayılmaya devam eden benzin birikintisini izledim.

Teale'ın kokuyu hemen hissedeceğinden korkmuştum. Planın

zayıf noktası buydu. Ama kokuyu hissetmemişti. Çünkü depounun tamamı keskin, baş döndürücü bir kokuyla kaplıydı. Kapıyı açtığımda yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Ağır, ekşi, yağlı bir kokuydu. Para kokusu. Milyonlarca kırıışık, yağlı banknot, terli ellerin ve havasız ceplerin leş gibi kokusunu yayıyordu. Koku havada asılı kalmıştı. Sherman Stoller'ın garajındaki boş kutularda hissettiğim kokuydu. Kullanılmış paranın ekşi kokusu.

Sonra kapının altında parlayan alevi gördüm. Finlay kibriti yere atmıştı. Yerde ilerleyen mavi alevi izledim. Kapının altından geçti ve açan bir çiçek gibi geniş lekenin her yerine yayıldı. Devasa yeşil yığına ulaştı. Teale'in aniden başını çevirip dehşet içinde aleve baktığını gördüm.

Kapıya sürünüp aralıktan dışarı çıktım. Silahımı doğrulttum. Bileğimi balkonun tırabzanına yasladım. Tetiği çektim ve otuz metre mesafeden Teale'in kafasını havaya uçurdum. İri mermi şakağına saplandı, kafatası patlayarak arkasındaki metal duvara saçıldı.

Sonra her şey ters gitti. Zihniniz, hareket edebileceğinizden daha hızlı işlediğinde olanlar gibi, her şeyi âdeta yavaş çekim gibi izledim. Silahı tutan elim pompalı tüfeğini almak için harekete geçen Kliner'a doğru sola kaydı. Ama Kliner çaresiz bir halde sağa atladı. Dağın üstünden Teale'in silahını düşürdüğü yere. Kendi silahını almaya çalışmayacaktı. Teale'in silahını kullanacaktı. Teale'in ateş etmiş olabileceği yerden ateş edecekti. Elimin diğer yöne kaydığını gördüm. Elim Kliner'ın paraların üstünden aşağı kaydığı noktanın hemen arkasında zarif bir kavis çizdi. Ardından aşağıdaki personel kapısının bir anda açıldığını duydum. Kapı, Teale'ı öldüren kulakları sağır edici ateş sesiyle yaraşacak bir şiddetle duvara çarptı ve Picard'ın hızla depoya girdiğini gördüm.

Ceketini çıkarmıştı. Devasa beyaz gömleği kan içindeydi. Kadınlara doğru uzun adımlar atarak ilerledi. Başı dönüyordu

ve sağ kolunu kaldırıp beni işaret etmeye çalışıyordu. .38'liği elindeydi. Ondan otuz metre ileride, Kliner'in Teale'in elinden fırlayıp paraların arasına gömülen silahına ulaştığını gördüm.

Mavi alevlerin devasa para dağının altından yukarı doğru yükseldiğini fark ettim. Roscoe yavaşça arkasına dönüp bana baktı. Charlie Hubble ise yavaşça diğer yöne dönüp Teale'a göz attı. Çığlık atmaya başladı. Ellerini ağır ağır yüzüne götürdü, ağız açıldı ve gözleri kapanmaya başladı. Çığlığı yavaşça yukarı kadar yükseldi ve Desert Eagle'ın mermisinin, duvara çarpan kapının silikleşen yankısına karıştı.

Önümdeki tırabzanı kavradım, tek elimle kendimi tırabzana çektim. Silahımı dikey bir şekilde aşağı doğrultup ateş ettim. Picard silahını bana doğrultmadan bir saniye önce onu sağ omzundan vurdum. Etrafa kan sıçratarak yere devrildiğini gördüğüm an silahımı tekrar Kliner'a çevirdim.

Zihnim tek başına hareket ediyordu. Karşımdaki manzarayı sadece mekanik bir sorun olarak görüyordu. Büyük otomatik silah geri teptiğinde yukarı fırlamasın diye sıkıca omzuma yaslamıştım. Bu sayede deponun diğer tarafına hızla göz atacak zamanım oldu. Alevler etrafa yayılırken boş şarjörü çıkarıp yenisini taktım ve silahı avcumda sıkı sıkı tuttum. Kliner paraları etrafa saçarak dağın tepesine çıkarken namluyu yukarı çevirmişti ve emniyet kilidini açtığını duydum. Picard'ı durduran merminin yankıları arasında mekanizmanın iki kez arka arkaya ses çıkardığını işittim.

Bedenimden âdeta ayrılmış zihnim, Kliner'ın silahı fazla kaldırmadan ateş edeceğini, etrafa saçılan mermilerin üstte kalanlarıyla beni, altta kalanlarıyla Roscoe'yu ve Charlie'yi yok edeceğini hesapladı. Mermimin depoda ilerlemesi için yedi yüz milisaniye gerekeceğini, pompalı tüfeği kadınlardan uzaklaştırmak için sağ üst tarafına nişan almam gerektiğini söyledi.

Bunun üzerine zihnim kapandı. Bu bilgileri bana verdi ve

kolumu Kliner'in Ithaca'nın namlusunu yukarı doğrultmasından daha hızlı bir şekilde kaldırma girişimimi keyifle izledi. İşkenceyi andıran bir yavaş çekimde gerçekleşen bir tür yarıştı. Tırabzandan öne eğilip büyük bir ağırlık kaldırıyormuş gibi kolumu yukarı kaldırdım. Otuz metre ilerideki Kliner ise pompalı tüfeğin namlusunu çamurların arasına gömülmüş gibi kaldırma-ya çalışıyordu. İki silah da ağır ağır, gıdım gıdım, derece derece kalktı. Kalkmaya devam etti. Sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Sanki hayatım bunu yaparak geçecekti. Alevler para dağının altında patlıyor, etrafa yayılıyordu. Kliner sarı dişlerini gösterek gülümsüyordu. Charlie çığlık atıyordu. Roscoe bir örümcek ağı gibi ağır ağır beton zeminde ilerliyordu. Kolum ve Kliner'in pompalı tüfeği ağır ağır, santim santim yukarı kalkıyordu.

Yukarı ilk varan kolum oldu. Ateş ettim ve Kliner'ı göğsünün sağ üst tarafından vurduğumda iri .44'lük mermi onu havaya savurdu. Kliner tetiği çektiğinde Ithaca'nın namlusu yana döndü. Pompalı tüfek ateşlendi ve doğruca dev para dağına isabet etti. Havaya bir anda ufak kâğıt parçaları saçıldı. Deponun dört bir yanı parçalanmış banknotlarla kaplandı. Kâğıtlar şiddetli bir tipi gibi havada dönmeye ve alevlerin üstüne düşüp yanmaya başladı.

Sonra zaman tekrar normale döndü. Merdivenden depounun zeminine doğru hızla inmeye başladım. Alevler bir insanın koşabildiğinden daha hızlı o yağlı dağı yutmaya başladı. Dumanların arasından güçlkle ilerledim ve bir elimle Roscoe'yu, diğeriyle Charlie'yi kollarının altından yakaladım. Onları kaldırdığım gibi merdivene yöneldim. Yangını besleyen oksijen dalgası kepenkli kapının altından içeri çekiliyordu. Koca depo alevler içindeydi. Devasa para dağı patlıyordu. İki kadını sürükleyerek doğruca merdivene doğru koşuyordum.

Koşarken Picard'la karşılaştım. Yattığı yerden ayağa fırlayıp karşıma dikildi, çarpışma beni yana fırlattı. Öfkeyle böğüren

yaralı bir dev gibiydi. Sağ omzu parçalanmıştı, etrafa kan fışkırıyordu. Gömleği insanın gözünü alan koyu kırmızı bir renge bürünmüştü. Yerden kalktığımda bana sol eliyle bir darbe indirdi. Eli o kadar ağırdı ki geriye sendeledim. Sonra kolunu geriye atıp koluma indirdi ve Desert Eagle'ın beton zemine düşmesine neden oldu. Alevler etrafımızı sarmak üzereydi. Ciğerlerim yanıyordu ve Charlie Hubble'in isterik çığlıklarını duyabiliyordum.

Picard tabancasını kaybetmişti. Karşımda ileri geri sallanarak ayakta duruyordu ama iri sol kolu bir darbe daha indirmeye hazırdı. Havaya kaldırdığı kolunun altına atılıp dirseğimi boğazına indirdim. Hayatımda hiçbir şeye indirmedığım kadar sert bir darbe indirdim. Fakat durduğu yerde silkinip bana biraz daha yaklaştı. İri sol yumruğunu savurup beni yanlamasına alevlere doğru fırlattı.

Yana yuvarlanırken sadece duman soluyordum. Picard biraz daha yaklaştı. Yanan paralardan çıkan dumanın arasında duruyordu. Öne eğilip göğsüme bir tekme attı. Kamyon çarpmış gibi hissettim. Ceketim alev aldı. Hızla çıkarıp ona fırlattım. Ama ceketini yana attı ve ölümcül bir darbe indirecek bacağıyla yeniden tekme atmaya hazırlandı. Fakat vücudu biri ona arkadan bir çekiçle vurmuş gibi sarsılmaya başladı. Finlay'nin karakoldan aldığı silahla onu vurduğunu fark ettim. Picard'ın sırtına altı el ateş etti. Picard dönüp ona baktı. Ona doğru bir adım attı. Finlay'nin mermileri tükendi.

İsrail yapımı büyük otomatik silahımı almaya çalıştım. Sıcak beton zeminde silahı kaptım ve Picard'ı başının arkasından vurdum. Büyük mermi kafatasını paramparça etti. Bacakları boşaldı. Picard yere yığılmadan son dört mermimi de ateşledim.

Finlay, Charlie'yi kapıp alevlerden uzaklaşmaya çalıştı. Roscoe'yu yerden kaldırdım, kendimi merdivene doğru attım ve onu da beraberimde sürükleyerek ofise, oradan dışarı çıkardım. Alevler peşimizden yayılırken yangın merdiveninden indik.

Çitlerin arasındaki boşluktan hızla diğer tarafa geçtik. Roscoe'yu kucakladığım gibi araziden ağaca doğru koşmaya başladım.

Arkamızda aşırı ısınmış hava binanın çatısını yukarı fırlattı ve alevler karanlık gökyüzünde otuz metre yüksekliğe ulaştı. Etrafımızda yanmış banknotlar uçuşuyordu. Depo bir fırın gibi yanıyordu. Sırtımda sıcaklığı hissedebiliyordum. Roscoe yanan bir kâğıdı üzerimizden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ağaca doğru koşmaya devam ettik. Hiç durmadık. İki yüz metre. Yüz metre. Ardımızdaki metal binanın alevlerin arasında eğilirken ve patlarken çıkardığı tiz sesleri duyabiliyordum. Hubble ileride Bentley'nin yanında bekliyordu. Hemen arka kapıları açtı ve sürücü koltuğuna geçti.

Dördümüz arka koltuğa atladık ve Hubble hemen gaza bastı. Araba hareket ettiği an kapılar kapandı. Çocuklar ön koltuktaydı. İkisi de çığlık atıyordu. Charlie çığlık atıyordu. Roscoe çığlık atıyordu. Kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi ben de bağırdığımı fark ettim.

Hubble bir buçuk kilometre kadar gitti. Sonra frene basıp durdu. Üst üste oturduğumuz arka koltuktan dışarı fırladık. Apar topar dışarı çıktık. Birbirimize sarıldık, öpüştük, ağladık, eski kasaba yolunun kenarındaki toprak alanda afallamış bir halde öylece durduk. Dört Hubble sarmaş dolaştı. Roscoe, Finlay ve ben bir aradaydık. Derken Finlay zıplamaya, aklını yitirmiş gibi bağırmaya ve gülmeye başladı. Boston kibarlığı bir anda silindi. Roscoe kollarıma sığındı. Bir buçuk kilometre ötedeki yangını izledim. Alevler giderek yayılıyordu. Yangın yan taraftaki binaya sıçramıştı. Nitrojen gübre çuvalları ve traktör benzin bidonları bomba gibi patlıyordu.

Hepimiz alevleri ve patlamaları izlemek için o tarafa döndük. Yedimiz yolun kenarında eğri bir sıra oluşturduk. Geride kalan alev fırtınasını izledik. İri alevler göğe yükseliyordu. Patlayan benzin bidonlarının parçaları havan mermileri gibi

etrafa saçılıyordu. Karanlık gökyüzü, milyon tane turuncu parlak yıldız gibi yanan banknotla kaplıydı. Ortalık cehenne-me dönmüş gibiydi.

“Tanrım. Bunu biz mi yaptık?” dedi Finlay.

“Bunu sen yaptın Finlay,” dedim. “Kibriti yere fırlattın.”

Gülerek birbirimize sarıldık. Yolun kenarında sevinçle zıpladık ve birbirimizin sırtını sıvazladık. Çocukları kucaklayıp havaya kaldırdık, ikisini de öptük. Hubble bana sıkı sıkı sarıldı, sırtımı yumrukladı. Charlie boynuma atılıp beni öptü. Roscoe’yu kucakladığım gibi tutkuyla öptüm. Uzun uzun. Bacaklarını belime, kollarını boynuma doladı. Durursak ölecekmişiz gibi öpüştük.

Sonra direksiyonun başına geçtim ve ağır ağır, sessizce kasabaya doğru ilerledim. Finlay ile Roscoe yolcu koltuğuna sığıştılar. Dört Hubble arka koltuktaydı. Yangından yeterince uzaklaştığımızda bu kez karşımızda yanan itfaiye binasını gördük. Yanından geçerken yavaşladım. Bina alevler içindeydi. Yanıp kül olacaktı. Yüzlerce insan binanın etrafında bir daire oluşturmuş yangını izliyordu. Kimse alevleri söndürmeye çalışmıyordu.

Tekrar hızlandım ve sessiz kasabada yola devam ettik. Sağa, yaşlı Caspar Teale’ın heykelinin tam karşısında kalan Beckman Yolu’na saptım. Sessiz beyaz kilisenin etrafından dolandım. Bir buçuk kilometre ötedeki tanıdık beyaz posta kutusuna kadar gittim. Direksiyonu kırıp garaj yoluna gir-dim. Hubbleları kapılarının önünde indirdikten sonra eski arabayı diğer yöne çevirip garaj yolundan anayola çıktım. Beckman’da ilerleyip yolun sonunda durdum.

“Arabadan in Finlay,” dedim.

Sırtarak araçtan indi. Karanlıkta gözden kayboldu. Anacaddenin sonuna gittim, Roscoe’nun evine doğru ilerledim. Garaj yolunda durdum. Hemen eve koştuk. Koridordaki konsolu itip kırık kapıyı kapadık. Kendimizi tüm dünyadan soyutladık.

ROSCOE'YLA DEVAM EDEMEDİK. Hiç şansımız yoktu. Çok fazla sorun söz konusuydu. Yirmi dört saatten biraz daha uzun sürmüş ve her şey bitmişti. Yine yollardaydım.

Konsolu itip kırık kapıyı kapadığımızda pazar sabahı olmuştu ve saat beşti. İkimiz de tükenmiş durumdaydık. Ama adrenalin akımı hâlâ dinmemişti. Bir türlü uyuyamadık. Uyumak yerine konuştuk. Konuştukça her şey kötüye gitti.

Roscoe neredeyse altmış dört saattir rehindi. Ona kötü davranılmamıştı. Bana ona dokunmadıklarını söyledi. Dehşete kapılmıştı fakat onu sadece bir köle gibi kullanmışlardı. Perşembe günü Picard onu alıp yola çıkmıştı. Arkalarından bakmıştım. El sallamıştım. Roscoe ona öğrendiklerimizi anlatmıştı. Picard kasaba yolunda bir buçuk kilometre kadar ilerledikten sonra ona silah çekmişti. Silahını alıp onu kelepçelemiş, doğruca depoya götürmüştü. Arabayla kepenkli kapıdan içeri girmişti ve Roscoe'yu Charlie Hubble'la birlikte çalıştırmışlardı. Ben otoyolun altına gizlenip orayı gözetlerken ikisi içeride çalışmıştı. Roscoe, Kliner'in oğlunun getirdiği kırmızı kamyoneti boşaltmıştı. O kamyoneti Memphis yakınlarına kadar izlemiş, neden boş olduğunu merak etmiştim.

Charlie Hubble ise tam beş buçuk gündür depoda çalışıyordu. Pazartesi gecesinden beri. Kliner o noktada çoktan paniğe kapılmaya başlamıştı. Sahil Güvenlik operasyonunun sona ermesi onu hazırlıksız yakalamıştı. İstiflenmiş paraları depodan çıkarmak için büyük bir hızla çalışması gerektiğini anlamıştı. Böylece Picard, Hubbleları doğruca depoya götürmüştü. Kliner onları çalıştırmıştı. Gecede sadece birkaç saat dinlenmişler, elleri ofis merdiveninin alt tarafına kelepçelenmiş halde kâğıt paraların üstünde uyumuşlardı.

Cumartesi sabahı oğlu ve iki depo nöbetçisi geri gelmeyince Kliner çılgına dönmüştü. Ellerinde iş yapabilecek kimse kalmamıştı. Bu yüzden rehineleri tam gün çalıştırmıştı. Cumartesi gecesini hiç uyumamışlardı. Sadece devasa yığındaki paraları kutulara doldurmaya devam etmişlerdi. Giderek geri kalmışlardı. Kamyonetler geldikçe, depoya yeni paralar yığıldıkça, Kliner daha fazla telaşa kapılmıştı.

Kısacası Roscoe üç gününü bir köle gibi geçirmişti. Üç uzun gün boyunca hayatı için endişelenmiş, tehlikede kalmış, yorgunluktan tükenmiş ve küçük düşürülmüştü. Hepsi benim suçumdu. Ona bunu söyledim. Ben ona bunu söyledikçe Roscoe beni suçlamadığını tekrarlayıp durdu. Benim suçumdu diyordum. O da senin suçun değildi diyordu. Ne kadar özür dilesem de buna gerek olmadığını ifade ediyordu.

Birbirimizi dinledik. Söylenenleri kabullendik. Fakat ben hâlâ benim suçum olduğunu düşünüyordum. Onun benim gibi düşünmediğinden yüzde yüz emin değildim. Söylediklerine rağmen emin değildim. Bu konuda tartışmadık. Ama bu aramızda ilk kez bir sorun yaşandığının işaretiydi.

Dar duş alanında birlikte yıkandık. Neredeyse bir saat orada kaldık. Üstümüze sinmiş olan para konusunu, teri ve isini temizlemeye çalıştık. Dahası hâlâ konuşuyorduk. Ona cuma gecesini

anlatıyordum. Hubble'ın evindeki karmaşada kurduğum tuzağı. Ona her şeyi anlattım. İçinde bıçakların, çekicin ve çivilerin olduğu çantalardan söz ettim. Beşine ne yaptığımdan. Buna mutlu olacağını sanmıştım.

Gelgelelim bu ikinci sorundu. Sıcak su üstümüze akarken pek de mühim değildi. Ama sesinde farklı bir şey duydum. Sesi hafif titremişti. Şoktan ya da yaptığımı onaylamadığından değil. Sadece bir soru iması varmış gibi. Belki de fazla ileri gittiğimi düşünüyordu. Bunu sesinden anlamıştım.

Nedense her şeyi onun için ve Joe için yaptığımı hissetmiştim. Yapmak istediğim için yapmamıştım. Bu Joe'nun işiydi ve burası Roscoe'nun kasabasıydı. Mutfak duvarına yaslanıp kalbi paramparça olmuşçasına ağladığını gördüğüm için yapmıştım bunu. Joe ve Molly için. Hiçbir gerekçeye ihtiyaç duymadığımı hissetirken bir yandan da kendime böyle gerekçeler sunuyordum.

Bu o an gerçekten ciddi bir sorun değildi. Sıcak su gevşemizi sağladı. Yatağa gittik. Perdeleri açık bıraktık. Muhteşem bir gündü. Güneş masmavi gökyüzünde tepeye yükselmişti ve hava tazeydi, temiz görünüyordu. Görünmesi gerektiği gibi. Yeni bir gün gibi.

İnanılmaz bir şefkatle, enerjiyle ve mutlulukla seviştik. Biri o an bana ertesi sabah yola çıkacağımı söyleseydi delirdiğini düşünürdüm. Kendime hiçbir sorun olmadığını söyledim. Sorun olduğunu hayal ediyordum sadece. Sorun varsa bile ortada geçerli nedenler olduğunu. Belki stresin ve adrenalinin etkileriydi. Belki yorgunluk yüzündendi. Belki Roscoe rehin alındığı içindi ve birçok rehinenin verdiği tepkiyi veriyordu. Rehin alınanlar kendileriyle birlikte rehin alınmayan kişilere karşı hafif bir kıskançlık hissederler. Hafif bir öfke. Belki de onun rehin alınmasını engelleyemediğim için hissettiğim suçluluk hissini besleyen şey buydu. Belki başka bir sürü şeydi.

Mutlu uyanacağımızdan ve sonsuza dek onun yanında kalacağımızdan emin bir şekilde uyuyakaldım.

GERÇEKTEN mutlu uyandık. Öğleden sonrasının geç saatlerine kadar uyuduk. Sonra pencereden içeri süzülen öğleden sonra güneşi eşliğinde muhteşem birkaç saat geçirdik. Uyukladık, gerindik, öpüştük, güldük. Yine seviştik. Güvende, hayatta ve birlikte olmanın sevinciyle doluyduk. O ana dek en güzel sevişmemizdi. Aynı zamanda sonuncusuydu. Ama bunu o an bilmiyorduk.

Roscoe, Bentley'ye atlayıp yemek almak için Eno'ya gitti. Bir saat sonra haberlerle geri döndü. Finlay'yi görmüştü. Yaşananlardan söz ediyordu. İşte, büyük sorun buydu. Ve bu, diğer sorunları önemsiz kılıyordu.

“Karakolu görmen gerek,” dedi. “Bir cetvel boyundan yüksek bir şey kalmamış.”

Yemekleri bir tepsiye koydu ve yemeğimizi yatakta oturarak yedik. Kızarmış tavuk.

“Dört depo da yanıp kül olmuş,” dedi. “Patlamalarda otolyola molozlar saçılmış. Eyalet polisinin gelmesi gerekmiş. Atlanta ve Macon'dan itfaiye arabaları gelmiş.”

“Eyalet polisi mi gelmiş?”

Güldü.

“Herkes bu işe karışmış durumda,” dedi. “Olay çığ gibi büyüdü. Atlanta itfaiye şefi patlamalar yüzünden bomba imha ekibini aramış çünkü patlayan şeylerin ne olduğunu kesinlikle bilmiyormuş. Bomba imha ekibiyse terör olayı olabilir diye FBI'ı arayıp harekete geçmiş. Bu yüzden büro da olayla ilgilenmeye başlamış. Derken bu sabah Milli Muhafızlar olaya karışmış.”

“Milli Muhafızlar mı? Neden?”

“En iyi kısmı bu. Finlay’nin anlattığına göre dün gece deponun çatısı havaya uçtuğunda ani cereyan her yere para saçılmasına neden olmuş. Alevlerin arasından üstümüze yağan şeyleri anımsarsın. Her yer milyonlarca kâğıt parayla dolu. Kilometrelerce sürüklenmiş. Rüzgâr paraları her yere, tarlalara, otoyola sürüklemiş. Elbette çoğu kısmen yanmış ama bazıları hiç hasar almamış. Sabah hava aydınlandığında binlerce insan aniden oraya üşüşmüş, paraları toplamaya başlamış. Kalabalığı dağıtmak için de Milli Muhafızlar çağırılmış.”

Yemeğime devam ettim. Anlattıklarını düşündüm.

“Vali çağırmıştır, değil mi?” dedim.

Başını salladı. Bir tavuk kanadı yiyordu.

“Vali de olaya el atmış,” dedi. “Şu an kasabada. Finlay, Joe yüzünden Hazine Bakanlığı’nı aramış. Buraya bir ekip yolluyorlarmış. Dediğim gibi olay çığ gibi büyüdü.”

“Başka ne var?” diye sordum.

“Sorunlar büyük. Bir sürü söylenti yayılmış. Herkes vakfın işinin bittiğini biliyor. Finlay insanların yarısının neler olduğundan habersizmiş gibi davrandığını, diğer yarısının her hafta verilen bin doları kaybettiği için öfkeli olduğunu söylüyor. Yemek almaya gittiğimde Eno’yu görmeliydin. Öfkeden köpürüyordu.”

“Finlay endişeli mi?”

“Gayet iyi. İş başından aşkın. Dört kişilik bir polis teşkilatıyız artık. Finlay, ben, Stevenson ve girişteki memur. Finlay bu sayının kriz yüzünden ihtiyaç duyduğumuzun yarısı kadar olduğunu fakat vakıf yardımı kesileceği için karşılayabileceğimizin iki katı olduğunu söylüyor. Her neyse, belediye başkanının onayı olmadan kimse işten atılıp işe alınamaz ve artık bir belediye başkanımız yok, öyle değil mi?”

Yatakta yemeğimi yemeye devam ettim. Sorunlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Bunları daha önce net bir şekilde

görememiştim. Ama artık görebiliyordum. Zihnimde kocaman bir soru işareti belirmeye başlamıştı. Roscoe'yla ilgili. Ona bu soruyu hemen sormak ve dürüst, spontane yanıtını duymayı istiyordum. Vereceği yanıt düşüneceği kadar zaman tanımak bile istemiyordum.

“Roscoe?”

Bana baktı. Bekledi.

“Ne yapacaksın?”

Garip bir şey sormuşum gibi bakıyordu bana.

“Sanırım deli gibi çalışacağım. Yapacak çok iş olacak. Bu kasabayı baştan inşa etmemiz gerekiyor. Belki daha iyi, daha kayda değer bir yer inşa edebiliriz. Ben de bunda büyük bir rol üstelenebilirim. Hiyerarşide birkaç basamak yükselebiliyim. Çok heyecanlıyım. Tüm bunları dört gözle bekliyorum. Burası benim kasabam ve yeniden inşasında görev almak istiyorum. Belki belediye meclisine girerim. Hatta belki başkanlığa adaylığımı koyarım. Harika bir şey olmaz mı? Bunca sene sonra bir Teale yerine bir Roscoe'nun belediye başkanı olduğunu düşünsene.”

Ona uzun uzun baktım. Harika bir yanıtı ama yanlış yanıtı. Benim için yanlıştı. Fikrini değiştirmeye çalışmak istemiyordum. Hatta ona kesinlikle baskı yapmak istemiyordum. Zaten bu yüzden ne yapacağımı söylemeden önce ona ne yapacağını sormuştum. Bana dürüst, doğal bir yanıt vermesini istemiştim. İstediğim olmuştu. Onun için doğru olan buydu. Burası onun kasabasıydı. Kasabayı biri düzeltecekse bu kişi kesinlikle Roscoe olacaktı. Birinin burada kalıp çok çalışması gerekiyorsa bu kişi o olacaktı.

Fakat benim için yanlış yanıtı. Çünkü nereye gideceğimi biliyordum. Artık bir an önce gitmem gerektiğini biliyordum. Sorun sonrasında neler olacağıydı. Her şey kontrolden

çıkmişti. Daha önce, mesele sadece Joe'ydu. Özel bir konuydu. Ama artık herkesi ilgilendiriyordu. O yarısı yanmış kâğıt paralar gibi. Lanet olası kasabanın her yerine saçılmıştı.

Roscoe valinin, Hazine Bakanlığı'nın, Milli Muhafızların, eyalet polisinin, FBI'ın, Atlanta yangın soruşturmacılarının olaya dahil olduğunu söylemişti. Altı tane yetkin kurum Margrave'de neler olup bittiğini araştıracaktı. Oldukça sıkı bir araştırma olacaktı. Kliner'dan yüzyılın kalpazanı diye söz edeceklerdi. Belediye başkanının ortadan kaybolduğunu öğreneceklerdi. Bu işe dört polis memurunun bulaştığını anlayacaklardı. FBI, Picard'ın peşine düşecekti. İnterpol ise Venezüella bağlantısı yüzünden işe karışacaktı. Ortalık darmaduman olacaktı. Altı kurum bir sonuç elde etmek için büyük çaba sarf edecekti. Ortallığı dağıtacaklardı.

İçlerinden biri ya da diğeri de beni didik didik edecekti. Yanlış zamanda yanlış yerde olan bir yabancıydım. Çok geçmeden, her şeyi başlatan ölü devlet araştırmacısının erkek kardeşi olduğumu öğreneceklerdi. Burada ne işim olduğunu düşüneceklerdi. Aralarından biri bunu intikam diye yorumlayacaktı. Beni içeri alacaklar ve sorgulayacaklardı.

Tutuklanamazdım. Böyle bir risk söz konusu değildi. Tek bir kanıt bile yoktu. Oldukça dikkatli adımlar atmıştım. Dahası yalan söylemeyi biliyordum. Sakalım beyazlaşıp uzayana kadar beni sorguya çekebilirler ama bir şey öğrenemezlerdi. Orası kesindi. Fakat denerlerdi. Hem de çılgınlar gibi. Beni iki sene Warburton'da tutarlardı. İki sene boyunca oradaki gözaltı hücresinde. Hayatımın iki senesi. İşte sorun buydu. Öylece beklemem mümkün değildi. Hayatımı yeni geri almıştım. Otuz altı senede altı ay özgür olabilmişim. Hayatımın en mutlu altı ayı olmuştu.

Bu yüzden gitmek zorundaydım. İçlerinden biri orada olduğumu bile anlamadan. Kararımı vermiştim. Yine görünmez olmam gerekiyordu. Margrave'in spot ışıklarından uzaklaşmalı, o titiz kurumların asla bakmayacağı bir yere gitmeliydim. Yani Roscoe'yla bir gelecek paylaşma hayalim daha başlamadan sona ermek zorundaydı. Roscoe'ya hayatımın iki senesini onun uğruna tehlikeye atamayacağımı söylemem gerekiyordu. Söylemek zorundaydım.

Bütün gece konuştuk. Bu konuda tartışmadık. Yapacağım şeyin benim için doğru olduğunu biliyordu. Ben de onun kendisi için doğru olanı yapacağını biliyordum. Benden kalmamı istedi. Uzun uzun düşündüm ama hayır dedim. Ondan benimle gelmesini istedim. O da uzun uzun düşündü ama hayır dedi. Söylenecek başka söz kalmamıştı.

Sonra başka şeylerden söz ettik. İkimizin ayrı ayrı neler yapacağını konuştuk. Yavaş yavaş burada kalmanın beni buradan gitmek kadar paramparça edeceğini anlamaya başladım. Çünkü onun söz ettiği şeyleri istemiyordum. Seçimler, belediye başkanları, oylar, kurullar ve komiteler istemiyordum. Emlak vergileri, bakım masrafları, ticaret odaları ve stratejiler istemiyordum. Can sıkıntısıyla iç çekerek burada olmayı istemiyordum. Ufacık kızgınlıkların, suçluluk hissinin, fikir ayrılıklarının bizi boğacak kadar büyümesini istemiyordum. Bahsettiğim şeyi istiyordum. Önümde açık bir yol olmasını ve her gün yeni bir yer görmeyi istiyordum. Kilometrelerce seyahat etmeyi ve nereye gittiğime dair zerre fikrimin olmamasını istiyordum. Başboş gezmek istiyordum. Zihnimi rahat bırakmak istiyordum.

Mutsuz bir halde şafak vaktine kadar oturup konuştuk. Ondan benim için son bir şey yapmasını istedim. Joe için bir cenaze töreni düzenlemesini. Finlay'nin, Hubbleların, iki yaşlı berberin ve onun bu törene katılmasını. Yaşlı adamın

ablasını da davet etmesini ve kadından Joe için hüzünlü bir şarkı söylemesini rica etmesini. Ayrıca ona altmış iki sene önce Kör Blake'in gitarına eşlik ettiği çayırın nerede olduğunu sormasını. Joe'nun küllerini oraya serpmesini.

BENTLEY'YE ATLADIK ve Roscoe beni Macon'a götürdü. Sabahın yedisiydi. Hiç uyumamıştık. Yol bir saat sürdü. Arka koltuğa, yeni siyah camların ortasına oturdum. Kimseye görünmek istemiyordum. Evinin oradaki tepeden çıktık ve trafikte ilerlemeye başladık. Kasaba kalabalıklaşmaya başlamıştı. Daha anacaddeye ulaşmadan etrafın ne kadar kalabalık olduğunu seçebiliyordum. Her yerde park halinde onlarca araba vardı. Önemli kanallardan ve CNN'den gelen televizyon kamyonetleri de. Arabanın arkasında başımı önüme eğdim. Sabahın yedisinde bile etraf insan kaynıyordu. Lacivert renkli sıra sıra resmi sedan gördüm. Kahve dükkânının köşesinden döndük. İnsanlar kahvaltı etmek için kaldırıma toplanmış bekliyorlardı.

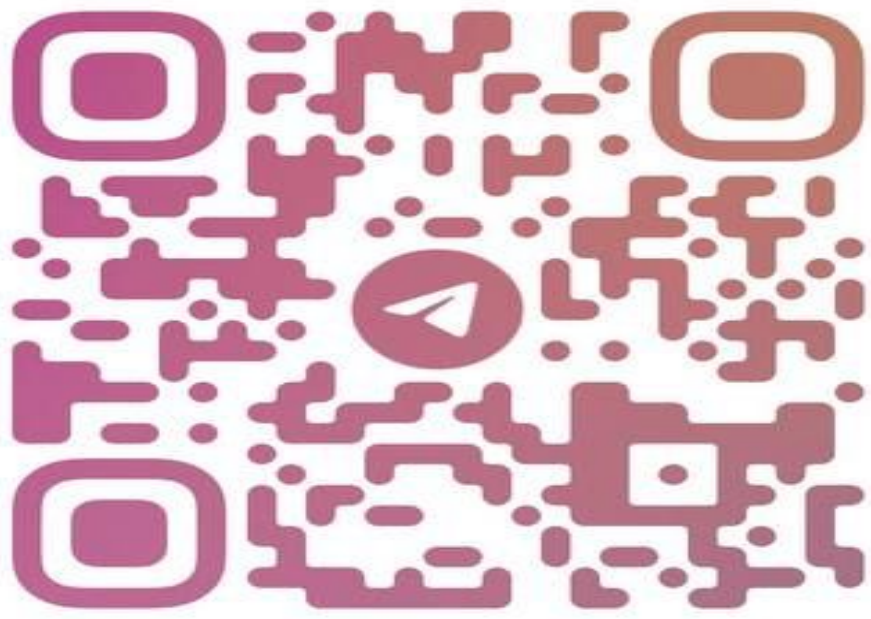
Güneşli kasabada yol almaya devam ettik. Anacadde doluydu. Kaldırımlara bile park edilmiş arabalar vardı. İtfaiye şefinin ve eyalet polisinin arabalarını gördüm. Ağır ağır ilerlerken berber dükkânına baktım fakat yaşlı adamlar orada değillerdi. Onları özleyecektim. Dostum Finlay'yi özleyecektim. Hayatın ona neler getireceğini her zaman merak edecektim. Bol şans Harvardlı, diye düşündüm. Hubblelara da bol şans diledim. Bu sabah onlar için uzun bir yolun başlangıcıydı. Şansa ihtiyaçları olacaktı. Roscoe'ya da şans diledim. Arabada otururken ona her şeyin en iyisini diledim. Bunu hak ediyordu. Gerçekten hak ediyordu.

Beni güneye, Macon'a kadar götürdü. Otogarı buldu. Arabayı park etti. Bana ufak bir zarf uzattı. Hemen açmamı söyledi. Zarfı cebime koydum. Ona bir veda öpücüğü verdim. Arabadan indim. Arkama bakmadım. Yolda iri

lastiklerin çıkardığı sesi duyunca gittiğini anladım. Otogara girdim. Bir bilet satın aldım. Ardından yeni kıyafetler satın almak için sokağın karşısında gördüğüm ucuz bir mağazaya doğru yürüdüm. Oradaki soyunma odasında üstümü değiştirip eskilerimi çöp tenekesine attım. Ve otogara dönüp Kaliforniya otobüsüne bindim.

Yüz elli kilometreden uzun bir süre boyunca gözlerim dolu doluydu. Otobüs sarsılarak eyalet sınırından geçti. Alabama'nın güneydoğu köşesine baktım. Roscoe'nun verdiği zarfı açtım. İçinde Joe'nun fotoğrafı vardı. Bunu Molly Beth'in valizinden almıştı. Çerçevesinden çıkarmıştı. Cebime sığması için kenarlarını kesmişti. Arkasına telefon numarasını yazmıştı. Ama buna gerek yoktu. Numarasını çoktan ezberlemiştim.

@AYISIGIKITAP